CASSANDRA CLARE

ORAŞUL DE STICLĂ

SERIA INSTRUMENTE MORTALE

- 3 -

PARTEA ÎNTÂI

SCAPĂRĂ SCÂNTEI

Omul îşi naşte singur suferința precum vulturii se ridică în aer prin puterile lor. — ***Cartea lui Iov* 5:7**

1

PORTALUL

Frigul muşcător din urmă cu o săptămână se sfârşise; soarele strălucea cu putere când Clary străbătu grăbită curtea prăfuită din faţa casei lui Luke, cu gluga jachetei pe cap, ca să-i ţină părul să nu i-l sufle vântul pe faţă. S-o fi încălzit ea vremea, dar vântul dinspre East River putea fi încă tăios. Aducea cu el şi un slab iz de chimicale, amestecat cu mirosul din Brooklyn, de asfalt, de benzină şi de zahăr ars de la fabrica abandonată din capătul străzii.

Simon o aştepta pe veranda din faţă, tolănit într-un fotoliu cu arcurile rupte. Îmbrăcat în jeanşi, îşi ţinea DS-ul în echilibru pe genunchi şi împungea în el destoinic cu *stylus*-ul.

— Rupere! zise el, când ea urcă treptele. I-am spart pe toţi la Mario Kart.

Clary îşi dădu gluga jos, scuturându-şi părul din ochi şi scotocind în buzunar după chei.

— Unde-ai fost? Te-am sunat toată dimineaţa.

Simon se ridică, vârându-şi tăbliţa pâlpâitoare în geanta de laptop.

— Am fost la Eric. Repetiţii cu trupa.

Clary încetă să mai zgâlţâie cheia în broască – mereu se bloca – un timp destul de lung cât să se încrunte la el.

— Repetiţii cu *trupa*? Vrei să spui că încă mai eşti…

— În trupă? De ce n-aş fi?

Întinse mâna pe lângă ea:

— Stai, lasă-mă pe mine.

Clary rămase pe loc, în vreme ce Simon întoarse expert cheia, apăsând exact cât trebuia şi făcând încuietoarea veche şi îndărătnică să se deschidă brusc. Mâna lui i-o atinse pe a ei; pielea îi era rece, de aceeaşi temperatură cu a aerului din jur. Ea se înfioră puţin. Abandonaseră de numai o săptămână încercarea lor de relaţie romantică, iar ea încă se simţea confuză ori de câte ori îl vedea.

— Mersi.

Îşi luă cheia înapoi fără să se uite la el.

Era foarte cald în sufragerie. Clary îşi atârnă jacheta în cuierul din hol şi se îndreptă spre dormitorul de oaspeţi, urmată de Simon. Se încruntă. Valiza ei era deschisă pe pat ca o scoică, iar hainele şi caietele de schiţe împrăştiate peste tot.

— Parcă trebuia să pleci în Idris peste vreo două zile, zise Simon, plimbându-şi privirea peste acel talmeş-balmeş, puţin demoralizat.

— Plec, dar nu mă pot hotărî ce să iau la mine. Nu prea am rochii sau fuste… şi dacă n-am voie să port pantaloni acolo?

— De ce să n-ai voie să porţi pantaloni? E o altă ţară, nu un alt secol.

— Dar vânătorii de umbre sunt de modă veche, iar Isabelle poartă întotdeauna rochii… izbucni Clary şi oftă. Nu-i nimic. Pur şi simplu dau vina pe garderobă când de fapt sunt îngrijorată pentru mama. Hai să vorbim despre altceva. Cum a fost repetiţia? Tot nu aveţi un nume pentru trupă?

— A fost bine.

Simon se săltă pe birou, bălăngănindu-şi picioarele.

— Ne-am gândit la un nou motto. Ceva ironic, cum ar fi: „Am văzut un milion de fete şi le-am dat rock la vreo optzeci la sută”.

— Le-ai spus lui Eric şi celorlalţi băieţi că…

— Că sunt vampir? Nu. Nu-i genul de lucruri pe care să le pui pe tapet într-o conversaţie obişnuită.

— Poate că nu, dar ei sunt *prietenii* tăi. S-ar cuveni să ştie. Şi, de altfel, or să creadă că asta te face şi mai mult un zeu al rockului, ca vampirul Lester.

— Lestat, zise Simon. Asta m-ar face ca vampirul Lestat. Iar el e personaj de ficţiune. Oricum, eu nu te văd alergând pe la toţi prietenii ca să le spui că eşti vânător de umbre.

— Care prieteni? Tu eşti prietenul meu.

Se aruncă pe pat şi se uită la Simon.

— Iar ţie ţi-am spus, nu?

— Pentru că n-ai avut încotro.

Simon îşi lăsă capul într-o parte, cercetând-o cu atenţie; lumina veiozei de la capul patului i se reflecta în ochi, făcându-i argintii.

— O să-mi lipseşti, cât ai să fii plecată.

— Şi tu o să-mi lipseşti, zise Clary, deşi fiecare milimetru pătrat de piele i se înfiora de anticipare nervoasă, ceea ce o făcea să nu se poată concentra.

Mă duc în Idris! cânta mintea ei. *Am să văd patria vânătorilor de umbre, Oraşul de Sticlă. Am s-o salvez pe mama.*

Şi-am să fiu cu Jace.

Ochii lui Simon o fulgerară de parcă i-ar fi putut auzi gândurile, dar glasul îi era blând:

— Mai spune-mi o dată, de ce trebuie să te duci *tu* în Idris? De ce nu se pot ocupa Madeleine şi Luke de treaba asta, fără tine?

— Mama a obţinut vraja care a pus-o în starea asta de la un vrăjitor, Ragnor Fell. Madeleine spune că trebuie să-l găsim, dacă vrem să ştim cum se întoarce vraja. Dar el n-o cunoaşte pe Madeleine. O ştia pe mama, iar Madeleine speră că o să aibă

încredere în mine, pentru că semăn atât de tare cu ea! Iar Luke nu poate veni cu mine. Adică, ar putea veni în Idris, dar se pare că n-ar putea intra în Alicante fără permisiunea celor din Conclav, iar ei n-or să i-o dea. Şi să nu-i pomeneşti despre asta, *te rog* – e într-adevăr foarte nemulţumit că nu poate merge cu mine. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Madeleine dinainte, nu cred că m-ar fi lăsat să plec nicicum.

— Dar va fi şi clanul Lightwood acolo. Şi Jace. Or să te ajute ei. Adică, Jace a spus că o să te ajute, nu? N-are nimic împotrivă că te duci acolo?

— Desigur, el o să mă ajute, zise Clary. Şi bineînţeles că n-are nimic împotrivă. E chiar de acord.

Dar asta, o ştia, era o minciună.

După ce vorbise cu Madeleine la spital, Clary se dusese direct la Institut. Jace fusese primul căruia îi dezvăluise secretul mamei sale, chiar mai înainte de Luke. Iar el o ascultase, uitându-se lung la ea, devenind din ce în ce mai palid în timp ce ea vorbea, de parcă i-ar fi spus nici mai mult, nici mai puţin decât că ar fi putut s-o salveze pe mama ei dacă îi scoteau tot sângele din el, lent, cu cea mai mare cruzime.

— Nu te duci, spusese el, de îndată ce terminase ea de vorbit. Chiar dacă trebuie să te leg şi să stau grămadă peste tine până-ţi trece fantezia asta nesănătoasă, dar n-o să te duci în Idris.

Clary se simţi de parcă i-ar fi dat o palmă. Crezuse că el va fi *încântat.* Alergase tot drumul de la spital până la Institut ca să-i dea vestea bună şi, când colo, el rămăsese în pragul uşii privind-o crunt.

— Dar tu o să te duci.

— Da, o să *ne* ducem. *Trebuie.* Conclavul i-a convocat pe toţi membrii activi care se pot deplasa în Idris pentru o masivă adunare a Consiliului. Or să voteze ce e de făcut în privinţa lui Valentine şi, de vreme ce noi suntem ultimele persoane care

l-au văzut…

Clary dădu asta deoparte.

— Deci dacă tu te duci, eu de ce nu pot veni cu tine?

Întrebarea pusă atât de direct păru să-l scoată şi mai tare din sărite.

— Pentru că acolo n-ai fi în siguranţă.

— Oh, pe când aici sunt în siguranţă! Am fost la un pas de-a fi ucisă de zece ori în ultima lună şi de fiecare dată chiar aici, în New York.

— Asta pentru că Valentine îşi concentrase forţele asupra a două Instrumente mortale care se aflau aici, zise Jace, printre dinţi. Acum o să-şi îndrepte atenţia spre Idris, ştim cu toţii…

— Cu greu am putea fi siguri de aşa ceva, zise Maryse Lightwood.

Apăruse în umbra culoarului, neobservată de niciunul dintre ei; acum înaintă, în luminile puternice de la intrare. Iar acestea îi dezvăluiră semnele de epuizare care păreau să-i tragă în jos trăsăturile feţei. Soţul ei, Robert Lightwood, fusese rănit cu otravă de demon, în bătălia din urmă cu o săptămână, şi de atunci avusese nevoie de îngrijire permanentă. Clary nu putea decât să-şi închipuie cât de obosită trebuia să fie.

— Iar Conclavul vrea s-o cunoască pe Clarissa. Ştii asta, Jace.

— Conclavul se poate duce dracului.

— Jace, zise Maryse, pe un ton schimbat, sincer părintesc. Controlează-ţi limbajul.

— Conclavul vrea o grămadă de lucruri, se corectă Jace. Nu e obligatoriu să le şi obţină pe toate.

Maryse îi aruncă o privire aspră, de parcă ştia exact despre ce vorbea şi nu-i aprecia atitudinea.

— Conclavul are deseori dreptate, Jace. Nu-i lipsit de noimă din partea lor să stea de vorbă cu Clary, după toate cele prin

care a trecut. Ceea ce le-ar putea spune ea…
— Lasă că le spun eu tot ce vor să afle, zise Jace.
Maryse oftă şi îşi întoarse ochii albaştri spre Clary.
— Deci să-nţeleg că ai vrea să vii în Idris?
— Doar pentru câteva zile. N-o să încurc pe nimeni, zise Clary, uitându-se rugător la Maryse peste privirea de foc cu care o ţintuia Jace. Jur!
— Întrebarea nu e dacă o să încurci pe cineva; întrebarea e dacă o să vrei să te înfăţişezi Conclavului când vei fi acolo. Ei vor să stea de vorbă cu tine. Dacă spui nu, mă îndoiesc că putem obţine autorizaţia să te luăm cu noi.
— Nu… începu Jace.
O să mă înfăţişez Conclavului, îl întrerupse Clary, deşi gândul îi trimise fiori pe şira spinării.
Singurul emisar din partea Conclavului pe care-l cunoscuse până atunci era Inchizitoarea, în preajma căreia nu fusese tocmai plăcut să se afle.
Maryse îşi frecă tâmplele cu vârful degetelor.
— Atunci ne-am înţeles.
Totuşi glasul ei nu sună a înţelegere de comun acord, ci mai degrabă încordat şi fragil ca o strună de vioară întinsă la maximum.
— Jace, condu-o pe Clary, apoi te-aştept în bibliotecă. Trebuie să stau de vorbă cu tine.
Dispăru înapoi în umbre fără niciun cuvânt de la revedere. Clary se uită lung în urma ei, simţindu-se ca şi când cineva ar fi aruncat peste ea o găleată de apă rece ca gheaţa. Alec şi Isabelle păreau să-şi iubească sincer mama şi era sigură că Maryse nu era, de fapt, o persoană rea, însă nu era nici *prietenoasă*.
Gura lui Jace era o linie aspră.
— Acum uite ce-ai făcut!

— Trebuie să mă duc în Idris, chiar dacă tu nu înţelegi de ce, zise Clary. Trebuie să fac asta pentru mama.

— Maryse are prea mare încredere în Conclav, zise Jace. E obligată să creadă că ei sunt perfecţi, iar eu nu-i pot spune că nu sunt, pentru că…

Se opri brusc.

— Pentru că aşa ceva ar spune Valentine, zise ea.

Se aştepta la o explozie, dar el nu răspunse decât:

— Nimeni nu-i perfect. Întinse mâna şi împunse butonul ascensorului cu degetul arătător. Nici măcar Conclavul.

Clary îşi încrucişă braţele la piept.

— Chiar ăsta e motivul pentru care nu vrei să vin şi eu? Pentru că n-aş fi în siguranţă?

Un licăr de surprindere fulgeră pe faţa lui Jace.

— Ce vrei să spui? De ce altceva m-aş opune?

Ea înghiţi în sec.

— Pentru că…

Pentru că mi-ai spus că nu mai ai sentimente pentru mine şi, vezi tu, asta-i foarte stânjenitor, fiindcă eu încă mai simt ceva pentru tine. Şi pariez că ştii asta.

— Pentru că nu vreau ca sora mea mai mică să se ţină după mine peste tot?

Era o notă stridentă în glasul lui, pe jumătate zeflemea, pe jumătate altceva.

Ascensorul sosi cu un zdroncănit. Împingând poarta la o parte, Clary păşi înăuntru şi se întoarse cu faţa la Jace.

— Nu merg pentru că vei fi şi tu acolo. Merg pentru că vreau s-o ajut pe mama. Pe mama *noastră.* Trebuie s-o ajut. Nu înţelegi? Dacă nu fac asta, s-ar putea să nu se mai trezească niciodată. Încearcă măcar să te prefaci că-ţi pasă puţin.

Jace îşi puse mâinile pe umerii ei, atingându-i uşor cu vârful degetelor pielea de la marginea gulerului, trimiţându-i fiori

nelalocul lor, incontrolabili, prin toţi nervii. Sub ochii lui apăruseră umbre, observă fără voie Clary, şi sub pomeţi, obrajii îi erau supţi. Tricoul negru pe care-l purta nu făcea decât să-i scoată şi mai mult în evidenţă pielea plină de zgârieturi şi genele întunecate; era un studiu în contraste, demn de a fi pictat în tonuri de negru, alb şi cenuşiu, cu pete aurii ici şi colo, ca ochii lui, pentru un accent de culoare…

— Lasă-mă pe mine s-o fac. Vocea lui era blândă, stăruitoare. Pot s-o ajut eu pentru tine. Spune-mi unde să mă duc, de cine să întreb. O să-ţi aduc ce-ţi trebuie.

— Madeleine i-a spus vrăjitorului că eu voi fi cea care va veni. O aşteaptă pe fiica lui Jocelyn, nu pe fiul lui Jocelyn.

Mâinile lui Jace se strânseră pe umerii ei.

— Păi, spune-i că e o schimbare de plan. O să mă duc eu, nu tu. *Nu tu.*

— Jace…

— Fac orice, zise el. Orice vrei tu, dacă promiţi că rămâi aici.

— Nu pot.

El îi dădu drumul, de parcă ea l-ar fi împins.

— De ce nu?

— Pentru că, zise ea, e mama mea, Jace.

— Şi a mea. Vocea lui era glacială. De fapt, de ce nu ne-a abordat Madeleine pe amândoi în problema asta? De ce numai pe tine?

— Ştii de ce.

— Deoarece, spuse el, chiar mai rece de data asta, pentru ea tu eşti fiica lui Jocelyn. Eu voi fi întotdeauna fiul lui Valentine.

Trânti poarta ascensorului, închizând-o între ei. Pentru o clipă, ea se uită la el prin ochiurile porţii – împletitura metalică îi împărţea faţa într-o serie de romburi înrămate în metal. Un singur ochi auriu se uita la ea printr-un romb, furios şi scăpărând mânie venită din adâncurile lui.

— Jace… începu ea.

Dar cu o smucitură şi-un zdroncănit, ascensorul deja se pusese în mişcare, coborând-o în întunericul tăcut al catedralei.

— Pământul către Clary! Simon flutura mâinile către ea. Eşti trează?

— Da, scuze.

Se ridică, scuturându-şi capul ca să-l limpezească de înceţoşări. Atunci fusese ultima oară când îl văzuse pe Jace. Nu răspunsese la telefon, când îl sunase, mai târziu, aşa că ea îşi făcuse planurile de călătorie cu familia Lightwood, folosindu-l pe Alec, fără chef şi stânjenit, drept persoană de contact. Bietul Alec, prins între Jace şi mama lui, întotdeauna străduindu-se să facă aşa cum era mai bine.

— Ai spus ceva?

— Doar că mi se pare că s-a întors Luke, zise Simon şi sări de pe birou, exact când uşa dormitorului se deschise. Şi iată-l!

— Bună, Simon.

Luke vorbea calm, poate un pic obosit – purta o jachetă ponosită din denim, o bluză de flanelă şi reiaţi vechi, îndesaţi în bocanci care arătau de parcă fuseseră noi cu zece ani în urmă. Ochelarii îi erau ridicaţi pe creştetul capului, peste părul castaniu, care părea acum înspicat cu mai multe fire cărunte decât îşi amintea Clary. Sub braţ ţinea un pachet pătrat, legat cu o panglică verde. I-l întinse lui Clary.

— Ţi-am adus ceva pentru călătoria ta.

— Nu trebuia să faci asta! protestă Clary. Ai făcut deja atât de mult…

Se gândea la hainele pe care i le cumpărase după ce tot ce avusese ea fusese distrus. Îi dăduse şi un telefon nou, şi materiale noi de desen – asta fără să-l fi rugat ea. Aproape tot ce avea în momentul ăsta era primit cadou de la Luke. *Şi nici*

măcar nu eşti de acord cu faptul că plec. Acest gând din urmă atârna nerostit între ei.

— Ştiu. Dar am văzut-o şi m-am gândit la tine.

Îi dădu cutia.

Obiectul dinăuntru era înfăşurat în mai multe straturi de hârtie de mătase. Clary rupse hârtia şi dădu cu mâna de ceva moale ca blana de pisică. Scoase o scurtă exclamaţie. Era o mantie de catifea verde ca sticla, de modă veche, cu o căptuşeală aurie de mătase, cu nasturi de alamă şi cu o glugă largă. Ea şi-o aşeză în poală, trecându-şi mângâietor mâinile peste materialul moale.

— Seamănă cu o haină pe care ar purta-o Isabelle! exclamă ea. Cu mantia de voiaj a unui vânător de umbre.

— Exact. Acum o să fii îmbrăcată şi mai mult ca unul dintre ei, zise Luke, când vei fi în Idris.

Ea îşi ridică privirile spre el.

— Vrei să arăt ca unul dintre ei?

— Clary, eşti unul dintre ei. Zâmbetul lui avea o nuanţă de tristeţe. De altfel, ştii cum îi tratează pe străini. Orice poţi face ca să te integrezi în…

Simon scoase un sunet ciudat, iar Clary se uită, vinovată, la el – aproape că uitase că era şi el acolo. Simon se uita foarte atent la ceas.

— Ar trebui să plec.

— Dar de-abia ai venit! se împotrivi Clary. Am crezut c-o să rămânem împreună, să ne uităm la un film sau ceva…

— Tu trebuie să-ţi faci bagajul.

Simon zâmbi, luminos ca soarele de după ploaie. Ea aproape că-l crezu că nu-l supărase nimic.

— O să trec mai târziu să-ţi spun la revedere.

— Oh, haide! protestă Clary. Rămâi…

— Nu pot. Tonul lui era ferm. Mă întâlnesc cu Maia.

— Oh. Perfect, zise Clary.

Maia, îşi spuse ea, era simpatică. Era deşteaptă. Era frumoasă. Era, de asemenea, vârcolac. Un vârcolac îndrăgostit de Simon. Dar poate că aşa trebuia să fie. Poate că această nouă prietenă *trebuia* să fie din Lumea de Jos. La urma urmelor, şi el era acum un repudiat din Lumea de Jos. Teoretic nici n-ar mai fi trebuit să-şi petreacă timpul cu un vânător de umbre precum Clary.

— Atunci cred că-i mai bine să pleci.

— Da, cred că-i mai bine.

Ochii negri ai lui Simon erau de nepătruns. Asta era ceva nou – întotdeauna putuse citi în ochii lui Simon, înainte. Se întrebă dacă era un efect secundar al vampirismului sau ceva ca totul diferit.

— La revedere, zise el şi se aplecă s-o sărute pe obraz, dându-i părul la o parte cu o mână.

Apoi se opri puţin şi se dădu înapoi, cu o expresie şovăitoare. Ea se încruntă surprinsă, dar el deja plecase, trecând pe lângă Luke şi ieşind pe uşă. Auzi uşa de la intrare bufnind, în depărtare.

— Se poartă atât de *ciudat!* exclamă ea, strângând la piept mantia de catifea, ca pentru a se linişti. Crezi că e numai din pricina chestiei de vampir?

— Probabil că nu. Luke părea uşor amuzat. Când devii repudiat nu ţi se schimbă şi modul de a privi lucrurile. Sau de a-i privi pe oameni. Dă-i timp. Ai rupt prietenia cu el.

— Ba nu. El a rupt-o cu mine.

— Pentru că nu eşti îndrăgostită de el. Asta e o situaţie nesigură şi cred că el se poartă cu eleganţă. O mulţime de adolescenţi s-ar îmbufna sau ar pândi pe sub fereastra ta cu o cutie cu pocnitori.

— Nimeni nu mai foloseşte cutii cu pocnitori. Erau la modă în anii optzeci.

Clary se dădu jos din pat şi îmbrăcă mantia. O închise la nasturi până sus, răsfăţându-se cu senzaţia plăcuta a catifelei.

— Vreau doar ca Simon să fie din nou normal.

Se uită la cum arăta în oglindă şi rămase plăcut surprinsă – verdele îi scotea în evidenţă părul roşu şi îi făcea culoarea ochilor mai intensă. Se întoarse spre Luke:

— Ce zici?

El se sprijinea de tocul uşii, cu mâinile în buzunare; când se uită la ea, o umbră trecu pe faţa lui.

— Mama ta avea o mantie exact ca asta, când era de vârsta ta, se mulţumi el să spună.

Clary strânse manşetele mantiei, îngropându-şi degetele în moliciunea lor. Auzindu-l pomenind de mama ei şi văzând tristeţea expresiei lui, îi veni să plângă.

— Mergem azi s-o vedem mai târziu, nu-i aşa? întrebă ea. Vreau să-mi iau rămas-bun înainte să plec şi să-i spun… să-i spun ce vreau să fac. Aşa o să fie liniştită.

Luke dădu din cap.

— O s-o vizităm la spital, puţin mai încolo. Şi, Clary?

— Ce-i?

Aproape că nu-i venea să se uite la el, dar, din fericire, i se risipise tristeţea din ochi. Luke îi zâmbi.

— Să fii normal nu-i chiar aşa de grozav cum s-ar crede.

Simon aruncă o privire la biletul din mâna lui şi apoi la catedrală, mijindu-şi ochii în soarele după-amiezii. Institutul se profila pe cerul albastru, ca o lespede de granit străpunsă de ferestre cu arcuri ascuţite, înconjurat de un zid înalt de piatră. Chipurile garguielor priveau chiondorâş în jos, de pe cornişele lor, de parcă îl desfideau să se apropie de uşa de la intrare. Nu mai semăna deloc cu ceea ce văzuse prima oară, deghizat în ruine prăpădite, dar pe-atunci iluziile magice nu aveau efect

asupra repudiaţilor.

Tu nu aparţii locului acesta. Cuvintele erau aspre, usturătoare ca acidul. Simon nu era sigur dacă vorbise garguiul sau propria minte. *Asta e o biserică, iar tu eşti un damnat.*

— Mai taci, murmură el, cu jumătate de gură. De altfel, n-am nicio treabă cu bisericile. Eu sunt evreu.

În zidul de piatră era montată o poartă de fier filigranat. Simon puse mâna pe clanţă, aproape aşteptându-se să-i ardă carnea dureros, dar nu se întâmplă nimic. Aparent, poarta nu era deosebit de sfântă. O deschise şi nu străbătu nici jumătate din aleea de piatră sfărâmată ce ducea spre intrare când auzi voci – mai multe şi cunoscute – în apropiere.

Sau poate că nu chiar în apropiere. Uitase cât de mult i se ascuţiseră auzul şi vederea, de când fusese Preschimbat. Părea că vocile veneau de peste umăr, dar continuând să meargă pe aleea îngustă ce ocolea Institutul, de cum dădu colţul, văzu vorbitorii stând la o considerabilă distanţă, chiar în capătul îndepărtat al curţii Institutului. Iarba crescuse în voie aici, acoperind pe jumătate ramificaţiile aleilor care duceau printre ceea ce fuseseră odinioară tufe de trandafiri grijuliu aranjate. Exista chiar şi o bancă de piatră, ţesută cu ierburi căţărătoare; aceasta fusese o biserică adevărată cândva, înainte ca vânătorii de umbre să o ia în stăpânire.

Îl zări mai întâi pe Magnus, sprijinit cu spatele de zidul de piatră acoperit cu muşchi. Ar fi fost greu să nu-l remarci pe Magnus – purta un tricou alb pictat cu stropi şi o pereche de pantaloni de piele în culorile curcubeului. Ieşea în evidenţă ca o orhidee cultivată în seră, înconjurat de vânătorii de umbre, toţi îmbrăcaţi în negru: Alec, arătând palid şi stingherit; Isabelle, cu părul ei lung şi negru strâns în codiţe împletite, prinse cu panglici de argint, lângă un băieţel care trebuia să fie Max, mezinul. Apoi era mama lor, părând o versiune puţin mai

înaltă şi mai osoasă a fiicei sale, cu acelaşi păr negru, bogat. Lângă ea era o femeie pe care Simon nu o cunoştea. La început, avu impresia că era bătrână, fiindcă părul îi era aproape alb, dar când ea se întoarse să-i spună ceva lui Maryse, Simon îşi dădu seama că n-avea mai mult de treizeci şi cinci sau patruzeci de ani.

Şi apoi era Jace, stând puţin mai la o parte, ca şi când n-ar fi aparţinut propriu-zis grupului. Era îmbrăcat complet în negru – costumaţia de vânător de umbre –, ca şi ceilalţi. Când Simon se îmbrăca în negru, arăta de parcă se pregătea să se ducă la o înmormântare, pe când Jace arăta dur şi periculos. Şi *mai blond.* Simon îşi simţi umerii încordându-se şi se întrebă dacă avea să se întâmple vreodată ceva – trecerea timpului sau uitarea – care să-i risipească antipatia faţă de Jace. Nu că *voia* el s-o simtă, dar era acolo, ca o piatră strivindu-i sub greutatea ei inima inertă.

Era ceva ciudat cu adunarea asta – dar tocmai atunci Jace se întoarse spre el, de parcă i-ar fi simţit prezenţa, iar Simon văzu, chiar şi de la distanţă, cicatricea subţire şi albă de pe gâtul lui, imediat deasupra gulerului. Antipatia din pieptul lui se topi în altceva. Jace înclină scurt din cap în direcţia lui.

— Mă întorc imediat, îi zise el lui Maryse, cu o voce pe care Simon n-ar fi avut-o niciodată faţă de mama lui; suna ca un adult vorbind cu alt adult.

Maryse îi dădu încuviinţarea fluturând distrată din mână.

— Nu văd de ce durează atât, îi zicea ea lui Magnus. E normal?

— Ceea ce nu-i normal e reducerea pe care v-o fac eu. Magnus bătea cu tocul ghetei în zid. În mod normal, v-aş taxa dublu.

— E pur şi simplu un Portal *temporar*. Trebuie doar să ne ducă în Idris. După care mă aştept să-l închizi la loc. Asta *este*

înţelegerea noastră.

Maryse se întoarse către femeia de lângă ea:

— Iar tu vei rămâne aici, ca să fii martoră la ce face el, Madeleine?

Madeleine. Deci aceasta era prietena lui Jocelyn. Totuşi n-avea timp să caşte ochii – Jace îl apucase deja pe Simon de braţ şi îl ducea pe sus pe lângă biserică, dincolo de colţ, scoţându-l din raza vizuală a celorlalţi. Pe latura aceasta a curţii, verdeaţa crescuse şi mai înaltă şi mai deasă, aleea fiind acoperită de şerpii lujerilor şi ai tufelor tinere. Jace îl împinse pe Simon după un stejar uriaş, unde-i dădu drumul, cercetând rapid cu privirea în jur, de parcă ar fi vrut să fie sigur că nu fuseseră urmăriţi.

— E-n regulă. Putem vorbi aici.

Desigur, era mai linişte aici, în spate, vuietul traficului dinspre York Avenue fiind înăbuşit de corpul masiv al clădirii Institutului.

— Tu mi-ai cerut să vin, sublinie Simon. Am găsit mesajul de la tine lipit de fereastra mea când m-am trezit, azi-dimineaţă. Nu foloseşti niciodată telefonul, ca toţi oamenii?

— Nu dacă pot evita asta, vampirule, zise Jace.

Îl studiase pe Simon gânditor, de parcă citea paginile unei cărţi. În expresia de pe chipul lui se amestecau două emoţii: o uşoară uimire şi ceva care lui Simon i se părea dezamăgire.

— Deci încă e adevărat. Mai poţi să umbli la lumina zilei. Nici măcar soarele de la amiază nu te arde.

— Da, zise Simon. Dar ştiai asta… ai fost acolo.

Nu trebuia să precizeze ce anume însemna „acolo”; putea vedea pe faţa celuilalt băiat că-şi amintea fluviul, camioneta cu remorcă, soarele răsărind deasupra apei, Clary plângând în hohote. Îşi amintea la fel de bine ca şi Simon.

— M-am gândit că poate ţi-a trecut, zise Jace, dar pe un ton

care nu suna ca şi cum ar fi vrut asta.

— Dac-o să simt nevoia să iau foc, o să te anunţ. Simon n-avea niciodată răbdare cu Jace. Auzi, m-ai făcut să bat tot cartierul până aici, ca să te poţi tu holba la mine aşa, de parc-aş fi o năzbâtie pe-o lamelă de observaţie din laborator? Data viitoare îţi trimit o poză.

— Şi eu am s-o înrămez şi-am s-o pun pe noptieră, la capul patului, zise Jace, dar tonul lui nu suna de parcă ar fi avut chef de sarcasme. Ascultă, te-am chemat aici cu un scop. Deşi nu-mi place deloc să recunosc, vampirule, noi doi avem ceva în comun.

— Părul excepţional de frumos? sugeră Simon, deşi nici el n-avea chef de împunsături.

Ceva din expresia feţei lui Jace îl făcea să se simtă din ce în ce mai îngrijorat.

— Clary, zise Jace.

Simon fu prins pe picior greşit.

— Clary?

— Clary, zise Jace din nou. Ştii: scundă, părul roşu, nervoasă.

— Nu văd cum Clary ar fi ceea ce avem noi în comun, zise Simon, deşi înţelegea.

Cu toate acestea, nu era o conversaţie pe care şi-ar fi dorit-o în mod deosebit cu Jace acum, sau, mai exact, vreodată. Oare nu exista un soi de cod bărbătesc care excludea discuţii dintr-astea – discuţiile despre *sentimente*?

Aparent, nu.

— Amândoi ţinem la ea, afirmă Jace, măsurându-l cu privirea. E importantă pentru amândoi. Nu-i aşa?

— Tu mă întrebi dacă ţin la ea?

„A ţine” i se părea un verb destul de sărac. Se întrebă dacă Jace făcea mişto de el – ceea ce părea o cruzime neobişnuită, chiar şi din partea lui Jace. Adică, Jace îl chemase până aici

doar ca să-l zeflemisească pentru că nu merseseră lucrurile romantic între Clary şi el? Deşi Simon încă mai nutrea speranţe, mă rog, chiar şi slabe, că situaţia s-ar putea schimba, că Jace şi Clary aveau să înceapă să simtă unul pentru celălalt ceea ce trebuie, adică ceea ce fraţii *se presupune* că trebuie să simtă unul pentru celălalt…

Îi întâlni privirea lui Jace şi îşi simţi firavele speranţe chircindu-se. Expresia de pe faţa celuilalt băiat nu era a fraţilor când vorbesc despre surorile lor. Pe de altă parte, era evident că Jace nu-l făcuse să vină până acolo doar pentru a-i lua în derâdere sentimentele; nefericirea despre care Simon era sigur că se vedea zugrăvită pe trăsăturile lui era reflectată în ochii lui Jace.

— Să nu crezi că-mi face plăcere să-ţi pun întrebările astea, se răsti Jace, Trebuie să ştiu ce ai face tu pentru Clary. Ai minţi pentru ea?

— Să mint despre ce? Ce se întâmplă, de fapt?

Simon îşi dădu seama ce anume îl deranjase la scena vânătorilor de umbre din grădină.

— Stai puţin, zise el. Plecaţi în Idris *în clipa asta*? Clary crede c-o să plecaţi la noapte.

— Ştiu, zise Jace. Şi am nevoie ca tu să le spui celorlalţi că ai venit trimis de Clary ca să anunţi că ea nu vine. Spune-le că s-a răzgândit şi că nu mai vrea să meargă în Idris.

Era o încordare în vocea lui – ceva ce Simon abia de recunoştea sau probabil că i se părea mult prea straniu să vină de la Jace ca să poată accepta. Jace îl *implora*.

— Or să te creadă. Ei ştiu cât de… cât de apropiaţi sunteţi voi doi.

Simon clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred. Îmi dai impresia că ai vrea să fac ceva pentru Clary, dar de fapt nu vrei să fac decât ceva pentru tine.

Se întoarse şi dădu să plece: Exclus!
Jace îl prinse de braţ, răsucindu-l în loc.
— *Este* pentru Clary. Încerc s-o protejez. Am crezut că eşti cât de cât interesat să mă ajuţi să fac asta.
Simon se uită explicit la mâna lui Jace încleştată pe braţul lui.
— Cum aş putea s-o protejez dacă nu-mi spui de ce anume s-o protejez?
Jace nu-i dădu drumul.
— Nu poţi să ai încredere în mine când îţi zic că e important?
— Nu înţelegi cât de mult îşi doreşte ea să meargă în Idris, zise Simon. Dacă e să împiedic treaba asta, trebuie să am un motiv al dracului de bun.
Jace răsuflă încet, fără nicio tragere de inimă – şi-i dădu drumul braţului lui Simon.
— Ce a făcut Clary asupra vasului lui Valentine, zise el, cu voce scăzută. Cu runa de pe perete… runa Deschiderii… ei bine, ai văzut ce s-a întâmplat.
— A distrus vasul ăla, zise Simon. Ne-a salvat tuturor vieţile.
— Vorbeşte mai încet!
Jace se uită în jur, neliniştit.
— Doar nu vrei să spui că nu mai ştie nimeni despre asta? întrebă Simon, nevenindu-i să creadă.
— Ştiu eu. Ştii tu. Ştiu Luke şi Magnus. Nimeni altcineva.
— Şi ceilalţi ce-şi închipuie că s-a întâmplat? Că vasul doar s-a dezmembrat la momentul oportun?
— Le-am spus că Ritualul de Conversie al lui Valentine trebuie să fi mers greşit.
— Ai minţit Conclavul?
Simon nu ştia dacă să fie impresionat sau îngrozit.
— Da, am minţit Conclavul. Isabelle şi Alec ştiu despre abilitatea lui Clary de a crea rune noi, aşa că mă îndoiesc că voi putea ascunde asta Conclavului sau noului Inchizitor. Dar dacă

ei ar şti că ea poate face ce face – să amplifice runele obişnuite, astfel încât să aibă puteri distructive incredibile –, şi-ar dori-o ca luptătoare, ca armă. Iar ea nu e pregătită pentru asta. N-a fost crescută pentru…

Se întrerupse, căci Simon clătina din cap.

— Ce-i?

— Eşti nefilim, zise Simon încet. N-ar trebui să doreşti ce-i mai bine pentru Conclav? Chiar dacă asta înseamnă s-o folosească pe Clary…

— Vrei s-o înhaţe ei? S-o pună în prima linie, împotriva lui Valentine şi a armatei de… mai ştiu eu ce, pe care o adună el?

— Nu, zise Simon. Nu vreau asta. Dar eu nu sunt unul de-al vostru. Nu trebuie să mă întreb pe cine să pun pe primul loc, pe Clary sau pe familia mea?

Faţa lui Jace începu să se coloreze încet într-un roşu aprins.

— Nu-i aşa. Dacă aş fi crezut că prin asta ar putea ajuta Conclavul… dar nu-l va ajuta. Doar îşi va face ei rău…

— Nici dacă ai crede că ar ajuta Conclavul, zise Simon, nu i-ai lăsa niciodată s-o ia pe Clary.

— Ce te face să spui asta, vampirule?

— Pentru că nimeni n-o poate avea, decât tu, zise Simon.

Culoarea părăsi brusc faţa lui Jace.

— Deci n-ai să mă ajuţi? zise el, nevenindu-i să creadă. N-ai s-o… N-ai s-o ajuţi pe *ea*?

Simon şovăi… dar mai înainte să-i poată răspunde, un sunet neaşteptat sparse tăcerea dintre ei. Un ţipăt înalt, sfâşietor, cutremurător de disperat şi cu atât mai înfiorător prin bruscheţea cu care fu curmat. Jace se răsuci în loc.

— Ce-a fost asta?

Acelui ţipăt, singurul, i se alăturaseră şi alte strigăte şi un zgomot de ciocnire metalică feroce care-i zgârie timpanele lui Simon.

— S-a întâmplat ceva… ceilalţi…

Dar Jace plecase deja, alergând pe alee, evitând tufele. După o secundă de şovăială, Simon se luă după el. Uitase cât de repede putea alerga acum – îl ajunse din urmă aproape imediat pe Jace, dând colţul bisericii şi ţâşnind în grădină.

Înaintea lor era haos. O ceaţă albă învăluise grădina şi-n aer se simţea un miros greu – izul înţepător de ozon şi de altceva amestecat cu el, ceva dulceag şi neplăcut. Siluete săgetau încolo şi-ncoace – Simon nu le putea zări decât fugar, căci apăreau şi dispăreau imediat prin ceaţă. O zări pe Isabelle, cu părul şuierând în jurul ei ca două sfori negre în timp ce-şi învârtea biciul. Era ca un fulger auriu mortal despicând umbrele. Rezista împotriva înaintării unei matahale greoaie şi imense – un demon, gândi Simon –, dar se aflau în plină lumină a zilei; era imposibil. Împleticindu-se înainte, văzu că, la formă, creatura era umanoidă, dar cocârjată şi contorsionată, cumva *anapoda*. În mână avea o scândură groasă de lemn pe care o repezea în Isabelle aproape orbeşte.

La scurtă distanţă de ei, printr-o spărtură în zidul de piatră, Simon putea vedea traficul de pe York Avenue, rulând placid. Cerul de deasupra Institutului era senin.

— Damnaţi, şopti Jace, cu faţa crispată, scoţând unul dintre pumnalele de seraf de la cingătoare. Cu zecile!

Îl împinse pe Simon la o parte, aproape grosolan.

— Stai aici, pricepi? Stai aici!

Pentru un moment, Simon rămase încremenit, în vreme ce Jace ţâşni înainte, în ceaţă. Lumina pumnalului din mâna lui străpungea ceaţa cu raze argintii în jurul lui; siluete întunecate se repezeau încoace şi-ncolo prin ea, iar Simon avu impresia că privea printr-un geam jivrat, încercând disperat să-şi dea seama ce se întâmpla de partea cealaltă. Isabelle dispăruse; îl văzu pe Alec, cu braţul însângerat, spintecând pieptul unui războinic

damnat pe care-l urmări apoi prăbuşindu-se la pământ. Încă unul apăru în spatele lui, dar Jace era acolo, acum cu un pumnal în fiecare mână, sărind şi forfecând necruţător prin aer – iar capul damnatului se rostogoli de pe umerii săi, din gât ţâşnindu-i sânge negru. Lui Simon i se întoarse stomacul pe dos – sângele mirosea caustic, otrăvitor.

Putea auzi vânătorii de umbre strigând unul la altul prin ceaţă, căci damnaţii nu scoteau absolut niciun sunet. Deodată, ceaţa se risipi, iar Simon îl văzu pe Magnus stând cu ochii rătăciţi lângă zidul Institutului. Ţinea mâinile ridicate, fulgere albastre scânteind între ele, iar pe zidul unde stătea, un pătrat negru părea să se fi deschis în piatră. Nu era tocmai gol sau întunecat, ci lucea ca o oglindă cu şuviţe de foc răsucindu-se în sticla ei.

— Portalul! strigă Magnus. Treceţi prin Portal!

Se întâmplară mai multe lucruri deodată. Maryse Lightwood apăru din ceaţă, ducându-l în braţe pe băiat, pe Max. Se opri o clipă ca să strige ceva peste umăr, apoi se repezi la Portal şi *prin* el, dispărând în zid. Urmă Alec, cărând-o pe Isabelle după el, biciul însângerat târându-se pe pământ în urma ei. În timp ce el o trăgea spre Portal, ceva apăru din ceaţă în spatele lor – un războinic damnat, învârtind un pumnal cu lamă dublă.

Simon îşi reveni din încremenire. Repezindu-se înainte ca o săgeată, o strigă pe Isabelle pe nume – apoi se împiedică şi plonjă în faţă, izbindu-se de pământ destul de tare cât să i se taie respiraţia, dacă ar fi avut vreo respiraţie. Se ridică anevoie în şezut, întorcându-se să vadă de ce se împiedicase.

Era un cadavru. Un trup de femeie, cu gâtul tăiat, cu ochii larg deschişi, albaştri şi neînsufleţiţi. Părul palid îi era mânjit de sânge. Madeleine.

— Simon, *mişcă-te*!

Jace îi strigase asta; Simon se uită şi-l văzu pe celălalt băiat

ieşind din ceaţă şi gonind spre el, cu pumnalele de seraf însângerate în mâini. Apoi îşi ridică ochii. Războinicul damnat pe care-l văzuse urmărind-o Isabelle se apleca asupra lui, cu faţa plină de cicatrice, schimonosită într-un rânjet crispat. Simon se rostogoli într-o parte, când pumnalul cu lamă dublă se prăvăli spre el, dar chiar şi cu reflexele lui îmbunătăţite n-a fost îndeajuns de rapid. O durere sfâşietoare îl săgetă şi vederea i se întunecă.

2
TURNURILE DEMONILOR DIN ALICANTE

Nu există nicio putere magică, gândi Clary când ea şi Luke înconjurară a treia oară clădirea, *care să poată crea noi spaţii de parcare pe vreo stradă din New York.* Nu aveau unde să lase camioneta – jumătate de stradă era ocupată cu maşini oprite pe două rânduri. În cele din urmă, Luke urcă spre un hidrant şi, cu un oftat, cârmi furgoneta într-o poziţie indecisă.

— Du-te, zise el. Anunţă-i că eşti aici. Îţi aduc eu valiza.

Clary dădu din cap, dar şovăi înainte să pună mâna pe deschizătoarea uşii. Stomacul îi era strâns ghem de nelinişte şi îşi dori, nu pentru prima oară, ca Luke să fi putut veni cu ea.

— Întotdeauna am crezut că prima oară când voi călători peste ocean voi avea măcar un paşaport la mine.

Luke nu zâmbi.

— Ştiu că ai emoţii, zise el, dar o să fie în regulă. Soţii Lightwood or să aibă grijă de tine.

Şi ţi-am mai spus asta de un milion de ori, gândi Clary. Îl bătu uşurel pe umăr pe Luke, înainte de a coborî din camionetă.

— Ne vedem într-o clipă.

O luă către aleea de piatră crăpată, zgomotul traficului stingându-se în urmă în timp ce se apropia de uşile duble ale bisericii. De data asta, îi luă câteva momente ca să pătrundă cu privirea prin iluzia magică ce înconjura Institutul. Părea că fusese adăugat încă un strat de camuflaj peste vechea catedrală, ca o vopsea nouă. S-o râcâie în minte fu o treabă grea, chiar

dureroasă. În cele din urmă, izbuti s-o cojească şi văzu biserica aşa cum era. Uşile înalte de lemn luceau de parcă tocmai ar fi fost date cu lac.

În aer plutea un miros ciudat, ca de ozon şi de ars. Încruntându-se, puse mâna pe clanţa uşii. *Sunt Clary Morgenstern, dintre nefilimi, şi cer să intru în Institut…*

Uşa se deschise brusc. Clary păşi înăuntru. Se uită în jur, clipind nedumerită, încercând să vadă ce se întâmplase de i se părea că interiorul catedralei era altfel.

Îşi dăduse seama că era ceva ciudat când uşa se trântise în urma ei, închizând-o într-o beznă străpunsă doar de geana slabă de lumină venită prin rozeta oberlihtului, aflat foarte sus. Niciodată nu trecuse de praful Institutului fără să găsească zeci de lumânări aprinse în candelabrele sofisticate înşirate de-a lungul intervalului dintre strane.

Îşi scoase lampa-vrăjitoarei din buzunar şi o ridică deasupra capului. Lumina explodă din piatră, trimiţând spiţe de raze strălucitoare printre degetele ei. Răzbătea până în colţurile prăfuite din interiorul catedralei, în timp ce ea-şi făcu drum până la ascensorul de lângă altarul gol şi apăsa nerăbdătoare pe buton.

Nu se întâmplă nimic. După o jumătate de minut, apăsă încă o dată butonul – şi încă o dată. Îşi lipi urechea de uşa ascensorului şi ascultă. Niciun sunet. Institutul devenise întunecat şi mut, ca o păpuşă mecanică a cărei inimă rămăsese fără baterii.

Cu inima bătându-i tare, acum, Clary se grăbi înapoi pe culoarul dintre strane şi deschise uşile grele de la intrare. Rămase o clipă pe treptele de la intrarea în biserică, privind înnebunită în jur. Cerul de deasupra se întunecase devenind ca de cobalt şi aerul mirosea chiar mai puternic a ars. Să fi fost un incendiu? Vânătorii de umbre să fi fost evacuaţi? Dar clădirea

arăta neatinsă…
— N-a fost un incendiu.
Glasul era plăcut, catifelat şi familiar. O siluetă înaltă se materializă din umbre, cu părul ridicat în cap ca o coroană dizgraţioasă de ţepi. Purta un costum negru de mătase peste o cămaşă sclipitoare verde-smarald şi inele cu pietre strălucitoare pe degetele sale subţiri. Cizmele sale fanteziste aveau, de asemenea, foarte mult sclipici.
— Magnus? şopti Clary.
— Ştiu la ce te gândeşti, zise Magnus. Dar n-a fost niciun incendiu. Mirosul ăsta este ceaţa iadului – un soi de fum demonic vrăjit. Anihilează efectele anumitor forme de magie.
— Ceaţă *demonica!* Atunci a fost…
— Un atac asupra Institutului, da. Mai devreme, în după-amiaza asta. Damnaţi, probabil vreo câteva zeci.
— Jace, şopti Clary. Familia Lightwood…
— Fumul iadului mi-a anihilat abilitatea să lupt eficient cu damnaţii. Şi pe a lor, de asemenea. A trebuit să-i trimit prin Portal în Idris.
— Dar niciunul dintre ei n-a fost rănit?
— Madeleine, zise Magnus. Madeleine a fost ucisă. Îmi pare rău, Clary.
Clary se lăsă jos, pe trepte. N-o cunoscuse prea bine pe femeia mai în vârstă, dar Madeleine fusese o firavă legătură cu mama ei – cu *adevărata* ei mamă, vânătorul de umbre, apriga luptătoare pe care Clary n-o cunoscuse niciodată.
— Clary?
Luke se apropia pe alee, prin umbrele amurgului care se lăsa. Într-o mână ducea valiza lui Clary.
— Ce se întâmplă?
Clary îşi îmbrăţişase genunchii şi-l asculta pe Magnus explicând. Dincolo de mâhnirea pentru Madeleine se simţea

plină de o uşurare vinovată. Jace nu păţise nimic. Familia Lightwood nu păţise nimic. Asta-şi repeta neîncetat în minte, în tăcere. Jace nu păţise nimic.

— Damnaţii, zise Luke. Au fost ucişi toţi?

— Nu toţi, Magnus clătină din cap. După ce i-am trimis pe Lightwood prin Portal, damnaţii s-au împrăştiat; n-au părut interesaţi de mine. Până am închis eu Portalul, dispăruseră toţi.

Clary îşi ridică fruntea.

— Portalul e închis? Dar… mai poţi să mă trimiţi şi pe mine în Idris, nu-i aşa? întrebă ea. Vreau să spun, pot să trec prin Portal şi să mă întâlnesc cu familia Lightwood acolo, nu-i aşa?

Luke şi Magnus schimbară o privire. Luke lăsă valiza jos.

— Magnus? Vocea lui Clary se ridică, ascuţită şi pentru propriile-i urechi. *Trebuie* să mă duc.

— Portalul e închis, Clary…

— Atunci deschide altul!

— Nu-i aşa de uşor, zise magicianul. Conclavul păzeşte orice intrare magică în Alicante cu foarte mare grijă. Capitala lor e un loc sacru pentru ei – e Vaticanul lor, Oraşul lor Interzis. Fără permisiunea lor, nu poate intra niciun repudiat şi niciun mundan.

— Dar eu sunt vânător de umbre!

— Doar aparent, zise Magnus. De altfel, turnurile împiedică trecerea prin Portaluri direct în oraş. Ca să deschid un Portal care să te ducă în Alicante, trebuie să-i avertizez, de partea cealaltă, să te primească. Dacă aş încerca să te trimit de capul meu, ar fi o directă încălcare a Legii şi nu vreau să risc asta pentru tine, dulceaţă, indiferent cât de mult te-aş plăcea eu personal.

Clary îşi mută privirea de la chipul plin de regret al lui Magnus la cel îngrijorat al lui Luke.

— Dar trebuie să mă duc în Idris, zise ea. Am nevoie de asta

ca s-o ajut pe mama. Trebuie să existe şi altă cale de-a ajunge acolo, una care să nu implice un Portal.

— Cel mai apropiat aeroport e la o ţară distanţă, zise Luke. Dacă am putea trece graniţa – şi ăsta e un mare „dacă” –, ar însemna ca după aceea să ne aştepte o lungă şi periculoasă călătorie, traversând tot soiul de teritorii ale repudiaţilor. Ne-ar putea lua zile întregi ca să ajungem acolo.

Pe Clary o usturau ochii. *N-am să plâng,* îşi zise ea. *N-am s-o fac.*

— Clary. Vocea lui Luke era blândă. O să luăm legătura cu Lightwood. O să ne asigurăm că au ei toate informaţiile necesare ca să obţină antidotul pentru Jocelyn. Îl pot contacta ei pe Fell…

Dar Clary sări în picioare, clătinând energic din cap.

— Trebuie să fiu eu aceea, zise ea. Madeleine a spus că Fell n-ar vorbi cu nimeni altcineva.

— Fell? Ragnor Fell? repetă Magnus. Pot încerca să-i trimit un mesaj. Să-l anunţ şi să-l aştepte pe Jace.

O parte din îngrijorare se şterse de pe faţa lui Luke.

— Clary, auzi? Cu ajutorul lui Magnus…

Dar Clary se săturase să mai audă de ajutorul lui Magnus. Nu mai voia să audă nimic. Se gândise că avea să se ducă să-şi salveze mama, iar acum nu mai era nimic de făcut decât să stea la căpătâiul patului mamei sale, s-o ţină de mâna fără vlagă şi să spere că altcineva, în altă parte, avea să fie în stare să facă acel ceva pe care ea nu-l putuse face.

Coborî treptele împleticindu-se, împingându-l pe Luke într-o parte, când acesta încercă să întindă mâna spre ea.

— Am nevoie să fiu singură o secundă.

— Clary…

Îl auzi pe Luke strigând după ea, dar se îndepărtă de el, repezindu-se după colţul catedralei. Se trezi urmând aleea de

piatră care se bifurca, luând-o către micuţa grădină din partea de răsărit a clădirii Institutului, spre mirosul de scrum şi cenuşă – şi un alt miros, greu şi înţepător, sub acesta. Mirosul magiei demonice. În grădină încă se mai vedea ceaţa, din care fâşii zdrenţuite ca nişte nori destrămaţi rămăseseră aninate ici şi colo de marginea vreunei tufe de trandafiri sau pitite sub câte-o piatră. Clary observă pământul răscolit în lupta de mai devreme – descoperi şi o pată roşie acolo, lângă una dintre băncile de piatră, la care refuză să se uite mai mult timp.

Clary îşi întoarse capul. Şi încremeni. Acolo, pe peretele catedralei, erau semnele inconfundabile de rune magice, licărind albastre, gata să se stingă, pe fundalul cenuşiu al pietrei. Închipuiau un soi de dreptunghi, ca un contur de lumină în jurul unei uşi semideschise…

Portalul.

Ceva păru să se răsucească înlăuntrul ei. Îşi aminti celelalte simboluri, strălucind periculos pe metalul neted al carenei unui vas. Îşi aminti fiorul de care fusese zgâlțâit vasul când se dezmembrase, iar apa neagră din East River pătrunsese înăuntru. *Sunt doar rune*, gândi ea. *Simboluri. Pot să le desenez. Dacă mama a putut închide esenţa Pocalului Mortal în interiorul unei foi de hârtie, atunci pot face şi eu un Portal.*

Se trezi că picioarele o poartă spre zidul catedralei, că mâna ei caută în buzunar după stelă. Dorindu-şi ca braţul să nu-i tremure, lipi vârful stelei de piatră.

Îşi închise ochii strâns şi, în spatele pleoapelor, începu să traseze cu mintea liniile curbe de lumină. Linii care îi vorbeau despre uşi, despre a fi purtată într-un vârtej de aer, despre călătorie şi despre locuri îndepărtate. Liniile se strânseră într-o rună la fel de graţioasă ca o pasăre în zbor. Nu ştia dacă era o rună care existase înainte sau una pe care o inventase ea, dar exista acum de parcă fusese dintotdeauna.

Portal.

Începu să deseneze; semnele ţâşneau din vârful stelei în linii negre ca de cărbune. Piatra sfârâia, umplându-i nările cu mirosul înţepător de ars. Lumina albastră incandescentă se intensifică în dosul pleoapelor ei. Îi simţea căldura pe obraji, de parcă ar fi stat în faţa unui foc. Cu o scurtă exclamaţie, îşi coborî mâna şi deschise ochii.

Runa pe care o desenase era ca o floare întunecată deschisă pe zidul de piatră. În timp ce o privea, liniile sale păreau să se topească şi să se schimbe, plutind uşor în jos, descolăcindu-se, modificându-şi singure forma. În câteva clipe, înfăţişarea runei se schimbase. Acum era conturul unei uşi luminoase, cu vreun metru mai înaltă decât Clary.

Nu-şi putea dezlipi ochii de la uşă. Strălucea cu aceeaşi lumină întunecată ca Portalul din spatele draperiei de la Madame Dorothea. Întinse mâna spre ea…

Şi o trase înapoi. Ca să foloseşti un Portal, îşi aminti ea cu un sentiment de sfârşeală, trebuia să-ţi închipui unde voiai să ajungi, unde voiai să te ducă Portalul. Dar ea nu fusese niciodată în Idris. Îi fusese descris, fireşte. Un ţinut cu văi înverzite, cu păduri întunecate şi ape cristaline, cu lacuri şi munţi, şi cu Alicante, oraşul turnurilor de sticlă.

Îşi putea imagina cum arată, însă imaginaţia nu era de ajuns, nu pentru magia asta. Dacă măcar…

Trase deodată aer în piept. Dar ea *văzuse* Idrisul. Îl văzuse într-un vis şi ştiuse, fără să-şi dea seama cum de ştiuse, că fusese un vis adevărat. La urma urmelor, ce-i spusese Jace în vis despre Simon? Că nu putea rămâne, fiindcă „locul ăsta este pentru cei vii”. Şi, la scurt timp după aceea, Simon murise…

Se întoarse cu gândul înapoi la acel vis. Dansa într-o sală de bal din Alicante. Pereţii erau în alb şi auriu, cu un acoperiş transparent ca diamantul deasupra. Era şi o fântână – un platou

de argint, cu o statuie a unei sirene în mijloc –, luminile erau aninate în copacii de dincolo de ferestre, iar Clary era îmbrăcată în catifea verde, exact ca acum.

Şi de parcă ar fi fost încă în visul acela, întinse mâna spre Portal. O lumină vie se întinse la atingerea degetului său, o uşă deschizându-se către un loc luminos din partea cealaltă. Se trezi uitându-se într-un vârtej auriu care începu încet să se închege în forme desluşite – i se păru că poate vedea crestele unor munţi, un petic de cer…

— *Clary!*

Era Luke, venind în fugă pe alee, cu faţa ca o mască a mâniei şi a disperării. În urma lui alerga Magnus, cu ochii lui ca de pisică sclipind metalic în lumina fierbinte a Portalului, ce scălda grădina.

— Clary, *opreşte-te!* Protecţiile sunt periculoase! Or să te ucidă!

Dar nu se mai putea opri acum. Dincolo de Portal, lumina aurie se intensificase. Se gândea la zidurile de aur ale sălii de bal din visul ei, lumina aurie răsfrângându-se în faţetele de sticlă pretutindeni. Luke n-avea dreptate; nu înţelegea harul ei, cum funcţiona… ce mai contau protecţiile Idrisului când îţi puteai crea propria realitate doar desenând-o?

— Trebuie să mă duc! strigă ea, pornind înainte, cu degetele întinse. Luke, îmi pare rău…

Făcu pasul înainte – şi, cu un ultim salt rapid, el fu lângă ea, prinzând-o de încheietura mâinii exact în clipa în care Portalul păru să explodeze în jurul lor. Ca o tornadă ce smulge un copac din rădăcini, forţa îi săltă pe amândoi de pe picioarele lor. Clary mai zări pentru o fracţiune de secundă maşinile şi clădirile Manhattanului rotindu-se şi îndepărtându-se de ea, dispărând în timp ce un curent de aer puternic şi rapid ca o lovitură de bici o înşfăca şi-o azvârlea într-un vârtej auriu

abisal, cu încheietura mâinii încă în strânsoarea de fier a lui Luke.

Pe Simon îl trezi pleoscăitul ritmic al apei. Se ridică în capul oaselor, groaza îngheţându-i imediat pieptul – ultima oară când se trezise la sunetul valurilor era prizonier pe vasul lui Valentine, iar zgomotul moale al lichidului îi reaminti momentele acelea de teroare cu o acuitate ca de apă rece ca gheaţa aruncată pe faţă.

Dar nu… O privire rapidă în jur îl lămuri că era în cu totul altă parte. Întâi de toate, era întins şi învelit cu pături moi, într-un pat de lemn confortabil dintr-o cameră mică şi confortabilă, ai cărei pereţi erau zugrăviţi într-un bleu pal. Draperii întunecate erau trase la ferestre, însă lumina slabă de la marginile lor era suficientă pentru ca ochii lui de vampir să vadă desluşit. Pe podea era un covor viu colorat şi, pe un perete, un şifonier cu oglinzi.

Mai era, de asemenea, şi un fotoliu tras lângă pat. Simon se ridică şi păturile îi alunecară, dezvelindu-l, iar el îşi dădu seama de două lucruri: unu, că era îmbrăcat în aceiaşi jeanşi şi acelaşi tricou pe care le purtase când se dusese la Institut ca să-l întâlnească pe Jace; şi doi, că persoana din fotoliu aţipise, cu capul sprijinit în palmă şi cu părul negru şi lung revărsându-se peste ea ca un şal cu franjuri.

— Isabelle? zise Simon.

Ea îşi săltă capul tresărind ca o jucărie pe arcuri şi deschise brusc ochii.

— Oooh! Te-ai trezit!

Se îndreptă în fotoliu, scuturându-şi părul pe spate.

— Jace o să se simtă atât de uşurat! Am fost aproape siguri că o să mori.

— Să mor? repetă Simon.

Se simţea ameţit şi puţin bolnav.

— De la ce? Se uită în jur, clipind des. Sunt în Institut? întrebă el şi chiar în clipa în care cuvintele îi ieşiră de pe buze îşi dădu seama că, bineînţeles, asta ar fi fost cu neputinţă. Adică… unde suntem?

Pe chipul lui Isabelle trecu rapid un licăr de stinghereală.

— Păi… vrei să spui că nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat în grădină?

Trăgea nervoasă de bordura de dantelă a husei fotoliului.

— Damnaţii ne-au atacat. Erau o mulţime şi ceaţa infernală făcea greu să te lupţi cu ei. Magnus a deschis Portalul şi alergam cu toţii spre el, când te-am văzut venind spre noi. Te-ai împiedicat de… de Madeleine şi ai căzut. Şi chiar în spatele tău era un damnat; tu probabil că nu l-ai văzut, dar l-a văzut Jace. A încercat să ajungă la tine, dar a fost prea târziu. Damnatul a înfipt pumnalul în tine. Ai sângerat… mult. Şi Jace l-a ucis pe damnat, şi te-a ridicat de jos, şi te-a târât prin Portal cu el – sfârşi ea, vorbind atât de repede, încât cuvintele se contopeau unul cu altul, iar Simon trebuia să facă eforturi ca să le înţeleagă. Şi eram deja cu toţii în partea cealaltă, şi dă-mi voie să-ţi spun că toată lumea a fost foarte surprinsă când Jace a apărut cu tine sângerând abundent peste el. Consulul n-a fost deloc mulţumit.

Simon îşi simţi gura uscată.

— Damnatul *şi-a înfipt pumnalul în mine*?

Părea imposibil. Dar el se mai vindecase şi înainte, după ce Valentine îi tăiase gâtul. Totuşi ar fi trebuit măcar să-şi *amintească.* Clătinând din cap, se cercetă cu privirea.

— Unde?

— Stai că-ţi arăt.

Spre marea lui surprindere, în clipa următoare Isabelle se aşeză pe pat, lângă el, cu mâinile ei reci pe abdomenul lui. Îi

trase tricoul în sus, dezvelindu-i o porţiune de stomac, împărţită în două de o subţire linie roşie. Abia de-ai fi putut s-o numeşti cicatrice.

— Aici, zise ea şi îşi trecu degetele peste urma rănii. Te mai doare?

— N-nu.

Prima oară când Simon o văzuse pe Isabelle i se păruse atât de frapantă, atât de plină de viaţă şi de energie, încât se gândise că în sfârşit găsise o fată care să strălucească îndeajuns de puternic ca să şteargă imaginea lui Clary, care întotdeauna părea să fie gravată în spatele pleoapelor lui. Asta se întâmplase la vremea când ea îl văzuse preschimbat într-un şobolan la petrecerea din atelierul lui Magnus Bane şi când el îşi dăduse seama că Isabelle era un pic prea strălucitoare pentru un tip obişnuit ca el.

— Dar ochii mei da, zise o voce amuzată din uşă.

Jace. Intrase atât de încet, încât nici Simon nu-l auzise; închizând uşa în urma lui, rânji când Isabelle îi trase în jos tricoul lui Simon.

— Molestezi vampirul când e prea slăbit să se opună, Iz? întrebă el. Sunt foarte sigur că asta încalcă pe puţin unul dintre Acorduri.

— Îi arătam doar unde a fost înjunghiat, protestă Isabelle, dar o zbughi înapoi în fotoliul său, cu destul de mare grabă. Ce se petrece la parter? întrebă ea. Continuă să se agite lumea?

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Jace.

— Maryse s-a dus la Citadelă cu Patrick, zise el. Conclavul e în şedinţă de lucru, iar Malachi s-a gândit că ar fi mai bine dacă ea… ar explica… în persoană.

Malachi. Patrick. Citadela. Numele necunoscute îi făceau lui Simon capul să se învârtă.

— Ce să explice?

Isabelle şi Jace schimbară o privire.

— Pe tine, zise Jace, în cele din urmă. Să explice de ce am adus cu noi un vampir în Alicante, ceea ce este, în treacăt fie spus, în mod expres împotriva Legii.

— În Alicante? Suntem în Alicante?

Un val de panică oarbă îl cuprinse pe Simon, înlocuit rapid de o durere ascuţită care-l fulgeră în stomac. Se îndoi, icnind.

— Simon! Isabelle întinse mâna spre el, cu îngrijorare în ochii săi negri. Eşti bine?

— Pleacă de-aici, Isabelle.

Simon, cu pumnii apăsaţi pe stomac, îşi ridică ochii spre Jace şi-i zise, cu voce rugătoare:

— Fă-o să plece.

Isabelle îşi retrase mâna, cu o expresie rănită pe faţă.

— Bine. O să plec. Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Sări în picioare şi ieşi din cameră, trântind uşa după ea.

Jace se întoarse spre Simon, cu ochii lui de ambră lipsiţi de expresie.

— Ce se-ntâmplă? Am crezut că te-ai vindecat.

Simon ridică o mână ca să-l ţină la distanţă pe celălalt băiat. Un gust metalic îi ardea în fundul gâtului.

— Nu-i vina lui Isabelle, îngăimă el. Nu sunt rănit, ci doar… flămând.

Îşi simţi obrajii arzând.

— Am pierdut sânge, aşa că… trebuie să-l înlocuiesc.

— Desigur, zise Jace, pe tonul cuiva care tocmai a primit o lămurire interesantă, deşi nu neapărat necesară, asupra unui fapt ştiinţific.

Uşoara îngrijorare de pe faţa lui fu înlocuită de altceva, care lui Simon i se păru un dispreţ amuzat. Asta îi zgândări furia şi, dacă n-ar fi fost atât de neputincios din pricina durerii, s-ar fi aruncat din pat asupra celuilalt băiat. Aşa însă, nu putu decât să

gâfâie:
— Du-te dracu', Wayland.
— Wayland, da?
Privirea lui Jace, amuzată, nu dispăru, dar acesta îşi îndreptă mâinile spre gât şi începu să-şi deschidă fermoarul jachetei.
— Nu! Simon se strânse ghem în pat. Nu-mi pasă cât de flămând sunt. Nu mai… beau din sângele tău… din nou.
Jace strâmbă din gură.
— De parcă te-aş lăsa.
Vârî mâna în buzunarul interior al jachetei şi scoase o sticluţă plată. Era pe jumătate plină cu un lichid subţire, roşu-maroniu.
— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta, zise el. Am stors cât am putut vreo câteva chile de carne crudă din bucătărie. Asta-i tot ce-am putut scoate.
Simon luă sticluţa de la Jace iar mâinile îi tremurau atât de rău, încât celălalt băiat fu nevoit să-i scoată el dopul. Lichidul dinăuntru era scârbos – prea subţire şi prea sărat ca să fie sânge adevărat şi cu acel vag iz neplăcut despre care Simon ştia ce înseamnă: că provenea de la animale care muriseră de vreo câteva zile.
— Uh, zise el, după câteva înghiţituri. Sânge mort.
Jace îşi ridică sprâncenele.
— Nu tot sângele e mort?
— Cu cât a murit mai demult animalul al cărui sânge îl beau, cu atât mai rău e gustul, îi explică Simon. Proaspăt e mai bun.
— Dar tu n-ai băut niciodată sânge proaspăt. Nu-i aşa?
Simon îşi ridică şi el sprâncenele, drept răspuns.
— Bine, în afară de al meu, fireşte, zise Jace. Şi sunt sigur că sângele meu are un gust fantastic.
Simon puse sticluţa goală pe braţul fotoliului de lângă pat.
— E ceva foarte grav cu tine, zise el. Mintal, vreau să zic.
În gură îi rămăsese gustul sângelui alterat, dar durerea îi

trecuse. Se simţea mai bine, mai puternic, de parcă sângele ar fi fost un leac cu efect imediat, un drog pe care trebuia să-l ia ca să trăiască. Se întrebă dacă tot aşa simţeau şi dependenţii de heroină.

— Deci sunt în Idris.

— Alicante, mai exact, zise Jace. Oraşul capitală. *Singurul* oraş, în realitate.

Se duse la fereastră şi dădu draperiile la o parte.

— Familia Penhallow nu ne-a crezut, zise el, că soarele n-o să te deranjeze şi ţi-a pus draperiile astea de camuflaj. Dar ar trebui să arunci o privire.

Ridicându-se din pat, Simon veni lângă Jace, la fereastră. Şi privi.

Cu vreo câţiva ani în urmă, mama lui îi dusese pe el şi pe sora lui într-o excursie prin Toscana – o săptămână de mâncăruri grele, neobişnuite, pe bază de paste, pâine nesărată; locuitori rurali robuşti şi bronzaţi; şi mama lui gonind pe drumurile înguste şi întortocheate, abia izbutind să evite ciocnirea Fiatului lor cu frumoasele clădiri vechi pe care aparent veniseră ei să le vadă. Îşi amintea că se opriseră pe coasta unui munte, exact vizavi de un orăşel numit San Gimignano, o adunătură de clădiri de culoarea ruginii, presărată ici şi colo cu turle înalte ale căror vârfuri se înălţau cutezător ca şi când ar fi vrut să atingă cerul. Dacă priveliştea de acum îi amintea de ceva, de orăşelul ăsta îi amintea, dar era totodată atât de nepământeană, încât pur şi simplu nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci.

Privea de la o fereastră aflată undeva sus, în ceea ce trebuie să fi fost o casă foarte înaltă. Dacă-şi ridica ochii, putea vedea streaşina de piatră şi cerul de deasupra. Peste drum era o altă casă, nu atât de înaltă ca aceasta, iar între ele se afla un canal îngust, întunecat, traversat din loc în loc de poduri – sursa

zgomotului de apă auzit de el mai devreme. Casa părea să fi fost construită la o anumită distanţă pe versantul unui deal – la picioarele căruia, case de piatră de culoarea mierii, strânse ciorchine de-a lungul străzilor înguste, se întindeau până la marginea unui cerc verde: păduri, înconjurate de dealuri foarte îndepărtate, – privite de aici păreau nişte fâşii lungi, verzi şi cafenii, împestriţate cu explozii de culoare de toamnă. Iar dincolo de dealuri se înălţau creste muntoase albite de zăpadă.

Dar nu acestea erau stranii; nemaivăzut era faptul că, din loc în loc prin oraş, aparent plasate la întâmplare, se înălţau nişte turnuri ameţitoare, care aveau în vârf turle ascuţite dintr-un material alb-argintiu, ce reflecta lumina. Păreau să străpungă cerul ca nişte pumnale strălucitoare, iar Simon îşi dădu seama unde mai văzuse materialul acela: la armele dure, cu aspect de sticlă, pe care le aveau vânătorii de umbre, cele pe care ei le numeau pumnale de serafi.

— Acelea sunt turnurile demonilor, zise Jace, drept răspuns la întrebarea nerostită a lui Simon. Ele controlează scuturile ce protejează oraşul. Datorită lor, niciun demon nu poate intra în Alicante.

Aerul care venea pe fereastră era rece şi curat, genul de aer pe care nu l-ai fi putut respira niciodată în New York: nu avea niciun miros, nici de murdărie, nici de fum, nici de metal, nici de alţi oameni. Doar de aer. Simon inspiră o dată adânc şi nenecesar, apoi se întoarse să se uite la Jace; unele obiceiuri omeneşti pier greu.

— Spune-mi, zise el, că a fost o întâmplare faptul că am fost adus aici. Spune-mi că n-a fost o parte a planului tău de a o opri pe Clary să vină cu voi.

Jace nu se uită la el, dar pieptul i se ridică şi-i coborî o singură dată, rapid, într-un soi de exclamaţie înăbuşită.

— Corect, zise el. Am creat o ceată de războinici damnaţi,

i-am pus să atace Institutul şi s-o ucidă pe Madeleine şi aproape pe noi toţi, doar ca s-o pot ţine pe Clary acasă. Şi, ia te uită, planul meu diabolic merge.

— Păi, merge, zise Simon liniştit. Nu-i aşa?

— Ascultă, vampirule, zise Jace. S-o ţin pe Clary departe de Idris era în plan. Să fii tu adus aici nu era în plan. Te-am adus prin Portal pentru că, dacă te-aş fi lăsat în urmă, sângerând şi leşinat, damnaţii te-ar fi ucis.

— Ai fi putut rămâne în urmă, cu mine…

— Şi ei ne-ar fi ucis pe-amândoi. Nici nu ştiu câţi erau acolo, cu ceaţa aia infernală. Nici măcar eu nu mă pot lupta cu o sută de damnaţi.

— Şi totuşi, zise Simon, pariez că te doare să recunoşti asta.

— Eşti un bou, zise Jace fără inflexiuni, chiar şi pentru un repudiat. Ţi-am salvat viaţa şi am încălcat şi Legea ca s-o fac. Nu pentru prima oară, aş adăuga. Ai putea arăta un pic de recunoştinţă.

— *Recunoştinţă?* Simon îşi simţi pumnii strângându-se. Dacă nu m-ai fi bătut la cap la Institut, n-aş fi aici. N-am fost niciodată de acord cu asta.

— Ba ai fost, zise Jace, când ai spus că ai face orice pentru Clary. *Asta* e orice.

Mai înainte ca Simon să-i poată trânti o replică furioasă, se auzi o bătaie în uşă.

— Hei! strigă Isabelle din partea cealaltă. Simon, ai terminat cu mofturile tale de divă? Trebuie să vorbesc cu Jace.

— Intră, Izzy.

Jace nu-şi luă ochii de la Simon; era o mânie încărcată de electricitate în privirea lui şi un soi de provocare care-l făcea pe Simon să ardă de poftă să-l pocnească în cap cu ceva greu. Ca de pildă cu o camionetă. Isabelle intră în cameră într-un vălmăşag de păr negru şi fuste suprapuse argintii. Corsetul pe

care-l purta pe deasupra îi lăsa braţele şi umerii dezgoliţi, cu împletituri de rune negricioase pe piele. Simon presupuse că pentru ea era o plăcută schimbare, care-i permitea să-şi arate Peceţile într-un loc în care nimeni nu le putea considera ieşite din comun.

— Alec se duce la Citadelă, zise Isabelle, fără altă introducere. Vrea să stea de vorbă cu tine despre Simon înainte să plece. Poţi să vii jos?

— Sigur.

Jace porni spre uşă; la jumătatea drumului îşi dădu seama că Simon îl urma şi se întoarse, aruncându-i o privire piezişă.

— Tu stai aici.

— Nu, zise Simon. Dacă urmează să vorbiţi despre mine, vreau să fiu şi eu de faţă.

Pentru un moment păru că Jace avea să renunţe la calmul său de gheaţă şi să explodeze; se împurpură şi deschise gura, scoţând fulgere din ochi. La fel de rapid, mânia îi dispăru, înăbuşită printr-un vizibil act de voinţă. Scrâşni din dinţi şi zâmbi.

— Bine, zise el, vino jos, vampirule. O să faci cunoştinţă cu întreaga familie fericită.

Prima oară când Clary trecuse printr-un Portal avusese o senzaţie de zbor, de rostogolire necorporală. De data asta, a fost ca o aruncare în inima unei tornade. Vântul urlător voia parcă s-o sfâşie, smulgându-i mâna din strânsoarea lui Luke şi ţipătul din gură. Se simţi învârtită prin miezul unui maelstrom negru şi auriu.

Ceva neted, dur şi argintiu ca luciul unei oglinzi, se ridică deodată înaintea ei. Se repezi spre ea, ţipând, ridicându-şi mâinile să-şi acopere faţa. Izbi suprafaţa aceea şi pătrunse prin ea, într-o lume brutal de rece şi asfixiantă. Se scufunda printr-o

întunecime groasă şi albastră, încercând să respire, dar nu putea trage aer în plămâni, ci doar şi mai multă răceală de gheaţă…

Deodată, se simţi apucată de guler, din spate, şi smucită în sus. Se zbătu slab, dar era prea neputincioasă ca să se desfacă din strânsoare.

O duse mai departe în sus, iar întunecimea indigo din jurul ei se transformă în bleu pal şi apoi în auriu, când ieşi la suprafaţa apei – era apă! — şi horcăi trăgând aer în piept. Sau încercă. În loc de asta, se înecă şi se sufocă, puncte negre jucându-i în faţa ochilor. Era târâtă prin apă, rapid, iar algele i se încurcau de mâini şi de picioare – se răsuci în strânsoarea care o ţinea şi zări înfricoşată ceva, nu chiar lup şi nu chiar om, cu urechile ascuţite ca pumnalele şi buzele dezvelind nişte colţi albi şi fioroşi. Încercă să ţipe, dar din gât îi ieşi numai apă.

În clipa următoare, era afară din apă şi aruncată pe pământul jilav şi tare. Pe umeri o apăsau nişte mâini, turtindu-i faţa de pământ. Mâinile o loveau în spinare, îndârjit, până când pieptul îi fu cuprins de spasme şi tuşi, scuipând un jet de apă.

Încă se mai îneca, în momentul în care mâinile o întoarseră pe spate, îl văzu pe Luke, o umbră neagră pe fundalul cerului înalt şi albastru, cu vreo câţiva nori albi. Blândeţea pe care era obişnuită s-o găsească în expresia lui dispăruse; nu mai avea înfăţişare de lup, dar arăta furios.

O ridică în capul oaselor, zgâlţâind-o cu putere, încă şi încă o dată, până când ea icni şi-l împinse slab.

— Luke! Încetează! Mă doare…

Mâinile lui îi dădură drumul la umeri. O apucă în schimb cu o mână de bărbie, silind-o să-şi ridice capul, cercetându-i atent faţa.

— Apa, zise el. Ai dat afară toată apa înghiţită?

— Cred că da, şopti ea.

Vocea firavă abia răzbătea prin gâtul ei umflat.

— Unde ţi-e stela? întrebă el şi, cum ea şovăi, glasul i se înăspri. Clary! Stela ta. Găseşte-o!

Ea se trase la o parte din strânsoarea lui şi se scotoci prin buzunarele ude, simţind cum i se strânge inima când degetele ei nu întâlniră decât stofa udă. Ridică o mutră jalnică spre Luke.

— Cred că am scăpat-o în lac. Se smiorcăi: Stela… stela mamei mele…

— La naiba, Clary!

Luke se ridică în picioare, prinzându-şi mâinile la ceafă, cu gândurile în altă parte. Era şi el ud fleaşcă, din jeanşii şi din haina lui grea de flanelă apa curgând în pârâiaşe. Ochelarii pe care-i purta de obicei la jumătatea nasului nu mai erau. Se uită la ea, sumbru.

— Ţi-e bine? zise el, deşi nu era chiar o întrebare. Vreau să spun, în clipa asta, te simţi bine?

Ea dădu din cap.

— Luke, ce s-a întâmplat? De ce avem nevoie de stela mea?

Luke nu răspunse. Se uita în jur, de parc-ar fi sperat să găsească un ajutor pe-aproape. Clary îi urmări privirea. Se aflau pe un mal larg de noroi al unui lac de dimensiuni impresionante. Apa era albastru-deschis, scânteind ici şi colo în soare. Se întrebă dacă aceasta fusese sursa luminii aurii pe care o văzuse ea prin Portalul semideschis. Lacul nu avea nimic sinistru acum, când stătea lângă el, nu în el. Era înconjurat de coline verzi presărate cu arbori care tocmai începeau să se coloreze în roşcat şi auriu. În spatele dealurilor se ridicau munţi înalţi, cu piscurile acoperite de zăpadă.

Clary se înfioră.

— Luke, când eram în apă… te-ai schimbat pe jumătate în lup? Mi s-a părut că văd…

— Lupul din mine poate înota mai bine decât omul din mine,

zise Luke scurt. Şi e mai puternic. Trebuia să te scot din apă şi tu nu-mi ofereai prea mare ajutor.

— Ştiu, zise ea. Îmi pare rău. Dar… tu parcă nu trebuia să vii cu mine.

— Dacă n-aş fi venit, acum erai moartă, îi atrase el atenţia. Magnus ţi-a spus, Clary. Nu poţi folosi un Portal să intri în Oraşul de Sticlă decât dacă ai avertizat pe cineva care să te aştepte de partea cealaltă.

— El a spus că era împotriva Legii. N-a spus că dacă aş încerca să ajung aici, aş ricoşa în afară.

— Ţi-a spus că sunt scuturi de protecţie în jurul oraşului care împiedică pătrunderea cu ajutorul Portalurilor. Nu e vina lui că te-ai hotărât să te joci cu o magie pe care abia de-o înţelegi. Doar pentru că ai o putere nu înseamnă că ştii şi cum s-o foloseşti.

Luke se încruntă mânios.

— Îmi pare rău, zise Clary cu voce pierită. Doar că… unde suntem acum?

— Lacul Lyn, zise Luke. Cred că Portalul ne-a adus cât a putut de aproape de oraş şi apoi ne-a basculat aici. Suntem la periferia lui Alicante.

Îşi roti ochii în jur, clătinând din cap, pe jumătate uluit, pe jumătate îngrijorat.

— Ai făcut-o, Clary. Suntem în Idris.

— Idris? zise Clary şi rămase uitându-se prosteşte în depărtare, peste lac.

El clipi înapoi la ea, albastru şi netulburat.

— Dar… ai zis că suntem la periferia lui Alicante. Nu văd nicăieri oraşul.

— Suntem la mai multe mile distanţă, specifică Luke. Vezi dealurile acelea din depărtare? Trebuie să trecem dincolo de ele; oraşul e în partea cealaltă. Dacă am avea o maşină, am

putea ajunge acolo într-o oră, dar va trebui să mergem pe jos, ceea ce ne va lua probabil toată după-amiaza.

Miji ochii, cercetând soarele.

— Ar fi mai bine să pornim.

Clary se uită la ea, cu deznădejde. N-o atrăgea deloc perspectiva unei drumeţii de-o zi, în hainele ude leoarcă.

— Nu există altceva…?

— Altceva ce-am putea face? zise Luke şi dintr-odată se strecură o notă tăioasă în glasul lui. Ai vreo sugestie, Clary, de vreme ce tu eşti cea care ne-a adus aici?

Arătă cu mâna dincolo de lac.

— În partea aia sunt munţii. Se pot trece cu piciorul numai vara. Am muri îngheţaţi pe creste.

Se întoarse şi împunse aerul cu degetul, în altă direcţie.

— În partea aia se întind hectare nesfârşite de pădure. O ţin aşa până la graniţă. Pădurile sunt nelocuite, cel puţin de fiinţe omeneşti. Dincolo de Alicante, sunt ferme şi case de ţară. Poate c-am reuşi să ieşim din Idris, dar tot ar trebui să trecem prin oraş. Un oraş în care, aş putea adăuga, repudiaţii ca mine nu sunt prea bine-veniţi.

Clary se uită la el cu gura căscată.

— Luke, n-am ştiut…

— Bineînţeles că n-ai ştiut. Nu ştii nimic despre Idris. Nici măcar nu-ţi pasă de Idris. Tu doar te-ai bosumflat ca un copil c-ai fost lăsată în urmă, şi-ai făcut o criză. Iar acum, suntem aici. Pierduţi, îngheţând de frig şi… Se întrerupse, cu faţa crispată. Haide! Să ne punem în mişcare.

Clary îl urmă pe Luke de-a lungul malului Lacului Lyn, într-o tăcere spăsită. În timp ce mergeau, soarele îi uscă părul şi pielea, dar mantia de catifea încă ţinea apa, ca un burete. Atârna pe ea ca o draperie de plumb, în timp ce păşea grăbită peste bolovani şi noroi, străduindu-se să ţină pasul cu Luke,

care mergea întins. Făcu vreo câteva tentative de conversaţie, dar Luke rămase tăcut cu încăpăţânare. Niciodată până atunci Clary nu mai comisese vreo greşeală atât de gravă încât, cerându-şi scuze, să nu-i îmblânzească mânia lui Luke. De data asta, se părea că era altfel.

Stâncile se înălţau mai semeţe în jurul lacului, pe măsură ce înaintau, şi păreau ciupite de vărsat, cu pete întunecate ca nişte stropi de vopsea neagră. Când Clary putu să se uite mai bine, îşi dădu seama că erau grote în stâncă. Unele păreau foarte adânci, răsucindu-se departe în piatră. Îşi închipui lilieci şi diverse târâtoare înfiorătoare ascunse în beznă şi se cutremură.

În cele din urmă, o potecă îngustă tăiată printre colţii de stâncă îi conduse la un drum larg, mărginit de pietre sfărâmate. Lacul se arcuia departe, în urma lor, indigo în lumina soarelui de la sfârşitul după-amiezii. Drumul străbătea o câmpie netedă şi acoperită cu iarbă, care, în depărtare, urca spre cocoaşele lanţului de dealuri. Clary îşi pierdu curajul; oraşul nu se vedea nicăieri.

Luke se uita lung spre dealuri, cu o expresie de deznădejde pe chip.

— Suntem mai departe decât am crezut. A trecut atât de multă vreme…

— Poate dacă găsim un drum mai mare, sugeră Clary, am putea face autostopul sau să rugăm pe cineva să ne ducă până-n oraş cu maşina sau…

— *Clary!* Nu există maşini în Idris. Văzându-i expresia perplexă, Luke râse fără veselie. Protecţiile dau peste cap maşinăriile. Majoritatea tehnologiilor nu funcţionează aici – telefoane mobile, computere şi altele asemenea. Alicante este iluminat – şi pus în mişcare – în principal cu lampa-vrăjitoarei.

— Oh, zise Clary pierit. Păi… cam cât de departe de oraş suntem, de fapt?

— Destul de departe. Fără să se uite la ea, Luke îşi trecu degetele ambelor mâini prin părul său scurt Mai e ceva pe care ar fi mai bine să ţi-l spun.

Clary se încordă. Tot ce voise până acum fusese ca Luke să-i vorbească; deodată, nu mai voia.

— Dacă e de bine…

— Ai observat, zise Luke, că nu era nicio barcă pe Lacul Lyn, niciun debarcader, nimic care să sugereze că lacul ar fi folosit în vreun fel de locuitorii Idrisului?

— Am crezut că se-ntâmplă asta doar pentru că era atât de departe!

— Nu-i chiar atât de departe. Câteva ore distanţă de Alicante, mergând pe jos. De fapt, lacul este… Luke se întrerupse şi oftă. Ai remarcat vreodată modelul podelei din biblioteca Institutului de la New York?

Clary clipi nedumerită.

— Da, pentru că nu mi-am putut da seama ce reprezenta.

— Era un înger înălţându-se dintr-un lac, ţinând în mâini un pocal şi o sabie. Este un motiv des întâlnit în decoraţiunile nefilimilor. Legenda spune că îngerul Raziel s-a înălţat din Lacul Lyn când i-a apărut prima oară lui Jonathan Vânătorul de umbre, cel dintâi dintre nefilimi, şi i-a dăruit Instrumentele mortale. De atunci, lacul a fost…

— Sacru? sugeră Clary.

— Blestemat, zise Luke. Apa lacului e cumva otrăvitoare pentru vânătorii de umbre. Nu le face niciun rău repudiaţilor din Lumea de Jos – spiritele naturii îl numesc Oglinda Viselor şi îi beau apa, susţinând că îi ajută să aibă viziuni adevărate. Dar pentru un vânător de umbre e foarte periculos să-i bea apa. Îi dă halucinaţii, febră… îl poate face chiar să-şi piardă minţile.

Clary îngheţă deodată.

— De aceea ai încercat să mă faci să scuip toată apa?

Luke încuviinţă din cap.

— Şi de aceea voiam să-ţi găseşti stela. Cu o rună vindecătoare, am fi putut opri efectele apei. Fără ea, trebuie să ajungi în Alicante cât mai repede cu putinţă. Există leacuri, ierburi, care or să te ajute, şi ştiu pe cineva care aproape sigur le are.

— Lightwood?

— Nu Lightwood, răspunse Luke ferm. Altcineva. Cineva pe care-l cunosc eu.

— Cine?

El clătină din cap.

— Să ne rugăm doar ca persoana aceea să nu se fi mutat în ultimii cincisprezece ani.

— Dar parcă ziceai că e împotriva Legii ca repudiaţii să intre în Alicante fără permisiune.

Zâmbetul prin care îi răspunse îi aminti de Luke cel care o prinsese când căzuse de pe căţărătoare, pe terenul de joacă, pe când era copil, Luke cel care întotdeauna o protejase.

— Unele Legi au fost făcute să fie încălcate.

Casa Penhallow îi amintea lui Simon de Institut – avea acelaşi aer de clădire aparţinând altei epoci. Holurile şi scările erau strâmte, făcute din piatră şi din lemn închis la culoare, iar ferestrele erau înalte şi înguste, deschizându-se spre diverse privelişti asupra oraşului. Era o certă notă asiatică în decoraţiuni: un paravan shoji pe palierul de la primul etaj, înalte vaze chinezeşti înflorate şi lăcuite pe pervazurile ferestrelor. Mai erau, de asemenea, numeroase stampe de mătase pe pereţi, înfăţişând ceea ce trebuie să fi fost scene din mitologia vânătorilor de umbre, dar şi acestea cu o tentă orientală – personajele proeminente erau comandanţii de oşti, mânuind pumnale de serafi luminoase, şi pe lângă aceştia nişte

creaturi foarte colorate, asemănătoare dragonilor, ca şi demonii târâtori, cu ochi bulbucaţi.

— Doamna Penhallow, Jia, obişnuia să conducă Institutul de la Beijing. Îşi împarte timpul între şederea aici şi aceea din Oraşul Interzis, zise Isabelle, când Simon se opri să examineze o stampă. Şi Penhallow este o familie veche. Înstărită.

— Îmi dau seama, murmură Simon, uitându-se în sus la candelabrele cu franjuri de cristal şlefuit în formă de lacrimi.

Jace, cu o treaptă în urma lor, mârâi:

— Daţi-i drumul. Nu facem un tur istoric aici.

Simon cântări în minte o replică grosolană, dar hotărî că nu merita osteneala. Coborî restul treptelor cu pas grăbit; la capăt, scara dădea într-o încăpere largă. Era un ciudat amestec de vechi şi de nou: o fereastră cu vitralii dădea spre canal, iar în cameră se auzea muzică de la un stereo pe care Simon nu-l putea vedea. Însă nu exista nici urmă de televizor, nicio stivă de DVD-uri sau CD-uri, genul de mărunţişuri pe care Simon le asocia cu livingurile moderne. În loc de asta, văzu mai multe sofale pufoase adunate în jurul unui şemineu mare, în care flăcările trosneau vesele.

Alec stătea în picioare lângă vatră, în echipament negru de vânător de umbre, punându-şi o pereche de mănuşi. Îşi ridică privirile când Simon intră în încăpere şi se încruntă, cum se încrunta el de obicei, dar nu spuse nimic.

Aşezaţi pe sofale erau doi adolescenţi pe care Simon nu-i mai văzuse până atunci, un băiat şi o fată. Fata era zveltă, cu păr negru şi lucios, pieptănat pe spate ca să-i lase faţa liberă, şi cu o expresie răutăcioasă. Bărbia delicată avea vârful ascuţit. Nu era propriu-zis frumoasă, dar era remarcabilă.

Băiatul cu păr negru de lângă ea era mai mult decât remarcabil. Era probabil de aceeaşi înălţime ca Jace, dar părea mai înalt, chiar şi stând jos, era subţire şi musculos, cu o faţă

palidă, elegantă, plină de vioiciune, cu pometţi proeminenţi şi ochii negri. Era ceva ciudat de familiar în înfăţişarea lui, de parcă Simon îl mai văzuse undeva.

Fata vorbi cea dintâi:

— Ăsta-i vampirul? Se uită la Simon din cap până-n tălpi, de parcă i-ar fi luat măsurile. N-am mai fost niciodată atât de aproape de un vampir până acum – cel puţin nu de unul pe care să nu vreau să-l ucid. Îşi lăsă capul într-o parte: E drăguţ, pentru un repudiat.

— Va trebui s-o ierţi; are chipul unui înger şi manierele unui demon moloch, zise băiatul zâmbind, ridicându-se în picioare. Întinse mâna spre Simon: Eu sunt Sebastian. Sebastian Verlac. Şi ea este verişoara mea, Aline Penhallow. Aline…

— Eu nu dau mâna cu repudiaţii, zise Aline, trăgându-se înapoi între pernele sofalei. N-au suflet, ştii, vampirii.

Zâmbetul lui Sebastian dispăru.

— Aline…

— Dar e adevărat. De aceea nu se pot vedea în oglindă şi nu pot umbla prin soare.

Foarte explicit, Simon făcu un pas înapoi, intrând în peticul de lumină a soarelui din faţa ferestrei. Simţi soarele fierbinte pe spinare, în păr. Umbra lui se proiectă, lungă şi întunecată, pe podea, ajungând până aproape de picioarele lui Jace.

Aline trase zgomotos aer în piept, dar nu spuse nimic. Tot Sebastian vorbi, uitându-se la Simon cu ochii negri plini de curiozitate.

— Deci e adevărat. Cei din familia Lightwood ne-au povestit, dar eu nu m-am gândit…

— Că spuneam adevărul? zise Jace, deschizând gura pentru prima oară de când coborâseră. N-am minţi despre aşa ceva. Simon e… unic.

— L-am sărutat odată, zise Isabelle, fără să se adreseze cuiva

anume. Aline îşi ridică sprâncenele.
— Chiar te lasă să faci ce vrei tu în New York, nu-i aşa? zise ea, pe jumătate îngrozită, pe jumătate invidioasă. Ultima oară când te-am văzut, Izzy, nici prin minte nu ţi-ar fi trecut…
— Ultima oară când ne-am văzut noi, Izzy avea opt ani, interveni Alec. Lucrurile se schimbă. Acum, mama a fost nevoită să ne lase aici în mare grabă, aşa că trebuie să-i ducă cineva notiţele şi înregistrările la Citadelă în locul ei. Eu sunt singurul care are optsprezece ani, prin urmare eu sunt singurul care pot merge acolo în timpul întrunirii Conclavului.
— Ştim, zise Isabelle, lăsându-se să cadă pe o sofa. Ne-ai spus deja asta de vreo cinci ori.
Alec, care arăta important, îi ignoră remarca.
— Jace, tu ai adus vampirul aici, aşa că tu eşti responsabil pentru el. Nu-l lăsa să iasă afară.
Vampirul, gândi Simon. Nu că Alec n-ar fi ştiut cum îl cheamă. Îi salvase viaţa într-un rând lui Alec. Acum era „vampirul”. Chiar şi de la Alec, pe care-l mai apucau, uneori, accese inexplicabile de iritare, asta era prea mult. Poate că avea vreo legătură cu faptul că se afla în Idris. Poate că Alec simţea o mai mare nevoie să-şi afirme apartenenţa la vânătorii de umbre, aici.
— M-ai chemat până jos să-mi spui *asta*? Nu lăsa vampirul pe-afară? Oricum n-aş fi făcut-o.
Jace se aşeză pe sofa lângă Aline, care păru încântată.
— Mai bine dai fuga la Citadelă şi te întorci degrabă, continuă el. Dumnezeu ştie la ce destrăbălări ne-am putea deda pe aici, lipsiţi de îndrumarea ta.
Alec îl privi pe Jace cu o superioritate calmă.
— Încercaţi să staţi împreună. O să mă întorc într-o jumătate de oră.
Dispăru pe sub o arcadă ce ducea într-un culoar lung; undeva

în depărtare se auzi o uşă închizându-se.

— N-ar fi trebuit să-l ataci, zise Isabelle, aruncându-i lui Jace o căutătură severă. Chiar l-au lăsat pe el responsabil.

Aline – nu se putu abţine Simon să nu observe – stătea foarte aproape de Jace, umerii li se atingeau, chiar dacă mai era destul loc pe sofa, pe lângă ei.

— Te-ai gândit vreodată că într-o viaţă anterioară Alec a fost o cotoroanţă bătrână cu nouăzeci de pisici, care ţipa întruna la copiii vecinilor să plece de pe gazonul ei? Pentru că eu m-am gândit, zise el, iar Aline chicoti. Numai pentru că el e singurul care se poate duce la Citadelă…

— Ce-i Citadela? întrebă Simon, sătul să nu priceapă despre ce se vorbea în jurul lui.

Jace se uită la el. Expresia lui era rece, neprietenoasă: mâna îi era aşezată peste a lui Aline, odihnindu-se pe coapsa ei.

— Stai jos, zise el, făcându-i semn din cap spre un fotoliu. Sau ai de gând să te învârţi într-un colţ ca un liliac?

Grozav. Glume cu lilieci. Simon se instală, neconfortabil, în fotoliu.

— Citadela e locul oficial de întâlnire al Conclavului, zise Sebastian, aparent făcându-i-se milă de Simon. Acolo se face Legea, acolo îşi au sediul Consulul şi Inchizitorul. Numai vânătorilor de umbre adulţi le este îngăduit să pună piciorul în Citadelă când Conclavul este în sesiune de lucru.

— În sesiune? întrebă Simon, amintindu-şi ceea ce-i spusese Jace mai devreme, în cameră. Vrei să spui… nu din cauza mea?

Sebastian râse.

— Nu. Din cauza lui Valentine şi a Instrumentelor mortale. De aceea e toată lumea aici. Să discute ce urmează să facă Valentine mai departe.

Jace nu spuse nimic, dar la numele de Valentine, faţa i se

crispă.

— Păi, o să se ducă după Oglindă, zise Simon, cel de-al treilea Instrument mortal, nu? E aici, în Idris? De aceea s-a strâns toată lumea aici?

Se lăsă o scurtă tăcere, înainte ca Isabelle să-i răspundă.

— Problema cu Oglinda e că nimeni nu ştie unde este. De fapt, nimeni nu ştie *ce* este.

— E o oglindă, zise Simon. Ştii… sticlă, reflectă imaginea. Presupun şi eu.

— Ceea ce vrea Isabelle să spună, interveni cu îngăduinţă Sebastian, e că nimeni nu ştie nimic despre Oglindă. Sunt mai multe referiri la ea în istoriile vânătorilor de umbre, dar nicio specificaţie despre locul în care s-ar afla, nici despre cum arată, nici – cel mai important – ce face.

— Presupunem că Valentine o vrea, zise Isabelle, dar asta nu-i de prea mare ajutor, de vreme ce nimeni n-are habar unde se află. S-ar fi putut ca Fraţii Tăcuţi să aibă o idee, dar Valentine i-a ucis pe toţi. N-or să mai existe alţii, cel puţin pentru o vreme.

— Pe *toţi?* întrebă Simon, surprins. Credeam să i-a ucis doar pe cei din New York.

— Oraşul Oaselor nu e tocmai în New York, zise Isabelle. E ca… îţi mai aduci aminte intrarea în Curtea Elfilor Luminii, din Central Park? Doar pentru că intrarea era acolo, nu înseamnă că locul propriu-zis al Curţii e sub parc. La fel şi cu Oraşul Oaselor. Sunt diverse, intrări, dar Oraşul în sine…

Isabelle se opri când Aline îi făcu iute semn să tacă. Simon se uită de la ea, la Jace şi la Sebastian. Cu toţii aveau aceeaşi expresie prudentă, de parcă tocmai îşi dăduseră seama ce făceau: dezvăluiau secrete ale nefilimilor unui repudiat. Unui vampir. Nu inamic, propriu-zis, dar cu siguranţă cineva care nu putea fi de încredere.

Aline a fost cea dintâi care rupse tăcerea. Aţintindu-şi ochii ei negri şi frumoşi asupra lui Simon, zise:

— Deci… cum e să fii vampir?

— Aline! Isabelle păru îngrozită. Nu poţi să întrebi aşa omul, cum e să fii vampir?

— Nu văd de ce nu, zise Aline. Nu e vampir de prea mult timp, nu? Prin urmare, trebuie că-şi mai aduce aminte cum era să fie om viu.

Se întoarse spre Simon:

— Sângele mai are gust de sânge pentru tine? Sau are un altfel de gust acum, ca sucul de portocale sau mai ştiu eu ce? Pentru că eu aş crede că gustul sângelui ar…

— Are gust de pui, zise Simon, ca să-i închidă gură.

— Serios? Aline păru uluită.

— Râde de tine, Aline, zise Sebastian, cum o şi meriţi. Îmi cer scuze pentru verişoara mea, Simon. Aceia dintre noi care am fost crescuţi în afara Idrisului suntem puţin mai familiarizaţi cu repudiaţii.

— Dar tu n-ai fost crescut în Idris? întrebă Isabelle. Credeam că părinţii tăi…

— Isabelle! o întrerupse Jace, dar era deja prea târziu; Sebastian se întunecase la faţă.

— Părinţii mei sunt morţi, zise el. O ceată de demoni, lângă Calais… e în regulă, s-a întâmplat demult.

Şi îi opri lui Isabelle protestele de simpatie, fluturând din mână.

— Mătuşa mea, sora din partea tatălui, m-a crescut la Institutul din Paris.

— Adică vorbeşti franceza? oftă Isabelle. Cât mi-aş fi dorit să vorbesc şi eu o altă limbă! Dar Hodge nu s-a gândit niciodată că am avea nevoie să învăţăm şi altceva în afară de greacă veche şi latină, iar pe-astea nu le mai vorbeşte nimeni.

— Eu ştiu şi rusa, şi italiana. Şi puţină română, zise Sebastian, cu un zâmbet modest. Te-aş putea învăţa şi pe tine câteva fraze…

— Română? Impresionant, zise Jace. Nu mulţi o ştiu.

— Tu o ştii? întrebă Sebastian, cu interes.

— Nu prea, zise Jace cu un zâmbet atât de dezarmant, încât Simon ştiu că minţea. Româna mea se limitează la câteva fraze utile, cum ar fi „Şerpii ăştia sunt veninoşi?” şi „Dar arăţi mult prea tânără ca să fii ofiţer de poliţie”[1].

Sebastian nu zâmbi. Era ceva ciudat în expresia lui, se gândi Simon. Era blând – totul la el era calm –, dar Simon avea senzaţia că blândeţea asta ascundea ceva ce contrazicea seninătatea exterioară.

— Îmi place mult să călătoresc, zise el, cu ochii aţintiţi asupra lui Jace. Dar e bine să fii acasă, nu-i aşa?

Jace încetă să se mai joace cu degetele lui Aline.

— Ce vrei să spui?

— Doar că nu e nicăieri ca în Idris, oricât ne-am face noi, nefilimii, case prin alte părţi. Nu eşti de acord?

— De ce mă întrebi pe mine?

Privirea lui Jace era glacială. Sebastian ridică din umeri.

— Păi ai trăit aici pe când erai copil, nu-i aşa? Şi au trecut ani mulţi de când n-ai mai venit. Sau am înţeles eu greşit?

— N-ai înţeles tu greşit, zise Isabelle, cu nervozitate. Lui Jace îi place să pretindă că lumea nu vorbeşte despre el, chiar dacă ştie că despre el vorbeşte.

— Cu siguranţă vorbeşte.

Deşi Jace se uita feroce la el, Sebastian păru netulburat. Simon simţi un soi de simpatie pe jumătate ezitantă pentru băiatul vânător de demoni cu păr negru. Rar găseai pe cineva care să nu reacţioneze la ironiile lui Jace.

---

[1] În limba română în original

— În zilele astea, în Idris, toată lumea vorbeşte despre tine. Despre tine, despre Instrumentele mortale, despre tatăl tău, despre sora ta…

— Clarissa trebuia să vină cu tine, nu-i aşa? zise Aline. Abia aşteptam să o cunosc. Ce s-a întâmplat?

Deşi expresia de pe faţa lui Jace nu se schimbase, îşi retrase mâna de pe mâna lui Aline, strângând-o pumn.

— N-a vrut să părăsească New Yorkul. Mama ei e bolnavă, în spital.

Niciodată nu spune mama „noastră”, gândi Simon. *Întotdeauna e mama „ei”.*

— E foarte ciudat, zise Isabelle. Eram convinsă că voia să vină.

— A vrut, zise Simon. De fapt…

Jace era în picioare; se ridicase atât de repede, că Simon nici nu-l văzuse mişcându-se.

— Dacă mă gândesc, am ceva urgent de discutat cu Simon. Între patru ochi.

Făcu semn din cap către uşa dublă din capătul îndepărtat al încăperii, în ochi lucindu-i o provocare.

— Vino, vampirule, zise el pe un ton care-i lăsă lui Simon impresia clară că un refuz s-ar fi putut sfârşi cu o încăierare violentă. Hai să vorbim!

3
AMATIS

Târziu, după-amiază, Luke şi Clary lăsaseră lacul mult în urma lor şi străbăteau ceea ce păreau nesfârşite întinderi de iarbă înaltă. Ici şi colo începea câte o pantă uşoară, care ajungea până la urmă să fie un deal înalt cu stânci negre în vârf. Clary era epuizată de atâta urcat şi coborât dealuri, unul după altul, cu ghetele alunecându-i pe iarba umedă de parcă ar fi călcat pe marmură unsuroasă. Când în sfârşit lăsară în urma lor pajiştile şi apucară pe un drumeag îngust şi noroios, mâinile ei sângerau şi erau înverzite de la iarbă.

Luke mergea înainte cu paşi mari şi hotărâţi. Din când în când, îi atrăgea atenţia – cu o voce sumbră, ca a celui mai deprimat ghid din lume – asupra lucrurilor ce meritau remarcate.

— Tocmai am străbătut Câmpia Brocelind, zise el, când urcară pe un dâmb şi văzură o vastă fâşie de pădure întunecată întinzându-se către apus, unde soarele coborâse foarte mult pe boltă. Aceasta este pădurea. Odinioară acoperea mai tot şesul ţării. O bună bucată din ea a fost defrişată să se construiască oraşul – şi ca să termine cu haitele de lupi şi clanurile de vampiri ce obişnuiau să se adune aici. Pădurea Brocelind a fost dintotdeauna adăpost pentru repudiaţi.

Continuară să meargă în tăcere, în vreme ce drumeagul se ţinea pe lângă pădure vreo câteva mile, înainte să cotească brusc. Copacii păreau să se fi dat la o parte, lăsând loc unei creste ce se înălţa dreaptă ca peretele, iar când ocoliră un deal

înalt, Clary rămase uitându-se lung, nevenindu-i să creadă – dacă nu o înşelau cumva ochii, în vale erau *case*. Şiruri de case micuţe şi albe, ordonate ca un sătuc de munchkini[2].

— Am ajuns! exclamă ea şi o luă la fugă înainte, oprindu-se doar când îşi dădu seama că Luke nu o însoţea.

Se întoarse şi-l văzu stând în mijlocul drumului prăfuit, clătinând din cap.

— Nu, zise el, pornind să vină lângă ea. Ăsta nu e oraşul.

— Atunci e un târguşor mai mic? Ai spus că nu sunt alte oraşe pe aici…

— Asta e un cimitir. Este Oraşul Oaselor din Alicante. Credeai că acela din New York era singurul cimitir pe care-l aveam?

Glasul lui părea trist.

— Asta e necropola, locul unde sunt înmormântaţi cei care mor în Idris. O să vezi. Va trebui să trecem prin el ca să ajungem în Alicante.

Clary nu mai intrase într-un cimitir din noaptea în care murise Simon, iar amintirea aceea îi dădu fiori reci prin măduva oaselor, în timp ce păşea pe aleile înguste care se strecurau printre mausolee ca nişte panglici albe. Cineva avea grijă de locul acesta: marmura sclipea, de parcă fusese proaspăt lustruită şi iarba era tunsă uniform. Ici şi colo, pe morminte se vedeau buchete de flori albe; la început crezu că erau crini, dar răspândeau un parfum înţepător, neobişnuit, care o făcu să se întrebe dacă nu erau flori specifice Idrisului. Fiecare mormânt arăta ca o casă în miniatură; unele aveau chiar şi garduri de metal sau de sârmă, cu porţi, iar numele familiilor de vânători de umbre erau sculptate pe uşi: Cartwright, Merryweather, Hightower, Blackwell, MIDWINTER. Se opri în faţa unuia: HERONDALE.

---

[2] Piticii albaştri din *Vrăjitorul din Oz,* locuitori ai Munchkinland-ului.

Se întoarse spre Luke.

— Aşa o chema pe Inchizitoare.

— E cavoul familiei sale. Uite!

Îi arăta în spatele uşii, unde litere albe fuseseră cioplite în marmura cenuşie. Erau nume. Marcus Herondale. Stephen Herondale. Amândoi muriseră în acelaşi an. Oricât de mult o urâse Clary pe Inchizitoare, simţi că i se strânge inima de o milă pe care n-o putea stăvili. Să-ţi pierzi soţul şi fiul, atât de repede unul după celălalt… Trei cuvinte latineşti erau gravate sub numele lui Stephen: AVE ATQUE VALE.

— Ce înseamnă? întrebă ea, întorcându-se spre Luke.

— Înseamnă „Cinste ţie şi rămas-bun!”. E dintr-un poem de Caiullus. La un moment dat, a devenit fraza pe care o spuneau nefilimii la înmormântări sau când murea cineva în bătălie. Acum, hai să mergem, e mai bine să nu insistăm asupra acestor lucruri, Clary.

Luke o luă pe după umeri şi o împinse uşurel din faţa mormântului.

Poate că avea dreptate, gândi Clary. Poate că era mai bine să nu se gândească prea mult la moarte şi la morţi în momentul ăsta. Se feri să se mai uite la ceva anume în timp ce-şi croiau drum prin necropolă. Ajunseseră aproape de porţile de fier din capătul îndepărtat, când zări un mausoleu mai mic, ridicându-se ca o ciupercă otrăvitoare în umbra unui stejar stufos. Numele de deasupra uşii îi sări în ochi de parc-ar fi scris cu lumini.

FAIRCHILD.

— Clary…

Luke întinse mâna după ea, dar ea deja pornise. Cu un oftat, o urmă la umbra copacului, unde ea rămăsese transfigurată, citind numele bunicilor şi străbunicilor pe care nu ştiuse niciodată că i-ar fi avut. ALOYRAS FAIRCHILD. ADELE

FAIRCHILD, N. NIGHTSHADE. GRANVILLE FAIRCHILD. Iar sub toate aceste nume: JOCELYN MORGENSTERN, N. FAIRCHILD.

Un val de greaţă o traversă pe Clary. Văzând numele mamei sale acolo era ca reînvierea coşmarurilor pe care le avea uneori, când se vedea la înmormântarea mamei sale şi nimeni nu voia să-i spună ce se întâmplase sau cum murise.

— Dar ea nu-i moartă, zise Clary, uitându-se la Luke. Ea nu-i…

— Conclavul nu ştie asta, îi spuse el blând.

Clary îşi pierdu răsuflarea. Nu-i mai putu auzi vocea lui Luke, nici nu-l mai văzu stând lângă ea. Înaintea ei se ridica un lanţ muntos zimţat, pietre funerare iţindu-se din pământ ca nişte oase frânte. O piatră funerară neagră se ridică drept în faţa ei, cu literele săpate inegal pe suprafaţa sa: CLARISSA MORGENSTERN, N. 1991, D. 2007. Sub nume era desenat stângace, ca o schiţă de copil, un craniu cu orbite goale. Clary se clătină, trăgându-se înapoi cu un ţipăt.

Luke o prinse de umeri.

— Clary, ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

Ea îi arătă:

— Acolo… uite…

Dar dispăruse. Nu mai era decât covorul ierbii, verde şi neted, cu mausoleele albe, curate şi frumoase, în şirurile lor ordonate.

Se răsuci să se uite în ochii lui Luke:

— Mi-am văzut propria piatră funerară, zise ea. Scria pe ea că am să mor… acum… anul ăsta.

Se cutremură.

Luke arăta întunecat.

— E de la apa lacului, zise el. Ai început să ai halucinaţii. Haide, nu mai avem timp.

Jace îl conduse pe Simon pe scări şi apoi pe un culoar scurt, cu uşi pe ambele părţi; se opri doar la un braţ distanţă de una dintre ele care era deschisă, cu o expresie mânioasă pe faţă.

— Intră, zise el, aproape îmbrâncindu-l pe Simon înăuntru.

Simon văzu că încăperea arăta ca o bibliotecă: rânduri de rafturi de cărţi, canapele lungi şi fotolii.

— Ar trebui să nu ne deranjeze nimeni aici…

Se întrerupse când o siluetă se ridică nervoasă dintr-un fotoliu. Era un băieţel cu părul şaten şi ochelari. Avea o faţă mică şi serioasă, iar în mână ţinea strâns o carte. Simon era destul de familiarizat cu gusturile de lectură ale lui Clary ca să recunoască un volum manga chiar şi de la distanţă.

Jace se încruntă.

— Scuze, Max. Avem nevoie de cameră, pentru o discuţie între cei mari.

— Dar Izzy şi Alec deja m-au gonit din living ca să poată purta o discuţie între cei mari, se plânse Max. Unde să mă mai duc?

Jace ridică din umeri.

— În camera ta? făcu un semn cu degetul spre uşă. E timpul să-ţi faci datoria pentru ţară, piciule. Şterge-o!

Arătând profund nedreptăţit, Max trecu pe lângă ei doi, ţinând cartea strâns la piept. Simon simţi un val subit de simpatie – era nasol să fii destul de mare şi să nu ştii ce se întâmplă, dar când mai erai şi atât de mic, erai întotdeauna concediat fără drept de apel. Băieţelul îi aruncă o privire în timp ce trecea pe lângă el – o căutătură speriată, suspicioasă. *Ăsta-i vampirul,* spuneau ochişorii lui.

— Haide! îl împinse Jace pe Simon în încăpere, închizând şi încuind uşa în urma lor.

Cu uşa închisă, camera era atât de slab luminată, încât până şi lui Simon i se păru întuneric. Şi mirosea a praf. Jace străbătu

odaia până la capătul celălalt şi trase draperiile, dând la iveală o fereastră înaltă, cu un vitraliu dintr-un singur geam, care dădea spre canalul de la baza clădirii. Apa pleoscăia lovindu-se de temelia casei la doar un metru şi ceva mai jos de nivelul lor, pe sub balustrada de piatră cioplită cu rune şi stele măcinate de vreme.

Jace se întoarse spre Simon cu o căutătură piezişă.

— Care naiba e problema ta, vampirule?

— Problema *mea*? Tu eşti cel care practic m-ai luat de-o aripă şi m-ai târât afară de-acolo.

— Pentru că erai gata să le spui că, de fapt, Clary n-a renunţat la planul ei de a veni în Idris. Ştii ce-ar fi urmat? Ei ar fi contactat-o şi ar fi aranjat să vină şi ea. Şi ţi-am mai spus de ce nu se poate întâmpla asta.

Simon clătină din cap.

— Nu te înţeleg, zise el. Uneori te porţi de parcă nu ţi-ar păsa decât de Clary pe lumea asta, iar după aceea te porţi de parcă…

Jace se uită ţintă la el. Aerul era plin de firişoare de praf care închipuiau un soi de cortină sclipitoare între cei doi băieţi.

— Mă port de parcă?

— Ai flirtat cu Aline, zise Simon. Nu mi se părea că ţi-ar fi păsat numai de Clary în momentul ăla.

— Asta nu e treaba ta, zise Jace. Şi, de altfel, Clary e sora mea. Şi ştii asta.

— Am fost de faţă şi la Curtea Elfilor, răspunse Simon. Îmi amintesc ce a spus Regina Elfilor. „Sărutul care o s-o elibereze pe fată este sărutul pe care ea şi-l doreşte cel mai mult.”

— Pariez că-ţi aduci aminte de asta. Ţi s-a gravat cu litere de foc în creier, nu-i aşa, vampirule?

Simon scoase un zgomot din fundul gâtului, cum habar n-avusese, că ar fi în stare.

— Oh, nu, n-ai să vezi. Nu discut treaba asta. N-o să mă bat

pentru Clary cu tine. E ridicol.
— Atunci de ce-ai pomenit despre episodul ăla?
— Pentru că, răspunse Simon, dacă vrei să mint – nu faţă de Clary, ci faţă de toţi prietenii tăi vânători de umbre –, dacă vrei să pretind că a fost decizia lui Clary să nu vină aici şi dacă vrei să mă prefac că nu ştiu de puterile ei sau ce poate face ea cu adevărat, atunci va trebui să faci şi *tu* ceva pentru mine.
— Bine, zise Jace. Ce vrei?
Simon tăcu un moment, uitându-se dincolo de Jace, la şirul caselor de piatră cu faţa spre canalul scânteietor. Dincolo de acoperişurile lor crenelate, putea întrezări vârfurile strălucitoare ale turnurilor demonilor.
— Vreau să faci tot ce va fi nevoie ca s-o convingi pe Clary că nu ai sentimente pentru ea. Şi nu!… Nu-mi spune mie că eşti fratele ei; asta deja o ştiu. Încetează legătura cu ea când ştii bine că voi doi nu aveţi niciun viitor. Şi nu spun asta pentru că o vreau eu pe ea. O spun pentru că sunt prietenul ei şi nu vreau să sufere.
Jace se uită în jos la mâinile lui un lung moment înainte de a-i răspunde – nişte mâini frumoase, cu nodurile degetelor roase şi asprite de bătături vechi. Dosul palmelor era dantelat cu liniile fine şi albe ale vechilor Peceţi. Erau mâinile unui soldat, nu ale unui adolescent.
— Am făcut deja asta, zise el. I-am spus că nu eram interesat de ea decât ca frate.
— Oh!
Simon se aşteptase ca Jace să se opună vehement la propunerea lui, să se certe, nu să cedeze. Un Jace care să se dea bătut era o chestie nouă – şi-l lăsă pe Simon aproape ruşinat pentru ceea ce-i ceruse. *Clary nu mi-a spus nimic despre asta*, ar fi vrut el să replice, dar, de fapt, de ce-ar fi făcut-o. Dacă se gândea mai bine, fusese neobişnuit de tăcută şi retrasă în ultima

vreme, ori de câte ori se pomenea numele lui Jace.

— Ei bine, atunci asta s-a rezolvat, bănuiesc. Mai e un ultim lucru.

— Zău? făcu Jace, aparent fără prea mult interes. Şi care, mă rog?

— Ce a spus Valentine când Clary a desenat runa aceea pe vas? A sunat ca într-o limbă străină. *Meme* nu-mai-ştiu-cum…?

— *Mene mene tekel upharsin*, zise Jace, cu un zâmbet slab. Nu recunoşti asta? E din Biblie, vampirule. Vechiul Testament. E cartea voastră sfântă, nu?

— Doar pentru că sunt evreu nu înseamnă c-am învăţat pe dinafară Vechiul Testament.

— E Scrisul de pe perete. „Domnul a numărat zilele împărăţiei tale şi le-a pus capăt; ai fost cântărit în balanţă şi ai atârnat puţin.” E o prevestire de sfârşit – înseamnă sfârşitul unui imperiu.

— Dar ce legătură avea asta cu Valentine?

— Nu doar cu Valentine, zise Jace. Cu noi toţi. Conclavul şi Legea – ce poate face Clary răstoarnă tot ce ştiau ei că ar fi adevărat. Nicio fiinţă omenească nu poate crea rune noi sau desena rune ca acelea pe care le desenează Clary. Numai îngerii au puterea asta. Iar de vreme ce Clary o poate face… ei bine, seamănă a prevestire de sfârşit al lumii. Lucrurile s-au schimbat. Legile s-au schimbat. Vechile căi s-ar putea să nu mai fie niciodată căile drepte. Întocmai cum răzvrătirea îngerilor a dus la sfârşitul lumii aşa cum era pe atunci – a despicat cerul pe din două şi a creat iadul –, şi asta ar putea însemna sfârşitul nefilimilor aşa cum există ei acum. Acesta e războiul nostru în ceruri, vampirule, şi numai o tabără poate învinge. Iar tatăl meu vrea să fie a lui aceea.

Deşi aerul era încă rece, Clary dădea în clocot de fierbinţeală

în hainele sale ude. Năduşeala îi curgea şiroaie pe faţă, udându-i gulerul, iar Luke, ţinând-o cu o mână de braţ, o făcea să grăbească pasul pe drum, în timp ce deasupra lor cerul se întuneca rapid. Acum vedeau deja Alicante. Oraşul era situat într-o vale nu foarte adâncă, intersectată de un râu argintiu, care curgea într-un capăt al oraşului, părând să dispară şi reapărând în capătul celălalt. Un talmeş-balmeş de clădiri de culoarea mierii cu acoperişuri de ţiglă roşie şi un hăţiş de străduţe întortocheate şi întunecoase, adăpostite de versantul abrupt al unui deal. Pe creasta dealului se ridica un edificiu de piatră întunecată, cu mulţi pilaştri şi foarte înalt, cu câte un turn sclipitor în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Presărate printre celelalte clădiri se vedeau alte turnuri asemănătoare, înalte, subţiri, ca de sticlă, fiecare dintre ele sclipind precum cuarţul. Semănau cu nişte ace de sticlă străpungând cerul. Lumina scăpătată a soarelui întâlnind feţele turnurilor scotea curcubeie stinse, cum scoate scântei un băţ de chibrit. Era o privelişte frumoasă şi foarte stranie.

N-ai văzut niciodată un oraş, dacă n-ai văzut Alicante cel cu turnurile de sticla.

— Cum-cum? întrebă Luke, auzind-o. Ce-ai spus?

Clary nu-şi dăduse seama că vorbise cu voce tare. Stânjenită, repetă ce spusese, iar Luke se uită la ea surprins.

— De unde ai auzit asta?

— De la Hodge, zise Clary. Hodge mi-a spus.

Luke se uită la ea mai atent.

— Ai obrajii aprinşi, zise el. Cum te simţi?

Pe Clary o durea gâtul, tot corpul îi ardea şi îşi simţea gura iască.

— Sunt bine, zise ea. Hai să ajungem odată acolo, okay?

— Okay.

Luke îi arătă ceva; la marginea oraşului, unde se terminau

clădirile, Clary putu vedea un arc, doi pereţi curbaţi către un vârf ascuţit. Un vânător de demoni în echipament negru stătea de pază în umbra arcului.

— Asta-i Poarta de Nord – locul pe unde repudiaţii pot intra legal, în oraş, dacă au documentele de lucru. Străjile sunt la post aici noapte şi zi. Acum, dacă am fi în misiune oficială sau am avea autorizaţie ca să fim aici, am intra pe-acolo.

— Dar nu sunt ziduri în jurul oraşului, observă Clary. Nu mi se pare c-ar fi chiar o poartă.

— Protecţiile sunt invizibile, dar există. Turnurile demonilor le controlează. Aşa merg lucrurile de o mie de ani. O să le simţi când o să treci prin ele.

Mai aruncă o privire către faţa ei aprinsă de febră, îngrijorarea încreţindu-i colţurile ochilor.

— Eşti gata?

Ea încuviinţă din cap. Se îndepărtară de poartă, de-a lungul laturii de răsărit a oraşului, pe unde clădirile erau mai strânse unele într-altele. Făcându-i semn să păstreze liniştea, Luke se apropie de spaţiul strâmt dintre două case. Clary închise ochii când se apropiară, de parcă se aştepta să fie izbită în faţă de un zid invizibil de îndată ce ar fi păşit pe străzile din Alicante. N-a fost aşa. Simţi o subită presiune, ca şi când s-ar fi aflat într-un avion care cobora brusc. Urechile i-au pocnit – apoi senzaţia dispăru, iar ea se afla în gangul dintre clădiri.

La fel ca orice gang din New York – la fel ca toate gangurile din lume, aparent – mirosea a pipi de pisică.

Clary se uită pe după colţul uneia dintre clădiri. O stradă mai largă se întindea pe deal în sus, mărginită de prăvălii micuţe şi de case.

— Nu-i nimeni, observă ea, cu o oarecare surprindere.

În lumina amurgului, Luke arăta cenuşiu.

— Trebuie să se desfăşoare vreo întrunire sus, la Citadelă. E

singurul lucru care ar putea goli deodată străzile de orice suflet.

— Şi asta nu-i de bine? Nu e nimeni prin preajmă ca să ne vadă.

— E şi bine, şi rău. Majoritatea străzilor sunt pustii, ceea ce e bine. Dar oricine ar apărea acum din întâmplare, de bună seamă ne-ar vedea şi ne-ar remarca.

— Parcă spuneai că toată lumea e la Citadelă.

Luke zâmbi slab.

— N-o lua *ad litteram,* Clary. Mă refeream la majoritatea celor din oraş. Copii, adolescenţii şi oricine mai e scutit de la întrunire n-or să fie acolo.

Adolescenţi. Clary se gândi la Jace şi, în pofida voinţei sale, pulsul i se acceleră, ţâşnind ca un cal de curse la porţile de start.

Luke se încruntă, ca şi când i-ar fi putut citi gândurile.

— În ceea ce mă priveşte, acum încalc Legea aflându-mă în Alicante fără să mă declar Conclavului la Poartă. Dacă mă recunoaşte careva, aş putea fi în real pericol.

Aruncă o privire în sus, la fâşia roşiatică de cer vizibilă printre acoperişuri.

— Trebuie să evităm străzile.

— Parcă ziceai că mergem la casa prietenului tău.

— Asta facem. Şi nu chiar un prieten.

— Atunci, cine…?

— Lasă, urmează-mă.

Luke se strecură în pasajul dintre două case, atât de îngust încă Clary, dacă întindea mâinile, putea atinge zidurile ambelor case cu degetele, şi îl străbătură până la capăt, ieşind într-o stradă pavată şi şerpuitoare, mărginită de prăvălii. Clădirile înseşi arătau ca o încrucişare între un peisaj oniric gotic şi un basm de copii. Faţadele de piatră erau sculptate cu tot soiul de creaturi mitologice şi legendare – capetele de monştri erau

motivul proeminent, intercalate cu armăsari înaripaţi, ceva care arăta ca o casă cu gheare de găină, sirene şi, bineînţeles, îngeri. Garguiele ieşeau în afară de la fiecare colţ, cu feţele lor agresive şi schimonosite. Şi pretutindeni erau rune: pătând uşile, ascunse în desenul unui ornament sculptat abstract, atârnând de lanţuri metalice subţiri ale zurgălăilor de vânt care se roteau la orice adiere. Rune de protecţie, de noroc, chiar şi de afaceri reuşite; privindu-le atentă pe toate, Clary începu să se simtă puţin ameţită.

Merseră în tăcere, ţinându-se pe la umbră. Strada pavată era pustie, uşile prăvăliilor închise şi ferecate cu drugi. Clary arunca priviri furişe în vitrinele pe lângă care treceau. Era ciudat să vadă o etalare de ciocolate bogat ornate într-o vitrină, iar în următoarea, o panoplie la fel de frumoasă de arme ce păreau mortale – cuţite cu lamă lungă, ghioage, măciuci ghintuite şi o colecţie întreagă de pumnale de serafi, de diverse mărimi.

— Nicio armă de foc, zise ea.

Vocea ei părea să vină tare de departe.

Luke se uită nedumerit la ea.

— Poftim?

— Vânătorii de umbre, zise ea, se pare că nu folosesc niciodată arme de foc.

— Runele împiedică praful de puşcă să se aprindă, zise el. Nimeni nu ştie de ce. Totuşi, se ştie că nefilimii au folosit ocazional puştile pe licantropi. Nu e nevoie de o rană ca să ne ucidă pe noi – doar de gloanţe de argint.

Glasul lui era sumbru. Deodată, îşi înălţă capul. În lumina difuză era uşor să-ţi închipui că urechile i se îndreptau în faţă, ca ale unui lup.

— Voci. Zise el. Trebuie să se fi terminat discuţiile la Citadelă.

O luă de braţ şi o trase la o parte din strada principală. Nimeriră într-o piaţetă pătrată, cu o fântână în mijloc. Un pod de zidărie se arcuia peste un canal îngust, chiar în faţa lor. În lumina stinsă a zilei, apa din canal părea aproape neagră. Acum Clary putea auzi şi ea vocile venind dinspre străzile din apropiere. Erau nişte voci ridicate, mânioase. Ameţeala lui Clary crescu – simţi că pământul se clatină sub picioarele ei, ameninţând s-o facă să cadă. Se rezemă cu spatele de zidul gangului, luptându-se să respire.

— Clary! zise Luke. Clary, te simţi bine?

Glasul lui suna grav, straniu. Ea se uită la el şi i se tăie răsuflarea. Urechile îi crescuseră lungi şi ascuţite, dinţii erau ascuţiţi ca briciul, ochii îi erau galbeni şi fioroşi…

— Luke, şopti ea. Ce se-ntâmplă cu tine?

— Clary.

El întinse mâinile după ea, mâinile acelea nefiresc de alungite, cu unghiile ascuţite şi de culoarea ruginii.

— Ai păţit ceva?

Ea ţipă, ferindu-se de atingerea lui. Nu ştia de ce se simţea atât de îngrozită – îl mai văzuse pe Luke preschimbat şi niciodată n-o speriase. Dar acum teroarea era ca o fiinţă vie înăuntrul ei, incontrolabilă. Luke o prinsese de umeri, iar ea se dădu înapoi de frica lui, de frica ochilor lui galbeni, ochi de animal, chiar dacă o ruga să tacă folosind glasul lui obişnuit, omenesc.

— Clary, te rog…

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Dar nu i-a dat.

— E apa… delirezi… Clary, încearcă să te aduni.

O trase spre pod, aproape târând-o. Ea-şi simţea lacrimile şiroindu-i pe faţă, răcorindu-i obrajii arzători.

— Nu e real. Încearcă să-ţi ţii firea, te rog, zise el, ajutând-o

pe pod.

Ea simţi mirosul apei de dedesubt, verde şi stătută. În apă se mişcau *lucruri.* În timp ce se uita, un tentacul negru ieşi din apă, cu vârful lui spongios plin de dinţi ascuţiţi ca nişte ace. Ea se feri de apă, incapabilă să ţipe, doar un geamăt adânc ieşindu-i din gâtlej.

Luke o prinse când genunchii i se înmuiară, legănând-o în braţe şi ţinând-o în picioare. N-o mai ţinuse în braţe de când avea şase ani.

— Clary, zise el, dar restul cuvintelor lui se amestecară şi se învălmăşiră într-un răget lipsit de sens, în timp ce coborau de pe pod. Alergără pe lângă o serie de case înalte şi înguste care aproape că-i aminteau lui Clary de şirurile de case din Brooklyn – sau doar halucina văzându-şi casele din vecini? Aerul din jurul lor părea să se răsucească în timp ce mergeau mai departe, luminile caselor ardeau în jurul lor ca nişte torţe, canalul sclipea cu o lumină fosforescentă duşmănoasă. Clary îşi simţi oasele dizolvându-se în propriul trup.

— Aici.

Luke o smuci, oprind-o în faţa unei case înalte de lângă canal. Bătu cu piciorul în uşă, strigând; uşa era vopsită într-un roşu viu, strident, cu o singură rună pictată în auriu peste ea. Runa se topi şi curse când Clary se holbă la ea, luând forma unui craniu hidos, rânjitor. *Nu e real,* îşi spuse ea cu sălbăticie, înăbuşindu-şi ţipătul cu pumnul, muşcând din el până simţi gustul sângelui.

Durerea îi limpezi o clipă mintea. Uşa se deschise larg, în prag apărând o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră, cu faţa încreţită, cu o expresie de mânie şi surprindere. Avea părul lung, un nor încurcat cenuşiu-şaten desprins din două cozi împletite; ochii ei albaştri erau cumva familiari. O piatră de lampa-vrăjitoarei strălucea în mâna ei.

— Cine e? întrebă ea. Ce vreţi?

— Amatis… Luke intră în bătaia razelor de lumină, ţinând-o pe Clary în braţe. Eu sunt!

Femeia albi şi se clătină, întinzând o mână să se sprijine de canatul uşii.

— *Lucian?*

Luke încercă să facă un pas înainte, dar femeia – Amatis – îi ţinu calea. Clătina din cap atât de tare, încât cozile se legănau iute pe lângă ea, înainte şi înapoi.

— Cum poţi să vii aici, Lucian? Cum *îndrăzneşti* să vii aici?

— N-am prea avut de ales.

Luke o strânse mai tare pe Clary în braţe. Ea-şi înăbuşi un strigăt. Tot corpul era cuprins de foc, fiecare nerv îi ardea dureros.

— Atunci trebuie să pleci, zise Amatis. Dacă părăseşti imediat…

— N-am venit aici pentru mine. Am venit pentru fată. E pe moarte.

Cum femeia îl privea lung, el stărui:

— Amatis, te rog. E *fiica lui Jocelyn.*

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Amatis rămase neclintită ca o statuie, în pragul uşii. Părea încremenită – de surprindere sau de groază, Clary nu putea ghici. Clary îşi strânse pumnul – palma îi era lipicioasă de sânge în locurile unde unghiile se înfipseseră în carne –, dar nici măcar durerea n-o mai ajuta acum; lumea se dezmembra în culori pastelate, ca un puzzle plutind pe suprafaţa apei. Abia îi mai auzi vocea lui Amatis, când femeia se dădu un pas înapoi şi spuse:

— Bine, atunci, Lucian. Poţi s-o aduci înăuntru.

Când Simon şi Jace se întoarseră în living, Aline pusese de mâncare pe măsuţa joasă dintre sofale. Brânză şi pâine, felii de

chec, mere şi chiar şi o sticlă de vin, de care Max nu avu voie să se atingă. Băiatul şedea într-un colţ, cu nişte chec pe o farfurie şi cu cartea lui deschisă în poală. Simon se înduioşă de soarta micuţului. Se simţea la fel se singur în grupul celorlalţi care râdeau şi sporovăiau, precum se simţea probabil şi Max.

O văzu pe Aline atingându-i încheietura mâinii lui Jace cu degetele când se întinse după o bucăţică de măr şi simţi că se încordează. *Dar tocmai asta vrei să-l vezi făcând,* îşi spuse el şi totuşi, cumva, nu putea scăpa de senzaţia că era o desconsiderare la adresa lui Clary.

Jace îi întâlni privirea pe deasupra capului fetei şi zâmbi. Cumva, chiar dacă el nu era vampir, izbutea să arunce un zâmbet care părea tot numai colţi ascuţiţi. Simon îşi feri privirea, rotindu-şi ochii prin încăpere. Observă că muzica pe care o auzise mai devreme nu venea nicidecum de la un stereo, ci dintr-un dispozitiv mecanic ce părea foarte complicat.

Se gândi să înceapă o conversaţie cu Isabelle, dar ea vorbea cu Sebastian, a cărui faţă elegantă era aplecată cu atenţie către a ei. Jace râsese odată de Simon când îi picase cu tronc Isabelle, dar Sebastian fără îndoială că ar fi scos-o la capăt. Vânătorii de umbre erau educaţi s-o scoată la capăt cu orice, nu-i aşa? Deşi expresia de pe chipul lui Jace, când îi spusese că plănuise să fie doar frate pentru Clary, îl făcea pe Simon să se îndoiască.

— Nu mai avem vin, declară Isabelle, punând sticla pe măsuţă cu o bufnitură scurtă. Mă duc să mai aduc.

Făcându-i cu ochiul lui Sebastian, dispăru în bucătărie.

— Nu te supăra că-ţi spun, pari cam tăcut.

Era Sebastian, aplecându-se peste speteaza fotoliului lui Simon, cu un zâmbet dezarmant. Pentru cineva cu un păr atât de negru, gândi Simon, tenul lui Sebastian era foarte alb, de parcă nu umbla prea mult prin soare.

— E totul în regulă?

Simon ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe subiecte pe care să le pot aborda în conversaţia voastră. Par să fie ori despre politica vânătorilor de umbre, ori despre persoane de care n-am auzit niciodată, ori amândouă.

Zâmbetul dispăru.

— Putem fi cumva un cerc foarte închis, noi, nefilimii. E ceea ce li se întâmplă de obicei celor care sunt izolaţi de restul lumii.

— Nu crezi că voi singuri vă izolaţi? Dispreţuiţi oamenii obişnuiţi…

— „Dispreţ” e cam mult spus, zise Sebastian. Şi chiar crezi că lumea oamenilor ar vrea să aibă de-a face cu noi? Tot ce suntem noi e o amintire vie a faptului că, ori de câte ori ei se liniştesc zicându-şi că nu există vampiri *adevăraţi,* demoni adevăraţi sau monştri sub pat – de fapt, mint.

Îşi întoarse capul să se uite la Jace care, îşi dădu seama Simon, îi urmărea de mai mult timp.

— Nu eşti de acord cu mine?

Jace zâmbi.

— De ce crezi că vă ascultam conversaţia?[3]

Sebastian îi răspunse privirii cu o sclipire de plăcută curiozitate.

— M-ai urmărit de când ai ajuns aici, zise el. Nu-mi dau seama dacă nu mă placi ori dacă eşti atât de bănuitor cu toată lumea.[4]

Sebastian se îndreptă de spate.

— Apreciez exerciţiul în româneşte, dar, dacă nu te superi, mă duc să văd de ce stă Isabelle aşa de mult în bucătărie.

---

[3] În limba romăna în original.

[4] Idem.

Dispăru pe uşă, lăsându-l pe Jace uitându-se lung după el, cu o expresie nedumerită.

— Care-i treaba? Nu vorbeşte româneşte? întrebă Simon.

— Nu, zise Jace şi o uşoară cută apăru între sprâncenele sale. De fapt, vorbeşte bine româneşte.

Înainte ca Simon să-l poată întreba ce voia să spună cu asta, Alec intră în încăpere. Era încruntat, la fel cum era când plecase. Privirea i se opri o clipă asupra lui Simon, ochii lui albaştri arătând aproape confuzi.

Jace îşi ridică fruntea.

— Te-ai întors atât de curând?

— Nu pentru mult timp.

Alec întinse mâna să ia un măr de pe măsuţă, cu mâna înmănuşată.

— M-am întors doar ca să-l iau… pe el, zise, făcând semn spre Simon cu mărul. Îl vor la Citadelă.

Aline păru surprinsă.

— Serios? zise ea.

Dar Jace deja se ridicase de pe sofa, desprinzându-şi mâna dintr-a ei.

— Îl vor pentru ce? întrebă el, cu calm periculos. Sper că ai aflat asta înainte să promiţi că-l predai, cel puţin.

— Bineînţeles că *am întrebat,* ripostă Alec. Nu sunt prost.

— Oh, las-o baltă, zise Isabelle.

Reapăruse în pragul uşii de la bucătărie cu Sebastian, care ţinea o sticlă.

— Uneori eşti un pic cam prost, ştii. Doar *un pic,* repetă ea, în timp ce Alec îi arunca o căutătură ucigătoare.

— Îl trimit pe Simon înapoi la New York, zise el. Prin Portal.

— Dar de-abia a ajuns aici! protestă Isabelle, bosumflându-se. Nu-i amuzant!

— Nu-şi închipuia nimeni c-o să fie amuzant, Izzy. Venirea

lui Simon aici a fost un accident, prin urmare Conclavul crede că cel mai bine pentru el ar fi dacă s-ar duce acasă.

— Trăsnet, zise Simon. Poate chiar izbutesc să mă întorc înainte să bage mama de seamă c-am plecat. Care-i diferenţa de fus orar între locul ăsta şi Manhattan?

— Tu ai o *mama!* zise Aline părând uluită.

Simon alese să ignore întrebarea.

— Pe bune, zise el, când Alec şi Jace schimbară o privire. Îmi convine. Tot ce vreau e să ies din locul ăsta.

— O să mergi tu cu el? îl întrebă Jace pe Alec. Şi-o să te asiguri că e totul în regulă?

Se priveau reciproc într-un fel care lui Simon îi era familiar. Era modul în care el şi Clary se uitau câteodată unul la celălalt, schimbând ocheade codificate când nu voiau ca părinţii lor să ştie ce plănuiseră ei.

— Ce-i? zise el, uitându-se de la Jace la Alec. Ce s-a întâmplat?

Ei îşi desprinseră privirile; Alec se uită în altă parte, iar Jace întoarse o faţă inexpresivă şi zâmbitoare către Simon.

— Nimic, zise el. Totul e bine. Felicitări, vampirule – ai reuşit să te duci acasă.

4

DIURN

Peste Alicante se lăsase întunericul când Simon şi Alec părăsiră casa Penhallow şi se îndreptară spre Citadela din vârful dealului. Străzile oraşului erau înguste şi întortocheate, şerpuind în sus ca nişte panglici palide de piatră în lumina lunii. Aerul era rece, deşi Simon îl simţea doar vag.

Alec mergea în tăcere, cu vreo câţiva paşi înaintea lui Simon, de parcă s-ar fi prefăcut că era singur. În viaţa lui anterioară, Simon ar fi trebuit să se grăbească, gâfâind, ca să se ţină după el; acum descoperi că putea ţine pasul cu Alec doar accelerând ritmul.

— Trebuie să fie o porcărie, zise Simon, într-un târziu, în timp ce Alec privea ursuz drept înainte. Să fii obligat să mă escortezi, vreau să spun.

Alec ridică din umeri.

— Am optsprezece ani. Sunt adult, aşa că trebuie să fiu responsabil. Sunt singurul care poate intra şi ieşi din Citadelă când Conclavul e în sesiune de lucru şi, de altfel, Consulul mă cunoaşte.

— Ce e un Consul?

— E ca un fel de înalt ofiţer al Conclavului. El numără voturile Consiliului, interpretează Legea pentru Conclav şi dă sfaturi celor din Conclav şi Inchizitorului. Dacă eşti pus să conduci un Institut şi ai o problemă pe care nu ştii cum s-o rezolvi, îl chemi pe Consul.

— El dă sfaturi Inchizitorului? Credeam că… dar Inchizitoarea n-a murit?

Alec pufni.

— E ca şi când ai zice „Dar preşedintele n-a murit?”. Da,

Inchizitoarea a murit; dar acum e altcineva nou în funcţia asta. Inchizitorul Aldertree.

Simon aruncă o privire în josul colinei, spre apa întunecată din canalul de departe. Lăsaseră oraşul în urmă şi străbăteau un drum îngust printre copaci umbroşi.

— Îţi spun eu, inchiziţiile n-au funcţionat prea bine pentru oamenii mei în trecut.

Alec păru neimpresionat.

— Lasă, zise Simon. A fost doar o glumă despre istoria mundană. Nu cred că te-ar interesa.

— Tu nu eşti mundan, îi atrase atenţia Alec. De aceea Aline şi Sebastian au fost atât de entuziasmaţi să te cunoască. Nu că ai putea şti ce e în mintea lui Sebastian; întotdeauna se poartă de parcă a văzut deja totul înainte.

Simon vorbi fără să gândească:

— El şi Isabelle sunt… Se întâmplă ceva între ei?

Asta îl făcu pe Alec să izbucnească în râs.

— Isabelle şi *Sebastian*? Ar fi greu. Sebastian e un tip drăguţ… lui Isabelle îi place doar să-şi dea întâlnire cu băieţi cu totul nepotriviţi, pe care părinţii noştri să nu-i poată suferi. Mundani, repudiaţi, pungaşi mărunţi…

— Mersi, zise Simon. Mă bucur să fiu vârât în aceeaşi oală cu elementele delincvente.

— Cred c-o face ca să atragă atenţia, continuă Alec. E singura fată din familie, de altfel, aşa că trebuie să le dovedească tuturor cât de tare este ea. Sau, cel puţin, asta crede ea că face.

— Ori poate încearcă să abată atenţia de la tine, spuse Simon, aproape absent. Ştii, de vreme ce părinţii voştri nu ştiu că eşti gay şi aşa mai departe.

Alec se opri în mijlocul drumului atât de brusc, încât Simon a fost cât pe-aci să se izbească de el.

— Nu, zise el, dar aparent *toţi ceilalţi* asta fac.
— Mai puţin Jace, spuse Simon. El nu ştie, nu?
Alec respiră adânc. Era palid, aprecie Simon, sau se poate să fi fost doar efectul luminii lunii, care ştergea toată culoarea din orice. Ochii lui păreau negri în întuneric.
— Chiar nu înţeleg cu ce te priveşte pe tine. Cel puţin dacă nu încerci să mă ameninţi.
— Să te *ameninţ?* Simon era înmărmurit. Nu încerc…
— Atunci de ce? întrebă Alec şi deodată se strecură în vocea lui o sensibilă vulnerabilitate, care-l făcu pe Simon să rămână cu gura căscată. De ce aduci discuţia despre asta?
— De-aia, zise Simon. De cele mai multe ori, pari că nu mă suferi. Iar eu nu ţi-o iau în nume de rău, chiar dacă ţi-am salvat viaţa. Pari să urăşti pe toată lumea. Şi de altfel, noi doi nu avem practic nimic în comun. Dar când te văd pe tine uitându-te la Jace, şi când mă văd pe mine uitându-mă la Clary, pot să-mi închipui că… poate avem totuşi avem un lucru în comun. Şi poate că asta m-ar putea face ceva mai puţin nesuferit în ochii tăi.
— Deci n-ai să-i spui lui Jace? zise Alec. Vreau să spun… tu i-ai mărturisit lui Clary ce simţi pentru ea şi…
— Şi n-a fost cea mai bună idee, continuă Simon. Acum mă întreb tot timpul cum te întorci la ce a fost înainte după o figură ca asta. Dacă mai putem fi vreodată prieteni sau dacă tot ce-am avut e definitiv pierdut. Nu din cauza ei, ci din cauza mea. Poate c-o să găsesc pe altcineva…
— Altcineva, repetă Alec.
Începu din nou să meargă, foarte repede, uitându-se ţintă la drumul din faţa lor.
Simon se grăbi să-l prindă din urmă.
— Ştii ce vreau să spun. De pildă, cred că Magnus Bane te place cu adevărat. Şi e un tip destul de mişto. Dă petreceri

grozave, oricum. Chiar dacă eu m-am trezit transformat într-un şobolan, atunci.

— Mulţumesc pentru sfat. Vocea lui Alec era seacă. Dar nu cred că mă place chiar aşa de mult. Abia a vorbit cu mine când a venit să deschidă Portalul la Institut.

— Poate ar trebui să-l cauţi tu, sugeră Simon, încercând să nu se gândească prea mult cât de ciudat era să-i dea unui vânător de demoni sfaturi despre cum s-ar putea întâlni cu un magician.

— Nu pot, zise Alec. Nu exisă telefoane în Idris. Oricum, nu contează! Tonul lui deveni abrupt. Am ajuns! Aici e Citadela.

Un zid înalt se ridica înaintea lor, prevăzut cu o poartă dublă enormă. Poarta era sculptată cu modele în spirală de rune colţuroase, şi cu toate că Simon nu le putea citi cum o făcea Clary, îţi luau ochii prin complexitatea lor şi prin senzaţia de putere pe care o emanau. Porţile erau păzite de îngeri de piatră, câte o statuie de fiecare parte, cu feţe neînduplecate şi frumoase. Fiecare dintre ei ţinea o sabie în mână şi o creatură zvârcolitoare – o încrucişare între şobolan, liliac şi şopârlă, cu nişte colţi fioros de ascuţiţi – îşi dădea duhul la picioarele sale. Simon rămase uitându-se la ei un lung moment. Demoni, îşi închipui el, dar puteau foarte bine să fie şi vampiri.

Alec împinse poarta şi-o deschise, făcându-i semn lui Simon să intre. Păşind înăuntru, el se uită nedumerit în jur. De când devenise vampir, vederea lui nocturnă se ascuţise până la o claritate de laser, dar zecile de torţe ce mărgineau aleea către uşile Citadelei erau făcute din pietre de lampa-vrăjitoarei, iar strălucirea lor albă, orbitoare, părea să şteargă orice detaliu din toate lucrurile. Îşi dădea seama vag că Alec îl conducea pe o alee îngustă de piatră care strălucea, reflectând luminile, şi că era cineva pe alee, în faţa lor, tăindu-le calea cu o mână ridicată.

— Deci acesta este vampirul?

Vocea care se auzise era destul de groasă cât să semene cu un mârâit. Simon îşi ridică privirea, lumina înţepându-i ochii şi făcând să-l usture – ar fi lăcrimat, dacă ar fi fost în stare să verse lacrimi. *Lampa-vrăjitoarei,* se gândi el, *lumina îngerului, mă arde. Presupun că n-ar trebui să mă mire.*

Omul din faţa lor era foarte înalt, cu pielea gălbejită întinsă pe pometţii proeminenţi. Sub calota părului negru tuns foarte scurt, fruntea înaltă îi domina nasul acvilin, roman. Expresia lui când se uita în jos la Simon era aceea a unui călător obişnuit al metroului privind un şobolan mare alergând încolo şi-ncoace pe şine, aproape sperând că va veni trenul şi-l va strivi.

— El e Simon, zise Alec, puţin şovăielnic. Simon, acesta este Consulul Malachi Dieudonné. Portalul este gata, domnule?

— Da, zise Malachi, cu vocea răguşită şi cu un uşor accent. Totul este pregătit. Vino, repudiatule, îi făcu el semn lui Simon. Cu cât mai repede se termină povestea asta, cu atât mai bine.

Simon făcu un pas să-l urmeze pe înaltul ofiţer, dar Alec îl opri, punându-i o mână pe braţ.

— Un moment, zise el, adresându-se consulului. O să fie trimis direct în Manhattan? Şi o să fie cineva care să-l aştepte de partea cealaltă?

— Exact, zise Malachi. Magicianul Magnus Bane. De vreme ce el i-a îngăduit necugetat accesul vampirului în Idris, în primul rând, tot el e responsabil şi de întoarcerea lui.

— Dacă Magnus nu l-ar fi lăsat pe Simon să treacă prin Portal, ar fi murit, zise Alec, puţin mai tăios.

— Probabil, zise Malachi. Asta spun şi părinţii tăi, iar Conclavul a ales să-i creadă, în pofida sfatului meu, de fapt. Totuşi, nu trebuie să aduci cu uşurinţă repudiaţi în Oraşul de Sticlă.

— N-a fost vorba de uşurinţă. Mânia urcă în pieptul lui

Simon. Eram atacaţi…
Malachi îşi întoarse privirea spre Simon.
— Vorbeşte numai când eşti întrebat, repudiatule, nu înainte.
Mâna lui Alec se strânse pe braţul lui Simon. Era o expresie pe chipul său – pe jumătate ezitare, pe jumătate suspiciune, de parcă se îndoia că fusese înţelept să-l aducă pe Simon acolo, la urma urmelor.
— Ei acuma, Consule, zău!
Vocea care se auzi în curte era înaltă, puţin gâfâită, iar Simon văzu cu oarecare surprindere că aparţinea unui bărbat – micuţ şi rotofei, care venea grăbit pe alee către ei. Purta o sutană cenuşie largă peste costumul de vânător de demoni, iar capul lui chel lucea în lumina aruncată de lampa-vrăjitoarei.
— Nu-i nevoie să ne speriem oaspetele.
— Oaspete? zise Malachi părând scandalizat.
Omuleţul se opri în faţa lui Alec şi-a lui Simon, zâmbindu-le amândurora.
— Ne pare atât de bine, ne bucurăm cu adevărat că ai decis să cooperezi la cererea noastră de a te întoarce la New York. Chiar face totul mult mai uşor.
Îi făcu cu ochiul lui Simon, care se uită lung la el, nedumerit. Nu crezuse că va întâlni vreodată un vânător de umbre care să se arate mulţumit că-l vede – nici când era mundan, darămite acum, când era vampir.
— Oh, era să uit! Omuleţul se plesni peste frunte, cu reproş. Ar fi trebuit să mă prezint. Eu sunt Inchizitorul, *noul* Inchizitor. Inchizitorul Aldertree este numele meu.
Aldertree întinse mâna spre Simon, care, în zăpăceala momentului, i-o strânse.
— Şi tu? Te numeşti Simon?
— Da, zise Simon, trăgându-şi mâna înapoi de îndată ce putu.
Strângerea lui Aldertree fusese neplăcută, umedă şi

lipicioasă.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi pentru cooperare. Tot ce vreau e să mă întorc acasă.

— Sunt convins, sunt convins!

Deşi tonul lui Aldertree era jovial, ceva fulgeră pe faţa lui când vorbi – o expresie pe care Simon n-o putu descifra pe moment. Nu durase decât o fracţiune de secundă, iar acum Aldertree zâmbea şi îl poftea cu un gest pe o alee îngustă ce ocolea Citadela.

— Pe aici, Simon, te rog.

Simon o luă înainte, iar Alec dădu să-l urmeze. Inchizitorul ridică mâna.

— Asta a fost tot ce-am dorit de la tine, Alexander. Îţi mulţumim pentru ajutor.

— Dar Simon… începu Alec.

— O să fie în regulă, îl asigură Inchizitorul. Malachi, te rog, condu-l pe Alexander la poartă. Şi dă-i o lampa-vrăjitoarei ca să ajungă acasă, dacă nu şi-a adus el una. Drumul poate fi înşelător noaptea.

Şi cu un alt zâmbet radios, îl luă repede pe Simon de-acolo, lăsându-l pe Alec uitându-se lung după ei.

***

Lumea ardea toată în jurul lui Clary, aproape într-o văpaie tangibilă, în timp ce Luke o duse peste pragul casei şi de-a lungul unui culoar lung, cu Amatis alergând înaintea lor, cu o lampa-vrăjitoarei în mână. Mai mult delirând, ea se uita la culoarul deschis înaintea sa, care devenea din ce în ce mai lung, ca un tunel dintr-un coşmar.

Lumea se întoarse cu susul în jos. Deodată, zăcea întinsă pe o suprafaţă rece, iar nişte mâini netezeau o pătură peste ea. Ochi albaştri priveau în jos, spre ea.

— Pare atât de bolnavă, Lucian, zicea Amatis cu o voce deformată şi distorsionată, ca de pe un disc vechi de vinil. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A băut cam jumătate din Lacul Lyn.

Sunetul vocii lui Luke se pierdu şi, pentru o clipă, lui Clary i se limpezi vederea: era întinsă pe dalele reci ale pardoselii unei bucătării, iar undeva deasupra capului ei Luke scotocea într-un dulap. Bucătăria avea pereţii îngălbeniţi şi scorojiţi şi o sobă de fontă, de modă veche, lângă un perete; flăcările dansau în spatele grătarului sobei, rănindu-i ochii.

— Anason, mătrăgună, spânz… Luke se întoarse de la dulap cu braţul plin de borcănele. Poţi să fierbi toate astea la un loc, Amatis? Eu o s-o mut mai aproape de sobă. Tremură.

Clary încercă să vorbească, să spună că n-avea nevoie de căldură, că ardea toată, însă sunetele care-i ieşiră pe gură nu erau deloc cele pe care le voise ea. Se auzi scâncind când Luke o ridică de jos, apoi simţi dogoarea focului amorţindu-i partea stângă – nici nu-şi dăduse seama că era îngheţată. Clănţănea din dinţi cu putere şi simţea gust de sânge în gură. Lumea începu să tremure împrejurul ei, ca apa într-un pahar zgâlţâit.

— Lacul Viselor?

Vocea lui Amatis era plină de uimire.

Clary n-a putea vedea limpede, dar i se părea că stă lângă sobă, cu o lingură lungă de lemn în mână.

— Ce căutaţi aici? Jocelyn ştie unde…?

Şi lumea dispăru iarăşi, cel puţin lumea reală, bucătăria cu pereţii îngălbeniţi şi focul binefăcător din spatele grătarului. În locul lor, ea văzu apele Lacului Lyn, reflectând focul în ele, ca o bucată de sticlă bine şlefuită. Îngeri mergeau pe sticlă – îngeri cu aripi albe, care atârnau însângerate şi rupte de spinările lor, şi fiecare dintre ei având chipul lui Jace. Apoi erau alţi îngeri, cu aripile de umbre negre, care-şi treceau

mâinile prin foc şi râdeau…

— Îşi tot strigă fratele.

Vocea lui Amatis suna a gol, ca şi când ar fi răzbătut până jos, la ea, de la o înălţime imposibil de mare.

— El e împreună cu familia Lightwood, nu-i aşa? Stau la Penhallow acasă, pe Princewater Street. Aş putea…

— Nu, zise Luke tăios. Nu. E mai bine ca Jace să nu ştie despre asta.

L-am strigat pe Jace? De ce-am făcut asta? se miră Clary, dar gândul nu dură decât o clipă; întunericul se întoarse şi halucinaţiile o înhăţară iarăşi în gheare. De data asta, îi visă pe Alec şi pe Isabelle; amândoi arătau de parcă scăpaseră dintr-o bătălie crâncenă, cu feţele mânjite de funingine şi lacrimi. Apoi dispărură, iar ea visă un bărbat fără chip, cu aripi negre ce-i creşteau din spate, aripi ca de liliac. Din gură îi curgea sânge, când zâmbea. Rugându-se ca vedeniile să-i dispară, Clary strânse tare pleoapele…

Trecu mult timp până când reveni la suprafaţă, la sunetul vocilor de deasupra ei.

— Bea asta, zicea Luke. Clary, trebuie să bei asta.

Şi-apoi nişte mâini o ţineau de spate şi lichidul îi era picurat în gură dintr-o cârpă udă. Era amar la gust şi groaznic, iar ea se înecă şi icni simţindu-l, dar mâinile de pe spatele ei o ţineau ferm. Ea înghiţi, cu toată durerea din gât.

— Uite-aşa, zise Luke. Aşa, acum ar trebui să-ţi fie mai bine.

Clary deschise ochii cu greutate. Îngenuncheaţi lângă ea erau Luke şi Amatis, cu ochii lor albaştri aproape identici înotând în aceeaşi îngrijorare. Ea se uită dincolo de ei şi nu văzu nimic – nici îngeri, nici diavoli cu aripi de liliac, doar pereţii îngălbeniţi şi un ibric rozaliu, pus într-un echilibru precar pe pervazul ferestrei.

— O să mor? şopti ea.

Luke zâmbi răvăşit.

— Nu. O să mai treacă o vreme până când o să-ţi revii de tot, dar… o să supravieţuieşti.

— Bine.

Era prea obosită ca să mai simtă altceva decât uşurare. Parcă i se scoseseră toate oasele din corp, lăsându-i doar învelişul de carne flască. Uitându-se, somnoroasă, printre gene, zise deodată, aproape fără să gândească:

— Ochii tăi sunt la fel.

Luke rămase nedumerit.

— La fel ca?

— Ai ei, zise Clary, mutându-şi privirea adormită spre Amatis, care arăta perplexă. Acelaşi albastru.

Umbra unui zâmbet trecu peste faţa lui Luke.

— Păi, nu-i de mirare, dacă stai să te gândeşti, zise el. N-am avut răgazul să vă fac cunoştinţă cum se cuvine. Clary, ea e Amatis Herondale. Sora mea.

Inchizitorul deveni tăcut din momentul în care Alec şi înaltul ofiţer nu-l mai puteau auzi. Simon îl urmă pe aleea îngustă luminată de lampa-vrăjitoarei, încercând să nu mijească ochii, deşi era orbit. Îşi dădea seama de Citadela care se ridica în jurul lui ca de un vapor care se înălţa din ocean; luminile străluceau la ferestrele sale, pătând cerul cu o aureolă argintie. Erau şi nişte ferestre mai jos, la nivelul solului. Mai multe dintre ele aveau gratii, iar dincolo de ele era beznă.

În cele din urmă, ajunseră la o uşă de lemn boltită, de pe o latură a clădirii. Aldertree se apropie să descuie, iar lui Simon i se strânse inima. Oamenii, observase el de când era vampir, emanau un miros care se schimba odată cu dispoziţia lor. Inchizitorul duhnea a ceva amar şi tare, precum cafeaua, însă foarte neplăcut. Simon simţi o înţepătură dureroasă în maxilar,

ceea ce însemna că, deodată, colţii lui de vampir voiau să-şi facă loc să iasă, şi se feri într-o parte de Inchizitor, când acesta se îndreptă către uşă.

Culoarul de dincolo de uşă era lung şi alb, aproape ca un tunel, de parcă ar fi fost săpat direct în stâncă. Inchizitorul grăbi pasul, pereţii reflectând puternic lampa-vrăjitoarei din mâna lui. Pentru un omuleţ cu picioare atât de scurte, se mişca remarcabil de iute, întorcându-şi capul într-o parte şi-n alta în timp ce mergea şi încreţindu-şi nasul, de parcă ar fi adulmecat aerul. Simon se văzu silit să se grăbească pentru a ţine pasul. Trecură printr-o uşă dublă uriaşă, deschisă larg, ca nişte aripi. În camera de dincolo de uşi, Simon putu vedea un amfiteatru cu rânduri-rânduri de scaune, fiecare ocupat de un vânător de umbre înveşmântat în negru. Vocile stârneau ecouri lovindu-se de pereţi, multe ridicându-se furioase, iar Simon prinse frânturi de conversaţie, cuvintele învălmăşindu-se când vorbitorii interveneau unii peste ceilalţi.

— Dar nu avem nicio dovadă despre ceea ce vrea Valentine. Nu a comunicat nimănui pretenţiile sale…

— Ce contează ce vrea? E un renegat şi un mincinos; chiar credeţi că o încercare de a-l împăca va fi în favoarea noastră, în cele din urmă?

— Ştiţi că o patrulă a găsit corpul neînsufleţit al unui copil vârcolac la marginea Pădurii Brocelind? Complet exsangvinat. Se pare că Valentine îşi desăvârşeşte ritualul aici, în Idris.

— Cu două dintre Instrumentele mortale în posesia lui, e mai puternic decât are dreptul să fie orice nefilim. S-ar putea să nu avem de ales…

— Vărul meu a murit pe vasul acela din New York! Nici nu încape discuţie să-l lăsăm pe Valentine să scape basma curată după tot ce-a făcut! Trebuie să-şi primească răsplata!

Simon şovăi, curios să audă mai mult, dar Inchizitorul

zumzăia în jurul lui ca o albină grasă şi enervantă.
— Haide, haide, zise el, fluturând mâna cu lampa-vrăjitoarei prin faţa lui. N-avem timp de pierdut. Trebuie să mă întorc la întrunire înainte să se încheie.
Fără niciun chef, Simon îi îngădui Inchizitorului să-l împingă de la spate pe culoar, cuvântul „răsplată” răsunându-i încă în urechi. Amintirea acelei nopţi de pe vas era rece, neplăcută. Când ajunseră la o uşă gravată cu o singură rună neagră ca smoala, Inchizitorul scoase o cheie şi o descuie, poftindu-l pe Simon înăuntru cu un gest larg de bun-sosit.
Camera era goală, decorată cu o singură tapiserie, care înfăţişa un înger înălţându-se dintr-un lac, ţinând într-o mână o sabie şi în cealaltă un pocal. Faptul că el mai văzuse înainte şi Pocalul şi Sabia îi distrase pe moment atenţia lui Simon. Abia când auzi clinchetul zăvorului tras îşi dădu seama că Inchizitorul închisese uşa în urma lui şi se încuiase în cameră cu el.
Simon îşi roti privirea în jur. Nu exista mobilier, în afară de o bancă de lemn, cu o măsuţă joasă alături. Un clopoţel decorativ argintiu aşezat pe masă.
— Portalul… E aici, înăuntru? întrebă el cu îndoială.
— Simon, Simon.
Aldertree îşi freca palmele de parcă anticipa o petrecere aniversară sau alt soi de eveniment foarte plăcut.
— Chiar eşti atât de grăbit să ne părăseşti? Ar mai fi câteva întrebări pe care am sperat nespus că ţi le voi putea pune mai întâi…
— Bine. Simon ridică din umeri, stingherit. Din partea mea, întrebaţi-mă tot ce doriţi.
— Cât de cooperant eşti! Ce minunat! Aldertree radia. Prin urmare, de cât timp eşti vampir?
— De vreo două săptămâni.

— Şi cum s-a întâmplat? Ai fost atacat pe stradă sau probabil în patul tău, noaptea? Ştii cine e cel care te-a preschimbat?
— Păi… nu prea.
— Cum aşa, băiete? strigă Aldertree. Cum ai putea să nu ştii aşa ceva?
Privirea pe care o îndreptă asupra lui Simon era francă şi curioasă. Părea atât de inofensiv, gândi Simon. Ca un bunic sau un unchi bătrân şi nostim. Probabil că Simon îşi imaginase mirosul amar.
— Chiar n-a fost atât de simplu, zise Simon şi se apucă să-i explice cum fusese cu cele două incursiuni ale sale în Dumort, una ca şobolan şi cealaltă sub imperiul unei dorinţe atât de nestăpânite, încât se simţise ca strâns într-un soi de cleşti gigantici care-l mânau unde voiau ei. Aşa că, înţelegeţi, încheie el, că în clipa în care am intrat pe uşa hotelului, am fost atacat – şi nu ştiu care dintre ei a fost cel care m-a preschimbat sau dacă n-au fost cumva toţi laolaltă.
Inchizitorul chicoti.
— Vai de mine, vai de mine! Asta nu-i bine deloc. E chiar foarte supărător.
— Desigur, aşa am gândit şi eu, încuviinţă Simon.
— Conclavul n-o să fie mulţumit.
— Ce? Simon era buimăcit. De ce-i pasă Conclavului cum am devenit eu vampir?
— Păi, ar fi fost altceva dacă ai fi suferit un atac, se scuză cumva Aldertree. Însă tu te-ai dus direct acolo şi, în fine, te-ai predat vampirilor, înţelegi? Sună puţin de parcă tu ai fi *vrut* să fii unul de-al lor.
— N-am vrut să fiu de-al lor! Nu de-asta m-am dus la hotel!
— Bineînţeles, bineînţeles. Vocea lui Aldertree era împăciuitoare. Hai să trecem la altceva, de acord? Fără să aştepte vreun răspuns, continuă: Cum se face că vampirii te-au

lăsat să supravieţuieşti ca să învii la loc, tinere Simon? Ţinând cont că tu le-ai încălcat teritoriul, procedura lor normală ar fi fost să-ţi bea tot sângele, până ai fi murit, iar apoi să-ţi fi ars cadavrul ca să te împiedice să învii.

Simon deschise gura să răspundă, ca să-i povestească Inchizitorului cum îl dusese Raphael la Institut, cum Clary, Jace şi Isabelle îl căraseră în cimitir şi avuseseră grijă de el până îşi săpase singur calea afară din propriul mormânt. Dar atunci şovăi. N-avea decât o idee vagă despre cum funcţiona Legea, dar cumva se îndoia că ar fi fost procedura standard pentru vânătorii de umbre să aibă grijă de vampiri când au reînviat, sau să le facă rost de sânge pentru prima lor masă.

— Nu ştiu, zise el. Habar n-am de ce m-au preschimbat în loc să mă omoare.

— Însă unul dintre ei trebuie să te fi lăsat să-i bei sângele, altminteri n-ai fi fost… mă rog, ce eşti astăzi. Vrei să spui că nu ştii cine ţi-a fost vampirul-părinte?

Vampirul-părinte? Simon nu privise niciodată situaţia în felul acesta – se trezise cu sângele lui Raphael în gură aproape întâmplător. Şi era greu să se gândească la băiatul-vampir ca la un părinte de vreun fel, Raphael părea mai tânăr decât Simon.

— Mă tem că nu.

— Vai de mine! Inchizitorul oftă. Mare ghinion!

— În ce sens ghinion?

— Păi, că mă minţi, băiete. Aldertree clătină din cap. Şi atâta sperasem că o să cooperezi! Asta e groaznic, pur şi simplu groaznic. N-am vrea să te *răzgândeşti* şi să-mi spui adevărul? Aşa, ca o favoare.

— Dar *spun* adevărul!

Inchizitorul se pleoşti ca o floare neudată.

— Aşa o ruşine!

Traversă camera şi bătu puternic în uşă, continuând să clatine

din cap.
— Ce se petrece? Vocea lui Simon era gâtuită de îngrijorare şi nedumerire. Cum rămâne cu Portalul?
— Portalul? Aldertree chicoti. Doar n-ai crezut cu adevărat că aveam să te las *să pleci,* nu-i aşa?
Mai înainte ca Simon să poată răspunde ceva, uşa se deschise brusc şi vânători de umbre în costumaţie neagră se revărsară în cameră, punând mâna pe el. Simon se zbătu când mâini puternice îl înşfăcară strâns de braţe. O cagulă îi fu îndesată peste cap, orbindu-l. Dădu cu şutul în beznă; piciorul lovi în ceva şi auzi pe cineva înjurând.
Se trezi smucit înapoi, cu răutate; o voce furioasă îi mârâi în ureche:
— Mai fă asta încă o dată, vampirule, şi-o să-ţi torn agheasmă pe gât şi-o să te privesc cum mori, corcitură infectă.
— Destul! Vocea subţire, îngrijorată a Inchizitorului se înălţă ca un balon. Gata cu ameninţările! Încerc doar să-i dau o lecţie oaspetelui nostru.
Probabil că se apropiase, căci Simon simţi din nou mirosul acela ciudat, amar, filtrat prin cagulă.
— Simon, Simon, zise Aldertree. M-am bucurat atât de mult să te cunosc! Sper că o noapte în celulele Citadelei o să aibă efectul dorit şi, dimineaţă, o să fii un pic mai cooperant. Eu încă mai văd un viitor strălucit în relaţia noastră, odată ce vom trece peste acest mic obstacol. Îşi aşeză mâna pe umărul lui Simon. Duceţi-l jos, nefilimi!
Simon strigă cât putu, dar strigătele lui erau înăbuşite de cagulă. Vânătorii de umbre îl târâră afară din cameră şi-l împinseră de-a lungul a nesfârşite culoare labirintice, cum i se păru lui, care tot coteau şi se răsuceau. În cele din urmă, ajunseră la nişte scări, unde fu îmbrâncit cu putere, treptele alunecându-i de sub tălpi. Nu-şi dădea seama unde se aflau –

doar că era un miros închis, sumbru, în jurul lor, ca de piatră arsă, şi aerul era din ce în ce mai umed şi mai rece, pe măsură ce coborau.

În cele din urmă, se opriră. Se auzi un soi de râcâit, ca o bucată de fier frecată pe piatră, iar Simon fu azvârlit şi ateriză în patru labe pe un sol dur. Urmă un zdroncănit metalic răsunător, ca de uşă trântită, şi zgomotul unor paşi care se îndepărtau, ecoul bocancilor pe piatră devenind din ce în ce mai stins, iar Simon ridicându-se anevoie în picioare. Îşi trase cagula de pe cap şi-o aruncă pe jos. Senzaţia fierbinte, sufocantă, din jurul feţei lui dispăru şi făcu eforturi să-şi înăbuşe dorinţa de a respira cu nesaţ – respiraţie de care nu avea nevoie. Ştia că era doar un reflex, dar pieptul îl durea ca şi când într-adevăr fusese lipsit de aer.

Se afla într-o cameră de piatră pătrată, goală, cu o singură fereastră zăbrelită, aflată deasupra unui pat mic, care părea tare. Printr-o uşă scundă, Simon zări o baie minusculă, cu chiuvetă şi closet. Peretele dinspre apus al încăperii era, de asemenea, închis cu gratii – drugi de fier groşi, din podea până-n tavan, îngropaţi adânc în piatră. O uşă de fier, făcută şi ea din gratii, era fixată în acest perete; uşa avea o clanţă de alamă, pe faţa căreia era gravată o rună groasă, foarte neagră. De fapt, toate gratiile erau gravate cu rune; până şi gratiile de la fereastră erau înfăşurate în liniile lor fine ca pânza de păianjen.

Deşi ştia că uşa celulei era, de bună seamă, încuiată, Simon nu se putu abţine; se repezi la ea şi apucă de clanţă. O durere sfâşietoare îi trecu prin mână. Ţipă şi îşi smuci braţul înapoi, uitându-se la el. Din palma arsă se ridica un firişor de fum; un desen complicat îi fusese marcat în carne. Arăta ca o stea a lui David înscrisă într-un cerc, cu rune delicate, desenate în fiecare spaţiu dintre linii.

Durerea era ca de la metal incandescent. Simon îşi strânse

palma în pumn şi-un geamăt îi urcă pe buze.

— Ce *este* asta? şopti el, ştiind că nu-l putea auzi nimeni.

— E Pecetea lui Solomon, răspunse o voce. Conţine, susţin ei, unul dintre adevăratele nume ale lui Dumnezeu. Ţine demonii la distanţă şi pe cei asemenea ţie, totodată, fiind un precept din religia ta.

Simon sări în picioare, aproape uitând că-l durea mâna.

— Cine-i acolo? Cine vorbeşte?

Urmă o pauză. Apoi:

— Sunt în celula de lângă a ta, Diurnule, zise vocea – o voce de bărbat adult, uşor răguşită. Gardienii au stat aici vreo jumătate de zi discutând cum să te ţină închis. Aşa că eu nu m-aş osteni să încerc s-o deschid. Mai bine îţi păstrezi puterile până afli ce vrea Conclavul de la tine.

— Nu mă pot ţine aici, protestă Simon. Nu aparţin lumii acesteia. Familia mea o să observe că lipsesc… profesorii mei…

— Or să aibă ei grijă de asta. Sunt vrăji destul de simple – şi-un magician începător le poate folosi –, care or să le dea părinţilor tăi iluzia că există un motiv perfect întemeiat pentru absenţa ta. O excursie la şcoală. O vizită la familia ta. Se poate rezolva uşor. Nu exista nici urmă de ameninţare în voce; şi nicio părere de rău; era absolut degajată. Chiar crezi că n-au făcut niciodată să dispară un repudiat până acum?

— Cine eşti tu? Glasul lui Simon se frânse. Şi tu eşti repudiat? Aici ne ţin ei pe noi?

De data asta, nu primi niciun răspuns. Simon strigă din nou, dar vecinul lui, evident, hotărâse că spusese deja tot ce voise să spună. La strigătele lui Simon nu răspunse decât tăcerea.

Durerea din palmă slăbise. Privind în jos, Simon văzu că nici pielea nu mai arăta arsă, dar urma Peceţii se imprimase în palma lui de parcă ar fi fost desenată cu tuş. Se uită din nou la

gratiile celulei. Atunci îşi dădu seama că nu toate runele erau propriu-zis rune: gravate printre ele erau stele ale lui David şi versete din Tora, în ebraică. Gravurile păreau recente.

Gardienii au stat aici vreo jumătate de zi discutând cum să te ţină închis, spusese vocea.

Dar nu fusese doar din cauză că era vampir, ar fi fost ridicol; ci pentru că era evreu. Pierduseră o jumătate de zi gravând Pecetea lui Solomon pe clanţa aceea, ca să-l ardă când se va atinge de ea. Atâta timp trebuise ca să întoarcă preceptele religiei sale împotriva lui.

Din cine ştie ce motiv, revelaţia îi nărui şi ultimul zăgaz al stăpânirii de sine. Se prăbuşi pe pat şi îşi luă capul în mâini.

Princewater Street era cufundată în întuneric când Alec se întoarse de la Citadelă; ferestrele casei aveau obloanele şi draperiile trase şi doar ocazional câte o lampa-vrăjitoarei din vreun felinar de stradă mai arunca o pată de lumină albă pe caldarâm. Casa Penhallow era cel mai bine luminată de pe stradă – lămpile străluceau în ferestre, iar uşa de la intrare era uşor întredeschisă, trimiţând o fâşie de lumină galbenă de-a lungul aleii până pe trotuar.

Jace stătea pe zidul scund de piatră ce înconjura grădina din faţă a casei Penhallow, iar părul îi strălucea în lumina celui mai apropiat felinar de stradă. Îşi ridică ochii spre Alec, când acesta se apropie, şi se înfioră uşor. Purta doar o jachetă subţire, observă Alec, şi de când apusese soarele se lăsase răcoare. Mireasma trandafirilor târzii plutea ca un parfum fin în aerul rece.

Alec se aşeză pe zid, lângă Jace.

— Ai stat aici, afară, ca să mă aştepţi pe mine tot timpul ăsta?

— Cine spune că te aştept pe tine?

— A mers bine, dacă de-asta îţi faci griji. L-am lăsat pe

Simon cu Inchizitorul.

— L-ai *lăsat!* N-ai stat să te asiguri că totul a decurs okay?

— A mers bine, repetă Alec. Inchizitorul a spus că-l conduce personal înăuntru şi c-o să-l trimită înapoi în…

— Inchizitorul a spus, Inchizitorul a spus, îl întrerupse Jace. Ultimul Inchizitor cu care ne-am întâlnit şi-a depăşit cu totul atribuţiile – dacă n-ar fi murit, Conclavul ar fi demis-o, poate chiar ar fi anatemizat-o. De unde ştii că Inchizitorul ăsta nu e la fel de fanatic?

— Pare la locul lui, zise Alec. Chiar cumsecade. A fost perfect politicos faţă de Simon. Uite, Jace, aşa merg lucrurile cu Conclavul. Nu putem controla tot ce se întâmplă. Dar trebuie să ai încredere în ei, fiindcă altminteri totul se preface în haos.

— Dar au şi dat greş foarte mult, de curând – trebuie să recunoşti.

— Poate, spuse Alec, dar dacă începi să ai impresia că tu ştii mai bine decât Conclavul şi mai bine decât Legea ce trebuie făcut, cu ce eşti *tu* mai bun decât Inchizitorul? Sau decât Valentine?

Jace tresări. Se uită la Alec de parcă l-ar fi pălmuit sau mai rău.

Lui Alec i se strânse inima.

— Îmi pare rău. Îi întinse mâna. N-am vrut…

Un puternic mănunchi de raze galbene răzbătu deodată prin grădină. Alec se întoarse şi o văzu pe Isabelle în cadrul uşii de la intrare, cu lumina revărsându-se de jur împrejurul ei. I se vedea numai contururile siluetei, dar îşi dădea seama după mâinile proptite-n şolduri că era supărată.

— Ce *faceţi* voi doi acolo, afară? strigă ea. Toată lumea se întreabă unde sunteţi.

Alec se întoarse iarăşi către prietenul lui.

— Jace…

Dar Jace, ridicându-se în picioare, ignoră mâna întinsă de Alec şi-i spuse doar:

— Ar fi bine să ai dreptate în privinţa Conclavului.

Alec se uită după Jace, care porni cu paşi mari către casă. Pe nepusă masă, îi reveniră în minte cuvintele lui Simon: „Acum mă întreb tot timpul cum te întorci la ce a fost înainte după o figură ca asta. Dacă mai putem fi vreodată prieteni sau dacă tot ce-am avut e definitiv pierdut. Nu din cauză ei, ci din cauza mea”.

Uşa de la intrare se închise, lăsându-l singur pe Alec în grădina pe jumătate luminată. Închise ochii pentru o clipă, având încă în spatele pleoapelor sale imaginea unei feţe. Nu a feţei lui Jace, de data asta. Ochii aceia erau verzi, cu pupile lunguieţe. Ochi de pisică.

Deschizând ochii, vârî mâna în tolbă şi scoase un creion şi o bucată de hârtie dintr-un carneţel pe care-l folosea ca jurnal. Scrise câteva cuvinte şi apoi, cu stela, trasă runa pentru foc în josul paginii. Se aprinse mai repede decât se aşteptase el; dădu drumul hârtiei cuprinse de flăcări, care mai pluti puţin în aer ca un licurici. Curând, din ea nu mai rămăsese decât cenuşă, care se cernu ca o pulbere albă pe tufele de trandafiri.

5
O PROBLEMĂ DE MEMORIE

Pe Clary o trezi lumina după-amiezii, o rază palidă ce-i poposea direct pe faţă luminându-i pleoapele pe dinăuntru într-un trandafiriu intens. Se foi cu nervozitate şi deschise ochii cu prudenţă.

Febra îi trecuse şi deopotrivă senzaţia că oasele i se topiseră şi i se fărâmaseră în corp. Se ridică în pat şi privi în jur curioasă. Se afla în ceea ce trebuia să fie odaia de oaspeţi a lui Amatis – mică, zugrăvită în alb, cu o pătură ţesută în culori strălucitoare acoperind patul. Perdelele de dantelă erau trase la o parte din faţa ferestrelor rotunde, care lăsau lumina să pătrundă înăuntru în cercuri. Se ridică încet, aşteptând să simtă un val de ameţeală trecând peste ea. Nu se întâmplă nimic. Se simţea perfect sănătoasă, chiar bine odihnită. Dându-se jos din pat, se uită în jos, la ea. Cineva o îmbrăcase într-o pijama albă apretată, deşi acum era mototolită, şi prea mare pentru ea; mânecile îi atârnau caraghios peste vârfurile degetelor.

Se duse la una dintre ferestrele circulare şi se uită afară. Nenumărate case din piatră de culoarea aurului vechi se ridicau pe versantul unei coline, iar acoperişurile arătau de parcă ar fi fost învelite în bronz. Latura aceasta a casei era cea din partea opusă canalului şi dădea către o grădină dosnică, pe care toamna o îmbrăcase în ruginiu şi auriu. Un spalier se ridica pe peretele casei: un singur trandafir întârziat mai atârna de el, picurându-şi petalele veştejite.

Clanţa scârţâi şi Clary se sui grăbită în pat, chiar în clipa în care Amatis intră ţinând în mâini o tavă. Îşi ridică sprâncenele când văzu că fata era trează, dar nu spuse nimic.

— Unde-i Luke? întrebă Clary, învelindu-se mai bine cu

pătura.

Amatis puse tava pe măsuţa de lângă pat. Erau pe ea o cană plină cu ceva fierbinte şi câteva felii de pâine cu unt.

— Ar trebui să mănânci puţin, zise ea. O să te simţi mai bine.

— Mă simt bine, zise Clary. Unde-i Luke?

Lângă masă era un scaun cu speteaza înaltă; Amatis se aşeză pe el, îşi încrucişă mâinile în poală şi se uită calmă la Clary. La lumina zilei, Clary îi vedea mai desluşit trăsăturile feţei – arăta cu mulţi ani mai bătrână decât mama lui Clary, deşi nu puteau fi de vârste atât de diferite. Părul ei şaten era încărunţit, iar ochii îi erau înroşiţi de parcă ar fi plâns.

— Nu e aici.

— Nu-i aici în sensul că a dat o fugă la bodega de după colţ ca să ia un bax de Coca dietetică şi o casoletă de gogoşi glasate, sau nu-i aici în sensul…

— A plecat azi-dimineaţă, în zori, după ce te-a vegheat toată noaptea. Cât despre destinaţie, n-a precizat.

Tonul lui Amatis era sec şi, dacă nu s-ar fi simţit atât de nefericită, Clary s-ar fi amuzat să observe că suna foarte asemănător cu al lui Luke.

— Când a locuit aici, înainte de a părăsi Idrisul, după ce a fost… preschimbat… a condus o haită de lupi care-şi făcuse sălaşul în Pădurea Brocelind. A zis că se duce să-i caute, dar n-a spus nici de ce, nici pentru câtă vreme – ci doar că se va întoarce în câteva zile.

— Şi m-a… lăsat pur şi simplu aici? Şi eu ar trebui să stau să-l aştept pe el?

— Păi, nu prea avea cum să te ia cu el, nu-i aşa? întrebă Amatis. Şi nu va fi deloc uşor pentru tine să te întorci acasă. Ai încălcat Legea venind aşa aici, iar Conclavul nu-ţi va trece asta cu vederea, nici nu se va dovedi mărinimos lăsându-te să pleci.

— Nu vreau să mă duc acasă. Clary încercă să se adune. Am

venit aici ca să… ca să mă întâlnesc cu cineva. Am ceva de făcut.

— Mi-a povestit Luke, zise Amatis. Dă-mi voie să te previn: n-o să-l găseşti pe Ragnor Fell decât dacă vrea el să fie găsit.

— Dar…

— Clarissa! Amatis se uită la ea meditativ. Ne aşteptăm la un atac din partea lui Valentine în orice moment. Aproape toţi vânătorii de umbre din Idris sunt aici, în oraş, în interiorul zonei protejate. Dacă stai în Alicante, ai să fii cel mai în siguranţă.

Clary încremenise. Judecând la rece, cuvintele lui Amatis erau foarte rezonabile, dar nu izbuteau să-i amuţească vocea interioară care-i ţipa că nu putea să aştepte. Trebuia să-l găsească pe Ragnor Fell *acum;* trebuia s-o salveze pe mama ei *acum;* trebuia să plece *acum.* Îşi înfrână panica şi încercă să vorbească degajat:

— Luke nu mi-a spus niciodată că are o soră.

— Nu, zise Amatis. N-ar fi avut cum. N-am fost… apropiaţi.

— Luke a zis că numele dumitale de familie e Herondale, zise Clary, Dar tot aşa o chema şi pe Inchizitoare. Nu-i aşa?

— Ba da, răspunse Amatis şi faţa i se crispă, de parcă o dureau aceste cuvinte. Ea a fost soacra mea.

Ce îi povestise Luke lui Clary despre Inchizitoare? Că avusese un fiu, care se căsătorise cu o femeie cu „legături familiale indezirabile”.

— Dumneata ai fost căsătorită cu Stephen Herondale?

Amatis păru surprinsă.

— Îi ştii numele?

— I-l ştiu, Luke mi l-a spus, dar credeam că soţia lui a murit. Credeam că de aceea era Inchizitoarea atât de…

Oribilă, ar fi vrut să spună, dar i se păru prea crud.

— Atât de intransigentă, zise ea, în cele din urmă.

Amatis întinse mâna spre cana pe care o adusese; mâna ei tremuri puţin când o ridică.
— Da, a murit. S-a sinucis. Aceea a fost Celine, a doua soţie a lui Stephen. Eu am fost prima.
— Şi aţi divorţat?
— Cam aşa ceva.
Amatis îi întinse cana lui Clary.
— Uite, bea asta. Trebuie să ai ceva în stomac.
Distrată, Clary luă cana şi înghiţi o gură zdravănă. Lichidul era gros şi sărat – nu ceai, cum crezuse ea, ci supă.
— Bine, zise ea. Deci ce s-a întâmplat?
Amatis privea în gol.
— Când Luke a fost… când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Luke, Valentine a avut nevoie de un nou locotenent. L-a ales pe Stephen – amândoi ne alăturaserăm de curând Cercului. Iar când l-a ales pe Stephen, a hotărât că probabil nu era potrivit ca nevasta prietenului şi sfetnicului său cel mai apropiat să fie cineva al cărei frate era…
— Vârcolac.
— El a folosit alt cuvânt, zise Amatis cu amărăciune. L-a convins pe Stephen să anuleze căsătoria noastră şi să-şi găsească o altă soţie, una pe care i-a ales-o Valentine. Celine era atât de tânără… atât de docilă!
— Oribil!
Amatis clătină din cap, râzând spart.
— S-a întâmplat demult. Stephen a fost bun, bănuiesc – mi-a dat mie casa asta şi s-a mutat în conacul Herondale cu părinţii lui şi cu Celine. Nu l-am mai văzut niciodată după asta. Eu am părăsit Cercul, bineînţeles. Nu mă mai voiau printre ei. Singura dintre ei care m-a vizitat în continuare a fost Jocelyn. Ba chiar mi-a spus când a plecat să-l vadă pe Luke… Îşi dădu părul cărunt pe după urechi. Am auzit de moartea lui Stephen la

câteva zile după ce s-a întâmplat. Iar Celine – o urâsem înainte, dar mi-a părut rău pentru ea atunci. Şi-a tăiat venele, mi s-a spus… era sânge peste tot… Răsuflă adânc. Am văzut-o pe Imogen mai târziu, la înmormântarea lui Stephen, când i-au depus corpul neînsufleţit la conacul familiei Herondale. N-a dat niciun semn că m-ar fi recunoscut. La scurt timp după aceea, au numit-o Inchizitoare. Conclavul a fost de părere că nimeni altcineva nu i-ar fi vânat pe foştii membri ai Cercului mai nemilos decât ea – şi au avut dreptate. Dacă ar fi putut spăla amintirea ei despre Stephen cu sângele lor, ar fi făcut-o fără ezitare.

Clary se gândi la ochii reci ai Inchizitoarei, la privirea ei fixă, pătrunzătoare, şi încercă să simtă milă pentru ea.

— Cred că asta a scos-o din minţi, zise ea. A înnebunit-o de-a dreptul. Faţă de mine s-a purtat îngrozitor… şi mai ales faţă de Jace. Era ca şi cum l-ar fi vrut mort.

— Se înţelege de ce, zise Amatis. Tu semeni foarte tare cu mama ta, iar mama ta te-a crescut pe tine, dar pe fratele tău…

Îşi lăsă capul într-o parte.

— Seamănă şi el cu Valentine la fel de tare cum semeni tu cu Jocelyn?

— Nu, zise Clary. Jace nu seamănă cu nimeni. Gândul la Jace îi trimise un fior prin tot corpul. E aici, în Alicante, zise ea, gândind cu voce tare. Dac-aş putea să-l văd…

— Nu! Amatis vorbi cu asprime. Nu poţi părăsi casa. Nu poţi vedea pe nimeni. Şi cu siguranţă nu pe fratele tău.

— Nu pot să părăsesc casa? Clary era înspăimântată. Vrei să spui că sunt consemnată aici? Ca o prizonieră?

— Numai pentru o zi sau două, îi atrase atenţia Amatis, şi de alt fel, nu eşti încă refăcută. Trebuie să te întremezi. Apa lacului aproape că te-a omorât.

— Dar Jace…

— Face parte din familia Lightwood. Nu te poţi duce acolo. În clipa în care or să te vadă, or să anunţe Conclavul că eşti aici. Iar atunci n-o să fii singura care o să aibă probleme fiindcă a încălcat Legea. Va fi implicat şi Luke.

Dar familia Lightwood n-o *să mă denunţe Conclavului. N-ar face ei asta…*

Cuvintele i se stinseră pe buze. În niciun caz n-ar fi fost în stare să o convingă pe Amatis că soţii Lightwood pe care îi cunoscuse ea cu cincisprezece ani înainte nu mai existau, că Robert şi Maryse nu mai erau loiali orbeşte şi fanatici. O fi fost femeia aceasta sora lui Luke, dar pentru Clary încă era o străină. Era aproape o străină şi pentru Luke. El n-o mai văzuse de şaisprezece ani – nici măcar nu pomenise vreodată de existenţa ei. Clary se lăsă din nou pe spate, între perne, prefăcându-se obosită.

— Ai dreptate, zise ea. Nu mă simt prea bine. Cred c-ar fi mai bine să dorm.

— Bună idee.

Amatis se aplecă şi îi luă cana goală din mână.

— Dacă vrei să faci un duş, baia e vizavi, pe hol. Şi la capul patului este un cufăr cu hainele mele vechi. Pari să fii cât eram eu la vârsta ta, aşa că s-ar putea să-ţi vină. Nu ca pijamalele astea, adăugă ea şi zâmbi – un zâmbet slab, pe care Clary nu i-l întoarse. Era prea preocupată să se lupte cu pofta nebună de a lovi cu pumnii în saltea, de frustrare.

În clipa în care uşa se închise în urma lui Amatis, Clary se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie, sperând că dacă va sta în apă caldă i se vor limpezi gândurile. Spre uşurarea ei, oricât de demodaţi erau vânătorii de umbre, păreau totuşi să crediteze instalaţiile moderne cu apă curentă caldă şi rece. Găsi chiar săpun cu puternic parfum de citrice, pentru a scoate mirosul persistent al Lacului Lyn din părul ei. Când ieşi din baie,

înfăşurată în două prosoape, se simţea mult mai bine.

În dormitor, scotoci prin cufărul lui Amatis. Hainele erau împachetate frumos şi aşezate între straturi de hârtie creponată. Păreau să fie haine de şcoală – pulovere de merinos cu o emblemă care arăta ca patru C-uri spate-n spate, cusute pe buzunarul de la piept, fuste plisate şi bluze cu nasturi de sus până jos, cu manşete înguste. Era şi o rochie albă, împăturită în straturi de hârtie de mătase – o rochie de nuntă, gândi Clary şi o puse deoparte, cu grijă. Sub ea era o altă rochie, făcută din mătase argintie, cu breteluţe subţiri, împodobite cu strasuri, care-i susţineau greutatea de pânză de păianjen. Clary nu şi-o putea închipui pe Amatis îmbrăcată în ea, dar… *E genul de veşmânt pe care l-ar fi putut purta atunci când mergea să danseze cu Valentine*, se gândi ea fără să vrea şi lăsă rochia să alunece înapoi în cufăr, simţind ţesătura moale şi răcoroasă.

Iar apoi găsi un echipament de vânător de umbre, împachetat şi pus chiar la fundul cufărului.

Clary scoase hainele acelea şi le despături, curioasă, în poală. Prima oară când îi văzuse pe Jace şi pe fraţii Lightwood, toţi trei purtau costumul de luptă: tricouri mulate şi pantaloni dintr-un material tare, negru. Privind mai de aproape, văzu că materialul nu era elastic, ci scorţos, o piele fină tăbăcită bine până devenise flexibilă. Exista şi un soi de jachetă, care se închidea cu fermoar, şi pantaloni cu cheutori complicate la cingătoare. Cingătorile vânătorilor de umbre erau late, zdravene, menite să atârni arme de ele.

Ar fi trebuit, desigur, să îmbrace unul dintre pulovere şi probabil o fustă. Cam aşa s-ar fi aşteptat Amatis să facă. Însă ceva o atrăgea spre costumul de luptă; *întotdeauna* fusese curioasă, întotdeauna se întrebase cum ar fi dacă…

Peste câteva minute, prosoapele erau atârnate pe mânerul de la capul patului, iar Clary se privea în oglindă, cu surprindere şi

mare amuzament. Costumul i se potrivea – era strâns pe corp, dar nu foarte tare, şi îi scotea în evidenţă rotunjimile coapselor şi ale pieptului. De fapt, o făcea să arate de parcă *ar fi avut* rotunjimi, ceea ce era oarecum o noutate. Nu reuşeau s-o facă să arate formidabil – se îndoia că ar fi putut vreo haină să facă aşa ceva –, dar cel puţin părea mai înaltă, iar părul ei pe materialul negru era extraordinar de luminos. *De fapt… Arăt, ca mama,* se gândi Clary, tresărind.

Şi chiar semăna. Jocelyn avusese întotdeauna un miez oţelit de duritate sub înfăţişarea sa exterioară de păpuşă. Clary se întrebase adeseori ce i se întâmplase mamei sale în trecut de o făcuse să fie aşa cum era: puternică şi fermă, încăpăţânată şi netemătoare. „Seamănă şi fratele tău cu Valentine la fel de tare cum semeni tu cu Jocelyn?” o întrebase Amatis, iar Clary voise să-i răspundă că ea nu semăna deloc cu mama ei, că mama ei era frumoasă, pe când ea nu era. Însă Jocelyn pe care o cunoscuse Amatis era fata care complotase să-l învingă pe Valentine, care pusese la cale în secret o alianţă între nefilimi şi repudiaţii care dezmembraseră Cercul şi salvaseră Acordurile. *Acea* Jocelyn n-ar fi fost niciodată de acord să stea liniştită în casa asta şi să aştepte, în vreme ce totul în lumea ei se făcea praf şi pulbere.

Fără să-şi mai dea timp să se gândească, Clary traversă camera şi trase zăvorul uşii, încuind-o. Apoi se duse la fereastră şi o deschise.

Spalierul era acolo, fixat de zidul de piatră… *Ca o scară,* îşi zise Clary.

Exact ca o scară, iar scările sunt perfect sigure.

Trăgând aer adânc în piept, se căţăra pe pervazul ferestrei.

Gardienii veniră după Simon în dimineaţa următoare, zgâlţâindu-l, trezindu-l dintr-un somn agitat, bântuit de vise

stranii. De data asta nu-i mai acoperiră capul când îl conduseră înapoi pe scări, iar el aruncă o scurtă privire pin grilajul uşii în celula alăturată. Dacă sperase să-l vadă pe posesorul vocii răguşite care-i vorbise noaptea trecută, rămase dezamăgit. Singurul lucru vizibil printre gratii era ceea ce semăna cu o grămăjoară de haine vechi aruncate într-un colţ.

Gardienii îl grăbiră pe Simon printr-o serie de culoare cenuşii, înghiontindu-l prompt dacă se uita mai multă vreme în vreo direcţie oarecare. În cele din urmă, se opriră într-o încăpere cu tapet bogat. Pe pereţi erau portretele mai multor bărbaţi şi femei în uniforme de vânători de umbre, ale căror rame erau decorate cu modele de rune. Sub unul dintre cele mai mari portrete se afla o canapea roşie, pe care şedea Inchizitorul, ţinând în mână ceea ce părea a fi o cupă de argint. I-o întinse lui Simon.

— Sânge? întrebă el. Trebuie să ţi se fi făcut foame între timp.

Aplecă puţin cupa spre Simon, iar vederea lichidului roşu dinăuntru îl izbi întocmai ca şi mirosul lui. Venele lui se întindeau către sânge, ca sforile aflate în controlul unui păpuşar. Senzaţia era neplăcută, aproape dureroasă.

— E de om?

Aldertree chicoti.

— Măi, băiete! Nu fi caraghios! E sânge de căprioară. Absolut proaspăt.

Simon nu spuse nimic. Avea dureri ascuţite în buza de jos, de la colţii care ieşiseră din teci, şi simţea în gură propriul sânge. Îl umplea de greaţă.

Faţa lui Aldertree se zbârci ca o prună uscată.

— Vai de mine! Se întoarse spre gărzi. Lăsaţi-ne singuri, domnilor, zise el, iar ei se întoarseră să plece.

Numai Consulul se opri la uşă, aruncând o privire înapoi,

spre Simon, cu o expresie neîndoielnică de dezgust.

— Nu, mulţumesc, zise Simon cu gura încleiată. Nu vreau sângele.

— Colţii tăi spun altceva, tinere Simon, replică Aldertree binevoitor. Poftim. Ia-l!

Întinse cupa şi mirosul sângelui păru să se răspândească prin încăpere ca parfumul trandafirilor într-o grădină.

Incisivii lui Simon, de acum ieşiţi complet, împungeau mai departe în jos, înfigându-se în buză. Durerea era ca o lovitură cu palma; porni înainte, aproape fără voia lui, şi smulse cupa din mâna Inchizitorului.

O goli din trei înghiţituri, apoi, dându-şi seama ce făcuse, puse cupa jos, pe braţul canapelei. Mâna îi tremura. *Inchizitorul, unu*, gândi el. *Eu, zero*.

— Nădăjduiesc că noaptea în celulă n-a fost prea neplăcută, nu? Nu sunt făcute să fie camere de tortură, băiete, ci mai degrabă un spaţiu de reflecţie impusă. După părerea mea, reflecţia concentrează sigur minţile, nu crezi? Este esenţial ca să-ţi limpezeşti gândirea. Nădăjduiesc că te-ai gândit puţin, cât ai stat acolo. Pari să fii un tânăr care gândeşte.

Inchizitorul îşi lăsă capul într-o parte.

— Am pus pătura aceea în celulă pentru tine cu mâinile mele, ştii. N-aş fi vrut să suferi de frig.

— Sunt vampir, zise Simon. Nouă nu ne e frig.

— Oh!

Inchizitorul păru dezamăgit.

— Am apreciat stelele lui David şi Pecetea lui Solomon, adăugă Simon sec. E întotdeauna drăguţ să văd că e cineva interesat de religia mea.

— Oh, da, desigur, desigur! se însufleţi Aldertree. Minunate, nu, gravurile? Absolut fermecătoare şi, bineînţeles, inofensive. Îmi pot închipui că orice încercare de a atinge uşa celulei ţi-ar

fi topit carnea de pe mână! chicoti, clar amuzat de idee. În orice caz… Poţi face un pas înapoi pentru mine, drăguţă? Fă-mi plăcerea, aşa, ca o favoare, mă înţelegi.

Simon făcu un pas înapoi.

Nu se întâmplă nimic, dar Inchizitorul făcu ochii mari, pielea buhăită din jurul lor devenind întinsă şi lucioasă.

— Înţeleg, zise el în surdină.

— Ce înţelegeţi?

— Uite unde te afli, tinere Simon. Uită-te bine în jurul tău.

Simon se uită în jur – nu se schimbase nimic în încăpere şi-i luă un moment până să-şi dea seama ce voia să spună Aldertree. Stătea într-un puternic mănunchi de raze de soare, care intrau pieziş pe o fereastră de la înălţime.

Aldertree fremăta tot.

— Stai direct în bătaia soarelui şi nu are niciun efect asupra ta. Aproape că nu mi-a venit să cred – vreau să spun că mi s-a spus, fireşte, dar n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Simon nu zise nimic. Părea să nu fie nimic de zis.

— Întrebarea pentru tine, fireşte, continuă Aldertree, e dacă ştii de ce eşti astfel.

— Poate sunt pur şi simplu mai drăguţ decât ceilalţi vampiri.

Lui Simon îi păru imediat rău că vorbise. Ochii lui Aldertree se îngustară şi o vână i se umflă pe tâmplă, ca o râmă grasă. În mod evident, nu-i plăceau glumele, dacă nu erau făcute de el.

— Foarte amuzant, foarte amuzant, zise el. Dă-mi voie să te întreb altfel: ai fost un diurn încă din momentul în care te-ai ridicat din mormânt?

— Nu. Simon răspunse cu prudenţă. Nu. La început, soarele mă ardea. Chiar o rază minusculă de soare îmi pârjolea pielea.

— Chiar aşa! Aldertree dădu viguros din cap, de parc-ar fi vrut să spună că aşa ar fi trebuit să stea lucrurile. Deci când ai observat prima oară că puteai merge în lumina soarelui fără să

suferi?

— În dimineaţa de după marea bătălie de pe vasul lui Valentine…

— În timpul căreia Valentine te-a capturat, corect? Te-a capturat şi te-a ţinut prizonier pe vasul lui, având de gând să-ţi folosească sângele pentru a încheia Ritualul Conversiei Infernale.

— Bănuiesc că ştiţi deja totul, zise Simon. Nu mai aveţi nevoie de relatarea mea.

— Oh, nu, nicidecum, exclamă Aldertree, ridicându-şi mâinile.

Avea nişte mâini foarte mici, observă Simon, atât de mici, încât păreau puţin anapoda la capătul braţelor lui dolofane.

— Ai putea să contribui cu atât de multe, dragul meu băiat! De pildă, nu mă pot opri să nu mă întreb dacă s-a întâmplat ceva pe vasul acela, care să te fi *schimbat*. Ai putea să-mi spui, îţi vine ceva în minte?

Am băut sângele lui Jace, gândi Simon, pe jumătate îmboldit să-i repete asta Inchizitorului, doar ca să fie nesuferit – dar atunci, cu o tresărire, îşi dădu seama: *Am băut sângele lui Jace.* Oare asta să-l fi schimbat? Era cu putinţă? Şi chiar dacă era sau nu cu putinţă, putea să-i spună Inchizitorului ce făcuse Jace? S-o protejeze pe Clary era una, dar să-l protejeze pe Jace era cu totul altceva. Nu-i datora nimic lui Jace.

Numai că nu era întru totul adevărat. Jace îi oferise sângele lui ca să-l bea şi astfel îi salvase viaţa. Ar mai fi făcut vreun vânător de umbre asta pentru un vampir? Şi chiar dacă o făcuse doar de dragul lui Clary, oare conta? Îşi aminti cum îi spusese el: *Aş fi putut să te ucid.* Iar Jace: *Te-aş ţi lăsat.* Nu se putea şti în ce fel de necazuri avea să intre Jace dacă ar li aflat Conclavul că el îi salvase viaţa lui Simon şi cum.

— Nu-mi amintesc nimic de pe vas, zise Simon. Cred că

Valentine m-a drogat sau ceva de genul ăsta.

Lui Aldertree îi căzu faţa.

— Asta-i o veste groaznică. Groaznică. Îmi pare atât de rău s-o aud!

— Şi mie îmi pare rău, zise Simon, deşi minţea.

— Deci nu-ţi aminteşti absolut nimic? Niciun detaliu plin de culoare?

— Îmi amintesc doar că mi-am pierdut cunoştinţa când m-a atacat Valentine şi că m-am trezit mai târziu, în… în camioneta lui Luke, îndreptându-ne spre casă. Nu-mi amintesc nimic altceva.

— Vai, vai! Aldertree îşi strânse mai bine sutana pe lângă corp. După câte am văzut, familia Lightwood aproape că a prins drag de tine, însă ceilalţi membri ai Conclavului nu sunt la fel de… înţelegători. Ai fost capturat de Valentine, ai ieşit din confruntarea asta cu o putere ciudată şi nemaiîntâlnită, pe care n-ai avut-o înainte, iar acum ţi-ai croit drum până în inima Idrisului. Înţelegi cum sunt văzute toate astea?

Dacă inima lui Simon ar mai fi bătut, cu siguranţă că acum ar fi luat-o la galop.

— Credeţi că sunt iscoadă pentru Valentine.

Aldertree păru şocat.

— Băiete, băiete… eu te cred, desigur. Te cred fără nicio rezervă! Dar Conclavul, oh, Conclavul mă tem că va fi foarte suspicios. Atâta am sperat că vei putea să ne ajuţi! Vezi tu – şi n-ar trebui să-ţi spun asta, dar simt că pot avea încredere în tine, dragă băiete –, Conclavul este la mare ananghie.

— Conclavul? Simon se zăpăci. Dar ce legătură are asta cu…

— Vezi tu, continuă Aldertree, Conclavul este dezbinat până în rărunchi – în război cu sine însuşi, am putea spune, şi asta într-o vreme de război. S-au făcut greşeli, de către Inchizitoarea dinainte şi de către alţii – poate e mai bine să nu

insistăm. Dar vezi tu, tocmai autoritatea Conclavului, a Consulului şi a Inchizitorului e pusă la îndoială. Valentine întotdeauna pare cu un pas înaintea noastră, de parcă ne ştie planurile dinainte. Consiliul n-o să mai asculte sfatul meu sau al lui Malachi, nu după ceea ce s-a petrecut în New York.

— Am crezut că Inchizitoarea a fost…

— Şi Malachi a fost cel care a numit-o. Acum, fireşte, n-avea de unde să ştie că o să-şi iasă din minţi în halul în care şi-a ieşit…

— Dar, zise Simon, puţin posac, problema e cum e *văzută* chestia asta.

Vena de pe tâmpla lui Aldertree se umflă din nou.

— Îţi merge mintea, zise el. Ai dreptate. Aparenţele sunt importante şi cu atât mai mult în politică. Poţi întotdeauna să înrâureşti mulţimea, cu condiţia să ai *o poveste valabilă.* Se aplecă şi îşi aţinti ochii într-ai lui Simon. Acum, lasă-mă să-ţi spun eu *ţie* o poveste. Sună cam aşa. Soţii Lightwood au fost cândva în Cerc. La un moment dat, s-au desolidarizat şi li s-a garantat iertarea, cu condiţia să stea departe de Idris, să meargă la New York şi să conducă Institutul de-acolo. Rapoartele lor fără reproş au început să-i facă să recâştige încrederea Conclavului. Dar în tot timpul ăsta, ei ştiau că Valentine era în viaţă. În tot timpul ăsta, ei au fost servitorii *lui* credincioşi. L-au luat la ei pe fiul lui…

— Bine, dar n-au ştiut…

— *Taci*! mârâi nervos Inchizitorul, şi Simon îşi înghiţi vorbele. Ei l-au ajutat să găsească Instrumentele mortale şi l-au asistat la îndeplinirea Ritualului Conversiei Infernale. Când Inchizitoarea a descoperit ce urzeau în secret, ei au aranjat să fie ucisă în timpul bătăliei de pe vas. Iar acum au venit aici, în inima Conclavului, ca să ne spioneze şi să afle planurile noastre, pentru a le putea dezvălui lui Valentine, pentru ca,

astfel, el să ne poată învinge şi, în cele din urmă, să supună toţi nefilimii voinţei sale. Şi te-au adus şi pe tine cu ei – pe tine, un vampir care poate suporta lumina soarelui –, ca să ne distragă atenţia de la adevăratul lor scop: de a reda Cercului gloria lui de odinioară şi de a distruge Legea. Inchizitorul se aplecă mai mult, cu ochii lui porceşti lucind, şi zise: Ce părere ai despre povestea asta, vampirule?

— Cred că e smintită, zise Simon. Şi că are lacune uriaşe în ea, mai multe decât Kent Avenue din Brooklyn – care, în treacăt fie spus, n-a mai fost asfaltat de ani buni. Nu ştiu ce speraţi să obţineţi cu această…

— Ce *sper?* repetă Aldertree. Eu nu sper, repudiatule. Eu sunt convins în adâncul sufletului. Ştiu că e datoria mea sacră să salvez Conclavul.

— Cu o minciună? întrebă Simon.

— Cu o poveste, zise Aldertree. Marii politicieni născocesc poveşti ca să-şi inspire poporul.

— În povestea asta cu învinovăţirea soţilor Lightwood pentru tot, nu există nimic care să inspire…

— Unii trebuie jertfiţi, zise Aldertree; faţa îi strălucea de sudoare. Odată ce Consiliul are un inamic comun şi un motiv să aibă din nou încredere în Conclav, o să ajungă la consens. Ce înseamnă o familie, pusă în balanţă cu toate acestea? De fapt, mă îndoiesc că o să li se întâmple ceva copiilor Lightwood. Ei n-or să fie acuzaţi. Mă rog, poate numai băiatul cel mare. Dar ceilalţi…

— Nu puteţi face asta, zise Simon. Nimeni n-o să creadă povestea asta.

— Oamenii cred ce vor să creadă, zise Aldertree, iar Conclavul vrea pe cineva pe care să dea vina. Eu le pot da asta. N-am nevoie decât de tine.

— De mine? Ce legătură au toate astea cu mine?

— Mărturiseşte! Faţa Inchizitorului era acum stacojie de entuziasm. Mărturiseşte că eşti unealta soţilor Lightwood, că sunteţi toţi în cârdăşie cu Valentine. Mărturiseşte şi am să-ţi arăt clemenţă. O să te trimit înapoi la ai tăi. Îţi jur! Dar am nevoie de mărturisirea ta, ca să fac Conclavul să mă creadă.

— Vreţi să mărturisesc spunând o minciună, zise Simon.

Ştia că repeta ceea ce Inchizitorul spusese deja, dar în capul său era haos; părea că nu putea prinde niciun gând. Chipurile celor din familii Lightwood i se învârteau în minte – Alec, ţinându-şi răsuflarea pe drumul spre Citadelă; ochii negri ai lui Isabelle aţintiţi într-ai lui; Max aplecat deasupra unei cărţi.

Şi Jace. Jace era unul dintre ei, ca şi când ar fi avut acelaşi sânge cu al lor. Inchizitorul nu-i rostise numele, dar Simon ştia că şi Jace va plăti deopotrivă cu restul familiei. Şi orice ar fi suferit el, şi Clary avea să sufere. Cum naiba se întâmplase, se întrebă Simon, că era atât de legat de oamenii ăştia – nişte oameni care nu-l considerau nimic altceva decât un repudiat, pe jumătate om, în cel mai bun caz?

Îşi ridică ochii spre Inchizitor. Ochii acestuia erau ciudat de negri şi opaci; când te uitai în ei, parcă te uitai în beznă.

— Nu, zise Simon. Nu, n-am să fac asta.

— Sângele ăla pe care ţi l-am dat, zise Aldertree, e tot sângele pe care-l vezi până când o să-mi dai un răspuns diferit.

Nu exista nici urmă de blândeţe în glasul lui, nici măcar o falsă blândeţe.

— O să fii surprins cât de sete ţi se poate face.

Simon nu spuse nimic.

— Încă o noapte în celule, atunci, zise Inchizitorul, ridicându-se în picioare şi întinzând mâna spre clopoţel ca să cheme gărzile. E chiar linişte şi pace acolo, nu-i aşa? Eu sunt convins că o atmosferă tihnită poate fi de folos într-o mică problemă de memorie, nu crezi?

Deşi Clary îşi spunea că-şi amintea pe unde venise cu Luke în noaptea trecută, descoperi că nu era întru totul adevărat. Să se ducă drept în centrul oraşului i se părea cea mai bună metodă pentru a se orienta, dar îndată ce găsi piaţeta cu fântâna părăsită, nu-şi putu aminti dacă trebuia s-o ia la stânga sau la dreapta. O luă la stânga, ceea ce o cufundă într-un labirint de străduţe întortocheate, fiecare foarte asemănătoare cu următoarea şi una după alta făcând-o să se simtă tot mai rătăcită, fără speranţă.

În cele din urmă, ieşi pe o stradă mai largă, mărginită de prăvălii. Trecătorii se grăbeau pe lângă ea, fără ca vreunul să-i acorde o a doua privire. Câţiva dintre ei erau, ca şi ea, îmbrăcaţi în echipamentul de luptă, deşi cei mai mulţi nu erau – era frig afară, iar hainele lungi, de modă veche, erau la ordinea zilei. Vântul sufla tăios, iar Clary se gândi, cu o strângere de inimă, la mantia ei verde de catifea, atârnată în baia de oaspeţi a lui Amatis.

Luke nu minţise când spusese că veniseră vânători de umbre din toată lumea pentru marea adunare. Clary trecu pe lângă o indiancă îmbrăcată într-un splendid sari de aur, cu o pereche de săbii curbe atârnate de un lanţ prins în talie. Un bărbat înalt, cu pielea smeadă şi cu o faţă colţuroasă de aztec privea atent în vitrina unei prăvălii pline cu arme; brăţări făcute din acelaşi material dur şi strălucitor ca şi turnurile demonilor îi încătuşau încheieturile. Ceva mai încolo pe stradă, un bărbat într-o robă albă de nomad consulta ceea ce arăta ca o hartă a oraşului. Prezenţa lui îi dădu lui Clary curajul să i se adreseze unei femei care trecea pe lângă ea, îmbrăcată într-o mantie grea de brocart, şi s-o întrebe cum ajungea pe Princewater Street. Dacă era vreun moment în care locuitorii oraşului să nu fie obligatoriu suspicioşi faţă de cineva care părea că nu ştie încotro s-o apuce,

acesta trebuia să fie.

Instinctul ei se dovedi corect; fără nicio urmă de ezitare, femeia îi dădu o serie de indicaţii grăbite.

— Şi apoi la dreapta, la capătul Canalului Oldcastle, şi peste podul de piatră, şi ai ajuns pe Princewater Street.

Îi zâmbi lui Clary.

— Vizitezi pe cineva anume?

— Familia Penhallow.

— Oh, casa albastră, cu ornamente de aur, care ajunge până la marginea canalului. E o clădire mare – n-ai cum să n-o vezi.

Avusese dreptate, dar pe jumătate. Era o clădire mare, dar Clary a trecut chiar pe lângă ea înainte să-şi dea seama de greşeală şi să vireze brusc ca să se mai uite o dată la ea. Era mai degrabă indigo decât albastră, îşi zise ea, însă ce-i drept nu toată lumea percepea astfel culorile. Cei mai mulţi oameni nu puteau spune care era deosebirea dintre galben-lămâie şi şofran. Şi dac-ar fi fost măcar asemănătoare cât de cât! Iar ornamentele casei nu erau de aur, ci de bronz. Un bronz chiar foarte întunecat, ca şi când casa ar fi fost foarte veche şi probabil că era. Totul în locul acesta era atât de vechi…

Destul, îşi spuse Clary. Întotdeauna făcea aşa când era nervoasă, îşi lăsa mintea să zburătăcească la întâmplare. Îşi frecă palmele de pantaloni pe coapse; palmele îi erau năduşite şi umede. Simţea materialul aspru şi uscat pe piele, ca nişte solzi de şarpe.

Urcă treptele şi apucă de greoiul ciocănel de la uşă. Era în forma unei perechi de aripi de înger, iar când îi dădu drumul să cadă, auzi sunetul răspândindu-se în ecou precum dangătul unui clopot uriaş. În clipa următoare, uşa se deschise brusc, iar Isabelle Lightwood apăru în prag, făcând ochii mari de stupoare.

— *Clary?*

Clary zâmbi pierit.

— Bună, Isabelle.

Isabelle se sprijini cu mâna de tocul uşii, cu deznădejde pe chip.

— Oh, *rahat*!

Înapoi în celulă, Simon se prăbuşi pe pat, ascultând paşii gardienilor stingându-se în depărtare. Încă o noapte. Încă o noapte aici, în temniţă, în vreme ce Inchizitorul îl aştepta „să-şi amintească”. *Înţelegi bine cum pare.* Nici în cele mai grozave spaime ale sale, în cele mai rele coşmaruri, lui Simon nu-i trecuse o clipă prin minte că ar putea crede cineva că el era în cârdăşie cu *Valentine*. Valentine ura repudiaţii, era un fapt notoriu. Valentine îl înjunghiase, îi scursese tot sângele şi îl lăsase să moară. Deşi, ce-i drept, Inchizitorul nu ştia asta.

Se auzi un foşnet din partea cealaltă a peretelui celulei.

— Trebuie să recunosc, m-am întrebat dacă te vei întoarce, zise vocea răguşită pe care Simon şi-o amintea din noaptea trecută. Înţeleg că nu i-ai dat Inchizitorului ce-a vrut?

— Nu prea cred, zise Simon, apropiindu-se de zid.

Îşi trecu degetele peste piatră, căutând cumva o crăpătură în el, ceva prin care să poată vedea, dar nu găsi nimic.

— Cine eşti tu?

— E un om încăpăţânat, Aldertree, zise vocea, de parcă Simon n-ar fi vorbit. O să continue să încerce.

Simon se rezemă de zidul jilav.

— Atunci, bănuiesc c-am să mai stau pe aici o vreme.

— Bănuiesc că n-ai vrea să-mi spui şi mie ce vrea de la tine?

— De ce vrei să ştii?

Chicotitul cu care-i răspunse lui Simon sună ca metalul râcâit pe piatră.

— Sunt în celula asta de mai multă vreme decât tine,

Diurnule, şi, după cum vezi, nu prea ai cu ce să-ţi ţii mintea ocupată. Orice distracţie e bine-venită.

Simon îşi încrucişă mâinile la piept. Sângele de căprioară îi mai potolise foamea, dar nu fusese de ajuns. Corpul încă îl durea, însetat.

— Îmi tot spui aşa, zise el, *Diurn.*

— I-am auzit pe gardieni vorbind despre tine. Un vampir care poate umbla prin lumina soarelui. N-a mai văzut nimeni aşa ceva până acum.

— Şi totuşi aveţi un cuvânt pentru asta. Ce convenabil!

— E un cuvânt de-al repudiaţilor, nu de-al Conclavului. Ei au legende despre creaturi ca tine. Mă mir că nu ştii asta.

— Nu sunt repudiat de prea multă vreme, zise Simon. Iar tu pari să ştii o grămadă de lucruri despre mine.

— Gardienilor le place să trăncănească, zise vocea. Iar alde Lightwood apărând prin Portal cu un vampir sângerând şi pe moarte – ăsta-i un subiect bun de bârfă. Deşi trebuie să spun că nu m-aşteptam să te arăţi pe-aici, prin Citadelă – adică nu până ce n-au început să pregătească o celulă pentru tine. Mă mir că soţii Lightwood au acceptat.

— De ce n-ar fi acceptat? zise Simon, cu amărăciune. Eu sunt un nimeni. Sunt un repudiat.

— Poate pentru Consul, zise vocea. Dar soţii Lightwood…

— E, ce-i cu ei?

O pauză scurtă.

— Vânătorii de umbre care trăiesc în afara Idrisului – mai ales cei care conduc Institutul – tind să fie mai toleranţi. Conclavul local, pe de altă parte, e mult mai… habotnic.

— Dar tu? zise Simon. Eşti tot repudiat?

— *Repudiat?*

Simon nu putea fi sigur, dar i se păru că desluşeşte o notă de mânie în vocea străinului, de parcă fusese jignit de întrebare.

— Pe mine mă cheamă Samuel. Samuel Blackburn. Sunt nefilim. Cu ani în urmă am fost membru al Cercului, cu Valentine. Am măcelărit repudiaţi la Răzmeriţă. Eu *nu* sunt unul dintre ei.

— Oh!

Simon înghiţi în sec. În gură simţea gust sărat. Membrii Cercului lui Valentine fuseseră prinşi şi pedepsiţi de Conclav, îşi aduse el aminte – ci excepţia celor ca soţii Lightwood, care izbutiseră să facă o înţelegere sau să accepte exilul în schimbul iertării.

— Şi eşti aici, în temniţă, de atunci?

— Nu. După Răzmeriţă, am şters-o din Idris mai înainte de a fi prins. Am stat departe ani de-a rândul – *ani*! – până când, ca prostul, crezând că am fost uitat, m-am întors. Bineînţeles că m-au prins de cum am ajuns aici. Conclavul are metodele lui de a lua urma duşmanilor săi. M-au târât înaintea Inchizitorului şi am fost interogat zile în şir. Când au terminat, m-au azvârlit aici. Samuel oftă. În franceză, la genul acesta de închisoare i se spune *oubliette*. Înseamnă „loc uitat”. E locul unde arunci gunoiul de care nu vrei să-ţi mai aduci aminte, ca să poată putrezi fără să te deranjeze duhoarea sa.

— Bine. Eu sunt repudiat, deci sunt un gunoi. Dar tu nu eşti. Tu eşti nefilim.

— Sunt un nefilim care a fost aliat cu Valentine. Asta mă face să nu fiu mai breaz ca tine. Ba chiar mai rău. Eu sunt un dezertor.

— Dar sunt o mulţime de alţi vânători de umbre care au fost cândva membrii ai Cercului: soţii Lightwood, soţii Penhallow…

— Toţi s-au dezis. I-au întors spatele lui Valentine. Eu, nu.

— Tu, nu? Dar de ce nu?

— Pentru că mi-e mai frică de Valentine decât de Conclav,

zise Samuel, şi dacă ai un dram de minte, Diurnule, şi tu ai face la fel.

***

— Dar trebuia să fii în New York! exclamă Isabelle. Jace a spus că te-ai răzgândit şi nu mai vii. A spus că voiai să rămâi cu mama ta!

— Jace a minţit, zise Clary sec. El nu m-a vrut aici, aşa că m-a minţit pe mine despre momentul plecării voastre, apoi v-a minţit pe voi că eu m-aş fi răzgândit. Îţi mai aduci aminte când mi-ai spus că el nu minte niciodată? E atât de neadevărat!

— În mod normal, n-o face niciodată, zise Isabelle, care pălise. Uite, ai venit aici… vreau să spun, venirea ta are vreo legătură cu Simon?

— Cu *Simon*? Nu. Simon e în regulă, în New York, slavă Domnului. Cu toate c-o să fie de-a dreptul furios că n-a apucat să-mi spună la revedere.

Expresia perplexă de pe faţa lui Isabelle începu s-o calce pe Clary pe nervi.

— Haide, Isabelle! Lasă-mă să intru. Trebuie să-l văd pe Jace.

— Deci… ai venit aici de una singură? Ai avut permisiunea de la Conclav? Te rog, spune-mi că ai avut permisiunea de la Conclav.

— Nu chiar…

— Ai încălcat *Legea?* Vocea lui Isabelle se ridică, apoi scăzu brusc. Continuă, aproape în şoaptă: Dacă află Jace, o să-şi iasă din minţi. Clary, *trebuie* să te duci acasă.

— Nu. Trebuie să fiu aici, zise Clary, fără să-şi dea prea bine seama de unde-i venea acea încăpăţânare. Şi am nevoie să vorbesc cu Jace.

— Acum nu e momentul potrivit.

Isabelle se uită în jur, îngrijorată, de parcă ar fi sperat că va zări pe cineva căruia să-i ceară ajutorul ca s-o alunge pe Clary de-acolo.

— Te rog, întoarce-te la New York. Te rog?

— Credeam că mă placi, Izzy, continuă Clary cu reproşul.

Isabelle îşi muşcă buza. Era îmbrăcată într-o rochie albă şi îşi prinsese părul în vârful capului, arătând mult mai tânără decât de obicei. În spatele ei, Clary putea vedea un vestibul cu tavan înalt, pe pereţii căruia atârnau tablouri în ulei ce păreau foarte vechi.

— Te plac, într-adevăr. Numai că Jace… oh, Dumnezeule, cu ce eşti *îmbrăcată?* De unde-ai luat costumul ăsta de luptă?

Clary se uită în jos, la hainele sale.

— E o poveste lungă.

— Nu *poţi* intra aici aşa. Dacă te vede Jace…

— Oh, deci dacă mă vede. Isabelle, am venit aici din cauza mamei mele, *pentru* mama. Jace poate că nu m-a vrut aici, dar nu mă poate face să stau acasă. Trebuia să fiu aici. Mama mea se aşteaptă să fac asta pentru ea. Şi tu ai fi făcut-o pentru mama ta, nu-i aşa?

— Bineînţeles că aş fi făcut-o, zise Isabelle. Dar, Clary, Jace are motivele lui…

— Atunci mi-ar plăcea să aud şi eu care sunt acelea.

Clary trecu pe sub braţul lui Isabelle şi intră în vestibulul casei.

— Clary! ţipă Isabelle şi ţâşni după ea, dar Clary era deja pe la mijlocul vestibulului.

Văzu, pe jumătate atentă – căci în rest era concentrată s-o păcălească pe Isabelle – că şi această casă era construită ca şi a lui Amatis, înaltă şi îngustă, dar era considerabil mai mare şi mai bogat decorată. Vestibulul se deschidea într-o încăpere cu ferestre înalte care dădeau afară către un canal larg. Bărci albe

treceau în ambele sensuri, cu pânzele fluturând încoace şi-ncolo ca puful de păpădie scuturat de vânt. Un băiat cu părul negru stătea pe o canapea lângă o fereastră, aparent citind o carte.

— Sebastian! strigă Isabelle. N-o lăsa să urce!

Băiatul îşi ridică privirea, uluit – iar în clipa următoare, era în faţa lui Clary, blocându-i drumul către scări. Clary puse frână şi se opri – nu mai văzuse pe nimeni până atunci mişcându-se atât de repede, în afară de Jace. Băiatul nici măcar nu gâfâia; de fapt, o privea zâmbind.

— Deci aceasta este faimoasa Clary.

Zâmbetul îi lumina faţa, iar Clary simţi că i se taie răsuflarea. De ani lungi îşi schiţa în minte povestea ei fără sfârşit – povestea fiului unui rege, care se afla sub un blestem ce făcea ca oricine era iubit de el să moară. Pusese toată fantezia şi ideea ei de frumos în imaginarea prinţului întunecat, romantic, misterios – şi iată-l aici, stând chiar în faţa ei! Aceeaşi faţă palidă, acelaşi păr căzând în bucle grele şi ochii atât de negri, încât nu-i puteai deosebi pupilele de irisuri. Aceiaşi pomeţi înalţi şi alungiţi, aceiaşi ochi umbriţi de gene lungi. Ştia că nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe băiatul acesta, şi cu toate astea…

Băiatul părea nedumerit.

— Nu cred că… ne-am mai întâlnit?

Rămasă fără grai, Clary clătină din cap.

— Sebastian!

Lui Isabelle părul i se desprinsese din agrafe şi-i atârna pe umeri, iar din ochi scotea fulgere.

— Nu te purta drăguţ cu ea. N-ar fi trebuit să fie aici. Clary, du-te acasă!

Făcând un efort, Clary îşi smulse privirea de la Sebastian şi-i aruncă o căutătură piezişă lui Isabelle.

— Ce? Înapoi la New York? Şi mă rog cum să ajung acolo?

— Dar *aici* cum ai ajuns? întrebă Sebastian. Să te furişezi în Alicante e chiar o realizare.

— Am venit printr-un Portal, zise Clary.

— Un Portal? Isabelle păru stupefiată. Dar n-a rămas niciun Portal în New York. Valentine le-a distrus pe amândouă…

— Nu vă datorez nicio explicaţie, zise Clary. Nu până nu-mi daţi voi câteva înainte. Şi mai întâi de toate, unde-i Jace?

— Nu-i acasă, răspunse Isabelle exact în acelaşi moment în care Sebastian spunea:

— E sus.

Isabelle se întoarse spre el:

— Sebastian! Taci!

Sebastian păru perplex.

— Dar ea e sora lui. N-ar vrea s-o vadă şi el?

Isabelle deschise gura, dar o închise la loc. Clary putu vedea că Isabelle cântărea în minte dacă era bine să-i explice lui Sebastian relaţia sa complicată cu Jace, care evident habar n-avea, sau dacă era mai bine să-i facă o surpriză neplăcută lui Jace. În cele din urmă, îşi ridică braţele, într-un gest de disperare:

— Bine, Clary, zise ea cu o neobişnuită – pentru Isabelle – mânie în glas. Dă-i înainte şi fă ce vrei, indiferent cui îi faci rău. Oricum, întotdeauna o faci, nu-i aşa?

Au! Clary îi aruncă lui Isabelle o privire plină de reproş, înainte de a se întoarce iarăşi spre Sebastian, care se dăduse tăcut la o parte din calea ei. Ţâşni pe lângă el şi urcă scările, dându-şi seama vag de vocile din urma ei, când Isabelle striga la nefericitul Sebastian. Dar aşa era Isabelle – dacă se afla vreun băiat prin preajmă şi trebuia să cadă măgăreaţa pe cineva, Isabelle îl făcea pe el ţapul ispăşitor.

Scara se lărgea la un palier cu un alcov bovindou care dădea

spre oraş. Un băiat stătea în alcovul acela, citind. Îşi ridică ochii când Clary ajunse în capul scărilor şi clipi, surprins.

— Te cunosc.

— Bună, Max. Sunt Clary… sora lui Jace. Ţi-aduci aminte?

Max se lumină.

— Tu mi-ai arătat cum să citesc *Naruto*, zise el, întinzând cartea spre ea. Uite, am încă una grozavă. Asta se numeşte…

— Max, nu pot sta de vorbă cu tine acum. Îţi promit c-o să mă uit pe cartea ta mai târziu; dar nu ştii unde e Jace?

Max se posomorî.

— În camera aia, zise el, arătând spre ultima uşă de pe hol. Am vrut să intru şi eu la el, dar el mi-a spus că trebuia să se ocupe de treburi de oameni mari. Toată lumea îmi spune veşnic asta.

— Îmi pare rău, zise Clary, dar mintea ei nu mai era la conversaţia asta.

Gândurile ei goneau înainte – ce-avea să-i spună lui Jace când o să-l vadă, ce-avea să-i spună el ei? Îndreptându-se spre uşa lui, se gândi: *Ar fi mai bine să-l abordez prietenoasă, nu furioasă; dacă ţip la el, nu fac altceva decât să-l stârnesc să fie defensiv. Trebuie să priceapă că aici e şi locul meu, la fel cum e al lui. N-am nevoie să fiu protejată ca un bibelou fragil de porţelan. Şi eu sunt puternică…*

Deschise uşa larg. Camera părea să fie un soi de bibliotecă, pereţii fiind căptuşiţi cu rafturi de cărţi. Era bine luminată, de o fereastră înaltă cu vitralii. În mijlocul camerei stătea Jace. Nu era singur, totuşi; nici pe departe. Cu el era o fată cu părul negru, o fată pe care Clary n-o mai văzuse până atunci, iar amândoi erau strâns lipiţi într-o îmbrăţişare pasională.

6
VRAJBĂ

Clary simţi c-o ia cu ameţeală, de parcă ar fi dispărut brusc tot aerul din cameră. Încercă să se dea înapoi, dar se împiedică şi lovi uşa cu umărul. Aceasta se închise cu o pocnitură, iar Jace şi fata se desprinseră din îmbrăţişare.

Clary încremeni. Amândoi se uitau la ea. Observă că fata avea părul drept, lăsat pe umeri, şi că era extrem de drăguţă. Nasturii de sus ai bluzei sale erau descheiaţi, lăsând la vedere o breteluţă de sutien de dantelă. Clary simţea că-i gata să vomite.

Mâinile fetei se ridicară la nasturii bluzei, încheindu-i grăbită. Nu arăta deloc mulţumită.

— Scuze, zise ea, încruntându-se. Tu cine eşti?

Clary nu răspunse – se uita la Jace, care o privea nevenindu-i să creadă. Îi pierise toată culoarea din obraji, scoţându-i în evidenţă cearcănele negre de la ochi. Se uita la Clary ca la ţeava unei puşti îndreptate spre el.

— Aline, zise Jace cu vocea lipsită de orice căldură şi orice inflexiune, ea este sora mea, Clary.

— Oh! *Oh!*

Faţa lui Aline se destinse într-un zâmbet uşor stingherit.

— Scuze! Ce mod de-a te întâlni! Bună, eu sunt Aline.

Înaintă spre Clary, încă zâmbind, cu mâna întinsă. *Nu cred că pot s-o strâng*, gândi Clary, simţind că de groază o ia cu leşin. Se uită la Jace, care păru că-i citeşte starea în ochi; fără să zâmbească, o luă pe Aline de umeri şi-i şopti ceva la ureche. Fata păru surprinsă, ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă fără vreun alt cuvânt.

Clary rămase singură cu Jace. Singură cu cineva care încă se

mai uita la ea de parcă ar fi fost cel mai cumplit coşmar al lui devenit realitate.

— Jace, zise ea şi făcu un pas spre el.

El se feri de ea dându-se înapoi de parcă ar fi fost îmbrăcată în ceva otrăvitor.

— Pentru numele Îngerului, Clary, zise el, ce cauţi aici?

În pofida a toate celelalte, asprimea tonului său o duru.

— Ai putea cel puţin să te prefaci că te bucuri să mă vezi. Măcar puţin.

— Nu mă bucur că te văd, zise el.

Începuse să-i revină cât de cât culoarea în obraji, dar umbrele de sub ochii lui erau tot ca nişte urme de funingine. Clary aşteptă de la el să spună şi altceva, însă el părea să se mulţumească doar să se uite la ea, cu oroare nedisimulată. Ea observă cu o distrată claritate că purta un pulover negru ce-i atârna dincolo de încheieturile mâinilor, ca şi când ar fi slăbit, şi că unghiile lui erau roase până în carne.

— Nu mă bucur nici măcar puţin.

— Tu nu eşti aşa, zise ea. Nu pot să sufăr când te porţi aşa…

— Oh, nu poţi să suferi, zău? Păi, atunci mai bine-ar fi să încetez să mă port aşa, nu? Adică, nu-i aşa, doar tu faci tot ce te rog *eu* să faci.

— N-ai avut niciun drept să faci ce-ai făcut! se răsti ea, furioasă deodată. Să mă minţi aşa. N-ai avut niciun drept…

— Am avut *toate drepturile!* strigă el.

Ea nu-şi aminti să mai fi strigat vreodată la ea.

— Am avut toate drepturile, fată nătângă şi bătută-n cap ce eşti. Sunt fratele tău şi eu…

— Şi tu ce? Eşti stăpânul meu? Nu eşti stăpânul meu, indiferent dacă eşti sau nu fratele meu!

Uşa din spatele lui Clary se deschise brusc. Apăru Alec, îmbrăcat sobru, într-o jachetă lungă, bleumarin, cu părul în

dezordine. În picioare avea cizme pline de noroi şi pe faţa de obicei calmă, o expresie de confuzie şi stupoare.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el, uitându-se de la Jace la Clary, uluit. Încercaţi să vă omorâţi unul pe celălalt?

— Nici vorbă, zise Jace. Ca prin magie, văzu Clary, totul dispăruse: furia lui, panica lui, iar acum era din nou de un calm glacial. Clary tocmai pleca.

— Bine, zise Alec, pentru că trebuie să stau de vorbă cu tine, Jace.

— În casa asta nu mai e nimeni care să zică vreodată „Hei, ce bine că te văd”? întrebă Clary, fără adresă.

Era mult mai uşor să-l faci să se simtă vinovat pe Alec decât pe Isabelle.

— Ce bine că te văd, Clary, zise el, exceptând fireşte faptul că într-adevăr n-ar fi trebuit să fii aici. Isabelle mi-a spus că ai ajuns aici cumva pe cont propriu, şi sunt impresionat…

— N-ai putea să *nu* o încurajezi? întrebă Jace.

— Dar pe cuvânt, chiar trebuie să vorbesc cu Jace despre ceva. Ne poţi lăsa câteva minute?

— Şi eu trebuie să vorbesc cu el, zise ea. Despre mama noastră…

— N-am niciun chef să vorbesc, zise Jace, cu niciunul dintre voi, de fapt.

— Ba da, trebuie, zise Alec. Chiar vrei să vorbeşti cu mine despre asta.

— Mă îndoiesc, zise Jace. Îşi întoarse privirea spre Clary. N-ai venit singură aici, nu-i aşa? zise el încet, de parcă şi-ar fi dat seama că situaţia era chiar mai rea decât crezuse el. Cu cine ai venit?

I se păru că n-avea niciun rost să mintă.

— Cu Luke, zise Clary. Luke a venit cu mine.

Jace se albi la faţă.

— Dar Luke e un repudiat. Ai idee ce le face Conclavul repudiaţilor neînregistraţi care pătrund în Oraşul de Sticlă – care încalcă protocolul fără autorizaţie? Să vină în Idris e una, dar să intre în Alicante? Fără să spună nimănui?

— Nu, răspunse Clary, aproape în şoaptă, dar ştiu ce o să spui…

— Că dacă tu şi Luke nu vă întoarceţi imediat în New York, o să afli?

Pentru o clipă, Jace tăcu, aţintindu-şi ochii în ochii ei. Disperarea din privirea sa o şocă. El era cel care o ameninţase, la urma urmelor, nu invers.

— Jace, zise Alec, întrerupând tăcerea, cu o notă de panică strecurată în glas. Nu te-ai întrebat unde am fost toată ziua?

— Ai o haină nouă pe tine, zise Jace, fără să se uite la prietenul său. Îmi închipui că ai fost la cumpărături. Deşi n-am idee de ce eşti atât de nerăbdător să mă baţi la cap cu asta.

— N-am fost la cumpărături, zise Alec furios. M-am dus…

Uşa se deschise din nou. Cu o fluturare a rochiei albe, Isabelle dădu buzna înăuntru trântind uşa în urma ei. Se uită la Clary şi clătină din cap.

— Ţi-am spus că-şi va ieşi din minţi, zise ea. Nu ţi-am spus?

— Ah, faza cu „ţi-am spus eu”, zise Jace. Întotdeauna, o strategie elegantă.

Clary se uită la el îngrozită.

— Cum poţi *glumi*! şopti ea. Tocmai l-ai ameninţat pe Luke, care te place şi are încredere în tine. Pentru că e un *repudiat*. Ce naiba e cu tine?

Isabelle păru îngrozită.

— Luke e aici? Oh, Clary…

— Nu *e aici*, zise Clary. A plecat… azi-dimineaţă, şi nu ştiu unde s-a dus. Dar acum văd clar de ce a trebuit să plece.

Nici nu putea să se mai uite la Jace.

— Bine. Aţi câştigat. N-ar fi trebuit niciodată să venim. Eu n-ar fi trebuit să fac Portalul ăla…

— *Să faci* un Portal? Isabelle părea buimăcită. Clary, numai un magician poate face un Portal. Şi nu sunt mulţi din ăştia. Singurul Portal de aici, din Idris, e în Citadelă.

— Şi tocmai despre asta voiam să stau de vorbă cu tine, şuieră Alec spre Jace – care arăta, observă Clary cu surprindere, chiar mai rău decât înainte; arăta de parcă era gata să leşine. Despre misiunea pe care m-am dus s-o îndeplinesc aseară, să predau la Citadelă ce aveam de predat…

— Alec, opreşte-te. *Opreşte-te!* zise Jace şi adânca deznădejde din vocea lui îl făcu pe Alec să se oprească, să-şi închidă gura şi să rămână uitându-se ţintă la Jace, rozându-şi buza de jos.

Dar Jace nu părea să-l vadă; se uita la Clary, iar privirile lui erau mai tăioase ca oţelul. În cele din urmă, vorbi.

— Ai dreptate, zise el gâtuit, de parcă făcea eforturi să rostească. N-ar fi trebuit niciodată să vii. Ştiu că ţi-am spus să nu vii, pentru că nu ai fi fost în siguranţă aici, dar asta nu era adevărat. Adevărul e că nu te vreau aici pentru că eşti pripită şi nechibzuită, şi dai totul peste cap. Fiindcă aşa eşti tu. Nu eşti atentă, Clary.

— Dau… totul… peste cap?

Clary nu reuşea să tragă destul aer în plămâni pentru altceva decât să reuşească să şoptească.

— Oh, *Jace!* zise Isabelle cu tristeţe, de parcă *el* ar fi fost cel rănit.

El nu se uită la ea. Privirea lui era fixată pe Clary.

— Întotdeauna te-arunci înainte fără să te gândeşti, zise el. Ştii că aşa faci, Clary. N-am fi ajuns niciodată în Dumort, dacă nu erai tu.

— Şi Simon ar fi fost mort! Asta nu cântăreşte nimic? Poate

că a fost pripit, dar…
Ridică vocea:
— *Poate?*
— Dar nu înseamnă că toate hotărârile pe care le-am luat au fost greşite! Tu ai zis, după ceea ce am făcut pe vas… tu ai zis că am salvat vieţile tuturor…
De pe faţa lui Jace pieri şi ultima picătură de culoare şi, deodată zise cu o vehemenţă şocantă:
— Taci din gură, Clary, TACI…
— Pe vas? Alec îşi plimba privirea de la unul la celălalt, uluit. Ce-i cu ce s-a întâmplat pe vas? Jace…
— Ţi-am spus aşa doar ca să te fac să nu te mai smiorcăi! ţipă Jace ignorându-l pe Alec, ignorându-i pe toţi în afară de Clary. Ea simţi forţa acestei mânii subite ca pe un val gata s-o doboare la pământ. Eşti un dezastru pentru noi, Clary! Eşti o mundană, întotdeauna ai să rămâi o mundană, n-ai să fii niciodată vânător de umbre. Nu ştii să gândeşti ca noi, să gândeşti la ce e cel mai bine pentru toată lumea – tu nu te gândeşti niciodată decât la tine! Dar acum e un război aici sau va fi unul, şi eu n-am nici timp, nici chef să mă ţin după tine, încercând să mă asigur că nu ne ucizi pe toţi!
Ea doar se uita lung la el. Nu-i venea nimic în minte să poată răspunde; el nu-i vorbise niciodată aşa. Nu şi l-ar fi închipuit niciodată vorbindu-i aşa. Oricâtă mânie reuşise să-i stârnească ea în trecut, el niciodată nu-i vorbise de parcă ar fi urât-o.
— Du-te acasă, Clary, zise el; suna foarte obosit, de parcă efortul de a-i spune ce simţea cu adevărat îl secătuise. Du-te acasă!
Toate planurile ei se evaporară – speranţele ei pe jumătate înfiripate de a alerga după Fell, salvând-o pe mama ei, chiar şi să-l găsească pe Luke –, nimic nu mai conta, niciun cuvânt nu voia să-i mai vină pe buze. Traversă camera până la uşă. Alec

şi Isabelle se dădură deoparte, ca s-o lase să treacă. Niciunul dintre ei nu se uita la ea; se uitau în schimb în altă parte, şocaţi şi stânjeniţi. Clary ştia că probabil ar fi trebuit să se simtă umilită şi deopotrivă mânioasă, dar nu era aşa. Se simţea deja moartă pe dinăuntru.

La uşă se întoarse şi privi înapoi. Jace se uita după ea. Lumina care năvălea prin fereastra din spatele lui îi lăsa faţa în umbră; tot ce putu vedea erau razele strălucitoare de soare care-i poleiau şuviţele de păr blond, făcându-le să semene cu nişte cioburi.

— Când mi-ai spus prima oară că Valentine este tatăl tău, n-am crezut, zise ea. Nu doar pentru că n-am vrut să fie adevărat, ci pentru că tu nu semănai deloc cu el. Niciodată nu m-am gândit că ai putea fi ca el. Dar eşti. *Eşti.*

Ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei.

— O să mă înfometeze, zise Simon.

Zăcea pe podeaua celulei sale, cu piatra rece sub spinare. Din unghiul acela totuşi putea zări cerul pe fereastră. În primele zile după ce Simon devenise vampir, când crezuse că nu avea să mai vadă lumina zilei a doua oară, se trezise gândindu-se necontenit la soare şi la cer. La cum se schimba culoarea cerului în timpul zilei, la cerul palid al dimineţii, la cel albastru-intens de la amiază şi la cel întunecat, ca de cobalt, din amurg. Stătuse treaz în întuneric cu o paradă de ceruri senine defilându-i prin minte. Acum, întins pe spate în celula de sub Citadelă, se întreba dacă i se dăruise înapoi lumina zilei şi toate nuanţele de albastru, doar ca să-şi poată petrece restul zilelor, puţine şi neplăcute, în acest spaţiu îngust, cu doar un petic de cer vizibil prin singura fereastră zăbrelită din zid.

— Ai auzit ce-am spus? ridică vocea. Inchizitorul o să mă înfometeze până la moarte. N-o să-mi mai dea sânge.

Se auzi un foşnet. Un oftat. Apoi, Samuel vorbi:

— Te-am auzit. Numai că nu ştiu ce-ai vrea să fac eu. După o scurtă pauză: îmi pare rău pentru tine, Diurnule, dacă te-ajută cu ceva.

— Nu prea, zise Simon. Inchizitorul vrea să mint. Vrea să spun soţii Lightwood sunt în cârdăşie cu Valentine. Apoi o să mă trimită acasă. Se rostogoli pe burtă, pietrele înglodindu-l în coaste. Nu contează. Nu ştiu de ce îţi spun ţie toate astea. Probabil că habar n-ai despre ce vorbesc.

Samuel scoase un zgomot pe jumătate chicotit, pe jumătate tuse.

— De fapt, am habar. I-am cunoscut pe Lightwood. Am fost împreună în Cerc. Cu Lightwood, cu Wayland, cu Pangborn, cu Herondale, cu Penhallow. Toate familiile bune din Alicante.

— Şi cu Hodge Starkweather, zise Simon, gândindu-se la tutorele copiilor Lightwood. A fost şi el, nu-i aşa?

— A fost, zise Samuel. Dar familia lui nu era una respectată. Hodge promitea să devină, la un moment dat, dar mă tem că n-a trăit s-o dovedească. După o pauză: Aldertree i-a urât întotdeauna pe Lightwood fireşte, de când erau copii. El nu era nici bogat, nici deştept, nici atrăgător şi, mă rog, nici ei nu se purtau frumos cu el. Nu cred că a trecut vreodată peste asta.

— Bogat? se miră Simon. Credeam că toţi vânătorii de umbre sunt plătiţi de Conclav. Ca… nu ştiu, în comunism sau ceva de genul ăsta.

— Teoretic, toţi vânătorii de umbre sunt plătiţi corect şi egal, zise Samuel. Unii, precum cei cu funcţii înalte în Conclav sau cei cu o mare responsabilitate – care conduc un Institut, de pildă –, priesc o simbrie mai mare. Apoi sunt cei care trăiesc în afara Idrisului şi aleg să facă bani în lumea mundanilor; nu e interzis, câtă vreme plătesc o parte Conclavului. Dar… Samuel şovăi, tu ai văzut casa familiei Penhallow, nu-i aşa? Ce părere

ai despre ea?

Simon se concentră să-şi amintească.

— Foarte luxoasă.

— E una dintre cele mai frumoase case din Alicante, zise Samuel. Şi mai au o casă, un conac la ţară. Aproape toate familiile bogate au câte două. Vezi tu, mai există o cale pentru nefilimi de-a câştiga bogăţii. I se spune „trofeu”. Tot ce a fost în posesia unui demon sau a unui repudiat care a fost ucis de un vânător de umbre devine proprietatea vânătorului respectiv. Deci, dacă vreun magician înstărit încalcă Legea şi este ucis de un nefilim…

Simon se cutremură.

— Deci uciderea repudiaţilor e o afacere rentabilă?

— Poate fi, zise Samuel cu amărăciune, dacă alegi pe cine ucizi. Acum înţelegi de ce sunt atât de multe opoziţii la Acorduri. Taie din buzunarele oamenilor, silindu-i să fie grijulii cu uciderea repudiaţilor. Probabil de aceea m-am alăturat eu Cercului. Familia mea n-a fost niciodată bogată; şi să fii privit de sus, pentru că nu accepţi banii sângelui…

Se întrerupse.

— Dar şi Cercul i-a ucis pe repudiaţi, zise Simon.

— Pentru că au crezut că era datoria lor sfântă, zise Samuel. Nu din lăcomie. Deşi nu-mi pot închipui acum de ce nu m-am gândit niciodată la treaba asta. Părea epuizat. Din pricina lui Valentine. Avea un fel al lui de-a fi. Te putea convinge de orice. Îmi amintesc că stăteam odată lângă el, cu mâinile mânjite de sânge, uitându-mă la trupul unei femei moarte şi gândindu-mă doar că fapta comisă de mine de bună seamă era una dreaptă, de vreme ce Valentine spusese că aşa era.

— O repudiată moartă?

Samuel respira hârâit, de partea cealaltă a zidului. În cele din urmă, spuse:

— Trebuie să înţelegi, aş fi făcut orice mi-ar fi cerut. Oricare dintre noi ar fi făcut la fel. Şi soţii Lightwood. Inchizitorul ştie asta şi tocmai asta încearcă să exploateze. Dar şi tu ar trebui să ştii că există probabilitatea ca, dacă îi cedezi şi arunci vina pe Lightwood, el să te omoare oricum, ca să te reducă definitiv la tăcere. Depinde dacă ideea de a fi iertător îl va face să se simtă puternic la momentul acela.

— Nu contează, zise Simon. N-am s-o fac. N-o să trădez familia Lightwood.

— Zău? făcu Samuel, neconvins. Ai vreun motiv să n-o faci? Îţi pasă de alde Lightwood chiar aşa de tare?

— Orice i-aş spune lui despre ei ar fi o minciună.

— Dar s-ar putea să fie tocmai minciuna pe care vrea el s-o audă. Vrei să te duci acasă, nu?

Simon se uită lung la zid, de parcă ar fi putut cumva să-l vadă prin el pe omul din partea cealaltă.

— Tu asta ai face? L-ai minţi?

Samuel tuşi – o tuse şuierătoare, de parcă n-ar fi dus-o bine cu sănătatea. De altfel, era umed şi rece, aici, jos, ceea ce nu-l afecta pe Simon, dar poate că unei fiinţe omeneşti îi făcea foarte rău.

— Eu n-aş primi un sfat moral de la unul ca *mine,* zise el. Dar, da, probabil c-aş face-o. Întotdeauna am pus pe primul loc salvarea pielii mele.

— Sunt sigur că nu-i adevărat.

— De fapt, este, zise Samuel. Un lucru pe care o să-l înveţi când vei mai îmbătrâni, Simon, este că, atunci când oamenii îţi spun ceva neplăcut despre ei înşişi, e de regulă adevărat.

Dar eu n-o să mai îmbătrânesc, gândi Simon. Însă cu voce tare zise:

— Asta-i prima oară când îmi spui Simon. Simon şi nu Diurn.

— Presupun că da.

— Cât despre Lightwood, zise Simon, nu e fiindcă îi plac deosebit de tare. Vreau să spun, îmi place Isabelle şi într-un fel îi plac şi pe Alec şi pe Jace. Dar mai e vorba de o fată. Iar Jace este fratele ei.

Când Samuel răspunse, păru, pentru prima oară, sincer amuzat:

— Întotdeauna e o fată, nu-i aşa?

În clipa în care uşa se închise în urma lui Clary, Jace se lăsă să cadă cu spatele de perete, de parcă i s-ar fi tăiat picioarele. Era cenuşiu la faţă şi cu o expresie amestecată de groază, şoc şi ceva ce părea aproape uşurare, de parcă o catastrofă fusese evitată ca prin urechile acului.

— Jace, zise Alec, făcând un pas spre prietenul lui. Chiar crezi că…

Jace îl întrerupse pe Alec, vorbind cu voce joasă:

— Ieşiţi afară, zise el. Acum ieşiţi afară, amândoi.

— Ca să poţi să faci ce? întrebă Isabelle. Să-ţi ruinezi viaţa şi mai tare. Despre ce naiba a fost vorba?

Jace clătină din cap.

— Am trimis-o acasă. A fost cel mai bun lucru pentru ea.

— Ai făcut mult mai mult decât s-o trimiţi acasă. Ai *distrus-o.* I-ai văzut faţa?

— A meritat, zise Jace. N-aţi putea înţelege.

— Pentru ea, poate, zise Isabelle. Sper că va ajunge să merite şi pentru tine.

Jace îşi întoarse faţa într-o parte.

— Doar… lasă-mă singur, Isabelle. Te rog.

Isabelle aruncă o privire speriată spre fratele ei. Jace *niciodată* nu spusese „te rog”. Alec puse o mână pe umărul ei.

— Lasă Jace, zise el, cât de blând putu. Sunt sigur că o să fie

bine cu Clary.

Jace îşi ridică fruntea, uitându-se la Alec fără să-l vadă propriu-zis – părea să nu se uite la nimic anume.

— Nu, n-o să fie, zise el. Dar am ştiut asta. Că tot veni vorba, ai putea să-mi spui acum şi de ce ai venit să-mi vorbeşti. Păreai să crezi că era foarte important, când ai intrat.

Alec îşi luă mâna de pe umărul lui Isabelle.

— N-am vrut să-ţi spun de faţă cu Clary…

Ochii lui Jace se fixară în sfârşit asupra lui Alec.

— N-ai vrut să-mi spui *ce*, de faţă cu Clary?

Alec şovăi. Rareori îl văzuse pe Jace atât de supărat şi nu-şi putea imagina ce efect aveau să aibă asupra lui şi alte surprize neplăcute. Dar n-avea cum să-i ascundă. Jace trebuia să afle.

— Ieri, zise el, cu voce scăzută, când l-am dus pe Simon sus, la Citadelă Malachi mi-a spus că Magnus Bane îl va aştepta pe Simon la capătul celălalt al Portalului, în New York. Prin urmare, i-am trimis un ordin de foc lui Magnus. Am primit răspuns de la el în dimineaţa asta. Nu l-a întâlnit pe Simon în New York. De fapt, spune că n-a mai fost nicio activitate de folosire a vreunui Portal în New York de când a trecut Clary printr-unul.

— Poate că a greşit Malachi, sugeră Isabelle, după o privire rapidă spre faţa lividă a lui Jace. Poate că trebuia să-l aştepte altcineva pe Simon, de partea cealaltă. Şi poate că şi Magnus s-a înşelat în privinţa activităţii Portalului…

Alec clătină din cap.

— Am urcat la Citadelă, azi-dimineaţă, cu mama. Voiam să-l întreb pe Malachi eu însumi, dar când l-am văzut – nu pot să spun de ce – m-am ferit din calea lui, după un colţ. N-am putut să dau ochii cu el. Apoi l-am auzit vorbind cu unul dintre gardieni. Spunându-i să aducă vampirul de jos, pentru că Inchizitorul voia să stea din nou de vorbă cu el.

— Eşti sigur că vorbeau despre Simon? întrebă Isabelle, dar fără pic de convingere în glas. Poate…

— Vorbeau despre cât de prost a fost repudiatul să creadă că-l vor trimite înapoi în New York fără să-l interogheze. Unul dintre ei a zis că, în primul rând, nu-i venea să creadă că avusese vreunul tupeul să încerce să se strecoare în Alicante. Iar Malachi a zis: „Păi, la ce v-aţi aştepta din partea fiului lui Valentine?”

— Oh, şopti Isabelle. Oh, Dumnezeule!

Se uită în capătul celălalt al încăperii.

— Jace…

Jace îşi încleştase pumnii pe lângă corp. Ochii îi păreau afundaţi în orbite. În alte circumstanţe, Alec ar fi pus o mână pe umărul lui, dar nu şi de data asta; ceva din Jace îl oprea.

— Dacă nu l-aş fi adus eu prin Portal, zise Jace cu voce scăzută, măsurată, de parcă ar fi recitat ceva, poate că l-ar fi lăsat pur şi simplu să plece. Poate că ar fi crezut…

— Nu, zise Alec. Nu, Jace, nu e vina ta. Tu i-ai salvat viaţa.

— L-am salvat ca să-l poată tortura Conclavul, zise Jace. Halal favoare. Când o să afle Clary… Clătină din cap prostit. Ea o să creadă că l-am adus aici intenţionat, că l-am dat pe mâna Conclavului *ştiind* ce aveau să-i facă.

— Ba n-o să creadă asta. N-aveai niciun motiv să faci aşa ceva.

— Probabil, zise Jace încet, dar după cum m-am purtat adineauri cu ea…

— Nimeni nu s-ar putea gândi vreodată că ai făcut asta, Jace, zise Isabelle. Nimeni dintre cei care te cunosc. Nimeni…

Dar Jace nu aşteptă să afle ce altceva n-ar mai crede vreodată cineva. În loc de asta, se întoarse cu spatele şi se duse către fereastra pictată ce dădea spre canal. Stătu acolo o clipă, lumina ce venea prin geam făcându-i părul ca de aur. Apoi se

mişcă, atât de repede încât Alec n-avu timp să reacţioneze. Când îşi dădu seama ce avea să se întâmple şi sări să se opună, era deja prea târziu.

Se auzi un trosnet… un zgomot de spart… şi o împroşcare subită cu cioburi ca o ploaie deasă de stele ascuţite. Jace se uită în jos la mâna lui stângă, cu un interes detaşat, în timp ce picături mari de sânge se adunau şi cădeau spărgându-se pe podea, la picioarele sale.

Isabelle se uită de la Jace la gaura din vitraliu, la liniile ce radiau din centrul gol, ca o pânză de păianjen din crăpături subţiri, argintii.

— Oh, Jace, zise ea, cu o voce mai blândă decât i-o auzise Alec vreodată. Cum naiba o să le explicăm asta celor din familia Penhallow?

Fără să ştie exact cum, Clary izbuti să iasă din casă – totul fusese o înceţoşare rapidă de scări şi de holuri, apoi alergase la uşa de la intrare, şi afară, şi cumva ajunsese pe treptele casei Penhallow, încercând să se hotărască dacă să vomite sau nu în tufele de trandafiri.

Erau plasate ideal pentru a vomita în ele, iar stomacul i se zvârcolea dureros, dar îşi aduse aminte de faptul că tot ce mâncase nu fusese decât nişte supă. Nu credea că mai avea ce să vomite. În loc de asta, coborî treptele şi, ieşind pe poarta din faţă, coti orbeşte pe stradă – nu-şi mai putea aminti din ce direcţie venise sau cum să ajungă înapoi la Amatis, dar părea să nu mai conteze prea mult. Nu se simţea nerăbdătoare să se întoarcă şi să-i explice lui Luke că trebuia să părăsească amândoi Alicante, altminteri Jace avea să-i predea Conclavului.

Poate că Jace avea dreptate. Poate că era pripită şi nechibzuită. Poate că nu se gândise niciodată cât îi lovise pe cei

care o iubeau. Chipul lin Simon îi pâlpâi o clipă prin faţa ochilor, clar ca o fotografie, apoi al lui Luke…

Se opri şi se sprijini de un felinar de stradă. Dispozitivul de sticlă pătrată arăta ca lămpile acelea cu gaz din vârful stâlpilor vechi, din faţa caselor de gresie în Park Slope. Cumva părea liniştitor.

— Clary!

Era vocea unui băiat, îngrijorat. Imediat, Clary gândi: *Jace.* Se întoarse.

Nu era Jace. Era Sebastian, băiatul cu păr negru din livingul familiei Penhallow, care stătea acum în faţa ei, gâfâind puţin, de parcă venise în goana mare după ea pe stradă.

Ea simţi izbucnind acelaşi sentiment pe care-l avusese şi mai devreme, când îl văzuse prima oară – recunoaştere amestecată cu altceva, ce nu putea identifica. Nu era vorba de plăcere sau neplăcere – era un soi de atracţie, de parcă o împingea ceva către băiatul ăsta şi nu-şi dădea seama ce. Poate era doar din pricina înfăţişării lui. Era frumos, la fel de frumos ca şi Jace, deşi dacă Jace era tot numai aur, băiatul acesta era paloare şi umbre. Cu toate acestea, acum, când se uită mai bine la el, descoperi că asemănarea lui cu prinţul ei imaginar nu era chiar atât de flagrantă cum i se păruse. Chiar şi culorile lor erau diferite. Era doar ceva în forma feţei, în ţinuta lui, în întunecimea tainică a ochilor lui…

— Eşti bine? întrebă el. Vocea lui era blândă. Ai ieşit valvârtej casă ca… Vocea i se stinse în timp ce o privea. Ea se ţinea strâns de stâlpul felinarului, de parcă ar fi avut nevoie de el să stea în picioare. Ce s-a întâmplat?

— Am avut o ceartă cu Jace, zise ea, încercând să-şi controleze vocea. Ştii cum e.

— De fapt, nu ştiu. Vorbea ca şi când şi-ar fi cerut iertare. Eu nu am niciun frate, nicio soră.

— Norocosule, zise ea şi tresări la amărăciunea din vocea ei.
— Nu vorbeşti serios.
Făcu un pas mai aproape de ea şi, atunci, felinarul pâlpâi şi se aprinse, aruncând un con alb de lampa-vrăjitoarei peste amândoi. Sebastian îşi ridică privirile la lumină şi zâmbi.
— E un semn, continuă el.
— Ce semn?
— Un semn că ar trebui să mă laşi să te conduc până acasă.
— Dar habar n-am unde e, zise ea, dându-şi seama în clipa aceea că era adevărat. Am şters-o pe furiş din casă pentru a veni aici. Nu-mi amintesc pe unde am luat-o.
— Păi, la cine stai?
Ea şovăi înainte de a-i răspunde.
— N-o să spun la nimeni, zise el. Jur pe Înger.
Ea se uită lung la el. Asta era chiar un jurământ, pentru un vânător de umbre.
— Bine, zise ea, mai înainte să-şi poată cântări mai bine decizia. Stau la Amatis Herondale.
— Perfect. Ştiu exact unde locuieşte ea. Îi oferi braţul: Mergem?
Ea izbuti să schiţeze un zâmbet.
— Eşti destul de băgăreţ, ştii.
El ridică din umeri.
— Am un fetiş pentru domniţele la ananghie.
— Nu fi misogin!
— Nicidecum. Serviciile mele sunt disponibile deopotrivă pentru gentlemanii la ananghie. E un fetiş cu egale oportunităţi, zise el, şi, cu o plecăciune elegantă, îi oferi din nou braţul.
De data asta, ea îl acceptă.

Alec închise în urma lui uşa micuţei camere mansardate şi se întoarse cu faţa la Jace. Ochii lui aveau, de regulă, culoarea

Lacului Lyn, un albastru pal, netulburat, dar culoarea tindea să li se schimbe după dispoziţie. În momentul acela, aveau culoarea lui East River în timpul unei furtuni. Expresia îi era deopotrivă furtunoasă.

— Stai jos, îi spuse el lui Jace, indicându-i un scaun scund, de lângă fereastra mansardei. Aduc bandajele.

Jace se aşeză. Camera pe care o împărţea cu Alec în vârful casei Penhallow era micuţă, cu două paturi înguste, câte unul la fiecare perete lateral. Hainele lor atârnau de un şir de cârlige de cuier pe perete. Exista o singură fereastră, care lăsa să pătrundă o lumină slabă – se făcuse întuneric între timp, iar cerul se vedea pe geam albastru-indigo. Jace îl urmări pe Alec când îngenunche să-şi scoată geanta de voiaj de sub pat şi s-o deschidă. Scotoci zgomotos printre obiectele dinăuntru, apoi se ridică ţinând în mână o cutie. Jace o recunoscu drept cutia cu medicamente de rezervă la care mai recurgeau, uneori, când runele nu erau o opţiune – antiseptice, bandaje, foarfeci şi tifon.

— Nu foloseşti o rună vindecătoare? întrebă Jace, mai mult din curiozitate.

— Nu. Nu poţi să…

Alec se întrerupse, aruncând cutia pe pat cu o înjurătură mută. Se duse la chiuveta mică de lângă perete şi se spălă pe mâini cu atâta forţă încât împroşcă apa într-o perdea de stropi fini. Jace îl privea cu o curiozitate distantă. Mâna începuse să-i ardă de o durere surdă şi fierbinte.

Alec luă din nou cutia, trase un scaun vizavi de al lui Jace şi lăsă să cadă pe el.

— Dă-mi mâna.

Jace întinse mâna. Trebui să admită că arăta destul de rău. Toate cele patru noduri ale pumnului erau plesnite ca nişte stele explodate, roşii. Sângele care i se uscase pe degete arăta ca o

mănuşă scorojită roşu-cafenie.

Alec se strâmbă.

— Eşti un idiot.

— Mersi, zise Jace. Urmări răbdător cum Alec se apleca deasupra mâinii lui cu o pensetă şi, cu grijă, îi culese un ciob intrat în piele. Deci, de ce nu?

— De ce nu ce?

— De ce nu foloseşti o rună vindecătoare? Asta nu e o rană de demon.

— De-aia! Alec întinse mâna după sticluţa cu dezinfectant. Cred că o să-ţi facă bine să simţi durerea. Te poţi vindeca şi ca un mundan, încet şi urât. Poate o să înveţi ceva din asta! Turnă din belşug lichidul usturător peste tăieturile lui Jace. Deşi mă cam îndoiesc.

— Pot să-mi aplic singur runa vindecătoare, ştii.

Alec se apucă să-i bandajeze mâna.

— Doar dacă vrei să le spun eu celor din familia Penhallow ce s-a întâmplat în realitate cu fereastra lor, în loc să-i las să creadă că a fost un accident. Smuci de faşă făcând un nod strâns; Jace tresări. Ştii, dacă m-aş fi gândit că aveai să-ţi faci aşa ceva, nu ţi-aş mai fi spus nimic.

— Ba da, mi-ai fi spus. Jace îşi lăsă capul într-o parte. Nu mi-am dat seama că atacul meu asupra acelui vitraliu te-a supărat chiar aşa de tare.

— E numai… Terminând cu bandajatul, Alec se uită în jos la mâna lui Jace, mână pe care o ţinea într-ale sale. Era ca un pachet alb, pătat de sânge unde îl atinseseră degetele lui Alec. De ce-ţi faci chestiile astea? Nu-i vorba numai de ceea ce ţi-ai făcut acum, dar şi de modul în care i-ai vorbit lui Clary. Pentru ce te pedepseşti singur? N-ai cum să te împotriveşti faţă de ceea ce simţi.

Vocea lui Jace rămase egală.

— Ce simt?
— Am văzut cum te uiţi la ea. Ochii lui Alec priveau undeva dincolo de Jace, la ceva care nu se afla acolo. Şi nu poţi s-o ai. Poate că n-ai ştiut niciodată până acum cum e să vrei ceva pe care să nu-l poţi avea.
Jace îl privi drept în ochi.
— Ce e între tine şi Magnus Bane?
Capul lui Alec tresări brusc.
— Eu… nu e nimic…
— Nu sunt prost. Te-ai dus drept la Magnus după ce ai vorbit cu Malachi, mai înainte de a vorbi cu mine, cu Isabelle sau cu oricine altcineva…
— Pentru că el era singurul care-mi putea răspunde la întrebare, de aceea. Nu e nimic între noi, zise Alec şi apoi, prinzând expresia de pe faţa lui Jace, adăugă codindu-se: nu mai e. Nu mai e nimic între noi. OK?
— Sper că nu din cauza mea, zise Jace.
Alec se făcu alb ca varul şi se dădu înapoi, de parcă s-ar fi pregătit să pareze o lovitură.
— Ce vrei să spui?
— Ştiu ce crezi că simţi pentru mine, zise Jace. Totuşi nu e aşa. Mă placi numai, pentru că sunt sigur. Nu e niciun risc în asta. În plus, nu mai trebuie să încerci niciodată să ai o relaţie adevărată, fiindcă mă poţi folosi pe mine ca scuză.
Jace ştia că era crud, dar nu-i păsa. Să-i rănească pe cei la care ţinea era aproape la fel de satisfăcător ca şi să se rănească pe el însuşi, când se afla într-o dispoziţie ca asta.
— Am priceput, zise Alec, printre dinţi. Mai întâi Clary, apoi mâna ta, acum eu. Du-te naibii, Jace!
— Nu mă crezi? întrebă Jace. Bine. Dă-i drumul. Sărută-mă în clipa asta.
Alec se uită la el îngrozit.

— Exact. În pofida faptului că arăt incredibil de bine, în realitate nu mă placi în felul acela. Şi dacă ai rupt-o cu Magnus, nu a fost din cauza mea. Ci pentru că ţi-e prea frică să spui cuiva pe cine iubeşti cu adevărat. Iubirea ne face mincinoşi, zise Jace. Regina Elfilor Luminii mi-a spus asta. Aşa că nu mă judeca pe mine că mint despre ceea ce simt. Şi tu o faci. Se ridică în picioare. Iar acum, vreau s-o faci din nou.

Chipul lui Alec era împietrit de durere.

— Ce vrei să spui?

— Să minţi pentru mine, zise Jace, dându-şi jacheta jos din cuiul de pe perete şi îmbrăcând-o. A apus soarele. Cam pe-acum or să înceapă să se întoarcă de la Citadelă. Vreau să le spui tuturor că nu mă simt bine şi că de aceea nu cobor din camera mea. Spune-le că m-am simţit slăbit şi m-am împiedicat, şi aşa am spart geamul.

Alec îşi dădu capul pe spate şi se uită drept la Jace.

— Bine, zise el. Dacă-mi spui unde te duci de fapt.

— Sus, la Citadelă, zise Jace. O să-l scot pe Simon din temniţă.

Mama lui Clary numise întotdeauna intervalul acela al zilei dintre amurg şi înnoptare „ora albastră”. Susţinea că lumina era atunci mai puternică şi mai neobişnuită, şi că era cel mai bun moment pentru a picta. Clary nu înţelesese niciodată prea bine ce voia să spună, dar acum, mergând prin Alicante în amurg, înţelese.

Ora albastră la New York nu era tocmai *albastră;* era prea spălăcită de luminile de stradă şi de neoanele firmelor. Jocelyn trebuie să se fi gândit la Idris. Aici lumina cădea în mănunchiuri de violet pur peste zidăria aurită a oraşului, iar felinarele cu lampa-vrăjitoarei proiectau cercuri de lumină albă atât de puternică, încât Clary se aştepta să le simtă căldura când

trecea pe sub ele. Îşi dori ca mama ei să fi fost cu ea, acolo. Jocelyn i-ar fi putut arăta părţile din Alicante care îi erau familiare, care deţineau un loc aparte în amintirile ei.

Dar ea nu ţi-a vorbit niciodată despre aceste lucruri. Le-a ţinut dinadins secret faţă de tine. Iar acum s-ar putea să nu le mai afli niciodată. O durere ascuţită – pe jumătate mânie, pe jumătate regret – îi cuprinse inima lui Clary.

— Eşti grozav de tăcută, zise Sebastian.

Treceau canalul pe un pod, ale cărui balustrade erau sculptate cu rune.

— Mă întrebam doar cât de mare o să fie necazul în care o să fiu când o să mă întorc. A trebuit să cobor pe fereastră când am plecat, dar între timp probabil că Amatis a observat că am şters-o.

Sebastian se încruntă.

— De ce-ai plecat pe furiş? Nu ţi s-ar fi dat voie să mergi să-ţi vezi fratele?

— N-ar fi trebuit să fiu deloc în Alicante, zise Clary. Ar fi trebuit să fiu acasă, în siguranţă, urmărind de pe margine ce se întâmplă.

— Ah! Asta explică multe.

— Serios?

Îi aruncă o privire piezişă. Umbre albastre i se prinseseră în părul negru.

— Toată lumea a părut să pălească în clipa în care ţi-a auzit numele, mai devreme. Am dedus că era probabil o vrajbă între fratele tău şi tine.

— Vrajbă? Păi ai putea să-i spui şi aşa.

— Nu-l placi prea mult?

— Să-l plac pe Jace?

Se gândise atât de mult, în ultimele săptămâni, dacă îl iubea pe Jace Wayland şi cum, încât nu se oprise niciodată să

analizeze dacă îl plăcea.

— Scuze. E din familia ta… nu prea se pune problema dacă îl placi sau nu.

— Îmi place, zise ea, spre surprinderea ei. Îmi place, numai că... Mă înfurie grozav. Îmi tot spune ce pot şi ce nu pot să fac…

— Nu pare să funcţioneze prea bine, observă Sebastian.

— Cum adică?

— Pari să faci oricum ce vrei tu.

— Cred că da. Observaţia o surprinse, venind de la un străin. Dar se pare că l-am enervat mult mai tare decât mă aşteptasem eu.

— O să-i treacă.

Tonul lui Sebastian era nepăsător.

Clary se uită la el, curioasă.

— Dar *ţie* îţi place Jace?

— Îmi place. Dar nu cred că el mă place pe mine, zise Sebastian cu mâhnire. Tot ce spun pare să-l calce pe nervi.

Din stradă intrară într-o piaţă mare, pătrată, pavată, mărginită de clădiri înalte şi înguste. În centru era statuia de bronz a unui înger – a *Îngerului,* cel care îşi dăduse sângele pentru a face neamul vânători de umbre. În capătul nordic al pieţei era o construcţie masivă din piatră albă. O cascadă de trepte albe de marmură ducea către o arcadă sprijinită pe coloane, dincolo de care se vedea o imensă uşă dublă. Efectul general în lumina înserării era uluitor – şi ciudat de familiar. Clary se întrebă dacă nu cumva mai văzuse înainte o imagine a acestei clădiri. Poate că mama ei o pictase?

— Asta e Piaţa Îngerului, zise Sebastian, şi acela a fost Marele Palat al Îngerului. Acolo au fost semnate prima oară Acordurile, fiindcă repudiaţii nu sunt admişi în Citadelă – acum i se spune Palatul Acordurilor. E un loc de întâlnire

principal – aici au loc serbările, căsătoriile, balurile, toate manifestările de genul ăsta. Este inima oraşului. Se spune că toate drumurile duc la Palat.

— Arată puţin a biserică – dar nu aveţi biserici pe-aici, nu?

— Nu-i nevoie, zise Sebastian. Turnurile demonilor ne apără. Nu avem nevoie de nimic altceva. De aceea îmi place să vin aici. Simt o mare… pace.

Clary se uită la el surprinsă.

— Deci nu locuieşti aici?

— Nu. Locuiesc în Paris. Acum sunt doar în vizită pe la Aline – e verişoara mea. Mama mea şi tatăl ei, unchiul meu Patrick, sunt fraţi. Părinţii lui Aline au condus mulţi ani Institutul din Beijing. S-au mutat înapoi în Alicante acum vreo zece ani.

— Ei au fost… soţii Penhallow n-au fost în Cerc, nu-i aşa?

O expresie uluită trecu fulgerător pe faţa lui Sebastian. Rămase tăcut până o luară la stânga, lăsând piaţa în urmă, intrând într-un labirint de străzi întunecoase.

— De ce întrebi? zise el, în cele din urmă.

— Păi… pentru că soţii Lightwood au fost.

Trecură pe sub un felinar de stradă. Clary aruncă o privire într-o parte, la Sebastian. În haina lui lungă şi neagră, cu cămaşă albă, în baia de lumină albă, arăta ca o ilustraţie alb-negru a unui gentleman dintr-un album victorian. Părul său negru se ondula strâns pe lângă tâmple într-un fel care-o făcea să ardă de dorinţa de a-i face portretul în tuş.

— Trebuie să înţelegi, zise el. Mai bine de jumătate din vânătorii de umbre din Idris au făcut parte din Cerc, ca şi o mulţime dintre cei din afara Idrisului. Unchiul Patrick a fost membru la început, dar a ieşit din Cerc odată ce a început să-şi dea seama cât de serios era Valentine. Niciunul dintre părinţii lui Aline n-a luat parte la Răzmeriţă – unchiul meu plecase la

Beijing ca să fie departe de Valentine şi pe mama lui Aline a cunoscut-o la Institutul de acolo. Când soţii Lightwood şi ceilalţi membri ai Cercului au fost judecaţi pentru trădare faţă de Conclav, soţii Penhallow au votat pentru clemenţă. I-au trimis la New York în loc să-i anatemizeze. Aşa că soţii Lightwood le-au rămas întotdeauna recunoscători.

— Dar părinţii tăi? zise Clary. Au fost în Cerc?

— Nu chiar. Mama era mai tânără decât Patrick – el a trimis-o la Paris, când el a plecat el la Beijing. Acolo l-a cunoscut pe tata.

— Mama ta *era* mai tânără decât Patrick?

— A murit, zise Sebastian. Şi tata. M-a crescut mătuşa mea, Elodie.

— Oh, zise Clary, simţindu-se prost. Îmi pare rău.

— Nu-mi aduc aminte de ei, zise Sebastian. Nu foarte bine. Când eram mai mic, îmi doream să fi avut o soră sau un frate mai mare, pe cineva care să-mi fi spus cum fusese să-i aibă pe ei părinţi. Se uită la ea, gânditor. Pot să te întreb ceva, Clary? De ce ai venit totuşi în Idris, când ştiai cât de mult o să-l supere asta pe fratele tău?

Înainte să-i poată răspunde, ieşiră de pe aleea strâmtă pe care o străbătuseră, într-o curte familiară, neluminată, a cărei fântână scoasă din uz din mijlocul ei sclipea în lumina lunii.

— Piaţa Cisternei, zise Sebastian, cu o indubitabilă notă de dezamăgire în glas. Am ajuns mai repede decât aş fi crezut.

Clary se uită peste podul de piatră care traversa canalul. Putea vedea casa lui Amatis în depărtare. Toate ferestrele erau luminate. Oftă.

— De aici mă pot duce singură, mulţumesc.

— Nu vrei să te conduc până la…

— Nu. Dacă nu vrei să intri şi tu în bucluc.

— Crezi că aş intra şi eu în bucluc? Pentru că am fost destul

de bine-crescut cât să te conduc acasă?
— Nimeni n-ar trebui să ştie că sunt în Alicante, zise ea. Ar fi trebuit să rămână secret. Şi, fără supărare, tu eşti un străin.
— Mi-ar plăcea să nu fiu, zise el. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.
Se uita la ea cu un amestec de amuzament şi oarecare sfială, de parcă nu era sigur cum avea să-i primească ea spusele.
— Sebastian, zise ea, simţindu-se deodată extraordinar de obosită. Mă bucur că vrei să mă cunoşti mai bine. Dar eu pur şi simplu n-am energia să încerc să te cunosc pe tine. Regret.
— N-am vrut să spun…
Dar ea deja se îndepărtase de el, luând-o către pod. La jumătatea acestuia, se întoarse şi privi înapoi, la Sebastian. Arăta ciudat de părăsit în lumina lunii, cu părul lui negru căzându-i peste faţă.
— Ragnor Fell, zise ea.
El se uită mirat la ea.
— Poftim?
— M-ai întrebat de ce am venit aici, deşi n-ar fi trebuit, zise Clary. Mama mea este bolnavă. Foarte bolnavă. Poate chiar pe moarte. Singurul lucru care ar putea s-o ajute, singura persoană care ar putea s-o ajute este un magician pe nume Ragnor Fell. Numai că habar n-am unde să-l găsesc.
— Clary…
Se întoarse din nou către casă.
— Noapte bună, Sebastian.

A fost mai greu să se caţere pe spalier decât fusese să coboare. Ghetele lui Clary alunecară de nenumărate ori pe zidul umed de piatră şi se simţi uşurată când în sfârşit se ridică peste pervazul ferestrei şi pe jumătate sări, pe jumătate căzu în dormitor.

Euforia ei a fost de scurtă durată. De îndată ce ghetele ei atinseră podeaua, o lumină strălucitoare se aprinse, o explozie mută care lumină odaia ca ziua.

Amatis şedea, cu spatele foarte drept, pe marginea patului, ţinând o lampa-vrăjitoarei în mână. Aceasta ardea cu o asemenea intensitate, încât nu-i îmblânzea cu nimic unghiurile feţei sale ca dăltuite în piatră, nici cutele adânci de la colţurile gurii. Se uită la Clary în tăcere pentru câteva momente. În cele din urmă, spuse:

— În hainele alea eşti exact ca Jocelyn.

Clary se ridică în picioare.

— Ăăă… îmi pare rău, zise ea. Pentru că am ieşit afară în felul ăsta…

Amatis închise pumnul în jurul lămpii-vrăjitoarei, stingându-i strălucirea. Clary clipi buimacă în întunericul subit.

— Schimbă-te de hainele alea, zise Amatis, şi vino jos, să stăm de vorbă în bucătărie. Şi nici să nu te gândeşti s-o ştergi înapoi pe fereastră, adăugă ea, altminteri data viitoare când o să te întorci la casa asta ai s-o găseşti închisă pentru tine.

Înghiţind nodul din gât, Clary dădu din cap.

Amatis se ridică şi părăsi odaia fără alte cuvinte. Iute, Clary se dezbrăcă de costumul de luptă şi se îmbrăcă în hainele ei, care atârnau pe tăblia de la capul patului, acum uscate – jeanşii erau puţin scorţoşi, dar era plăcut să-şi pună tricoul ei familiar. Scuturându-şi părul ciufulit pe spate, se îndreptă către scări.

Ultima oară când văzuse parterul casei lui Amatis, delira şi avea halucinaţii. Îşi amintea de nişte culoare lungi până la infinit şi de o uriaşă pendulă al cărei ticăit suna ca bătăile unei inimi pe moarte. Acum se trezi într-un living micuţ, confortabil, cu un mobilier de lemn simplu şi un covor ros pe podea. Dimensiunea prietenoasă şi culorile vii îi aminteau întru câtva de livingul ei de acasă, din Brooklyn. Îl traversă în tăcere

şi intră în bucătărie, unde focul ardea în vatră şi încăperea era scăldată într-o lumină galbenă, călduroasă. Amatis stătea la masă. Pe umeri avea un şal albastru, care-i făcea părul parcă şi mai cărunt.

— Bună! Clary ezită în prag. Nu-şi dădea seama dacă Amatis era supărată sau nu.

— Bănuiesc că nu trebuie să te întreb unde ai fost, zise Amatis, fără să-şi ridice privirea. Ai fost să-l vezi pe Jonathan, nu? Presupun că era de aşteptat. Probabil că dac-aş fi avut vreodată copii, aş fi ştiut când vreunul dintre ei m-ar fi minţit. Dar atât de mult am sperat că, măcar de data asta, nu-mi voi dezamăgi *complet* fratele.

— Să-l dezamăgeşti pe Luke?

— Ştii ce s-a întâmplat când a fost muşcat? Amatis se uita drept în faţa ei. *Când fratele meu* a fost muşcat de un vârcolac – şi bineînţeles că a fost, căci Valentine întotdeauna risca prosteşte şi cu viaţa lui şi cu a apropiaţilor lui, a fost doar o chestiune de timp –, a venit şi mi-a spus ce i se întâmplase şi cât de speriat era că ar fi putut contracta maladia licantropică. Iar eu i-am spus… i-am spus…

— Amatis, nu trebuie să-mi povesteşti asta…

— I-am spus să iasă din casa mea şi să nu se mai întoarcă până ce nu avea să fie sigur că n-o are. M-am dat înapoi din faţa lui, n-am putut să mă abţin. Vocea îi tremura. El a putut *vedea* cât de dezgustată eram, o citea limpede pe chipul meu. A spus că se temea că, dacă avea o boală, dacă avea să devină o creatură-lup, atunci Valentine avea să-i ceară să-şi ia viaţa, iar eu i-am spus… i-am spus că poate ăsta *ar fi fost cel mai bun lucru de făcut.*

Clary scoase o mică exclamaţie, fără voia ei.

Amatis îşi ridică repede privirile. Ura de sine era zugrăvită pe toată faţa ei.

— Luke a fost întotdeauna fundamental *bun,* indiferent ce încerca Valentine să-l împingă să facă – uneori mă gândeam că el şi Jocelyn erau singurele persoane cu adevărat bune pe care le cunoşteam – şi eu n-am putut suporta gândul că avea să se prefacă într-un monstru…

— Dar nu e aşa, nu e un monstru.

— N-am *ştiut.* După ce s-a preschimbat, după ce a fugit de aici, Jocelyn a tot stăruit să mă convingă de faptul că, pe dinăuntru, el e aceeaşi persoană, e tot fratele meu. Dacă n-ar fi fost ea, n-aş fi fost de acord să-l mai văd vreodată. L-am lăsat să stea aici, când a venit înainte de Răzmeriţă – i-am dat voie să stea în pivniţă –, dar îmi dădeam seama că nu avea încredere în mine, nu după ce îi întorsesem spatele. Cred că se mai îndoieşte şi acum.

— A avut destulă încredere să vină la dumneata când eu eram bolnavă, zise Clary. A avut destulă încredere să mă lase aici, cu dumneata…

— Nu avea unde în altă parte să se ducă, zise Amatis. Şi uite ce bine m-am ocupat de tine. Nu te-am putut ţine în casă nici măcar o zi.

Clary se făcu mică. Era mai rău decât dacă ar fi ţipat la ea.

— Nu e vina dumitale. Eu te-am minţit şi am plecat pe ascuns. N-ai fi putut face nimic să mă împiedici.

— Oh Clary, zise Amatis. Nu înţelegi? Există întotdeauna ceva pe care-l poţi face. Numai oamenii ca mine îşi spun întotdeauna că nu există. Eu mi-am spus că nu puteam face nimic, când cu Luke. Mi-am spus că nu puteam face nimic când Stephen m-a părăsit. Şi am refuzat chiar să particip la întrunirile Conclavului, pentru că mi-am spus că nu puteam face nimic să le influenţez deciziile, chiar dacă uram ce făceau ei. Pe de altă parte, când mă hotărăsc să fac ceva… ei bine, nu pot face nici măcar un singur lucru cum trebuie. Ochii ei luceau

cu putere în lumina focului. Du-te la culcare, Clary, sfârşi ea. Şi de acum încolo, poţi să pleci şi să vii când şi cum vrei. N-am să fac nimic să te opresc. La urma urmelor, cum ai spus tu, n-aş putea face nimic.

— Amatis…

— Nu! Amatis clătină din cap. Du-te la culcare. Te rog.

Glasul ei avea o notă de finalitate; se întoarse cu spatele, ca şi cum Clary deja plecase, şi se uită la perete, fără să clipească.

Într-o clipă, Clary se răsuci pe un călcâi şi urcă scările în fugă. În camera de oaspeţi, trânti uşa în urma ei şi se aruncă pe pat. Se gândi că ar fi vrut să plângă, dar lacrimile refuzau s-o asculte. *Jace mă urăşte,* îşi zise *Amatis mă urăşte. N-am reuşit să-mi iau rămas-bun de la Simon. Mama e pe moarte. Şi Luke m-a părăsit. Sunt singură. N-am fost niciodată atât de singură şi e numai din vina mea.* Poate că de aceea nu putea să plângă, îşi dădu ea seama, uitându-se cu ochi uscaţi la tavan. Ce rost are să plângi, când nu e nimeni care să te consoleze? Şi, mai rău, când nici măcar tu nu te poţi consola?

7

UNDE ÎNGERII SE TEM SĂ CALCE

Dintr-un vis despre sânge şi lumina soarelui, Simon se trezi brusc, când o voce îl striga pe nume.

— *Simon*. Vocea era doar o şoaptă şuierată. Simon, *trezeşte-te!*

Simon sări în picioare – uneori viteza cu care se mişca îl surprindea chiar şi pe el – şi se răsuci în loc, în bezna celulei.

— Samuel? şopti el, privind spre umbre. Samuel, tu m-ai strigat?

— Întoarce-te, Simon. Acum vocea, vag cunoscută, avea un ton agasant. Şi vino la fereastră.

În clipa aceea, Simon ştiu numaidecât cine era şi îşi îndreptă ochii spre fereastra zăbrelită ca să-l vadă pe Jace, îngenuncheat pe iarbă, afară, cu o lampa-vrăjitoarei în mână. Se uita la Simon cu o mânie stăpânită.

— Ce, credeai că ai avut un coşmar?

— Poate încă mai am.

Era un bâzâit în urechile lui Simon – dacă ar fi avut bătăi de inimă, ar fi crezut că e de la sângele care-i gonea prin vene, dar era altceva, ceva mai puţin corporal, dar mai apropiat decât sângele.

Lampa-vrăjitoarei arunca pe faţa palidă a lui Jace un model complicat de umbre şi lumini.

— Vasăzică, aici te-au vârât. N-aş fi crezut că mai folosesc temniţele astea.

Privi într-o parte.

— La început, am nimerit la o altă fereastră. I-am produs prietenului tău din celula alăturată un adevărat şoc. Chipeş

individ, cu barba aia şi cu zdrenţele lui! Îmi aminteşte cumva de oamenii străzii de acasă.

Iar Simon pricepu ce era bâzâitul din urechile lui. Turbare. Într-un cotlon îndepărtat al minţii sale, îşi dădea seama că îşi dezvelise dinţii şi că vârfurile colţilor îi juleau buza de jos.

— Mă bucur că ţi se par amuzante toate astea.

— Adică *nu* eşti fericit că mă vezi? zise Jace. Trebuie să spun că sunt surprins. Întotdeauna mi s-a spus că prezenţa mea luminează orice încăpere. S-ar fi zis că ar fi fost de două ori mai adevărat în cazul celulelor jilave de sub pământ.

— Ştiai ce avea să se întâmple, nu-i aşa? „Or să te trimită înapoi, drept în New York", mi-ai spus tu. Nicio problemă. Dar ei n-au avut nicio clipă vreo intenţie în sensul ăsta.

— N-am ştiut. Jace îi căută privirea printre gratii, iar a lui era limpede şi fermă. Ştiu că n-o să mă crezi, dar atunci eram convins că-ţi spun un adevăr.

— Ori minţi, ori eşti prost…

— Atunci sunt prost.

— … ori şi una, şi alta, sfârşi Simon. Înclin să cred că amândouă.

— N-am niciun motiv să te mint. Nu acum. Privirea lui Jace rămase fermă. Şi încetează să-ţi mai arăţi colţii la mine. Mă fac nervos.

— Bine, zise Simon. Dacă vrei să ştii de ce, e pentru că miroşi a sânge.

— E apa mea de colonie. *Eau de* Rană Recentă.

Jace îşi ridică mâna stângă. Avea o mănuşă de bandaj alb, pătată în dreptul nodurilor pumnului, acolo unde sângele răzbătuse prin faşe.

Simon se încruntă.

— Credeam că voi, ăştia, nu v-alegeţi cu răni. Nu cu unele care să dureze.

— Mi-am trecut mâna printr-o fereastră, zise Jace, iar Alec m-a pus să mă vindec ca un mundan, ca să-mi dea o lecţie. Poftim, ţi-am spus adevărul. Impresionat?
— Nu, zise Simon. Am probleme mai mari, ca să-mi bat capul cu tine. Inchizitorul îmi tot pune întrebări la care nu pot să răspund. Mă tot acuză că mi-am obţinut puterea de Diurn de la Valentine. Că sunt *iscoadă* pentru el.
Ochii lui Jace scânteiară alarmaţi.
— Aldertree a spus asta?
— Aldertree insinuează că întreg Conclavul crede asta.
— Asta-i rău. Dacă hotărăsc că eşti iscoadă, atunci nu se mai aplică Acordurile. Nu dacă ajung la concluzia că ai încălcat Legea. Jace aruncă repede o privire în jur, înainte să se întoarcă spre Simon. Mai bine te scoatem de-aici.
— Şi după aia ce?
Lui Simon nu-i venea să creadă ce spusese. Voia atât de tare să scape din locul acela, încât aproape că-şi putea gusta dorinţa, totuşi nu-şi putea opri cuvintele să-i iasă pe gură.
— Unde plănuieşti să mă ascunzi? continuă el.
— E un Portal aici, în Citadelă. Dacă-l vom găsi, te voi putea trimite înapoi prin el…
— Şi toată lumea o să ştie că m-ai ajutat. Jace, nu numai pe mine mă vizează Conclavul. De fapt, mă îndoiesc că le pasă vreun pic de un repudiat. Încearcă să demonstreze ceva despre familia ta, despre familia Lightwood. Încearcă să demonstreze că sunt cumva mână în mână cu Valentine. Că, în realitate, n-au părăsit niciodată Cercul.
Chiar şi prin întuneric se putea vedea cum dispare culoarea din obrajii lui Jace.
— Dar asta-i ridicol. S-au luptat cu Valentine… pe vasul ăla… Robert aproape c-a murit…
— Inchizitorul vrea să creadă că i-au sacrificat pe ceilalţi

nefilimi care au luptat pe vas ca să păstreze iluzia că ei ar fi fost împotriva lui Valentine. Însă tot au pierdut Sabia Mortală, iar ăsta-i singurul lucru care contează în ochii lui. Uite, voi aţi încercat să avertizaţi Conclavul, iar lor nu le-a păsat. Acum, Inchizitorul caută pe cineva pe seama căruia să arunce toată vina. Dacă poate să-i stigmatizeze pe ai tăi ca trădători, atunci nimeni nu va mai acuza Conclavul pentru ceea ce s-a întâmplat, iar el o să fie în stare să aplice orice strategie doreşte, fără nicio opoziţie.

Jace îşi luă capul în mâini, trăgându-se distrat de păr cu degetele sale lungi.

— Dar nu te pot lăsa aici. Dacă află Clary…

— Ar fi trebuit să mă gândesc că de-asta îţi făceai tu griji, râse Simon aspru. Atunci nu-i spune. Ea e în New York, oricum, mulţumesc lui… Se întrerupse, incapabil să pronunţe cuvântul. Ai avut dreptate, zise el, în schimb. Acum mă bucur că nu e aici.

Jace îşi înălţă capul.

— Ce?

— Conclavul şi-a pierdut minţile. Cine ştie ce i-ar face ei, dacă ar afla ce poate. Ai avut dreptate, repetă Simon şi pentru că Jace nu răspundea nimic, adăugă: Şi ai putea să te bucuri şi tu pentru că am recunoscut asta faţă de tine. Probabil n-am s-o mai spun niciodată.

Jace se uita lung la el, lipsit de expresie, iar Simon îşi aminti cu o neplăcută tresărire modul în care Jace îl privise pe vas, însângerat şi muribund, pe podeaua de metal. În cele din urmă, Jace vorbi:

— Deci vrei să spui că ai de gând să rămâi aici? În închisoare? Până când?

— Până când ne vine o idee mai bună, zise Simon. Dar ar mai trebui ceva.

Jace îşi ridică sprâncenele.
— Ce anume?
— Sânge, zise Simon. Inchizitorul încearcă să mă înfometeze ca să vorbesc. Deja mă simt foarte slăbit. Până mâine o să fiu… ei bine, nu ştiu cum o să fiu. Dar nu vreau să-i cedez. Şi *nu* o să mai beau din sângele tău iar, nici dintr-al altcuiva, adăugă el repede, mai înainte ca Jace să-i poată oferi. Sânge de animal o să fie perfect.
— Sânge îţi pot aduce, zise Jace. Şovăi: Cumva… i-ai spus Inchizitorului că te-am lăsat să bei din sângele meu? Că te-am salvat?
Simon clătină din cap.
Ochii lui Jace sclipiră, reflectând lumina.
— De ce nu?
— Presupun că n-am vrut să te vâr în necazuri şi mai mari.
— Ascultă, vampirule, zise Jace, protejează-i pe Lightwood dacă poţi. Dar nu mă proteja pe mine.
Simon îşi înălţă capul a mirare.
— De ce nu?
— Pentru că… zise Jace – şi pentru o clipă, cum se uita în jos printre gratii, Simon aproape că-şi putu imagina că el era afară şi Jace închis în celulă –, nu cred că merit.

Pe Clary o trezi un zgomot ca de grindină care cade pe un acoperiş de metal. Se ridică în capul oaselor în pat, uitându-se în jur ameţită. Zgomotul se repetă, un răpăit puternic venind dinspre fereastră. Dându-şi pătura la o parte, fără chef, se duse să cerceteze.
Deschizând fereastra, în cameră năvăli o pală de aer îngheţat care-o pătrunse prin pijama ca un pumnal. Se înfioră şi se aplecă peste pervaz.
Cineva stătea în grădina de dedesubt, iar pentru o clipă, cu o

tresărire a inimii, tot ce văzu era că persoana era zveltă şi înaltă, cu păr băieţesc, ciufulit. Apoi el îşi ridică faţa şi ea văzu că părul lui era negru, nu blond, şi îşi dădu seama că pentru a doua oară sperase să fie Jace şi se alesese în schimb cu Sebastian.

Avea o mână plină de pietricele. Zâmbi când văzu că ea scoate capul afară şi îi făcu semn spre el şi apoi spre spalierul de trandafiri. *Coboară până aici.*

Ea clătină din cap şi-i arătă către partea din faţă a casei. *Ne întâlnim la uşa de la intrare.* Închizând fereastra, se grăbi pe scări în jos. Era dimineaţă târziu – lumina ce se revărsa prin ferestre era puternică şi aurie, dar lămpile erau toate stinse şi casa era tăcută. *Amatis probabil că încă mai doarme*, gândi ea.

Clary se duse la uşa de la intrare, o descuie şi o deschise. Sebastian stătea acolo, pe treptele din faţă, şi încă o dată ea avu senzaţia aceea, acea stranie impresie că-l recunoştea, deşi cu mai puţină intensitate, de data asta. Îi zâmbi din colţul gurii.

— Arunci cu pietricele în fereastra mea, zise ea. Credeam că oamenii fac asta numai în filme.

El rânji.

— Drăguţe pijamale. Te-am trezit?

— Poate.

— Îmi pare rău, zise el, deşi nu părea să-i pară rău. Însă asta nu putea aştepta. N-ai vrea să dai fuga sus şi să te îmbraci, apropo? O să ne petrecem ziua împreună.

— Uau! Sigur pe tine, nu? zise ea, dar, la urma urmelor, băieţii care arătau ca Sebastian probabil că nu aveau motive să fie altfel decât siguri pe ei. Clătină din cap. Îmi pare rău, dar nu pot. Nu pot să părăsesc casa. Nu astăzi.

O cută de îngrijorare apăru între sprâncenele lui.

— Ieri ai părăsit casa.

— Ştiu, dar asta a fost înainte ca…

Înainte ca Amatis să mă facă să mă simt un nimeni.

— Pur şi simplu nu pot. Şi te rog, nu încerca să mă convingi, bine? continuă.

— Bine, zise el. N-o să încerc să te conving. Dar cel puţin lasă-mă să-ţi spun de ce-am venit. Apoi, promit, dacă tot mai vrei să plec, o să plec.

— Despre ce-i vorba?

El îşi ridică fruntea, iar ea se întrebă cum de era posibil ca ochii lui negri să strălucească la fel ca ochii aurii.

— Ştiu unde-l poţi găsi pe Ragnor Fell.

Lui Clary îi luă mai puţin de zece minute să urce în camera ei, să-şi îmbrace grăbită hainele, să mâzgălească iute un bilet pentru Amatis şi să se întoarcă la Sebastian, care o aştepta pe marginea canalului. El rânji când ea veni în fugă la el, cu răsuflarea tăiată şi mantia ei verde pe braţ.

— Iată-mă, zise ea, oprindu-se din alergat. Putem merge acum.

Sebastian stărui s-o ajute să-şi pună mantia.

— Nu cred că m-a mai ajutat cineva până acum să-mi îmbrac haina, observă Clary, eliberându-şi părul prins sub guler. Bine, poate chelnerii. Ai fost vreodată chelner?

— Nu, dar am fost crescut de o franţuzoaică, îi aminti Sebastian. Asta implică nişte lecţii de pregătire chiar mai riguroase.

Clary zâmbi, în pofida nervozităţii. Sebastian se pricepea s-o facă să zâmbească, îşi dădu ea seama cu o oarecare surprindere. Era aproape *prea* priceput.

— Unde mergem? întrebă ea abrupt. Casa lui Fell e aproape de-aici?

— De fapt, locuieşte în afara oraşului, zise Sebastian, luând-o către pod.

Clary îşi potrivi pasul după al lui.

— E mult de mers?

— Prea mult de mers pe jos. O să luăm un mijloc de transport.

— Un mijloc de transport? De la cine? Se opri în loc. Sebastian, trebuie să fim prudenţi. Nu putem avea încredere în nimeni ca să-i spunem ce vrem să facem… ce *vreau* să fac. E secret.

Sebastian o privi cu ochii săi negri gânditori.

— Jur pe Înger că prietenul care o să ne-ajute cu transportul n-o să sufle un cuvânt nimănui despre ceea ce facem.

— Eşti sigur?

— *Foarte* sigur.

Ragnor Fell, gândi Clary, în timp ce străbăteau străzile aglomerate. O *să-l văd pe Ragnor Fell.* Entuziasmul nebun i se împletea cu îngrijorarea agitată – Madeleine îl prezentase ca formidabil. Dacă n-o să aibă răbdare cu ea, n-o să aibă timp? Dacă n-o să-l poată convinge că era cine susţinea ea că e? Dacă el nici măcar nu-şi mai *amintea* de mama ei?

La nervozitatea ei, nu ajuta deloc faptul că de fiecare dată când trecea pe lângă un băiat blond sau pe lângă o fată cu părul lung şi negru, se încorda toată pe dinăuntru, părându-i-se că-i recunoaşte pe Jace sau pe Isabelle. Dar Isabelle probabil că n-ar fi băgat-o în seamă, gândi ea posacă, iar Jace se afla fără îndoială acasă la Penhallow, giugiulindu-se cu noua lui prietenă.

— Te temi să nu fii urmărită? întrebă Sebastian, când o luară pe o stradă care ducea în partea opusă de centrul oraşului, observând că ea se tot uita în jur.

— Tot am impresia că văd cunoscuţi, recunoscu ea. Jace, ori pe vreunul dintre copiii Lightwood.

— Nu cred că Jace a ieşit din casă, de când au sosit la familia

Penhallow. Pare să stea mai mult bosumflat, în camera lui. S-a mai şi rănit ieri la mână destul de urât…

— S-a rănit la mână? Cum?

Clary, uitând să fie atentă pe unde calcă, se împiedică de o piatră. Drumul pe care-l urmau se transformase între timp într-unul acoperit cu pietriş, fără ca ea să bage de seamă.

— Au!

— Am ajuns, anunţă Sebastian, oprindu-se în faţa unui gard înalt sârmă, cu stâlpi de lemn. Nu se vedea nicio casă prin preajmă – mai devreme ieşiseră destul de brusc din zona caselor de locuit, iar aici nu era decât gardul ăsta pe o parte a drumului şi o pantă pietroasă, care ducea spre pădure, de partea cealaltă.

Gardul avea o poartă, dar era încuiată cu lacăt. Sebastian scoase din buzunar o cheie grea de oţel şi descuie poarta.

— Mă întorc imediat cu mijlocul nostru de transport.

Închise poarta în urma lui. Clary îşi lipi ochiul de-un spaţiu dintre şipcile porţii. Pe acolo putu zări o construcţie care arăta ca o cabană cu acoperiş de şindrilă, roşu şi foarte jos. Deşi nu părea să aibă o uşă obişnuită… sau ferestre obişnuite…

Poarta se deschise, iar Sebastian reapăru, rânjind larg. Într-o mână ţinea un căpăstru: păşind docil în spatele lui, era un imens cal sur-rotat cu o stea albă strălucitoare în frunte.

— Un *cal?* Ai un cal? Clary se uita uluită la animal. Cine are un cal?

Sebastian mângâie cu dragoste calul pe greabăn.

— Multe familii de vânători de umbre ţin câte un cal în grajd aici, în Alicante. Dacă ai observat, nu sunt maşini în Idris. Nu funcţionează cum trebuie, cu toate vrăjile de protecţie din jur.

Bătu cu palma în şaua de piele deschisă la culoare din spinarea calului, împodobită cu un blazon înfăţişând un şarpe de apă ce se înălţa dintr-un lac, într-o serie de spirale. Numele

Verlac era scris dedesubt, cu litere delicate.

— Hai, sus!

Clary se dădu un pas înapoi.

— N-am mai călărit niciodată un cal.

— Îl conduc eu pe Wayfarer, o linişti Sebastian. Tu doar o să stai în faţa mea.

Calul fornăi uşor. Avea dinţi uriaşi, observă Clary, tulburată; fiecare de mărimea unui flacon-dozator Pez de bomboane. Îşi imagină dinţii aceia înfigându-se în piciorul ei şi se gândi la toate fetele pe care le ştia de la şcoala generală şi care-şi doreau câte un ponei. Se întrebă dacă erau sănătoase la cap.

Curaj! îşi spuse ea. *Mama ta aşa ar fi făcut.*

Trase adânc aer în piept.

— Bine. Hai să mergem!

Hotărârea lui Clary de a fi curajoasă dură cam cât îi luă lui Sebastian – după ce o ajută pe ea să urce în şa – să se arunce în spinarea calului, în spatele ei, şi să-şi înfigă pintenii. Wayfarer ţâşni ca un glonţ, ropotind peste pietrele drumului cu atâta forţă, încât îi trimitea lui Clary şocuri electrice prin şira spinării. Îşi încleştă mâinile în bucata de şa din faţa ei înfigându-şi unghiile destul de tare cât să lase urme în piele.

Drumul pe care-l străbăteau se îngusta, în timp ce se îndepărtau de oraş, iar ici şi colo începuseră să apară pâlcuri de copaci, într-o parte şi cealaltă, ziduri de verdeaţă limitând priveliştea. Sebastian trase de frâu, iar calul îşi domoli galopul dezlănţuit, bătăile inimii lui Clary încetinind deopotrivă cu viteza lui. Pe măsură ce panica i se risipea, deveni încetul cu încetul conştientă de Sebastian în spatele ei – ţinea frâul cu ambele mâini pe lângă ea, închipuind astfel un soi de cuşcă din braţele sale, care o împiedica să aibă senzaţia că avea să cadă de pe cal. Era deodată foarte conştientă de prezenţa lui, nu doar

de tăria braţelor care o ţineau, dar şi de faptul că se sprijinea cu spatele de pieptul lui şi că el mirosea, într-un fel nelămurit, a piper negru. Dar nu era neplăcut – picant şi agreabil, foarte diferit de mirosul de săpun şi de soare al lui Jace. Nu că soarele ar fi avut vreun miros, de fapt, însă dacă ar fi avut…

Scrâşni din dinţi. Era aici, cu Sebastian, pe cale să se întâlnească în sfârşit cu puternicul magician, şi mintea ei umbla aiurea, la cum mirosea Jace. Se sili să se uite în jur. Pâlcurile verzi de copaci se răriseră şi acum vedea deschizându-se şi-n stânga, şi-n dreapta un peisaj rural marmorat. Era frumos, cum sunt uneori locurile pustii: un covor verde, sfâşiat ici şi colo de câte o cicatrice de drum cenuşiu de piatră sau de vreo îngrămădire de colţi de stâncă negri crescând din iarbă. Tufe de flori albe delicate, aceleaşi pe care le văzuse şi cu Luke în necropolă, înstelau dealurile ca într-o ninsoare ocazională.

— De unde ai aflat unde e Ragnor Fell? întrebă ea, în timp ce Sebastian mâna cu abilitate calul pe după o scobitură din drum.

— De la mătuşa mea, Elodie. Are o adevărată reţea de informatori. Ştie tot ce mişcă în Idris, chiar dacă ea nu vine niciodată. Nu-i place să părăsească Institutul.

— Dar tu? Vii des în Idris?

— Nu chiar. Ultima oară când am fost aici, aveam vreo patru ani. De atunci, nu i-am mai văzut pe mătuşa şi pe unchiul, deci mă bucur că venit acum. Am şansa să recuperez. De altfel, îmi lipseşte Idrisul când sunt departe de el. Nicăieri nu-i ca aici. E un loc unic pe Pământ. O să începi şi tu să simţi asta şi apoi o să-i duci dorul, când n-o să fii aici.

— Ştiu că Jace îi ducea dorul, zise ea. Dar am crezut că era din cauză că a trăit aici mulţi ani. El a fost crescut aici.

— La conacul Wayland, zise Sebastian. Nu-i prea departe de locul unde mergem noi, de fapt.

— Chiar pari să ştii totul.

— *Nu chiar totul,* zise Sebastian râzând, iar Clary îi simţi râsul ca fior pe şira spinării. Da, Idris vrăjeşte pe toată lumea – chiar şi pe aceia care, ca Jace, ar avea motive să urască locul ăsta.

— De ce spui asta?

— Păi, a fost crescut de Valentine, nu-i aşa? Iar asta trebuie să fi fost cumplit.

— Nu ştiu, ezită Clary. Adevărul e că are sentimente amestecate în ceea ce priveşte copilăria lui. Eu cred că Valentine a fost un tată groaznic, într-un fel, dar pe de altă parte fărâmele de bunătate şi de dragoste pe care le-a arătat au fost toată bunătatea şi dragostea pe care le-a cunoscut vreodată Jace. Simţi un val de tristeţe, în timp ce vorbea. Cred că şi-a amintit de Valentine cu multă afecţiune, foarte multă vreme.

— Nu pot să cred că Valentine i-a arătat vreodată bunătate sau dragoste lui Jace. Valentine e un monstru.

— Ei bine, da, dar Jace e fiul lui. Şi era doar un băieţel. Cred că Valentine l-a iubit totuşi, în felul lui…

— Nu. Vocea lui Sebastian era tăioasă. Mă tem că asta-i imposibil.

Clary clipi nedumerită şi aproape că se întoarse să-i vadă faţa, dar îşi luă seama. Toţi vânătorii de umbre erau un pic ţicniţi când vorbeau despre Valentine – se gândi la Inchizitoare şi se cutremură în sinea ei – şi ea cu greu i-ar fi putut învinovăţi.

— Probabil că ai dreptate.

— Am ajuns, zise Sebastian abrupt – atât de abrupt, încât Clary se întrebă dacă nu cumva îl jignise – şi se dădu jos de pe cal. Însă când îşi ridică ochii spre ea, zâmbea. Am ajuns repede, zise el, legând calul de cea mai joasă creangă a unui copac din apropiere. Mai repede decât mă aşteptam.

Îi făcu semn că trebuia să coboare din şa, iar după o clipă de şovăire, Clary se lăsă să alunece din spinarea calului în braţele

lui. Se ţinu strâns de el când acesta o prinse, simţindu-şi picioarele nesigure după cât călărise.

— Scuze, zise ea timid. N-am vrut să te înhaţ aşa.

— Eu nu mi-aş cere scuze pentru *asta*.

Îi simţi răsuflarea caldă pe gât şi se înfioră. Mâinile lui întârziară o clipă pe spatele ei, înainte să-i dea drumul, cu părere de rău.

Toate acestea n-o ajutară pe Clary să se ţină mai ferm pe picioare.

— Mulţumesc, zise ea, ştiind foarte bine că roşise şi dorindu-şi din suflet ca tenul ei alb să nu se coloreze atât de prompt. Deci, aici e?

Se uită în jur. Se aflau într-o mică vale, între două dealuri joase. Mai mulţi copaci noduroşi mărgineau un fel de luminiş. Crengile lor răsucite aveau o frumuseţe sculpturală, pe fundalul cerului de un albastru-oţel. Dar altminteri…

— Nu-i nimic aici, zise ea, încruntându-se.

— Clary. *Concentrează-te*.

— Vrei să spui… o iluzie magică? Dar de regulă nu trebuie să…

— Iluziile magice din Idris sunt adesea mult mai puternice decât oriunde în altă parte. S-ar putea să fii nevoită să te străduieşti mai mult decât de obicei. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse, cu blândeţe. Priveşte luminişul!

Clary făcu în tăcere mica şmecherie mintală care-i permitea să decojească iluzia magică de pe obiectul deghizat. Îşi închipui că şterge cu terebentină un tablou, dând la o parte straturile de vopsea pentru a descoperi adevărata imagine de dedesubt – şi iat-o! O căsuţă de piatră, cu un acoperiş înalt cu fronton, cu fumul ieşind pe horn ca o elegantă fioritură. O potecă şerpuitoare, bătută cu pietre, conducea la uşa de la intrare a casei. Chiar sub ochii ei, fuiorul de fum de pe horn

conteni se răsucească spre cer şi începu să ia forma unui tremurător semn de întrebare negru.

Sebastian râse.

— Cred că asta vrea să însemne „Cine-i acolo?”.

Clary îşi strânse mai bine mantia pe lângă corp. Vântul care sufla peste iarba pajiştii nu era atât de aspru, totuşi ea simţea un fior de gheaţă în măduva oaselor.

— Arată ca o scenă dintr-un basm.

— Ţi-e frig?

Sebastian o cuprinse de umeri. Imediat, fumul care se ridica pe hornul casei încetă să mai înfăţişeze semnul de întrebare şi începu să contureze norişori în forma unor inimi unite. Clary se strecură pe sub braţul lui, simţindu-se deopotrivă stânjenită şi cumva vinovată, de parcă făcuse ceva rău. Se grăbi către aleea casei, urmată de Sebastian. Se aflau la jumătatea drumului, când uşa se deschise brusc.

În pofida obsesiei sale de a-l găsi pe Ragnor Fell încă de când Madeleine îi rostise numele în faţa ei, Clary nu încercase niciodată să-şi imagineze cum arăta. Un bărbat solid, cu barbă, şi-ar fi spus ea, în caz că s-ar fi gândit vreodată. Cineva ca un viking, cu umeri laţi şi puternici.

Dar persoana care ieşi pe uşa casei era înaltă şi subţire, cu păr negru, scurt şi ţepos. Purta o vestă de plasă din aur şi o pereche de pantaloni de pijama de mătase. Se uita la Clary cu interes moderat, pufăind agale din pipa sa nemaivăzut de mare. Deşi nu arăta nici pe departe a viking, într-o clipă i-a fost foarte familiar.

Magnus Bane.

— Dar… Sebastian părea la fel de uimit ca şi Clary. Se holba la Magnus cu gura uşor căscată şi cu stupoare pe chip. În cele din urmă, se bâlbâi: Tu eşti… Ragnor Fell? Magicianul?

Magnus îşi scoase pipa din gură.

— Păi, sunt foarte sigur că nu sunt Ragnor Fell, dansatorul exotic.

— Eu…

Sebastian păru să rămână fără cuvinte.

Clary nu înţelegea la cine s-ar fi aşteptat, dar Magnus era un individ care merita băgat în seamă.

— Speram că ne vei putea ajuta. Eu sunt Sebastian Verlac, iar ea este Clarissa Morgenstern… mama ei e Jocelyn Fairchild…

— Nu-mi pasă cine e mama ei, zise Magnus. Nu mă puteţi vedea fără o programare. Întoarceţi-vă mai târziu. În martie următor ar fi tocmai bine.

— În martie? zise Sebastian părând scandalizat.

— Ai dreptate, zise Magnus. Prea ploios. Ce zici de iunie?

Sebastian se îndreptă de spate.

— Nu cred că înţelegi cât e de important…

— Lasă, Sebastian, zise Clary cu dezgust. Vrea doar să te aiurească. Ragnor nu ne poate ajuta.

Sebastian păru şi mai buimăcit.

— Dar nu văd de ce n-ai putea…

— Bine, destul, zise Magnus şi pocni o dată din degete.

Sebastian încremeni pe loc, cu gura încă deschisă şi mâinile parţial întinse.

— *Sebastian!*

Clary întinse mâna să-l atingă, dar era rigid ca o statuie. Numai uşoara ridicare şi coborâre a pieptului său arăta că mai era încă *viu*.

— Sebastian? zise ea din nou, dar în zadar.

Îşi dădu cumva seama că el n-o putea nici vedea, nici auzi. Se întoarse atunci spre Magnus:

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Ce naiba te-a apucat? Ţi-a făcut creierul piftie ce fumezi în pipa aia? Sebastian e de partea noastră.

— Eu nu sunt de nicio parte, Clary iubito, zise Magnus, fluturând din pipă. Şi, serios, e numai vina ta că a trebuit să-l împietresc pentru câteva clipe. Era cât pe ce să-i spui că nu sunt Ragnor Fell.

— Asta pentru că *nu* eşti Ragnor Fell.

Magnus suflă un fuior de fum din gură şi o privi gânditor prin ceaţă.

— Vino, zise el. Hai să-ţi arăt ceva.

Ţinu uşa căsuţei deschisă, făcându-i semn să intre. Cu o ultimă privire uluită către Sebastian, Clary îl urmă.

Interiorul colibei nu era luminat. Licărul slab al zilei care pătrundea pe fereastră era însă de ajuns ca să-i arate lui Clary că se aflau într-o cameră mare, plină de umbre întunecate. În aer se simţea un miros ciudat, ca de gunoi ars. Ea scoase un scurt sunet înecat, când Magnus pocni a doua oară din degete. O puternică lumină albastră înflori în vârful degetelor lui.

Clary tresări. Camera era devastată – mobilierul făcut ţăndări, sertarele deschise şi conţinutul împrăştiat pe jos. Pagini rupte din cărţi pluteau prin aer ca fulgii de cenuşă. Chiar şi geamul ferestrei era spart.

— Am primit un mesaj de la Ragnor Fell, aseară, zise Magnus, care-mi cerea să vin să stau de vorbă cu el. Am ajuns aici… şi-am văzut asta. Totul distrus şi o duhoare de demoni în toată casa.

— Demoni? Păi demonii nu pot intra în Idris…

— N-am spus că au intrat. Eu ţi-am spus doar ce s-a întâmplat.

Magnus vorbea monoton. Continuă:

— Locul ăsta duhneşte a ceva de origine demonică. Trupul lui Ragnor era pe podea. Nu era mort când l-au lăsat ei, dar era mort când am sosit eu. Se întoarse spre ea: Cine mai ştia că-l căutai?

— Madeleine, şopti Clary. Dar ea e moartă. Sebastian, Jace şi familia Lightwood…

— Ah, făcu Magnus. Dacă familia Lightwood ştia, atunci sigur a aflat între timp şi Conclavul, iar Valentine are spioni în Conclav.

— Ar fi trebuit să păstrez secretul, în loc să întreb pe toată lumea de el, zise Clary îngrozită. E vina mea. Ar fi trebuit să-l previn pe Fell…

— Îţi atrag atenţia, zise Magnus, că nu l-ai fi putut găsi pe Fell, acesta este, de fapt, şi motivul pentru care ai întrebat oamenii de el. Uite, Madeleine – ca şi tine – a crezut că Fell este persoana care ar putea s-o ajute pe mama ta. Dar nu şi că este persoana de care ar putea fi interesat Valentine. Însă la mijloc e ceva mai mult de-atât. Valentine n-a ştiut cum s-o trezească pe mama ta, dar pare să fi ştiut că lucrul pe care l-a făcut ea ca să intre în starea aceea avea o legătură cu ceva pe care el şi-l dorea foarte tare. O anumită carte de vrăji.

— De unde ştii toate astea? întrebă Clary.

— Mi-a spus Ragnor.

— Dar…

Magnus îi tăie vorba cu un gest.

— Magicienii au modurile lor de a comunica între ei. Au limbajele lor. Îşi ridică mai sus mâna ce ţinea flacăra albastră. *Logos!*

Litere de foc, fiecare de cel puţin o palmă înălţime, apărură pe pereţi ca şi când ar fi fost gravate în perete cu aur lichid. Literele alergau pe pereţi de jur împrejur, alcătuind cuvinte pe care Clary nu le putea citi. Se întoarse către Magnus:

— Ce scrie?

— Ragnor a scris asta când şi-a dat seama că va muri. Povesteşte – oricărui magician care l-ar căuta – ce s-a întâmplat.

Când Magnus se întoarse, strălucirea literelor arzătoare îi lumină ochii de pisică în auriu.

— A fost atacat de servitorii lui Valentine. Ei îi ceruseră Cartea Albă. În afară de Cartea Gri, este unul dintre cele mai faimoase volume de lucrări supranaturale scrise vreodată. Atât reţeta pentru poţiunea pe care a luat-o Jocelyn, cât şi reţeta pentru antidotul acesteia erau în cartea aceea.

Clary rămase cu gura deschisă.

— Deci a fost aici?

— Nu. I-a aparţinut mamei tale. Tot ce a făcut Ragnor a fost s-o sfătuiască unde s-o ascundă de Valentine.

— Deci e…

— E la conacul familiei Wayland. Familia Wayland avea casa foarte aproape de locuinţa lui Jocelyn şi Valentine; erau cei mai apropiaţi vecini ai lor. Ragnor i-a sugerat mamei tale să ascundă cartea în casa lor, unde Valentine n-ar fi căutat-o niciodată. În bibliotecă, mai exact.

— Dar Valentine a stat în conacul familiei Wayland ani de-a rândul după asta, protestă Clary. N-ar fi putut s-o găsească?

— Era ascunsă în interiorul altei cărţi. Una pe care Valentine n-ar fi deschis-o niciodată, zâmbi Magnus strâmb. *Reţete simple pentru gospodine*. Nimeni nu poate spune că mama ta n-a avut simţul umorului.

— Şi te-ai dus la conacul Wayland? Ai căutat cartea?

Magnus clătină din cap.

— Clary, peste conac sunt puse vrăji de protecţie care te abat din drum. Nu-i ţin la distanţă numai pe cei din Conclav, ci pe toată lumea. *Mai ales* pe repudiaţi. Poate că, dacă aş fi avut timp să mă ocup de ele le-aş fi putut slăbi, dar…

— Atunci nu poate nimeni intra în conac? Simţea gheara disperării în capul pieptului. E cu neputinţă?

— N-am spus nimeni, zise Magnus. Mă pot gândi la cel puţin

o persoană care aproape cu siguranţă ar putea pătrunde în conac.

— Te referi la Valentine?

— Mă refer la fiul lui Valentine, zise Magnus.

Clary clătină din cap.

— Jace n-o să mă ajute, Magnus. Nu mă vrea aici. De fapt, mă îndoiesc că îmi va mai vorbi vreodată.

Magnus se uită la ea, meditativ.

— Eu cred, zise el, că nu există prea multe lucruri pe care Jace nu l-ar face pentru tine, dacă l-ai ruga.

Clary deschise gura, apoi o închise la loc. Se gândi că Magnus păruse că ştie totdeauna ce simţea Alec pentru Jace, ce simţea Simon pentru ea. Sentimentele ei pentru Jace trebuie să-i fi fost zugrăvite pe chip chiar în clipa aceea, iar Magnus era un cititor priceput. Ea îşi feri privirea.

— Să zicem că pot să-l conving pe Jace să vină la conac cu mine şi să luăm cartea, zise ea. Şi dup-aceea? Eu nu ştiu să fac vreo vrajă sau vreun antidot.

Magnus pufni.

— Credeai că-ţi dau toate sfaturile astea pe degeaba? Odată ce vei fi în posesia Cărţii Albe, vreau s-o aduci drept la mine.

— Cartea? O vrei *tu*?

— E una dintre cele mai puternice cărţi de vrăji din lume. Bineînţeles că o vreau. De altfel, le aparţine de drept copiilor lui Lilith, nu ai lui Raziel. E o carte de magician şi se cuvine să fie în mâinile unui magician.

— Dar am *eu* nevoie de ea… s-o vindec pe mama…

— Tu ai nevoie de o singură pagină din ea, pe care poţi s-o păstrezi. Restul e al meu. Şi, în schimb, când o să-mi aduci cartea, o să fac eu antidotul pentru tine şi o să i-l administrez lui Jocelyn. Nu poţi să spui că nu e un târg corect.

Întinse mâna:

— Batem palma? adăugă el.
După o clipă de ezitare, Clary i-o strânse.
— Ar fi bine să nu regret târgul ăsta.
— Sper din toată inima că nu, zise Magnus, întorcându-se vesel către uşa de la intrare. Pe pereţi, literele de foc deja începuseră să se şteargă. Regretul e o emoţie care nu-şi are deloc rostul, nu eşti de acord?
Afară, soarele părea deosebit de puternic, după bezna din colibă. Clary rămase clipind în prag, până i se adaptară ochii; munţii din depărtare, Wayfarer păscând mulţumit şi Sebastian neclintit ca o statuie, cu o mână încă întinsă. Se întoarse spre Magnus.
— N-ai putea să-l eliberezi acum, te rog?
Magnus păru amuzat.
— Am fost surprins când am primit mesajul lui Sebastian, azi-dimineaţă, zise el. Spunea că îţi făcea ţie o favoare, nici mai mult, nici mai puţin. Cum ai reuşit să-l cunoşti?
— E vărul unor prieteni de-ai familiei Lightwood, ceva de genul ăsta. E drăguţ, crede-mă.
— Drăguţ pe naiba. E splendid! Magnus se uita visător în direcţia băiatului. Ar trebui să-l laşi aici. Aş putea atârna de el pălării şi diverse alte lucruri.
— Nu. Nu-l poţi avea.
— De ce nu? Îţi *place* ţie de el? ochii lui Magnus luciră. El pare să te placă pe tine. L-am văzut uitându-se după mâna ta, adineauri, ca o veveriţă scotocind după o arahidă.
— De ce să nu vorbim despre viaţa *ta* amoroasă? pară Clary. Cum rămâne cu tine şi cu Alec?
— Alec refuză să recunoască faptul că avem o relaţie, prin urmare şi eu refuz să-l recunosc pe el. Mi-a trimis un mesaj de foc, cerându-mi o favoare, alaltăieri. Scrisese la adresă „Magicianului Bane”, de parcă i-aş fi fost perfect străin. E încă

fermecat de Jace, cred, deşi relaţia nu va duce niciodată nicăieri. O problemă despre care îmi închipui că *tu* nu ştii nimic…

— Oh, mai taci! Clary îl măsură pe Magnus cu o privire dispreţuitoare. Ascultă, dacă nu-l eliberezi pe Sebastian, atunci n-am să pot pleca în veci de aici, iar tu n-ai să mai pui mâna pe Cartea Albă.

— Oh, bine, bine. Dar o să-ţi cer ceva. Nu-i spune nimic din ceea ce ţi-am povestit eu, fie că e, fie că nu e prieten cu Lightwood.

Magnus pocni din degete nemulţumit.

Chipul lui Sebastian se reînsufleţi, ca un film video repornit după ce i se dăduse o pauză.

— … să ne ajuţi, zise el. Nu e doar o problemă oarecare. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Voi, nefilimii, credeţi că toate problemele voastre sunt chestiuni de viaţă şi de moarte, zise Magnus. Hai, acum plecaţi de-aici. Aţi început să mă plictisiţi.

— Dar…

— Plecaţi! zise Magnus, pe un ton ameninţător.

Scântei albastre străluciră în vârful degetelor sale lungi şi deodată se simţi un miros pătrunzător în aer, ca de ars. Ochii de pisică ai lui Magnus luminau. Deşi ştia că e doar teatru, Clary se dădu înapoi, fără voia ei.

— Cred c-ar trebui să plecăm, Sebastian, zise ea.

Sebastian îşi miji ochii.

— Dar, Clary…

— *Plecăm,* stărui ea şi, apucându-l de braţ, aproape că-l târî spre Wayfarer.

El o urmă fără tragere de inimă, bombănind. Cu un oftat de uşurare, Clary aruncă o privire peste umăr. Magnus stătea în pragul colibei, cu braţele încrucişate la piept. Prinzându-i

privirea, el rânji şi-i făcu o dată cu ochiul.

— Îmi pare rău, Clary.

Sebastian puse o mână pe umărul lui Clary şi cealaltă în jurul taliei ei ajutând-o să urce pe spinarea lată a lui Wayfarer. Ea făcu un efort să-şi înăbuşe mica voce interioară care o prevenea să nu se suie iar pe cal – pe niciun cal – şi îl lăsă s-o ridice. Îşi trecu un picior în partea cealaltă şi se aşeză în şa, spunându-şi că de fapt stătea în echilibru pe sofa mare, mişcătoare, şi nu pe o creatură vie care ar fi putut să se întoarcă să o muşte în orice clipă.

— Pentru ce-ţi pare rău? întrebă ea, când el se săltă în spatele ei.

Era aproape enervant cu câtă uşurinţă o făcuse – de parc-ar fi dansat – dar liniştitor de privit. În mod clar ştia ce făcea, gândi ea, când strânse braţele în jurul ei să apuce frâul. Îşi zise că era bine că măcar unul dintre ei ştia.

— Că a ieşit aşa, cu Ragnor Fell. Nu mă aşteptam să nu vrea deloc să ne ajute. Deşi magicienii sunt foarte capricioşi. Ai mai întâlnit unul până acum, nu-i aşa?

— L-am întâlnit pe Magnus Bane.

Se răsuci în şa, în momentul acela, să se uite peste umărul lui Sebastian la coliba care rămăsese departe în urma lor. Fumul ieşea pe horn în forma unor mici siluete care dansau. Magnus şi dansatori? Nu-şi dădea seama prea bine de la distanţa aceea.

— Bane e înaltul Magician din Brooklyn.

— Şi seamănă cu Fell?

— Ca două picături de apă. Nu-ţi face probleme din cauza lui Fell. Ştiam că exista posibilitatea să refuze să ne ajute.

— Dar eu ţi-am promis că te ajut! Sebastian părea sincer înciudat. Ei bine, cel puţin pot să-ţi arăt ceva, ca să nu zici că ziua a fost o adevărată pierdere de vreme.

— Ce anume?

Ea se răsuci din nou în şa, ca să se uite la el. Soarele era sus pe cer şi în spatele lui, poleindu-i şuviţele de păr negru cu un nimb de aur.

Sebastian rânji.

— O să vezi.

În vreme ce călăreau tot mai departe de Alicante, ziduri de pădure şi verdeaţă se desfăşurau în goană de-o parte şi de alta, deschizându-se, din când în când, către privelişti de necrezut: lacuri de un albastru glacial, văi verzi, munţi cenuşii, panglici argintii de râuri şi pâraie, tivite de brazde de flori. Clary se întrebă cum ar fi fost să trăiască într-un loc ca acela. Fără voia ei se simţea încordată, aproape vulnerabilă, lipsită confortul clădirilor înalte care s-o înconjoare îndeaproape.

Nu că n-ar fi existat deloc clădiri. Din când în când, acoperişul vreunei construcţii mari de piatră se iţea peste coroanele copacilor. Acestea erau conacele de ţară, îi explicase Sebastian (strigându-i la ureche), locuinţele rurale ale familiilor înstărite de vânători de umbre. Ele îi aminteau lui Clary de marile vile vechi de pe malul lui Hudson River, în nordul Manhattanului, unde newyorkezii bogaţi îşi petreceau verile în urmă cu sute de ani.

Calea pietruită pe care-o urmau se prefăcuse în drum de pământ. Clary ieşi brusc din reverie când ajunseră pe coama unui deal şi Sebastian trase de frâu, oprindu-l pe Wayfarer.

— Ăsta e, zise el.

Clary se uită lung. „Ăsta” era o masă informă de piatră arsă, înnegrită, pe care doar după contur o recunoşteai drept ceva ce fusese odată o casă; se vedea un horn, care încă se înălţa spre cer, şi o bucată de zid, cu ferestre fără geamuri, căscate în mijlocul lui. Bălăriile crescuseră înalte printre pietrele

fundaţiei, verzi pe fundalul negru.

— Nu înţeleg, zise ea. De ce suntem aici?

— Nu ştii? întrebă Sebastian. Aici au locuit mama şi tatăl tău. Aici s-a născut fratele tău. Acesta este conacul Fairchild.

Nu pentru prima oară, Clary auzi în minte glasul lui Hodge. *Valentine a aprins un foc mare şi s-a aruncat în el, murind ars, împreună cu familia lui, soţia şi copilul. Pământul s-a făcut scrum. Nimeni n-a mai construit ceva acolo. Se spune că pământul acela e blestemat.*

Fără alt cuvânt, coborî de pe cal. Îl auzi pe Sebastian strigând după ea, dar ea deja alerga, mai mult alunecând, pe panta unui deal nu foarte înalt. Terenul se îndrepta în locul unde fusese odinioară casa; pietrele înnegrite ale ceea ce fusese odinioară aleea din faţă zăceau uscate şi crăpate sub picioarele ei. Printre bălării, zări nişte scări care se opreau brusc la vreun metru şi ceva de pământ.

— Clary…

Sebastian venise după ea printre buruieni, dar ea de-abia îşi dădu seama de prezenţa lui. Întorcându-se în loc, descriind un cerc complet, se uită cu atenţie la tot. Copaci arşi, pe jumătate uscaţi. Aici se pare că fusese cândva o pajişte umbroasă, prelungindu-se pe panta unui deal. În depărtare, putu vedea acoperişul a ceea ce fusese probabil un alt conac, învecinat, răsărit peste coroanele copacilor. Soarele făcea să sclipească cioburile ferestrelor sparte dintr-un perete întreg, rămas încă în picioare. Ea păşi între ruine, pe o platformă de piatră înnegrită. Putea vedea contururile camerelor, ale uşilor, chiar şi un dulap ars, rămas aproape întreg, căzut pe-o parte cu cioburi de porţelan răspândite în jur, amestecate cu pământul negru.

Odată, aceasta fusese o casă adevărată, locuită de oameni vii. Aici locuise mama ei, aici se căsătorise, aici avusese un copil. Şi apoi venise Valentine şi prefăcuse totul în praf şi cenuşă,

lăsând-o pe Jocelyn să creadă că fiul ei murise, determinând-o să-i ascundă adevărul despre lume fiicei sale… O tristeţe copleşitoare o năpădi pe Clary. Mai mult de o viaţă fusese distrusă în locul acesta. Îşi duse mâna la faţă şi, aproape cu surprindere, o descoperi umedă: plânsese fără să ştie.

— Clary, îmi pare rău. Am crezut că voiai să vezi asta.

Era Sebastian, care venea spre ea, dărâmăturile scrâşnindu-i sub tălpi şi ridicând norişori de cenuşă pe unde călca. Părea îngrijorat.

Ea se întoarse spre el.

— O, da. Voiam. Mulţumesc.

Vântul se înteţi. Îi flutură şuviţe de păr negru peste faţă. El zâmbi mâhnit.

— Trebuie să-ţi fie greu să te gândeşti la tot ce s-a întâmplat în locul ăsta, la Valentine, la mama ta… ea a avut un curaj incredibil.

— Ştiu, zise Clary. A avut. Are.

El îi atinse uşor obrajii.

— La fel şi tu.

— Sebastian, nu ştii nimic despre mine.

— Nu-i adevărat.

Îşi ridică şi cealaltă mână, ţinându-i faţa în palme. Atingerea era blândă, aproape sfioasă.

— Am auzit despre tine, Clary. Despre cum te-ai luptat cu tatăl tău pentru Pocalul Mortal, despre cum ai intrat în hotelul infestat cu vampiri, după prietenul tău. Mi-a povestit şi Isabelle, am mai auzit şi zvonurile. Şi încă de prima oară – de prima oară când ţi-am auzit numele, eu mi-am dorit să te întâlnesc. Ştiam că vei fi extraordinară.

Ea râse, tremurător.

— Sper că nu eşti prea dezamăgit.

— Nu, şopti el, aducându-şi uşor degetele sub bărbia ei.

Niciodată.

Îi ridică faţa spre a lui. Ea era prea surprinsă ca să facă vreun gest, nu se mişcă nici când el se aplecă spre ea şi ea îşi dădu seama, cu întârziere, ce făcea. Din reflex, închise ochii când buzele lui trecură uşor peste ale ei, trimiţându-i fiori în tot corpul. O invadă deodată o dorinţă arzătoare de a fi ţinută în braţe şi sărutată într-un mod care s-o facă să uite de orice altceva. Îşi ridică braţele, înlănţuindu-i gâtul, pe de-o parte să se sprijine, pe de alta să-l tragă mai aproape.

Părul lui îi gâdilă vârfurile degetelor, nu mătăsos, ca al lui Jace, dar fin şi moale, şi *n-ar fi trebuit să se gândească la Jace.* Şi-l alungă din minte, în vreme ce degetele lui Sebastian i se plimbau peste obraji, pe bărbie. Atingerea lui era gingaşă, în pofida bătăturilor din vârful degetelor. Bineînţeles, şi Jace avea bătături din acestea, de la lupte; probabil că toţi vânătorii de umbre le aveau…

Se înverşună să-şi alunge gândul la Jace, sau încercă, dar în zadar. Îl putea vedea chiar şi cu ochii închişi – îi vedea unghiurile şi netezimile feţei lui, o faţă pe care nu putuse niciodată s-o deseneze cum trebuie, indiferent cât de vie îi era imaginea lui în minte; îi vedea osatura delicată a mâinilor lui, pielea cu cicatrice de pe umeri…

Dorinţa arzătoare ce-o cuprinsese atât de năvalnic dădu deodată înapoi, cu un recul atât de puternic, încât parcă ar fi fost un elastic întins şi eliberat brusc. Paraliză, tocmai când Sebastian îşi apăsa buzele de ale ei şi îşi unea mâinile pe ceafa ei – paraliză, simţind deodată şocul greşelii. Ceva groaznic de greşit, mai greşit şi decât dorul ei fără speranţă după cineva pe care nu-l putea avea. Aici era altceva: o bruscă izbucnire de groază de parcă ar fi făcut încrezătoare un pas înainte şi s-ar fi trezit deodată prăbuşindu-se într-un abis întunecat.

Icni şi se smulse de lângă Sebastian cu atâta forţă, încât

aproape că se împiedică. Dacă n-ar fi ţinut-o el, ar fi căzut.

— Clary! O privea răvăşit, în timp ce obrajii i se colorau într-un roşu aprins. Clary, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Vocea ei îi sună pierită până şi ei. Nimic… numai că, n-ar fi trebuit să… nu sunt chiar gata…

— Ne-am grăbit? Putem s-o luăm mai încet… Întinse mâna spre ea şi mai înainte ca ea să se poată controla, ea se feri. El păru rănit. N-o să-ţi fac niciun rău Clary.

— Ştiu.

— S-a întâmplat ceva? Ridică iar mâna, mângâind-o pe păr; ea îşi înăbuşi cu greu tentaţia de a sări înapoi. Cumva Jace…

— *Jace?* Oare ştia că se gândise la Jace, oare îşi putuse da seama? Şi totodată… Jace e fra*tele meu*. De ce-l aduci în discuţie? Ce vrei să spui?

— Mă gândeam doar… Clătină din cap, pe chipul lui succedându-se îndurerarea şi nedumerirea. Că poate altcineva te-a rănit.

Mâinile lui erau încă pe obrajii ei; ea şi le ridică pe ale ei şi, blând dar ferm, i le desprinse, ducându-i-le în jos, pe lângă el.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Numai că… Şovăi: Am simţit că e o greşeală.

— *Greşeală?* Expresia de durere de pe chipul lui dispăru; parcă nu-i venea să creadă. Clary, între noi e o atracţie. Ştii că e. Din prima clipă în care te-am văzut…

— Sebastian, *nu*...

— Am simţit că tu eşti cea pe care-o aştept dintotdeauna. Am văzut că şi tu ai simţit asta. Nu-mi spune că n-ai simţit.

Dar *nu* asta simţise ea. Fusese ca şi când ar fi cotit pe o stradă într-un oraş străin şi deodată şi-ar fi văzut casa, ridicându-se chiar în faţa ei. Şi o recunoscuse cu surpriză, deşi nu una în întregime plăcută, ci mai degrabă: *Cum se poate să fie aici?*

— N-am simţit.

Mânia care se ridică în ochii lui – deodată, întunecată, necontrolată – o luă prin surprindere. El o prinse de încheieturile mâinilor într-o strânsoare dureroasă.

— Nu-i adevărat!

Ea încercă să-şi tragă mâinile.

— Sebastian…

— *Nu-i adevărat!*

Întunecimea din ochi părea că i-a acoperit pupilele. Faţa îi era ca o mască albă, crispată şi rigidă.

— Sebastian, zise ea, cât mai calm. Mă doare.

Îi dădu drumul. Pieptul i se ridica şi-i cobora cu repeziciune.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău. Am crezut…

Ei bine, ai crezut greşit, ar fi vrut Clary să spună, dar îşi înghiţi cuvintele. Nu voia să mai vadă iarăşi expresia aceea pe faţa lui.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise ea, în schimb. O să se întunece curând.

El dădu din cap fără vlagă, părând la fel de şocat de izbucnirea lui cât era şi ea. Se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre Wayfarer, care păştea iarbă la umbra alungită a unui copac. Clary şovăi o clipă, apoi îl urmă – se părea că nu *putea* face nimic altceva. Aruncă o privire pe furiş la încheieturile sale, în timp ce mergea la un pas după el – avea două brăţări roşii, unde degetele lui îi striviseră carnea şi, încă şi mai ciudat, vârfurile degetelor îi erau înnegrite, ca şi când i le-ar fi pătat cineva cu tuş.

Sebastian tăcu până ce-o urcă în spatele lui Wayfarer.

— Îmi pare rău dacă am făcut vreo aluzie anapoda la Jace, zise el în cele din urmă, în timp ce ea se aşeza mai bine în şa. El n-ar fi făcut niciodată ceva să te rănească. Ştiu că de dragul tău s-a dus să-l viziteze pe vampirul prizonier în Citadelă…

Parcă toată lumea de pe faţa Pământului se opri deodată.

Clary îşi putea auzi răsuflarea şuierând înăuntrul şi în afara urechilor, îi vedea mâinile, împietrite ca ale unei statui, stând neclintite pe oblâncul şeii.

— Vampirul prizonier? şopti ea.

Sebastian ridică o faţă surprinsă către ea.

— Da, zise el, Simon, vampirul pe care l-au adus cu ei din New York. Credeam… adică eram sigur că eşti la curent. Nu ţi-a spus Jace?

8

UNUL DINTRE CEI VII

Simon se trezi când lumina soarelui se răsfrângea orbitor dintr-un obiect ce fusese vârât printre gratiile ferestrei sale. Se ridică în picioare, cu dureri în tot corpul din pricina foamei, şi văzu că era o sticlă de metal, cam de mărimea unui termos, pentru gustarea de la prânz. O hârtiuţă făcută sul fusese legată de gâtul sticlei. Trăgând-o la el, Simon desfăcu bileţelul şi citi:

Simon, ăsta e sânge de vacă, proaspăt, de la măcelar. Sper că e-n regulă. Jace mi-a povestit ce i-ai spus şi vreau să ştii că, după părerea mea, e un mare curaj. Rezistă şi o să găsim noi o cale să te scoatem de-acolo.

XOXOXOXOXOXOX Isabelle

Simon zâmbi la X-urile şi O-urile care umpleau ultimul rând al biletului. Îi făcea bine să ştie că afecţiunea înflăcărată a lui Isabelle avusese de suferit, în împrejurările date. Desfăcu dopul sticlei şi bău cu poftă mai multe guri de sânge, înainte ca o ascuţită senzaţie de furnicătură între omoplaţi să-l facă să se întoarcă.

Raphael stătea calm în mijlocul celulei. Îşi ţinea mâinile la spate şi umerii lui slăbuţi foarte drepţi. Purta o bluză albă, bine călcată, şi o jachetă neagră. Un lanţ de aur strălucea la gâtul lui.

Simon aproape că se înecă, având gura încă plină de sânge. Înghiţi anevoie continuând să se holbeze.

— Tu… nu se poate să fii aici.

Zâmbetul lui Raphael izbuti cumva să-i dea impresia că-şi arăta colţii, chiar dacă n-o făcea.

— Nu intra în panică, Diurnule.

— Nu intru în panică.

Ceea ce nu era foarte adevărat. Simon se simţea de parcă ar fi înghiţit ceva ascuţit. Nu-l mai văzuse pe Raphael din noaptea în care săpase pământul ieşind la suprafaţă, însângerat şi zgâriat, dintr-un mormânt făcut în graba mare în Queens. Îşi mai amintea încă de pachetele cu sânge de animal pe care le aruncase Raphael spre el şi de felul în care el le sfâşiase cu dinţii, ca şi când el însuşi ar fi fost un animal. Nu era un eveniment de care să-şi aducă aminte cu plăcere. S-ar fi bucurat să nu-l mai vadă niciodată pe băiatul vampir.

— Soarele e încă sus. Cum de eşti aici?

— Nu sunt. Vocea lui Raphael era onctuoasă ca untul. Sunt o proiecţie. Uite! Îşi întinse mâna, trecând prin zidul de piatră de lângă el. Sunt ca fumul. Nu-ţi pot face niciun rău. Fireşte, nici tu nu-mi poţi face mie niciun rău.

— Nu vreau să-ţi fac rău. Simon lăsă sticluţa jos, pe patul de campanie. Dar vreau să ştiu ce cauţi aici.

— Ai plecat din New York foarte brusc, Diurnule. Îţi dai seama că ar fi trebuit s-o informezi pe căpetenia vampirilor din zona ta că părăseşti oraşul, nu-i aşa?

— Căpetenia vampirilor? Adică tu? Credeam că altcineva era căpetenia vampirilor…

— Camille nu s-a întors încă la noi, zise Raphael, aparent fără nicio emoţie. Conduc eu în locul ei. Ai fi ştiut toate acestea, dacă te-ai fi obosit să cunoşti legile celor din neamul nostru.

— Plecarea mea din New York n-a fost tocmai plănuită. Şi, fără supărare, dar eu nu prea vă consider pe voi ca fiind neam cu mine.

— *Dios!* Raphael îşi plecă ochii, de parcă şi-ar fi ascuns amuzamentul. Eşti încăpăţânat.

— Cum poţi să spui asta?

— Mi se pare evident, nu?

— Vreau să spun… Lui Simon i se puse un nod în gât. Cuvântul acela. Tu poţi să-l spui, dar eu nu pot…

Dumnezeu.

Ochii lui Raphael se deschiseră brusc spre el; chiar arăta amuzant.

— Vârsta, zise el. Şi exerciţiul. Şi credinţa sau pierderea ei într-un fel sunt acelaşi lucru. O să înveţi, cu timpul, micule ageamiu.

— Nu-mi spune aşa.

— Dar ăsta eşti. Eşti un Copil al Nopţii. Nu de aceea te-a capturat Valentine şi ţi-a luat sângele? Din cauză că eşti ce eşti?

— Pari să fii bine informat, zise Simon. Poate că tu ar trebui să-mi spui mie.

Raphael îşi miji ochii.

— Am auzit, de asemenea, un zvon că ai băut din sângele unui vânător de umbre şi de aceea te-ai ales cu darul ăsta al tău, abilitatea de a umbla prin lumina soarelui. E adevărat?

Lui Simon i se zbârli părul în cap.

— Asta-i ridicol! Dacă sângele de vânător de umbre le-ar fi putut da vampirilor abilitatea de a umbla prin lumina soarelui, toată lumea ar fi ştiut-o până acum. Sângele de nefilim ar fi fost absolut necesar. Şi n-ar mai fi fost niciodată pace între vampiri şi vânători de umbre după aceea. Aşa că e un lucru bun că nu e adevărat.

Un zâmbet abia schiţat îi ridică lui Raphael colţurile gurii.

— Destul de corect. Că tot vorbim despre absolută necesitate, îţi dai seama, nu-i aşa, Diurnule, că acum eşti un exemplar valoros? Nu există niciun repudiat pe lumea asta care să nu vrea să pună mâna pe tine.

— Inclusiv tu?

— Bineînţeles că da.
— Şi ce-ai face dacă ai pune mâna pe mine?
Raphael ridică din umerii lui înguşti.
— Probabil că sunt singurul care gândeşte că abilitatea de a umbla prin lumina soarelui s-ar putea să nu fie aşa un mare dar cum cred ceilalţi vampiri. Noi suntem Copiii Nopţii pentru un motiv. Se prea poate ca eu să te consider tot atât de monstruos cât mă consideră lumea oamenilor obişnuiţi pe mine.
— Şi aşa mă consideri?
— Se poate. Expresia lui Raphael era neutră. Cred că eşti un pericol pentru noi toţi. Un pericol pentru neamul vampiresc, dacă vrei. Şi nu poţi sta în celula asta pentru totdeauna, Diurnule. În cele din urmă, va trebui să pleci şi să te arăţi din nou în lume. Să dai din nou ochii cu mine. Dar pot să-ţi spun un lucru. Îţi voi jura că nu-ţi fac niciun rău şi nu voi încerca să te găsesc, dacă, în schimb, juri c-o să te ascunzi odată ce te eliberează Aldertree. Dacă juri c-o să pleci atât de departe încât să nu te mai găsească nimeni vreodată şi nu vei mai lua legătura cu niciunul dintre cei pe care i-ai cunoscut în viaţa ta de muritor. Nu pot fi mai drept de atât.
Dar Simon clătina deja din cap.
— Nu-mi pot părăsi familia. Sau pe Clary.
Raphael pufni de enervare.
— Ei nu mai fac parte din ceea ce eşti tu. Acum eşti vampir.
— Dar nu vreau să fiu, zise Simon.
— Uită-te la tine cum te plângi, zise Raphael. N-o să fii niciodată bolnav, n-o să mori niciodată şi-ai să rămâi veşnic puternic şi tânăr. N-o să îmbătrâneşti niciodată. De ce te-ai mai putea plânge?
Veşnic tânăr, gândi Simon. Suna bine, dar chiar ar fi vrut cineva să aibă şaisprezece ani veşnic? Ar fi fost altceva să rămâi veşnic de douăzeci şi cinci de ani, dar şaisprezece? Să fii

totdeauna aşa, deşirat şi neterminat, să nu atingi niciodată maturitatea, nici la chip, nici la trup? Ca să nu mai pună la socoteală faptul că, arătând în halul ăsta, n-ar fi niciodată în stare să intre într-un bar şi să comande ceva de băut. În vecii vecilor.

— Şi, adăugă Raphael, nici măcar nu trebuie să renunţi la a mai vedea lumina soarelui.

Simon n-avea niciun chef să înceapă iar subiectul ăsta spinos.

— I-am auzit pe ceilalţi vorbind despre tine în Dumort, zise el. Ştiu că-ţi pui la gât o cruce în fiecare duminică şi te duci să-ţi vezi familia. Pariez că ai tăi habar n-au că eşti vampir. Deci nu-mi vorbi mie despre părăsirea celor din viaţa mea. N-am s-o fac şi n-am să mint c-am s-o fac.

Ochii lui Raphael sclipiră.

— Ce crede familia mea n-are nicio importanţă. Contează ce cred *eu*. Ce ştiu eu. Un vampir adevărat ştie că e mort. Îşi acceptă moartea. Dar tu, tu ai impresia că încă eşti unul dintre cei vii. Tocmai asta te face atât de periculos. Nu poţi accepta că nu mai eşti viu.

Se însera când Clary închise uşa casei lui Amatis în urma ei şi puse zăvorul. Se sprijini o clipă de uşă, în vestibulul întunecos, cu ochii pe jumătate închişi. Oboseala o făcea să-şi simtă trupul ca de plumb, iar picioarele o dureau grozav de tare.

— Clary? Vocea insistentă a lui Amatis sfâşie tăcerea. Tu eşti?

Clary rămase pe loc, plutind în voia întunericului liniştitor din spatele pleoapelor ei închise. Îşi dorea atât de mult să fie acasă, încât aproape că simţea gustul aerului metalic de pe străzile Brooklynului. O putea vedea pe mama ei stând în fotoliul său de lângă fereastră, în timp ce o lumină prăfuită, de

un galben pal, se revărsa pe fereastra deschisă a camerei sale, bătând în pânza pe care o picta. Dorul de casă i se răsucea în capul pieptului ca un junghi.

— Clary.

Vocea veni de mult mai aproape, de data asta. Clary deschise brusc ochii. Amatis stătea în faţa ei, cu părul cărunt strâns sever la spate, cu mâinile în şold.

— Fratele tău e aici şi vrea să te vadă. Te aşteaptă în bucătărie.

— Jace e aici?

Clary se căzni să-şi controleze mânia şi uluirea, să nu i se citească pe chip. N-avea niciun rost să-i arate surorii lui Luke cât era de furioasă.

Amatis se uita la ea, curioasă.

— N-ar fi trebuit să-l las să intre? Credeam c-o să vrei să-l vezi.

— Nu, e în regulă, zise Clary, păstrându-şi tonul potolit, cu oarecare greutate. Sunt doar obosită.

— Î-hm. Amatis nu părea s-o creadă. Păi, eu sunt sus, dacă o să ai nevoie de mine. Am nevoie de un pui de somn.

Clary nu-şi putea închipui de ce ar putea avea nevoie de Amatis, dar dădu din cap şi se îndreptă vlăguită pe culoar spre bucătărie, care era scăldată într-o puternică lumină. Pe masă era un castron cu fructe – portocale, mere şi pere – şi o bucată groasă de pâine, dimpreună cu unt şi brânză şi un platou alături, pe care era ceva care arăta a… prăjituri? Amatis chiar făcuse *prăjituri?*

La masă stătea Jace. Se sprijinea în coate, cu părul ciufulit, cu bluza uşor descheiată la gât. Ea îi putu vedea brâul gros de Peceţi negre care-i împodobea clavicula. Ţinea o prăjitură în mâna bandajată. Deci Sebastian spusese adevărul, Jace se rănise. Nu că i-ar fi păsat ei.

— Bine, zise el, te-ai întors. Începusem să cred c-ai căzut în vreun canal.

Clary doar se uită la el, fără niciun cuvânt. Se întrebă dacă el îi putea citi mânia din ochi. Jace se lăsase pe spate în scaun, aruncându-şi nonşalant un braţ peste spătarul acestuia. Dacă n-ar fi fost pulsul rapid ce-i zvâcnea la baza gâtului, ea aproape că ar fi crezut în aerul lui de nepăsare.

— Pari epuizată, adăugă el. Pe unde ai fost toată ziua?

— La plimbare cu Sebastian.

— *Sebastian?*

Figura lui total uluită îi produse, pentru moment, satisfacţie.

— M-a condus până acasă, aseară, zise Clary, iar în mintea ei cuvintele *O să fiu numai fratele tău de acum încolo, numai fratele tău,* băteau ca ritmul unei inimi bolnave. Şi, până acum, el este singura persoană din oraşul ăsta care s-a purtat cât de cât drăguţ cu mine. Deci, da, am fost la plimbare cu Sebastian.

— Înţeleg.

Jace puse prăjitura înapoi pe platou, cu faţa lipsită de expresie.

— Clary, am venit să-mi cer iertare. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum am făcut-o.

— Nu, zise Clary. N-ar fi trebuit.

— De asemenea, am venit să-ţi cer să te răzgândeşti şi să te întorci la New York.

— Doamne, zise Clary. Iar începi…

— Nu eşti în siguranţă aici.

— Şi de ce-ţi faci griji? întrebă ea, cu glas voalat. C-or să mă arunce în închisoare cum au făcut cu Simon?

Expresia lui Jace nu se schimbă, dar se clătină pe spate cu scaunul, picioarele ridicându-i-se de la podea, aproape ca şi cum ea l-ar fi îmbrâncit.

— Simon…?

— Sebastian mi-a spus ce s-a întâmplat cu el, continuă ea, pe acelaşi ton impersonal. Ce ai făcut tu. Cum l-ai adus aici şi apoi l-ai lăsat pur şi simplu să fie aruncat în închisoare. *Încerci* să mă faci să te urăsc?

— Şi tu îl crezi pe Sebastian? întrebă Jace. Abia dacă-l cunoşti, Clary.

Ea se uită fix la el.

— *Nu* e adevărat?

El îi susţinu privirea, dar chipul îi împietrise, ca al lui Sebastian când îl respinsese.

— E adevărat.

Ea luă o farfurie de pe masă şi-o aruncă în el. El se eschivă, făcându-şi scaunul să se învârtă, iar farfuria izbi peretele deasupra chiuvetei şi se sparse într-o explozie de cioburi de porţelan. El sări de pe scaun când ea înşfăcă o a doua farfurie şi o aruncă spre el, la nimereală: aceasta reculă din frigider şi lovi podeaua la picioarele lui Jace, unde crăpă în două părţi egale.

— Cum ai putut? Simon a avut încredere în tine. Unde e acum? Ce or să-i facă?

— Nimic, zise Jace. E în regulă. L-am văzut noaptea trecută…

— Înainte sau după ce m-ai văzut pe mine? Înainte sau după ce te-ai prefăcut că totul era în regulă şi că tu erai bine mersi?

— Te-ai întors de la scena *aia* crezând că eram bine mersi? Jace se înecă de ceva ce-ar fi putut fi râs. Trebuie că sunt un actor mai bun decât m-aş fi aşteptat.

Pe faţă avea un zâmbet strâmb. Şi asta era ca un chibrit aprins pe iasca furiei lui Clary: cum îndrăznea să-i râdă în faţă acum? Întinse mâna după castronul de fructe, dar deodată nu i se păru c-ar fi de ajuns.

Dădu scaunul la o parte cu un şut şi se aruncă asupra lui, ştiind că ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat el din

partea ei.

Forţa atacului ei subit îl prinse pe picior greşit. Ea se izbi ca un berbec în el făcându-l să se dea înapoi, clătinându-se, apucându-se strâns de marginea bufetului. Ea aproape că se prăbuşi peste el, îl auzi icnind scurt, şi îşi repezi orbeşte braţul cu pumnul strâns, fără a bănui măcar ce intenţiona să facă…

Uitase cât de rapid era. Pumnul ei nu-l lovi în faţă, ci în palma deschisă; el îşi închise degetele peste pumnul ei, lipindu-i cu forţa braţul pe lângă corp. Ea-şi dădu brusc seama cât de aproape stăteau unul de celălalt; se sprijinea de el, împingându-l pe spate, în bufet, cu puţina greutate a trupului ei.

— Dă-mi drumul la mână.

— Ai de gând să mă loveşti, dacă-ţi dau drumul?

Glasul lui era răguşit şi blând, iar ochii îi ardeau.

— Nu crezi că meriţi?

Îi simţi pieptul ridicându-se şi coborând cu pieptul ei, în timp ce râdea, fără amuzament.

— Crezi că am plănuit toate astea? Chiar crezi că aş fi făcut aşa ceva?

— Păi nu-ţi place de Simon, nu? Poate că nu l-ai plăcut niciodată.

Jace scoase un sunet gutural de mirare şi îi dădu drumul la mână. Când Clary făcu un pas înapoi, el îşi ridică mâna dreaptă, cu palma în sus. Ei îi luă un moment să-şi dea seama ce îi arăta; cicatricea zimţată de la încheietură.

— Ăsta, zise el, cu vocea tensionată, e locul unde mi-am tăiat venele ca să-l las pe prietenul tău vampirul să-mi bea sângele. Aproape că m-a omorât. Iar acum crezi… ce, că l-am abandonat fără nicio grijă?

Ea se uită lung la cicatricea de la încheietura lui Jace – una din atâtea altele de pe tot corpul lui, de toate formele şi mărimile.

— Sebastian mi-a spus că tu l-ai adus pe Simon aici şi că Alec l-a însoţit la Citadelă. Şi a lăsat Conclavul să pună mâna pe el. Tu trebuie să fi ştiut…

— L-am adus aici *accidental.* I-am cerut să vină la Institut ca să pot vorbi cu el. Despre *tine,* de fapt. Am crezut că poate ar reuşi el să te convingă să renunţi la ideea de a veni în Idris. Dacă te ajută cu ceva, el nici n-a vrut s-audă. În timp ce se afla acolo, am fost atacaţi de damnaţi. A trebuit să-l târăsc prin Portal cu mine. Ori făceam asta, ori îl lăsam acolo să moară.

— Dar de ce l-ai dus la Conclav? Trebuie să fi ştiut…

— Motivul pentru care noi l-am trimis acolo a fost că singurul Portal din Idris este în Citadelă. Iar nouă ne-au spus că aveau de gând să-l expedieze înapoi la New York.

— Şi tu i-ai crezut? După tot ce s-a întâmplat cu Inchizitoarea?

— Clary, Inchizitoarea a fost o anomalie. Poate că aceea a fost prima ta experienţă cu oamenii Conclavului, dar nu şi-a mea… Conclavul suntem noi. Nefilimii. Care respectă Legea.

— Doar că ei n-au respectat-o.

— Nu, zise Jace. N-au respectat-o.

Părea deodată foarte obosit.

— Şi partea cea mai rea a întregii poveşti, adăugă el, e că-mi amintesc cum tuna şi fulgera Valentine împotriva Conclavului, despre cât de corupt era, despre câtă nevoie era să fie epurat. Şi… pe Înger, sunt de acord cu el.

Clary tăcu, mai întâi pentru că nu-i venea nimic în minte să-i răspundă şi apoi de uimire, când Jace întinse mâna – aproape ca şi când nu s-ar fi gândit la ce face – şi o trase lângă el. Spre surprinderea ei, îl lăsă. Prin materialul alb al bluzei lui, îi putea vedea contururile Peceţilor, negre şi întortocheate, vărgându-i pielea ca atingerile unei flăcări. Voia să-şi lipească fruntea de fruntea lui, voia să-i simtă braţele în jurul ei, la fel de tare cum

îşi dorise aerul când se îneca în Lacul Lyn.

— S-ar putea să aibă dreptate că lucrurile au nevoie de a fi îndreptate, zise ea, în cele din urmă. Dar nu are dreptate în ceea ce priveşte metoda prin care trebuie îndreptate. Poţi înţelege asta, nu-i aşa?

El închisese ochii pe jumătate. Erau semiluni de umbre cenuşii sub ei, observă ea, mărturii ale nopţilor nedormite.

— Nu sunt sigur că mai pot înţelege ceva. Ai dreptate să fii furioasă, Clary. N-ar fi trebuit să mă încred în Conclav. Atât de mult mi-am dorit să cred că Inchizitoarea a fost o anomalie, că acţionase fără încuviinţarea Conclavului, că mai exista undeva o parte din a fi un vânător de umbre în care mai puteam avea încredere!

— Jace, şopti ea.

El deschise ochii şi o privi. Ea şi Jace erau atât de aproape unul de celălalt, chiar li se atingeau genunchii, încât ea îi putea simţi bătăile inimii. *Dă-te la o parte de lângă el*, îşi spuse ea, dar picioarele nu voiau s-o asculte.

— Ce-i? întrebă el, cu vocea foarte blândă.

— Vreau să-l văd pe Simon, zise ea. Poţi să mă duci să-l văd?

La fel de neaşteptat cum o luase în braţe îi dădu drumul.

— Nu. Nici măcar n-ar fi trebui să fii în Idris. Nu poţi să te fâţâi prin Citadelă.

— Dar o să creadă că toată lumea l-a abandonat. O să creadă…

— Am fost eu să-l văd, zise Jace. Voiam să-l ajut să evadeze. Aveam de gând să tai gratiile de la fereastră cu mâinile mele.

Spunea toate acestea cu dezinvoltură.

— Dar nu m-a lăsat el.

— Nu te-a *lăsat* el? A vrut să rămână în închisoare?

— A zis că Inchizitorul adulmeca pretexte împotriva familiei mele, împotriva mea. Aldertree vrea să dea vina pe noi pentru

ceea ce s-a petrecut la New York. Nu poate înşfăca pe vreunul dintre noi şi să-l tortureze până obţine mărturii împotriva noastră – Conclavul n-ar privi asta cu ochi buni –, dar încearcă să-l facă pe Simon să declare cum că toţi suntem în cârdăşie cu Valentine. Simon a zis că dacă îl scoteam din temniţă, atunci Inchizitorul avea să ştie sigur cine o făcuse şi asta avea să înrăutăţească mai mult situaţia pentru Lightwood.

— Asta-i foarte nobil din partea lui şi toate cele, dar care e planul lui pe termen lung? Să stea în închisoare pentru totdeauna?

Jace ridică din umeri.

— N-am stabilit exact.

Clary scoase o exclamaţie de exasperare.

— *Băieţi!* zise ea. Bine, uite. Nu aveţi nevoie decât de un alibi. Va trebui să ne asigurăm că sunteţi undeva unde toată lumea poate să vă vadă, şi Lightwood la fel, şi atunci îl punem pe Magnus să-l scoată pe Simon din închisoare şi să-l ducă înapoi la New York.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, Clary, dar Magnus în niciun caz n-o să facă aşa ceva. Nu contează cât de drăguţ îl socoteşte el pe Alec, n-o să se ridice împotriva Conclavului ca să ne facă nouă un hatâr.

— Ba s-ar putea s-o facă, zise Clary, pentru Cartea Albă.

Jace clipi nedumerit.

— Pentru ce?

Într-un suflet, Clary îi povesti despre moartea lui Ragnor Fell, despre Magnus care apăruse în casa lui Fell şi despre cartea de vrăji. Jace ascultă încremenit de atenţie până ce termină ea de vorbit.

— Demoni? zise el. A spus Magnus că Fell a fost ucis de demoni?

Clary făcu un efort să-şi amintească.

— Nu… a zis că locul duhnea a ceva de origine demonică. Şi că Fell a fost ucis de „slujitorii lui Valentine”. Asta-i tot.

— Unele magii negre lasă în urmă o emanaţie cu iz de demoni, zise Jace. Dacă Magnus n-a precizat, e probabil din cauză că nu e deloc încântat că a existat acolo un magician care a practicat magia neagră, încălcând astfel Legea. Dar n-ar fi prima oară când Valentine a pus pe unul dintre copiii lui Lilith să-i îndeplinească maleficele-i cereri. Îţi mai aduci aminte de magicianul pe care l-a ucis în New York?

— Valentine i-a folosit sângele pentru Ritual. Îmi aduc aminte, răspunse Clary, cutremurându-se. Jace, oare Valentine vrea Cartea din acelaşi motiv pentru care o vreau eu? Ca s-o trezească pe mama?

— S-ar putea. Din ceea ce a spus Magnus, Valentine ar vrea-o doar pentru puterea pe care ar putea s-o obţină cu ea. În orice caz, mai bine o găsim noi înaintea lui.

— Crezi că e vreo şansă să mai fie în conacul Wayland?

— Eu ştiu că e acolo, zise el, spre surprinderea ei. Cartea aceea de bucate? *Reţete pentru gospodine* sau cum îi zice? Am văzut-o. În biblioteca de la conac. Era singura carte de bucate de-acolo.

Clary simţi că o ia cu ameţeală. Aproape că nu-şi îngăduise să creadă că ar putea fi adevărat.

— Jace, dacă mă duci la conac şi găsim cartea, mă întorc acasă cu Simon. Fă asta pentru mine şi-o să mă duc la New York şi n-o să mai vin înapoi, îţi jur.

— Magnus a avut dreptate, sunt vrăji de protecţie asupra conacului care abat drumul oricui, zise el, încet. Te duc acolo, dar nu e aproape. Pe jos, ne-ar putea lua vreo cinci ore.

Clary întinse mâna şi scoase stela lui de la brâu. O ţinu ridicată între ei doi, unde ea lumina stins, spre deosebire de turnurile de sticlă ale oraşului.

— Cine a zis că trebuie să mergem pe jos?

— Ciudaţi vizitatori ai mai avut, Diurnule, zise Samuel. Mai întâi, Jonathan Morgenstern, iar acum căpetenia vampirilor din New York. Uau. Impresionant.

Jonathan Morgenstern? Lui Simon îi luă câteva clipe până să-şi dea seama că vorbea, desigur, despre Jace. Stătea pe podea, în mijlocul celulei, răsucind în mână sticla goală, în neştire.

— Bănuiesc că sunt mai important decât credeam.

— Şi Isabelle Lightwood care ţi-a adus sânge! zise Samuel. O adevărată livrare la domiciliu.

Simon îşi înălţă capul.

— De unde ştii că Isabelle mi l-a adus? Eu n-am spus nimic…

— Am văzut-o pe fereastră. Arată exact ca mama ei, zise Samuel, adică, mă rog, aşa cum arăta mama ei cu ani în urmă.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Sângele e doar o soluţie provizorie, adăugă el. Foarte curând Inchizitorul o să înceapă să se întrebe dacă n-ai murit încă de foame. Dacă te găseşte perfect sănătos, o să-şi dea seama că se întâmplă ceva şi o să te ucidă, oricum.

Simon se uită în sus, la tavan. Runele săpate în piatră se suprapuneau ca nisipul împins de valuri pe o plajă.

— Bănuiesc că va trebui să-l cred pe Jace când a spus că o să găsească el o cale să mă scoată de-aici, zise el. Fiindcă Samuel nu-i răspunse: O să-l rog să te scoată şi pe tine, promit. N-am să te las aici, în temniţă.

Samuel scoase un sunet înecat, ca un râs care nu prea-şi mai făcea loc prin gâtul lui.

— Oh, eu nu cred că Jonathan Morgenstern o să vrea să mă salveze *pe mine,* zise el. De altfel, înfometarea, aici în celulă,

este cea mai mică dintre problemele tale, Diurnule. Foarte curând, Valentine o să atace oraşul, iar atunci vom fi probabil ucişi cu toţii.

Simon se miră.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— I-am fost foarte apropiat, până la un moment dat. Îi cunosc planurile. Năzuinţele. Are intenţia de a nimici protecţiile oraşului Alicante şi de a lovi Conclavul drept în inima puterii sale.

— Păi, eu credeam că niciun demon nu poate să treacă de protecţii. Credeam că sunt impenetrabile.

— Aşa se spune. Îţi trebuie sânge de demon ca să le anulezi, înţelegi, şi asta nu se poate face decât din interior, din Alicante. Dar pentru că niciun demon nu poate pătrunde prin protecţii – ei bine, e un perfect paradox sau ar trebui să fie. Dar Valentine susţine că a găsit o cale să ocolească opreliştea asta, o cale de a le străpunge. Iar eu îl cred. O să găsească o metodă să demoleze protecţiile şi o să vină în oraş, cu armata lui de demoni, şi o să ne ucidă pe toţi.

Siguranţa seacă din glasul lui Samuel îi trimise lui Simon un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Pari teribil de resemnat. N-ar trebui să faci ceva? Să avertizezi Conclavul?

— I-am avertizat deja. Când m-au interogat. Le-am spus şi le-am tot spus că Valentine vrea să distrugă protecţiile, dar nu m-au luat în seamă. Conclavul crede că protecţiile or să reziste veşnic pentru că au rezistat o mie de ani. Dar aşa s-a întâmplat şi cu Roma, până când au venit barbarii. Totul cade, la un moment dat.

Chicoti, amar şi mânios.

— Consider-o ca pe o cursă să vezi cine te ucide primul, Diurnule – Valentine, ceilalţi repudiaţi sau Conclavul.

Undeva între *aici* şi *acolo,* mâna lui Clary se smulse dintr-a lui Jace. Când uraganul o aruncă în afară şi o trânti la podea, căzu singură, dureros, şi se rostogoli până ce se opri, gâfâind.

Se ridică anevoie în capul oaselor şi se uită în jur. Se afla în mijlocul unui covor persan întins peste podeaua unei încăperi mari, cu ziduri de piatră. Ici şi colo se zărea câte o piesă de mobilier; pânzele albe cu care fuseseră învelite le prefăceau în stafii cocoşate, diforme. Draperii de catifea atârnau în faţa ferestrelor uriaşe; catifeaua era alb-cenuşie şi prăfuită, iar firişoare strălucitoare de praf dansau în lumina lunii.

— Clary? Jace ieşi de după una dintre formele masive învelite în pânze albe. Eşti bine?

— Bine. Se ridică în picioare, înfiorându-se uşor. O durea cotul. În afară de faptul că Amatis o să mă omoare probabil, când o să se întoarcă, dacă ţinem cont de faptul că i-am spart toate farfuriile *şi* am deschis un Portal în bucătăria ei.

El întinse o mână spre ea.

— C-a meritat sau nu, zise el ajutând-o să se ridice, oricum, eu am fost foarte impresionat.

— Mulţumesc.

Clary se uită în jur.

— Deci aici ai crescut tu? Parcă e desprins dintr-o poveste.

— Eu mă gândeam la un film horror, zise Jace. Doamne, sunt atâţia ani de când n-am mai văzut locul ăsta! Pe vremuri nu era atât de…

— Atât de rece?

Clary tremura. Îşi închise mantia până la gât, dar frigul din conac era mai mult decât fizic. Locul *se simţea* îngheţat, de parcă niciodată n-ar fi existat căldură, lumină sau veselie înăuntrul lui.

— Nu, zise Jace. Rece a fost dintotdeauna. Voiam să zic

prăfuit.

Scoase o lampa-vrăjitoarei din buzunar şi aceasta prinse viaţă, în mâna lui. Lumina sa albă, venind de jos, îi scotea în evidenţă umbra de sub pometţi, scobiturile de la tâmple.

— Asta e camera de lucru şi nouă ne trebuie biblioteca. Vino!

O conduse afară din cameră şi de-a lungul unui culoar pe pereţii căruia se înşiruiau zeci de oglinzi, care le reflectau imaginile. Clary nu-şi dăduse seama cât de răvăşită arăta: mantia ei era plină de praf, părul îi era încâlcit de vânt. Încercă să şi-l aranjeze, discret, şi îi surprinse rânjetul lui Jace în următoarea oglindă. Din nu ştia ce motiv, datorat fără îndoială vreunei magii de vânător de umbre pe care ea n-avea nicio şansă s-o înţeleagă, părul *lui* arăta perfect.

Culoarul avea mai multe uşi, de ambele părţi, unele dintre ele deschise; Clary putu zări câte ceva din celelalte încăperi, la fel de prăfuite şi abandonate ca şi camera de lucru. Michael Wayland nu avusese nicio rudă, zisese Valentine, aşa că ea presupuse că nu moştenise nimeni conacul după „moartea” lui – ea crezuse că Valentine continuase să locuiască aici, dar acum vedea clar că nu se întâmplase aşa. Totul emana tristeţe şi abandon. La Renwick, Valentine numise locul acesta „acasă” şi i-l arătase lui Jace în oglinda Portalului, un decupaj aurit din amintirile despre pajişti verzi şi pietre prietenoase, dar şi asta, gândi Clary, fusese tot o minciună. Era limpede că Valentine nu mai locuise aici de ani buni – probabil că lăsase conacul să putrezească pur şi simplu sau mai trecuse, doar ocazional, ca să se plimbe pe culoarele lui întunecate ca o stafie.

Ajunseră la uşa din capătul culoarului şi Jace o deschise împingând-o cu umărul, dându-se un pas înapoi ca s-o lase pe Clary să intre înaintea lui. Ea îşi închipuise biblioteca de la Institut, iar încăperea aceasta nu era prea diferită: aceiaşi pereţi căptuşiţi cu rafturi peste rafturi pline de cărţi, aceleaşi scări pe

şine, pentru a ajunge la rafturile de sus. Totuşi tavanul era drept şi cu grinzile la vedere, nu conic, şi nu exista niciun birou. Draperii verzi de catifea, cu faldurile ninse de praf, atârnau în dreptul ferestrelor ale căror geamuri alternau verzi şi albastre. În lumina lunii, sclipeau ca o chiciură colorată. Dincolo de geam, totul era cufundat în beznă.

— Asta e biblioteca? îl întrebă ea pe Jace în şoaptă, deşi nu prea ştia de ce şoptea.

Era o neclintire profundă în toată casa aceea mare şi pustie.

El privea dincolo de ea, cu ochii umbriţi de amintiri.

— Obişnuiam să stau pe bancheta aceea de la fereastră şi să citesc tot ce-mi pregătise tata pentru ziua aceea. Limbi diferite, în zile diferite – franceza sâmbăta, engleza duminica –, dar uite că nu-mi aduc aminte acum în ce zi era latina, dacă era lunea sau marţea…

Clary văzu deodată într-o străfulgerare imaginea lui Jace, băieţel, cu cartea aşezată pe genunchi, stând în ambrazura ferestrei, privind afară la… La ce? Era oare o grădină? O privelişte? Un zid înalt de mărăcini ca în jurul castelului Frumoasei din Pădurea Adormită? Îl văzu citind, cu lumina pătrunzând pe fereastra ce arunca raze albastre şi verzi pe capul lui blond, şi cu faţa lui mică mult mai serioasă decât ar fi trebuit să fie a unui copil de zece anişori.

— Nu pot să-mi amintesc, zise el din nou, privind în întuneric.

Ea îi atinse umărul.

— Nu contează, Jace.

— Bănuiesc că nu.

Se scutură ca ieşind dintr-un vis şi străbătu odaia, luminându-şi calea cu lampa-vrăjitoarei. Îngenunche să cerceteze un rând de cărţi şi se ridică în picioare cu una dintre ele în mână.

— *Reţete simple pentru gospodine,* zise el. Iat-o!

Ea dădu fuga la el şi i-o luă din mână. Arăta ca o carte obişnuită, legată în coperte albastre şi prăfuită, ca toate celelalte lucruri din casă. Când o deschise, praful se ridică dintre pagini ca un roi de molii.

O scobitură mare, pătrată, fusese făcută în mijlocul cărţii. Potrivit cu lăcaşul acela, ca un giuvaier într-o montură, se afla un volum mai mic, aproape cât o broşură, legat în piele albă, cu titlul în latină imprimat cu litere aurii. Clary putu recunoaşte cuvintele „alb” şi „carte”, dar când o scoase din lăcaş şi o deschise, spre surprinderea ei, descoperi că paginile erau acoperite cu un scris de mână, subţire ca o pânză de păianjen, într-o limbă pe care n-o putea descifra.

— Greacă, zise Jace, uitându-se peste umărul ei. Greacă veche.

— Poţi citi?

— Mai greu, recunoscu el. Au trecut ani buni. Dar îmi închipui că Magnus va putea s-o citească.

El închise cartea şi-o strecură în buzunarul mantiei verzi a lui Clary, apoi se întoarse către raftul de cărţi, plimbându-şi degetele peste rândurile de tomuri, de-a lungul cotoarelor acestora.

— Ai vrea să iei vreuna dintre astea cu tine? întrebă ea, cu blândeţe. Dacă vrei…

Jace râse şi îşi lăsă mâna în jos.

— N-aveam voie să citesc decât ceea ce mi se pregătea dinainte, zise el. În unele rafturi erau cărţi pe care nu aveam voie nici măcar să le ating. Arătă către un şir de cărţi aflat pe un raft de sus, legate toate în piele maronie. Am citit odată una dintre ele, când aveam vreo şase ani, doar ca să văd ce mare scofală era. S-a dovedit a fi un jurnal de-al tatălui meu. Despre mine. Note despre „fiul meu, Jonathan Christopher”. M-a bătut

cu cureaua, când m-a prins că l-am citit. De fapt, a fost prima oară când am aflat că aveam şi un al doilea nume.

Un subit junghi de mânie o străbătu pe Clary.

— Ei bine, acum nu e Valentine aici.

— Clary… începu Jace pe un ton de avertisment, dar ea deja întinsese mâna să smulgă una dintre cărţile de pe raftul interzis, doborând-o la podea. Scoase o bufnitură mulţumitoare. Clary!

— Ei, haide! sări din nou, dând jos o altă carte, apoi încă una. Scoteau nori de praf, când atingeau podeaua. Acuma, tu!

Jace se uită o clipă la ea, apoi un început de zâmbet îi ridică un colţ al gurii. Întinzând mâna, îşi trecu braţul de-a lungul raftului, dând jos restul cărţilor, cu un puternic bubuit. Râse… apoi se întrerupse brusc înăıţându-şi capul, ciulind urechea precum pisica la un zgomot îndepărtat.

— Auzi?

Ce să aud? era gata să întrebe Clary, dar se opri. *Era* un zgomot, acum mai puternic – un bâzâit ascuţit şi un scrâşnet, ca o maşinărie pusă în funcţiune. Zgomotul părea să vină din perete. Ea făcu fără să vrea un pas în spate, exact când pietrele din faţa lor alunecară înapoi cu un scârţâit ruginit. O deschizătură se căscase în spatele pietrelor – un soi de uşă tăiată neregulat în zid.

Dincolo de uşă era o scară ce cobora în beznă.

9
ACEST SÂNGE ÎNTINAT

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată o pivniţă aici, zise Jace, uitându-se peste Clary la deschizătura căscată în perete.

Îşi ridică lampa-vrăjitoarei, iar lumina ei se răsfrânse în tunelul ce cobora. Pereţii erau negri şi netezi, făcuţi dintr-o piatră neagră pe care Clary n-o recunoscu. Treptele luceau de parc-ar fi fost ude. Un miros ciudat se revărsa prin deschizătură: igrasios, muced, cu o notă metalică, stranie, care-i încordă nervii la maximum.

— Ce crezi c-ar putea fi acolo, jos?

— Nu ştiu.

Jace se îndreptă spre scară; puse piciorul pe prima treaptă, încercând-o, apoi ridică din umeri, ca şi când s-ar fi hotărât. Începu să coboare, mişcându-se cu prudenţă. După câteva trepte, se întoarse şi se uită în sus, la Clary.

— Vii şi tu? Poţi să m-aştepţi aici, sus, dacă vrei.

Ea aruncă o privire prin biblioteca pustie, se cutremură şi se grăbi să-l ajungă din urmă.

Scara cobora în spirală, în cercuri din ce în ce mai strânse, de parcă şi-ar fi croit drum printr-o uriaşă cochilie de melc. Mirosul deveni mai puternic când ajunseră jos şi scara se lărgi într-o mare încăpere pătrată, ai cărei pereţi de piatră erau mânjiţi cu dâre de igrasie – şi alte pete, mai întunecate. Podeaua era scrijelită cu semne: un talmeş-balmeş de pentagrame şi rune, cu pietre albe împrăştiate ici şi colo.

Jace făcu un pas înainte şi ceva scrâşni sub talpa lui. Şi el şi Clary se uitară în jos în aceeaşi clipă.

— Oase, şopti Clary.

Nu pietre albe, ci oase, de toate mărimile şi formele, presărate

pe podea.

— Ce făcea el aici, jos? continuă ea.

Lampa-vrăjitoarei ardea în mâna lui Jace, aruncându-şi strălucirea nepământeană prin toată camera.

— Experimente, zise Jace pe un ton sec, încordat. Regina Elfilor Luminii a spus…

— Ce fel de oase sunt astea? ridică vocea Clary. Sunt oase de animal?

— Nu. Jace lovi cu piciorul într-o grămadă de oase, amestecându-le. Nu toate.

Clary simţi o gheară în piept.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem.

În schimb, Jace ridică lampa-vrăjitoarei din mâna sa. Izbucni puternică şi mai puternică, luminând aerul cu o strălucire orbitoare albă. Colţurile îndepărtate ale încăperii ieşiră mai clar la iveală. Trei dintre ele erau goale. Al patrulea era astupat cu o haină care atârna. Era ceva în spatele hainei, o formă cocoşată…

— Jace, şopti Clary. Ce e aia?

El nu răspunse. În mâna liberă avea deodată un pumnal de seraf; Clary nu-şi dăduse seama când îl scosese, dar sclipea în lumina lămpii-vrăjitoarei ca o lamă de gheaţă.

— Jace, nu… zise Clary, dar era deja prea târziu.

El înaintă cu paşi mari şi dădu haina la o parte cu vârful pumnalului, apoi o înşfăcă şi-o trase în jos. Căzu, înflorind un nor de praf.

Jace se dădu înapoi, clătinându-se, lampa-vrăjitoarei scăpându-i din mână. Înainte ca lumina să se stingă, Clary îi zări pentru o fracţiune de secundă faţa: era o mască albă de groază. Clary se repezi şi ridică lampa-vrăjitoarei mai înainte să se facă întuneric de tot şi o ridică mult deasupra capului, disperată să vadă ce putuse să-l şocheze pe Jace – Jace cel

nezdruncinat – atât de tare.

La început, tot ce-a desluşit a fost silueta unui om – un om înfăşurat într-o zdreanţă murdară şi albă, ghemuit pe podea. La încheieturile mâinilor şi la glezne avea cătuşe, prinse de podea cu belciuge groase de metal. *Cum poate să mai fie viu?* se gândi Clary, îngrozită, şi simţi cum i se urcă fierea în gât. Piatra-rună tremură în mâna ei, iar lumina dansă peste prizonier: văzu braţele şi picioarele emaciate, purtând peste tot semnele nenumăratelor torturi. Faţa unui craniu se întoarse către ea, cu orbitele goale acolo unde ar fi trebuit să fie ochii – după care se auzi un foşnet uscat, iar ea văzu că nu era o zdreanţă albă ceea ce-l acoperea, ci erau *aripi,* aripi albe care i se înălţau în spate ca două seceri imaculate, singurele lucruri imaculate din încăperea aceea mizerabilă.

Ea scoase o exclamaţie gâtuită.

— Jace, tu vezi…

— Văd.

Jace, lângă ea, vorbea cu o voce ca sticla spartă.

— Ai spus că nu exista niciun înger… că nimeni nu a văzut vreodată unul…

Jace şoptea ceva abia auzit, un şir lung de ceea ce păreau înjurături. Se împletici înainte, către creatura ghemuită pe podea – şi se clătină înapoi lovindu-se de un zid invizibil. Privind în jos, Clary văzu că îngerul stătea într-o pentagramă făcută din rune înlănţuite între ele, adânc săpate în piatră; acestea sclipeau slab, cu o lumină fosforescentă.

— Runele, şopti ea. Nu putem trece peste…

— Dar trebuie să existe ceva… zise Jace, cu vocea aproape frântă, ceva pe care să-l putem face.

Îngerul îşi înălţă capul. Clary văzu cu o milă înnebunitoare, sfâşietoare că avea părul cârlionţat şi auriu ca al lui Jace, lucind stins în lumină. Tendoanele se lipiseră de scobiturile craniului

său. Ochii lui erau două puţuri, faţa brăzdată de cicatrice, ca un tablou frumos distrus de vandali. În timp ce îl privea, gura lui se deschise şi un sunet îi ieşi din gât – nu cuvinte, ci o pătrunzătoare muzică de aur, o singură notă cântată, ţinută lung, lung, lung, atât de înaltă şi de dulce încât sunetul era ca durerea.

Un val de imagini se înălţă înaintea ochilor lui Clary. Încă mai ţinea strâns piatra-rună, dar lumina ei se dusese; ea nu se mai afla acolo, ci în altă parte, unde scene din trecut i se perindau înainte ca într-un vis de somnambul – fragmente, culori, sunete.

Se afla într-o pivniţă de vinuri, goală şi curată, cu o singură rună uriaşă scrijelită pe podeaua de piatră. Un om stătea lângă ea; ţinea în mână o carte deschisă şi o torţă cu lumină albă orbitoare în cealaltă. Când el îşi ridică ochii, Clary văzu că era Valentine: mult mai tânăr, cu faţa fără nicio cută şi frumoasă, cu ochii lui negri limpezi şi strălucitori. În timp ce-şi îngâna litania, runa izbucni în foc, iar când flăcările se domoliră, o siluetă ghemuită zăcea în cenuşă: un înger, cu aripile întinse şi însângerate, ca o pasăre vânată şi doborâtă din cer…

Scena se schimbă. Valentine stătea lângă o fereastră, iar lângă el era o tânără femeie cu părul roşu. Un inel cunoscut de argint sclipi pe mâna lui, când el o luă în braţe. Cu o tresărire de durere, Clary o recunoscu pe mama ei – dar era tânără, cu trăsăturile delicate şi vulnerabile. Purta o cămaşă de noapte albă şi, evident, era însărcinată.

— Acordurile, zise Valentine mânios, n-au fost doar cea mai proastă idee pe care a avut-o Conclavul vreodată, dar şi cel mai rău lucru care li se putea întâmpla nefilimilor. Noi să fim *condiționați* de repudiaţi, să fim legaţi de creaturile alea…

— Valentine, zise Jocelyn cu un zâmbet, destul cu politica, te rog.

Îşi ridică braţele şi le înlănţui pe după gâtul lui Valentine, cu dragostea radiindu-i pe chip – la fel şi pe al lui, dar la el mai era şi altceva în expresia aceea, ceva ce îi trimise lui Clary un fior pe şira spinării.

Valentine îngenuncheat în centrul unui cerc de copaci. Deasupra capului strălucea o lună plină, luminând pentagrama neagră pe care o scrijelea el în pământul dezgolit de iarbă din luminiş. Crengile copacilor alcătuiau o reţea deasă deasupra lui; se întindeau aproape până în dreptul pentagramei, cu frunzele chircite şi făcute scrum. În mijlocul stelei cu colţuri stătea o femeie cu părul lung, strălucitor; silueta ei era zveltă şi frumoasă, faţa îi era ascunsă în umbră, braţele goale şi albe. Mâna ei stângă era întinsă în faţă, iar când îşi deschise palma, Clary putu vedea o tăietură adâncă, din care sângele curgea încet, picurând apoi într-o cupă de argint aşezată pe marginea pentagramei. Sângele părea negru în lumina lunii sau probabil că *era* negru.

— Copilul născut cu acest sânge în el, zise ea, iar vocea îi era dulce, minunată, va fi mai puternic decât Demonii Căpetenii din abisurile dintre lumi. Va fi mai tare decât Asmodel, va avea mai multă forţă decât Shedim-ii furtunilor. Dacă va fi pregătit cum se cuvine, nu va exista nimic pe care să nu-l poată face. Deşi te previn, adăugă ea, sângele ăsta va stinge tot ce e omenesc în el, precum stinge otrava viaţa din sânge.

— Îţi mulţumesc, Stăpână a Edomului, zise Valentine.

Când el întinse mâna să ia cupa cu sânge, femeia îşi ridică faţa, iar Clary văzu că deşi era frumoasă, ochii ei erau două găvane goale din care ieşeau tentacule negre, zvârcolitoare, răsucindu-se prin aer, ca nişte senzori ce testau aerul. Clary îşi înăbuşi un ţipăt…

Noaptea şi pădurea dispărură. Jocelyn stătea în faţa cuiva pe care Clary nu-l putea vedea. Nu mai era însărcinată, iar părul ei

strălucitor îi era răvăşit în jurul feţei sale îndurerate, disperate.

— Nu pot să mai stau cu el, Ragnor, zise ea. Nicio zi în plus. I-am citit jurnalul. Ştii ce i-a făcut lui Jonathan? N-aş fi crezut nici măcar că Valentine ar fi putut face asta!

Umerii ei tremurau.

— A folosit sânge de demon… Jonathan nu mai e un copil. Nu mai e nici măcar uman; e un monstru…

Dispăru. Valentine se plimba neliniştit în jurul cercului de rune, cu un pumnal de seraf strălucind în mâna lui.

— De ce nu vrei să *vorbeşti*? mârâi el. De ce nu vrei *să-mi dai ce doresc?*

Lovi cu pumnalul, iar îngerul se zvârcoli, în timp ce un lichid auriu ţâşni din rana lui, ca o risipă de soare.

— Dacă nu vrei să-mi dai răspunsuri, şuieră Valentine, poţi să-mi dai sângele tău. O să-mi facă mai mult bine mie şi sângelui meu, decât îţi face ţie.

Acum erau în biblioteca lui Valentine. Soarele strălucea prin ferestrele cu geamuri din romburi colorate, scăldând încăperea în albastru şi verde. Nişte voci veneau dintr-o altă cameră: râsete şi vorbe, o petrecere. Jocelyn îngenuncheată lângă rafturile de cărţi, uitându-se în stânga şi-n dreapta. Scoase o carte groasă din buzunar şi o strecură între celelalte pe raft…

Şi dispăru. Scena arăta o pivniţă, aceeaşi pivniţă în care Clary ştia că se afla în momentul acela. Aceeaşi pentagramă scrijelită pe podea, iar în centrul stelei zăcea îngerul. Valentine stătea în apropiere, din nou cu un pumnal de seraf în mână. Acum arăta cu mulţi ani mai în vârstă, nu mai era tânăr.

— Ithuriel, zise el. Suntem prieteni buni de acum, nu-i aşa? Aş fi putut să te las îngropat de viu sub ruinele alea, dar n-am făcut-o, te-am luat aici, cu mine. În toţi aceşti ani te-am ţinut aproape, sperând că într-o zi îmi vei spune ce voiam, ce aveam nevoie să ştiu.

Se dădu mai aproape de înger, ţinând pumnalul în afară,

lumina lui făcând bariera runică să licărească.

— Atunci când te-am invocat, am visat că îmi vei spune *de ce.* De ce ne-a creat Raziel, ca pe rasa lui de vânători de umbre, şi totuşi nu ne-a dat puterile pe care le au repudiaţii – viteza lupilor, nemurirea spiritelor naturii, magia magicienilor, nici măcar rezistenţa vampirilor. Ne-a lăsat goi în faţa legiunilor iadului, doar cu liniile astea pictate pe pielea noastră. De ce a trebuit ca puterile lor să fie mai mari ca ale noastre? De ce nu putem să avem şi noi ce au ei? Cum de e *drept* aşa ceva?

În steaua ce-l ţinea prizonier, îngerul stătea tăcut ca o statuie de marmură, nemişcat, cu aripile strânse. Ochii lui nu exprimau nimic, în afară de o nesfârşită mâhnire mută. Gura lui Valentine se schimonosi.

— Prea bine. Continuă-ţi tăcerea. O să-mi încerc norocul.

Valentine ridică pumnalul.

— Am Pocalul Mortal, Ithuriel, şi în curând o să am şi Sabia – dar fără Oglindă nu pot să încep invocarea. Oglinda e tot ce-mi mai trebuie. Spune-mi unde e. Spune-mi unde e, Ithuriel, şi-o să te las să mori.

Scena se sparse în fragmente şi în timp ce viziunile ei se ştergeau. Clary zări imagini pe care le ştia din coşmarurile ei – îngeri cu aripi albe şi aripi negre, pânze de apă ca oglinda, aur şi sânge – şi Jace, întorcându-i spatele şi plecând, întotdeauna întorcându-i spatele şi plecând. Clary întinse mâna spre el şi, pentru prima oară, glasul îngerului îi vorbi în minte, în cuvinte pe care le putea înţelege.

Acestea nu sunt primele vise pe care ți le-am arătat vreodată.

Imaginea unei rune izbucni în spatele ochilor ei, ca focul de artificii – o rună pe care n-o mai văzuse niciodată; avea un desen viguros, simplu şi precis, ca un nod. Dispăru cât ai clipi, iar când nu se mai văzu, cântarea îngerului încetase. Clary era înapoi în corpul ei, clătinându-se pe picioare, în încăperea

mizerabilă şi urât mirositoare. Îngerul era tăcut, înmărmurit, cu aripile strânse, o efigie a tristeţii.

Clary suspină.

— Ithuriel.

Întinse mâinile către înger, ştiind că n-ar fi putut trece de rune, cu inima frântă de durere. De atâţia ani, îngerul zăcea acolo, tăcut şi singur în beznă, înlănţuit şi înfometat, dar incapabil să moară…

Jace veni lângă ea. Îşi dădu seama, după expresia lui răvăşită, că şi el văzuse tot ce văzuse ea. Se uită în jos, la pumnalul de seraf din mâna lui, şi apoi înapoi, la înger. Faţa lui oarbă era întoarsă către ei, într-o implorare mută.

Jace făcu un pas înainte, şi apoi încă unul. Ochii lui erau aţintiţi asupra îngerului şi, îşi zise Clary, era de parcă o neauzită conversaţie avea loc între ei, o vorbire pe care ea nu o putea auzi. Ochii lui Jace erau strălucitori ca nişte discuri de aur, reflectând din plin lumina.

— *Ithuriel!* rosti el.

Pumnalul din mâna lui se aprinse ca o torţă. Strălucirea lui era orbitoare.

Îngerul îşi ridică faţa, de parcă ar fi văzut şi el lumina cu ochii lui Jace. Întinse mâinile în afară, lanţurile care-i legau încheieturile zornăind cu o muzică stridentă.

Jace se întoarse către ea.

— Clary, zise. Runele.

Runele. Pentru o clipă, ca se uită lung la el, nedumerită, dar el o îndemna din ochi. Îi dădu lui Jace lampa-vrăjitoarei, îşi scoase stela din buzunar şi îngenunche lângă runele din podea. Arătau de parcă ar fi fost cioplite în piatră cu un obiect ascuţit.

Aruncă o privire în sus la Jace. Expresia lui o sperie, focul din ochii lui – erau plini de încredere în ea, de încredere în abilităţile ei. Cu vârful stelei trasă câteva linii pe podea,

schimbând runele de legare în rune de eliberare, pe cele de închidere în deschidere. Ele izbucneau în flăcări în timp ce le trasa, de parcă le-ar fi aprins cu un băţ de chibrit peste catran.

Terminând, se ridică în picioare. Runele licăriră în faţa ei. Brusc, Jace veni să stea lângă ea. Lampa-vrăjitoarei se stinsese, singurele raze venind acum de la pumnalul de seraf pe care el îl numise cu numele îngerului, aprins în mâna lui. Întinse mâna şi, de data asta, putu pătrunde prin bariera runelor ca şi cum n-ar fi fost nimic acolo.

Îngerul îşi ridică mâinile şi luă pumnalul de la Jace. Acesta îi lumină ochii orbi şi Clary avu impresia pentru o clipă că zâmbea. Răsuci pumnalul în mână până ce vârful lui ascuţit ajunse imediat sub stern. Clary scoase o mică exclamaţie şi dădu să se repeadă înainte, dar Jace o prinse de braţ, cu o mână de fier, şi o smuci înapoi – exact în clipa în care îngerul înfipse pumnalul până la plăsele.

Capul îngerului căzu pe spate, mâinile îi picară moi de pe mâner care rămase în locul unde trebuie să fi fost inima lui – dacă îngerii aveau inimă; Clary nu ştia. Din rană izbucniră flăcări, împrăştiindu-se de jur împrejurul pumnalului. Trupul îngerului se văzu neclar, îmbăiat într-o flacără albă, lanţurile de la încheieturile lui deveniseră stacojii, incandescente, ca fierul lăsat prea mult în foc. Clary se gândi la picturile medievale înfăţişând îngeri mistuiţi de văpaia extazului divin – iar aripile îngerului se deschiseră larg şi albe, ca într-o clipă şi ele să fie cuprinse de foc, precum o plasă de flăcări.

Clary nu se mai putea uita. Se întoarse şi îşi îngropă faţa în umărul lui Jace. El o cuprinse cu braţul, strângând-o tare.

— E în regulă, zise el în părul ei, e în regulă.

Dar aerul era plin de fum, iar sub picioarele ei pământul părea să se clatine. Abia când Jace se împletici, ea îşi dădu seama că nu era de la şoc; pământul chiar se mişca. Îi dădu

drumul lui Jace şi se clătină, pietrele de sub picioare scrâşneau frecându-se unele de altele şi o ploaie deasă de ţărână se cernea din tavan. Îngerul era un stâlp de fum; runele din jurul lui străluceau orbitor de puternic. Clary se uită atentă la ele, descifrându-le înţelesul, iar apoi ridică o privire înnebunită spre Jace:

— Conacul… era legat de Ithuriel. Dacă îngerul moare, conacul…

Nu-şi termină fraza. El deja o prinsese de mână şi alerga spre scări, trăgând-o după el. Scările săltau şi se cabrau şi ele; Clary căzu, izbindu-şi dureros genunchiul de o treaptă, dar strânsoarea lui Jace pe braţul ei nu slăbi. Alergă mai departe, ignorând durerea din picior, simţindu-şi plămânii plini de praf înecăcios.

Ajunseră în capul scării şi se aruncară în bibliotecă. În spatele lor, Clary putu auzi un muget surd, când scara se prăbuşi. Nici aici nu era mai bine; odaia se cutremura, cărţile se rostogoleau de pe rafturile lor. O statuie zăcea în locul unde se răsturnase, într-o grămadă de sfărâmături. Jace îi dădu drumul lui Clary, înşfăcă un scaun şi, mai înainte să apuce ea să-l întrebe ce voia să facă, îl azvârli în fereastra cu vitralii.

Scaunul zbură prin fereastră, într-o cascadă de cioburi. Jace se întoarse şi îi întinse mâna. În spatele lui, prin cadrul zimţat care rămăsese, se putu vedea o pajişte întinsă scăldată din plin de lumina lunii şi vârfurile coroanelor unor copaci. Păreau să fie foarte jos. *Nu pot sări de la înălţimea asta*, se gândi ea şi se pregătea să clatine din cap spre Jace, când îi văzu ochii larg deschişi şi gura în forma unui avertisment. Unul dintre busturile grele de marmură care străjuiau rafturile de sus, alunecase din locul lui şi cădea spre ea; ea se feri din calea lui, şi bustul se izbi de podea la doar câţiva centimetri de locul în care se aflase, lăsând o considerabilă adâncitură în podea.

În clipa următoare, braţele lui Jace erau în jurul ei şi-o ridicau de la podea. Prea surprinsă să se împotrivească, se trezi dusă către fereastra spartă şi aruncată fără ceremonie afară.

Lovi un dâmb acoperit cu iarbă, aflat imediat sub fereastră, şi se rostogoli la vale pe panta lui, prinzând viteză până ce se izbi de o movilă, cu destulă forţă cât să rămână fără răsuflare. Se ridică în capul oaselor, scuturându-şi iarba din păr. În secunda următoare, Jace se opri din cădere lângă ea; spre deosebire de ea, se întoarse imediat cu faţa în jos şi se ghemui, uitându-se în sus pe pantă, la conac.

Clary îşi întoarse capul să vadă la ce se uita, dar el deja o prinsese împingând-o în mica adâncitură dintre cele două dâmburi. Mai târziu, avea să-şi descopere braţele învineţite în locurile de unde o ţinuse el; acum scoase doar o exclamaţie de surpriză, când el o trânti la pământ şi se rostogoli peste ea, făcând scut din trupul lui, în vreme ce se porni un zgomot asurzitor. Părea că pământul se desfăcea în bucăţi, ca la erupţia unui vulcan. Un jet de praf alb ţâşni către cer. Clary auzi un ropot puternic, de jur împrejur. Pentru o clipă de stupoare, se gândi că începuse să plouă – apoi îşi dădu seama că era o ploaie de pietre, moloz şi sticlă: sfărâmăturile conacului năruit căzând în jurul lor ca o grindină ucigătoare.

Jace o apăsă mai tare în pământ, cu trupul lipit de al ei, bătăile lui de inimă sunând aproape la fel de puternic în urechile sale ca şi zgomotul prăvălirii ruinelor conacului.

Vuietul prăbuşirii se stinse, încetul cu încetul, ca fumul care se destramă în aer. În locul lui, se auzi ciripitul speriat al păsărilor; Clary le putea zări peste umărul lui Jace, zburând curioase în cercuri, pe fundalul cerului întunecat.

— Jace, zise ea încet, cred că ţi-am pierdut stela pe undeva.

El se ridică puţin, proptindu-se în coate, şi se uită la ea. Chiar şi prin întuneric, ea se putea vedea reflectată în ochii lui; faţa

lui era mânjită de funingine şi pământ, gulerul cămăşii îi era sfâşiat.

— Nu-i nimic. Dacă nu eşti rănită.

— Sunt bine.

Fără să se gândească, ea ridică mâna, trecându-şi uşor degetele prin părul lui. Simţi cum el se încordează şi-i văzu ochii întunecându-se.

— Aveai iarbă în păr, zise ea.

Îşi simţea gura uscată; adrenalina îi gonea prin vene. Tot ceea ce se întâmplase – îngerul, năruirea conacului – părea mult mai puţin real decât ceea ce vedea în ochii lui Jace.

— N-ar trebui să mă atingi, zise el.

Mâna ei încremeni, cu palma lipită de obrazul lui.

— De ce nu?

— Ştii de ce, zise el şi se rostogoli într-o parte, întinzându-se pe spate. Ai văzut şi tu ce-am văzut eu, nu-i aşa? Trecutul, îngerul. Părinţii noştri.

Era pentru prima oară, se gândi ea, când el îi numea aşa. *Părinții noştri.* Se întoarse pe o parte, vrând să întindă o mână spre el, dar nefiind sigură că ar fi trebuit s-o facă. El se uita în gol, la cer.

— Am văzut.

— Ştii ce sunt eu.

Cuvintele îi ieşeau de pe buze într-o şoaptă chinuită.

— Sunt în parte demon, Clary. În parte *demon.* Ai înţeles asta, nu-i aşa?

Ochii lui se înfipseră într-ai ei ca burghiele.

— Ai văzut ce a încercat să facă Valentine. A folosit sânge de demon – l-a folosit pe mine mai înainte să mă fi născut. Sunt în parte monstru. În parte tot ce am încercat atât de mult să şterg, să distrug.

Clary îşi alungă din minte glasul lui Valentine spunând: „Ea

mi-a spus că i-am prefăcut întâiul ei născut într-un monstru”.

— Dar şi magicienii sunt în parte demoni. Ca Magnus. Asta nu-i face neapărat răi…

— Dar nu sunt parte Demoni Căpetenie. Ai auzit ce-a spus femeia aceea demon.

Va stinge tot ce-i omenesc în el, precum stinge otrava viaţa din sânge. Lui Clary îi tremură vocea.

— Nu e adevărat. Nu poate fi. N-are niciun sens…

— Dar e adevărat.

Pe chipul lui Jace se citea o disperare furioasă. Ea zări sclipirea lănţişorului de argint din jurul gâtului său gol, ca o flacără, în lumina stelelor.

— Asta explică *totul.*

— Vrei să spui că explică de ce eşti tu un vânător de umbre uluitor? De ce eşti loial şi neînfricat şi cinstit şi tot ce demonii *nu sunt?*

— Explică, zise el cu glas domol, de ce simt ceea ce simt pentru tine.

— Ce vrei să spui?

El rămase tăcut câteva momente lungi, uitându-se la ea de la mica distanță ce-i despărţea. Ea îl putea simţi, chiar dacă n-o atingea, de parcă ar fi stat în continuare cu trupul lipit de al ei.

— Eşti sora mea, zise el, în cele din urmă. Sora mea, sângele meu, familia mea. Ar trebui să vreau să te protejez – râse fără zgomot şi fără veselie –, să te protejez de genul de băieţi care vor să-ţi facă exact ce vreau *eu* să-ţi fac.

Clary îşi ţinu respiraţia.

— Ai spus că, de-acum încolo, vrei să fii doar fratele meu.

— Am minţit, zise el. Demonii mint, Clary. Ştii, sunt anumite feluri de răni pe care le poţi căpăta când eşti vânător de umbre – răni interne, de la otrava demonilor. Nici măcar nu ştii ce e în neregulă cu tine, dar sângerezi încet, până la moarte, pe dinăuntru. Aşa e şi cu asta dacă încerc să fiu numai fratele tău.

— Dar Aline…

— Trebuia să încerc – şi am încercat. Vocea îi era lipsită de viaţă. Dar Dumnezeu ştie că nu vreau pe nimeni, decât pe tine. Nici măcar *nu vreau* să vreau pe altcineva, decât pe tine.

Întinse mâna, trecându-şi uşor degetele prin părul ei, atingându-i obrajii cu vârful degetelor.

— Măcar acum ştiu de ce.

Vocea lui Clary se stinse într-o şoaptă:

— Nici eu nu vreau pe nimeni altcineva, decât pe tine.

Fu răsplătită, căci lui i se tăie respiraţia. Fără grabă, el se ridică într-un cot. Acum se uita în jos la ea, iar expresia lui se schimbase – faţa îi arăta cum nu-i mai arătase niciodată, cu o lumină indolentă, aproape apatică în ochi. Îşi lăsă degetele să alunece încet pe obrazul ei spre gură, urmărindu-i conturul buzelor cu vârful unui deget.

— Probabil, zise el, ar trebui să-mi spui să nu fac asta.

Ea nu-i răspunse. Nu voia să-i spună să se oprească. Se săturase să-i mai spună *nu* lui Jace – să nu-şi dea voie niciodată să simtă ceea ce *voia* din tot sufletul să simtă. Oricât ar fi costat.

El se aplecă, atingându-i foarte uşor obrajii cu buzele – dar chiar şi această uşoară atingere îi trimise lui Clary fiori prin toţi nervii, fiori care-i făcură să tremure tot corpul.

— Dacă vrei să mă opresc, spune-mi acum, şopti el. Cum ea tot nu-i răspunse, el îi atinse cu gura adâncitura tâmplei: Sau acum. Îşi plimbă buzele pe linia obrazului ei: Sau acum. Buzele lui ajunseră în dreptul buzelor ei: Sau…

Dar ea întinse mâinile şi-l trase spre ea, iar restul cuvintelor lui se pierdură pe buzele ei. O sărută blând, precaut, dar nu blândeţe voia ea, nu acum, nu după tot acest timp, şi îşi răsuci pumnii în cămaşa lui, trăgându-l mai tare spre ea. El gemu uşor, din adâncul gâtlejului, şi apoi braţele lui o încercuiră, strângând-o lângă el, şi se rostogoliră în iarbă, împletiţi unul cu

altul, încă sărutându-se. Pietrele o înghionteau pe Clary în spate, iar umărul o durea, de la căderea pe fereastră, dar nu-i păsa. Tot ce mai exista era Jace; tot ce simţea, spera, respira, voia şi vedea era Jace. Nimic altceva nu conta.

În pofida mantiei, îi putea simţi căldura corpului dogorind prin hainele lui şi ale ei. Trase de jacheta lui şi i-o dădu jos, apoi cumva el era dezbrăcat şi de cămaşă. Degetele ei îi explorau corpul, în vreme ce gura lui i-o explora pe a ei: piele catifelată peste muşchi fini, cicatrice subţiri ca sârma. Ea îi atinse cicatricea în formă de stea de pe umăr – era netedă şi la nivelul pielii, nu ieşită în afară, precum celelalte. Presupunea că erau imperfecțiuni, toate aceste semne, dar ea nu le considera astfel; erau o istorie scrisă pe corpul lui, harta unei vieţi de nesfârşit război.

El se chinuia să-i deschidă nasturii de la mantie, cu degetele tremurătoare. Ea credea că mai văzuse vreodată mâinile lui Jace nesigure.

— Lasă-mă pe mine, zise ea şi descheie singură ultimul nasture.

Când se ridică, ceva rece şi metalic o lovi în claviculă, iar ea exclamă scurt, surprinsă.

— Ce-i? Jace înlemni. Te-am lovit?

— Nu. Asta!

Atinse lănţişorul de argint de la gâtul lui. De capătul său atârna un cerc de metal. Acesta se lovise de ea, când se ridicase. Acum se uita la el.

Inelul ăsta… metalul tocit de vreme, cu modelul său de stele… ea cunoştea inelul ăsta.

Inelul Morgenstern. Era acelaşi inel care lucise pe mâna lui Valentine, în visul pe care li-l arătase îngerul. Fusese inelul lui, iar el i-l dăruise lui Jace, aşa cum fusese transmis dintotdeauna din tată-n fiu.

— Îmi pare rău, zise Jace. Îi urmărea linia obrazului cu vârful degetelor, cu o intensitate ca de vis în ochii lui. Am uitat că purtam blestemăţia asta.

Deodată, Clary simţi o răceală de gheaţă inundându-i venele.

— Jace, zise ea, cu voce joasă. Jace, nu.

— Nu ce? Să nu port inelul?

— Nu. Nu… mă atinge. Opreşte-te o secundă.

Chipul lui încremeni. Confuzia ca de vis din ochii lui fu înlocuită de întrebări, dar nu zise nimic, ci doar îşi retrase mâna.

— Jace, zise ea. De ce? De ce acum?

Buzele lui de întredeschiseră de surprindere. Ea putu vedea o linie întunecată unde el îşi muşcase buza de jos sau poate că ea i-o muşcase.

— De ce acum ce?

— Ai spus că nu era nimic între noi. Că, dacă noi… dacă ne lăsăm pradă sentimentelor pe care vrem noi să le simţim, o să-i rănim pe toţi cei la care ţinem.

— Ţi-am mai spus. Am minţit. Privirea lui se îmblânzi. Crezi că eu n-aş vrea să…?

— Nu, zise ea. Nu, nu sunt proastă, ştiu că vrei. Dar când ai spus că acum în sfârşit înţelegi de ce simţi în felul acesta pentru mine, ce-ai vrut să spui?

Nu că n-ar fi ştiut, gândi ea, dar trebuia să întrebe, trebuia să-l audă pe el spunând-o.

Jace o prinse de încheieturi şi îi ridică mâinile spre faţa lui împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus la Penhallow acasă? întrebă el. Că tu niciodată nu te gândeşti înainte de a face ceva şi că în felul ăsta distrugi tot ce atingi?

— Nu, uitasem de asta. Mulţumesc că mi-ai reamintit.

El păru să nu bage în seamă sarcasmul din vocea ei.

— Nu vorbeam despre tine, Clary. Vorbeam despre mine. Aşa sunt eu.

Îşi întoarse puţin faţa şi degetele ei alunecară pe obrazul lui.

— Cel puţin, continuă el, acum ştiu de ce. Ştiu ce e în neregulă cu mine. Şi poate… poate că tocmai de aceea am atât de multă nevoie de tine. Pentru că, dacă Valentine m-a făcut pe mine un monstru, atunci presupun că pe tine te-a făcut un soi de înger. Iar Lucifer l-a iubit pe Dumnezeu, nu? Aşa spune Milton, cel puţin.

Clary îşi ţinu răsuflarea.

— Eu *nu* sunt înger. Iar tu nici măcar nu ştii că pentru asta a folosit Valentine sângele lui Ithuriel… poate că Valentine l-a vrut pentru el totuşi…

— El a spus că sângele era „pentru mine şi al meu”, zise Jace liniştit. Asta explică de ce tu poţi face lucrurile pe care le poţi face, Clary. Regina Elfilor Luminii a spus că suntem amândoi experimente de sânge. Nu doar eu.

— Eu nu sunt înger, Jace, repetă ea. Nu înapoiez cărţile la bibliotecă, fur ilegal muzică de pe Internet. Îmi mint mama. Sunt *complet obişnuită.*

— Nu pentru mine.

El se uită în jos la ea. Faţa lui plutea deasupra ei, pe un fundal de stele. Nu exista nici urmă din obişnuita lui aroganţă în expresia lui – nu-l mai văzuse niciodată atât de franc, dar chiar şi renunţarea aceasta la orice pavăză era amestecată cu o ură de sine adâncă precum o rană.

— Clary, eu…

— Dă-te la o parte, zise Clary.

— *Ce?*

Dorinţa din ochii lui se sparse în mii de bucăţele, precum cioburile oglinzii Portal de la Renwick, şi, pentru un moment, expresia îi încremeni de uluire. Ea abia de suporta să se uite la

el şi să continue să zică nu. Privindu-l acum – chiar dacă n-ar fi fost îndrăgostită de el, partea aceea din ea care era fiica mamei sale, care iubea toate lucrurile frumoase numai pentru frumuseţea lor, tot l-ar fi dorit.

Însă tocmai pentru că era fiica mamei sale, ceea ce dorea era cu neputinţă.

— M-ai auzit, zise ea. Şi lasă-mi mâinile în pace.

Şi le smulse înapoi, strângându-le tare în pumni, ca să ascundă faptul că-i tremurau.

El nu se clinti. Buzele i se subţiară şi, pentru o clipă, ea văzu din nou lumina aceea de prădător în ochii lui, însă acum amestecată cu furie.

— Bănuiesc că n-ai vrea să-mi spui *de ce?*

— Tu crezi că mă vrei pe mine doar pentru că eşti malefic, nu uman. Nu vrei decât alt motiv pentru care să te urăşti. N-o să te las să-mi dovedeşti cât de ticălos eşti.

— N-am spus niciodată asta. N-am spus niciodată că mă foloseam de tine.

— Bine, zise ea. Spune-mi acum că nu eşti un monstru. Spune-mi că nu e nimic în neregulă cu tine. Şi spune-mi că m-ai fi vrut chiar dacă n-ai fi avut sânge de demon în tine.

Pentru că eu nu am sânge de demon. Şi tot te vreau.

Îşi încrucişară privirile, a lui plină de furie oarbă; pentru o clipă, niciunul dintre ei nu respiră, apoi el se aruncă la o parte de pe ea, înjurând şi se ridică în picioare. Smulgându-şi cămaşa din iarbă, şi-o îmbrăcă peste cap, încă scoţând fulgere din ochi. Îşi trase cămaşa în jos, peste jeanşi, şi se îndepărtă, să-şi recupereze jacheta.

Clary se ridică în picioare, clătinându-se puţin. Vântul tăios îi făcu pielea ca de găină pe braţe. Îşi simţea picioarele ca de ceară pe jumătate topită. Îşi încheie nasturii mantiei până sus, cu degete amorţite, chinuindu-se să nu izbucnească în lacrimi.

Plânsul n-ar fi ajutat la nimic acum.

Praful şi cenuşa încă mai pluteau prin aer şi iarba din jur era plină de sfărâmături: bucăţele de mobilă, pagini de cărţi purtate cu jale de vânt; aşchii de lemn aurit; o bucată de aproape jumătate de scară, rămasă misterios nedeteriorată. Clary se întoarse să se uite la Jace; dădea cu piciorul în bucăţile de moloz cu o sălbatică satisfacţie.

— Ei bine, zise el, suntem mâncaţi.

Nu la asta se aştepta ea. Clipi nedumerită.

— Ce?

— Ai pierdut stela mea, mai ştii? Adio şanse să mai desenezi un Portal acum. Rosti cuvintele cu o plăcere amară, de parcă situaţia i-ar fi convenit într-un mod de neînţeles. Nu mai avem nicio altă cale de a ne întoarce. Va trebui să mergem pe jos.

***

În condiţii normale, n-ar fi fost o plimbare plăcută. Obişnuită cu luminile oraşului, lui Clary nu-i venea să creadă cât de întuneric era în Idris noaptea. Umbrele groase şi negre ce străjuiau drumul pe ambele părţi păreau să forfotească de creaturi abia vizibile, şi nici măcar cu lampa-vrăjitoarei lui Jace nu puteau vedea decât la câţiva metri în faţa lor. Îi lipseau felinarele de stradă şi firmele, lumina farurilor, zgomotele oraşului. Tot ce putea auzi acum era scrâşnetul ferm al pietrişului sub tălpile lor şi, la răstimpuri, răsuflarea ei, pufnetele de surprindere când se împiedica de vreo piatră răzleaţă.

După vreo câteva ore, începură să o doară picioarele şi gura îi era uscată ca iasca. Aerul devenise foarte rece, iar ea mergea cu capul băgat între umeri, tremurând, şi cu mâinile adânc afundate în buzunare. Dar chiar şi asta ar fi fost mai uşor de suportat, dacă Jace i-ar fi vorbit. Nu mai scosese niciun cuvânt

de când plecaseră de la conac, în afară de câteva indicații răstite de orientare, când îi spunea pe unde s-o ia la vreo răspântie sau îi ordona să ocolească vreo groapă. Dar chiar şi atunci, ea se îndoia că l-ar fi deranjat prea tare dacă ea ar fi *căzut* într-o groapă, altfel decât pentru faptul că le-ar fi încetinit mersul.

În cele din urmă, cerul începu să se lumineze înspre est. Clary, poticnindu-se pe drum, pe jumătate adormită, îşi ridică ochii, surprinsă.

— E devreme pentru răsărit.

Jace se uită la ea cu un dispreţ plictisit.

— E Alicante. Soarele n-o să răsară decât peste vreo trei ore, pe puţin. Alea sunt luminile oraşului.

Prea uşurată că erau aproape de casă pentru a mai ţine cont de atitudinea lui, Clary îşi iuţi paşii. După o cotitură, se treziră mergând pe o potecă noroioasă, tăiată în panta unui deal. Şerpuia de-a curmezişul dealului, urmându-i curbura, dispărând după o cotitură în depărtare. Deşi oraşul nu se vedea, aerul devenise mai luminos, iar cerul era străpuns în direcţia aceea de o ciudată strălucire roşiatică.

— Trebuie să fim pe-aproape, zise Clary. E vreo scurtătură pe la baza dealului?

Jace era încruntat.

— Ceva e în neregulă, zise el abrupt.

O luă înainte, aproape alergând pe drum, bocancii lui ridicând nori de praf care păreau ocru la culoare, în lumina aceea ciudată. Clary alergă şi ea, să nu rămână în urmă, ignorând protestele tălpilor ei cu băşici. Ajunseră la următorul cot al drumului şi Jace se opri atât de brusc, încât Clary se izbi de el. În alte circumstanţe, ar fi fost comic. Acum, nu era.

Strălucirea roşiatică era mai puternică acum, colorând în stacojiu cerul nopţii, luminând ca ziua dealul unde se aflau ei. Fuioare de fum se înălţau din valea de dedesubt ca penele

deschise ale unui păun negru. Înălţându-se din negura lor, se vedeau turnurile din Alicante, cu învelişurile lor cristaline ca nişte săgeţi străpungând aerul înţesat de fum. Iar prin fumul gros, Clary zări săltând flăcări stacojii, răspândite prin oraş ca un pumn de giuvaiere sclipitoare pe o pânză neagră.

Părea de necrezut, dar era adevărat: stăteau pe panta unui deal înalt de lângă Alicante, iar la picioarele lor, oraşul ardea.

PARTEA A DOUA

STELELE STRĂLUCESC ÎNTUNECAT

ANTONIO: *Nu mai stai? Nu stai nici dacă merg apoi cu tine?*

SEBASTIAN: *Mă iartă, dar n-aş sta. Stelele mele strălucesc întunecat deasupra mea; mă tem că soarta mea nefastă şi pe a ta s-o strice ar putea; fierbinte-ţi cer dar să-mi dai drumul, nefericirea să mi-o duc de unul singur. La dragostea ce-mi porţi, răsplată rea ţi-aş înturna, lăsând necazurile mele să s-abată asupra ta.*

— William Shakespeare, *A douăsprezecea noapte*

10

FOC ŞI SABIE

— E târziu, zise Isabelle trăgând la loc cu nervozitate perdeaua de dantelă în faţa ferestrei înalte din living. Ar fi trebuit să se-ntoarcă până acum.

— Fii rezonabilă, Isabelle, interveni Alec, pe tonul acela superior de frate mai mare care părea să sugereze că, în vreme ce ea, Isabelle, înclina să intre în panică, el, Alec, era întotdeauna de un calm perfect.

Chiar şi postura lui – tolănit într-unul dintre foarte umflatele fotolii căptuşite de lângă şemineul familiei Penhallow, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume – părea menită să arate ostentativ cât de lipsit de griji era el.

— Aşa face Jace când e supărat, pleacă şi cutreieră prin împrejurimi. Doar ne-a spus că se duce la plimbare. Se întoarce el.

Isabelle oftă. Aproape că-şi dorea ca părinţii ei să fie acasă, dar erau încă sus, la Citadelă. Indiferent ce discutau membrii Conclavului, întrunirea Consiliului se prelungise din cale-afară de mult.

— Dar el ştie New Yorkul. Nu ştie Alicante…

— Îl ştie probabil mai bine decât tine, zise Aline.

Ea stătea pe canapea, citind o carte, legată în piele roşu-închis. Părul ei negru era împletit la spate într-o codiţă franţuzească, iar ochii, aţintiţi în volumul deschis în poala ei. Isabelle, care nu fusese niciodată mare cititoare, întotdeauna îi invidia pe ceilalţi pentru abilitatea lor de a pierde într-o carte. Existau multe lucruri pentru care odinioară ar fi invidiat-o pe Aline – întâi de toate, că era micuţă şi avea o frumuseţe

delicată, nu ca de amazoană şi atât de înaltă încât să întreacă aproape orice băiat întâlnea. Dar, pe de altă parte, abia de curând Isabelle îşi dăduse seama că restul fetelor nu erau bune doar de invidiat, de evitat sau de dispreţuit.

— A trăit aici până la vârsta de zece ani. Voi doi n-aţi vizitai oraşul decât de vreo câteva ori.

Isabelle îşi duse mâna la gât, încruntându-se. Pandantivul de rubin atârnat de un lănţişor în jurul gâtului îi dăduse brusc un impuls violent – dar de regulă el zvâcnea doar în prezenţa demonilor, iar acum se aflau în Alicante. Era cu neputinţă să existe demoni în apropiere. Poate că pandantivul o luase razna.

— Nu cred că se plimbă prin împrejurimi, oricum. Cred că e foarte clar unde s-a dus, răspunse Isabelle.

Alec îşi ridică privirile.

— Crezi că s-a dus s-o vadă pe Clary?

— Ea mai e aici? Înţelesesem că trebuia să plece înapoi la New York. Aline închise cartea. Unde stă sora lui Jace, de fapt?

Isabelle ridică din umeri.

— Întreabă-l pe *el,* zise ea, uitându-se fulgerător către Sebastian.

Sebastian era tolănit pe canapeaua din faţa lui Aline. Şi el avea o carte în mână, iar capul lui cu părul negru era aplecat asupra ei. Îşi ridică ochii, de parc-ar fi simţit-o pe Isabelle privindu-l.

— Despre mine vorbeaţi? întrebă el, prietenos.

Totul la Sebastian era prietenos, se gândi Isabelle cu un început de plictiseală. La început, fusese impresionată de înfăţişarea lui – pometţii aceia ascuţiţi şi ochii săi negri, adânci – dar personalitatea lui afabilă plină de înţelegere acum o călca pe nervi. Nu-i plăceau băieţii care păreau să nu se înfurie niciodată, sub niciun motiv. În lumea lui Isabelle, furie era egal

cu pasiune, era egal cu distracţie.
— Ce citeşti? întrebă ea, mai tăios decât ar fi vrut. E vreuna dintre cărţile de benzi desenate ale lui Max?
— Da. Sebastian se uită în jos la exemplarul *Sanctuarul îngerilor,* de pe braţul canapelei. Îmi plac ilustraţiile.
Isabelle pufni exasperată. Aruncându-i o privire, Alec spuse:
— Sebastian, mai devreme, astăzi… Jace ştie unde ai fost?
— Vrei să spui dacă ştie că am fost cu Clary la plimbare? Sebastian păru amuzat. Uite, nu-i niciun secret. I-aş fi spus lui Jace, dacă l-aş fi văzut la timp.
— Nu văd de ce i-ar păsa! Aline puse cartea deoparte, cu asprime în glas. Nu-i ca şi când Sebastian ar fi făcut ceva rău. Şi ce dacă vrea să-i arate Clarissei cum e prin Idris, înainte să se ducă acasă? Jace ar trebui să fie mulţumit că sora lui nu stă pe-aici plictisită şi agasată.
— Jace poate fi foarte… protector, zise Alec, după o uşoară ezitare.
Aline se încruntă.
— Ar trebui să stea deoparte. Nu poate fi un lucru bun pentru ea să fie exagerat de protejată. Când a dat peste noi, a făcut o faţă de parcă n-ar mai fi văzut pe nimeni sărutându-se până atunci. Vreau să spun, cine ştie, poate chiar n-a văzut.
— Ba a văzut, zise Isabelle, amintindu-şi cum o sărutase Jace pe Clary la Curtea Elfilor Luminii.
Dar nu-i plăcea să se gândească la asta – lui Isabelle nu-i plăcea să se bălăcească în propriile nefericiri, cu atât mai puţin într-ale altora.
— Nu-i de-asta.
— Dar atunci de ce?
Sebastian se ridică în capul oaselor, dându-şi la o parte o şuviţă întunecată din ochi. Isabelle zări ceva pentru o clipă – o linie roşie în palma lui, ca o cicatrice.

— E doar că mă urăşte pe mine, personal? Pentru că eu nu-mi dau seama ce am putut vreodată…

— Aia e cartea mea.

O voce firavă îl întrerupse pe Sebastian. Max stătea în pragul livingului. Era îmbrăcat în pijamale cenuşii, iar părul lui şaten era ciufulit de parcă tocmai se trezise. Se uita feroce spre volumul de manga de lângă Sebastian.

— Care, asta? Sebastian ridică exemplarul din *Sanctuarul Îngerilor*. Gata, ia-o, piciule.

Max străbătu camera cu paşi hotărâţi şi îşi smulse cartea înapoi. Se uită mânios la Sebastian.

— Nu-mi spune pici.

Sebastian râse şi se ridică în picioare.

— Mă duc să-mi iau nişte cafea, zise el şi se îndreptă spre bucătărie. În prag, se opri şi se întoarse: Vrea cineva ceva?

Se înălţă un cor de refuzuri. Ridicând din umeri, Sebastian dispăru în bucătărie, lăsând uşa să se închidă singură în urma lui.

— Max, zise Isabelle cu asprime, nu fi prost-crescut!

— Nu-mi place când oamenii îmi iau lucrurile.

Max strângea la piept cartea de benzi desenate.

— Maturizează-te, Max. O luase doar cu împrumut.

Vocea lui Isabelle sună mai nervoasă decât intenţionase; era încă îngrijorată pentru Jace, ştia, şi îşi vărsa focul pe fratele ei mai mic.

— Ar trebui să fii în pat, oricum. E târziu.

— Se aud zgomote pe deal. De-aia m-am trezit.

Max clipi; fără ochelari, totul era în ceaţă pentru el.

— Isabelle…

Tonul întrebător din vocea lui îi atrase atenţia. Isabelle se întoarse de la fereastră.

— Ce-i?

— Oamenii se urcă vreodată în turnurile demonilor? De pildă… pentru vreun motiv?

Aline îşi ridică ochii.

— Să se urce în turnurile demonilor? Râse. Nu, nimeni nu face asta vreodată. E total împotriva legii, în primul rând, şi, apoi, de ce-ai vrea tu să se urce?

Aline, îşi zise Isabelle, nu avea prea multă imaginaţie. Ea, una, se putea gândi la o mulţime de motive pentru care ar vrea cineva să urce în turnurile demonilor, chiar şi pentru a scuipa gumă de mestecat în capul trecătorilor de jos.

Max se încruntase.

— Dar cineva a făcut-o. Ştiu c-am văzut…

— Nu contează ce-ai crezut tu că ai văzut, probabil că ai visat, îi spuse Isabelle.

Faţa lui Max se zbârci toată. Presimţind o potenţială izbucnire în lacrimi. Alec se ridică şi întinse o mână.

— Vino, Max, zise el, nu fără dragoste. Hai să te duc înapoi la culcare.

— Ar trebui să mergem cu toţii la culcare, zise Aline, ridicându-se.

Veni la fereastră, lângă Isabelle, şi trase ferm draperiile.

— E aproape miezul nopţii; cine ştie când se vor întoarce ai noştri de la Consiliu? N-are niciun rost să stăm…

Pandantivul de la gâtul lui Isabelle zvâcni din nou, violent – iar în clipa aceea, fereastra în faţa căreia stătea Aline se sparse, către interior. Aline ţipă, când nişte mâini se întinseră prin spărtură – de fapt, nu mâini, văzu Isabelle cu limpezimea şocului, ci nişte gheare uriaşe, cu solzi, mâini mânjite de sânge şi de fluid negru. O prinseră pe Aline şi-o scoaseră prin fereastra spartă mai înainte să apuce să ţipe a doua oară.

Biciul lui Isabelle era pe masă, lângă şemineu. Se repezi după el, ocolindu-l pe Sebastian care venise în fugă de la bucătărie.

— Ia-ți armele! se răsti ea, în timp ce el se uita prin încăpere, uluit. Du-te! ţipă ea şi se repezi spre fereastră.

Lângă şemineu, Alec îl ţinea pe Max, în timp ce băieţelul se zvârcolea şi ţipa, încercând să scape din strânsoarea fratelui său mai mare. Alec îl târî către uşă. *Bine,* gândi Isabelle. *Scoate-l pe Max de-aici.*

Aerul rece sufla prin fereastra spartă. Isabelle îşi ridică fusta grea şi dădu jos cu piciorul resturile de sticlă, felicitându-se în gând pentru tălpile groase ale bocancilor ei. Când sticla căzu toată, îşi vârî capul între umeri şi sări afară prin rama goală, aterizând cu o zdruncinătură pe aleea de piatră de dedesubt.

La prima privire, aleea părea pustie. Nu exista niciun felinar de stradă de-a lungul canalului; singura sursă de lumină venea de la ferestrele caselor învecinate. Isabelle porni înainte cu prudenţă, ţinând biciul ei din electrum încolăcit, pe lângă coapsă. Avea biciul ăsta de atât de multă vreme – era cadoul primit de la tatăl ei, la a douăsprezecea aniversare –, încât acum îl simţea ca făcând parte din ea, ca o extensie fluidă a braţului ei drept.

Umbrele se îngroşau când se îndepărtă de casă şi o porni spre Oldcastle Bridge, care se arcuia peste canalul Princewater, formând un unghi neobişnuit cu aleea. Umbrele de la baza lui erau strânse ghem şi la fel de dese ca un nor de muşte – şi atunci, sub ochii lui Isabelle ceva se mişcă în umbră, ceva alb şi săgetător.

Isabelle o luă la fugă, trecând printr-un gard viu scund de la marginea grădinii cuiva şi sărind jos pe digul ce trecea pe sub pod. Biciul său începuse să se aprindă, cu o lumină dură, argintie, iar în slaba sa strălucire o putu vedea pe Aline, zăcând inertă la marginea canalului. Un demon mătăhălos, acoperit de solzi, stătea deasupra ei, strivind-o cu greutatea trupului masiv ca de şopârlă, cu faţa îngropată în gâtul ei…

Dar nu putea fi un demon. Nu fuseseră niciodată demoni în

Alicante. În timp ce Isabelle se holba, stupefiată, creatura îşi înălţă capul şi adulmecă aerul, de parc-ar fi simţit-o. Era oarbă, văzu Isabelle, cu un şir des de colţi zimţaţi întins ca un fermoar de-a curmezişul frunţii, în locul unde ar fi trebuit să aibă ochii. Mai avea o gură, în partea de jos a feţei cu colţi mari, din care picura venin. Muchiile cozii sale înguste sclipeau, în timp ce şi-o legăna înainte şi-napoi, iar când se apropie, Isabelle văzu că muchiile acelea erau din lame de os ascuţit ca briciul.

Aline se zbătu şi scoase un sunet, o exclamaţie ca un scâncet. Isabelle se simţi cuprinsă de o mare uşurare – fusese aproape sigură că Aline era moartă –, dar nu pentru mult timp. Când Aline se mişcă, Isabelle văzu că bluza ei era sfâşiată de sus până jos, pe pieptul fetei erau urme de gheare, iar creatura avea o altă gheară înfiptă în betelia jeanşilor ei.

Un val de ameţeală trecu peste Isabelle. Demonul nu încercase s-o ucidă pe Aline – nu încă. Biciul lui Isabelle prinse viaţă în mâna ei, ca o sabie de foc a unui înger răzbunător; se repezi înainte, lovind cu biciul pe spinarea creaturii.

Demonul zbieră şi se rostogoli la o parte de pe Aline. Înaintă spre Isabelle, cu ambele guri căscate, lovind prin aer cu ghearele către faţa ei. Săltând cu graţie înapoi, ea îşi repezi din nou biciul spre el; îl plesni peste faţă, peste piept, peste picioare. Puzderie de urme de bici încrucişate îi apăruseră demonului pe pielea solzoasă, din care curgeau şiroaie de sânge şi de limfă. O limbă lungă, înfurcată, ţâşni din gura lui de sus căutând prin aer faţa lui Isabelle. În vârful ei exista o umflătură, observă ea, ca un soi de ac, ca de scorpion. Zvâcni fulgerător din încheietură, iar biciul de lângă ea se înfăşură pe limba demonului, legând-o fedeleş cu fâşii de electrum flexibil. Demonul ţipă şi ţipă, în timp ce ea strânse nodul puternic şi smuci. Limba demonului căzu, cu un pleoscăit îngrețoşător, pe cărămizile digului.

Isabelle trase rapid biciul înapoi. Demonul se întoarse şi fugi, mişcându-se în salturi rapide, ca un şarpe. Isabelle se repezi după el. Demonul ajunsese la jumătatea potecii care urca de la dig spre drum, când o umbră neagră se înălţă în faţa lui. Ceva fulgeră prin întuneric, iar demonul căzu, zvârcolindu-se, la pământ.

Isabelle se opri brusc. Aline stătea în picioare deasupra demonului doborât, cu un pumnal subţire în mână – probabil îl purtase la cingătoare. Runele de pe lamă străluciră ca fulgerele când îşi repezi pumnalul în jos, înfigându-l încă o dată şi încă o dată în corpul spasmodic al demonului, până când creatura încremeni definitiv şi dispăru.

Aline îşi ridică ochii. Faţa ei era lipsită de expresie. Nu făcu niciun gest să-şi închidă bluza, în pofida nasturilor rupţi. Sângele îi şiroia din zgârieturile adânci de pe piept.

Isabelle scoase un uşor fluierat.

— Aline… eşti bine?

Aline lăsă pumnalul să-i cadă din mână, iar acesta zăngăni pe piatră. Fără niciun cuvânt, se răsuci pe-un călcâi şi-o luă la fugă, dispărând în bezna de sub pod.

Luată prin surprindere, Isabelle înjură şi se repezi după Aline. Îşi dori să fi fost îmbrăcată în noaptea asta în ceva mai comod decât o rochie de catifea, deşi bine măcar că-şi pusese bocancii. Se îndoia că ar fi putut vreodată s-o ajungă pe Aline dac-ar fi avut tocuri.

În partea cealaltă a digului de sub pod se aflau nişte scări metalice, ducând înapoi în Princewater Street. Aline nu se mai vedea decât ca o pată în vârful scării. Ridicându-şi poalele grele ale rochiei, Isabelle o urmă, bocancii ei bubuind pe treptele de metal. Când ajunse sus, se uită după Aline.

Şi făcu ochii mari. Era la capătul străzii largi care trecea prin faţa casei Penhallow. N-o mai putea vedea pe Aline – fata

dispăruse în mulţimea forfotitoare ce năpădise strada. O mulţime alcătuită nu doar din oameni, pe deasupra. Existau creaturi în stradă – demoni –, vreo zece, poate chiar mai mulţi, asemenea creaturii-şopârlă cu gheare pe care o executase Aline sub pod. Două sau trei cadavre zăceau deja în stradă, unul la vreo câţiva paşi distanţă de Isabelle – un bărbat cu jumătate din piept sfârtecat. Isabelle îşi dădu seama după părul lui cărunt că fusese bătrân. *Păi, bineînțeles că fusese bătrân,* se gândi ea, creierul ei procesând cu greu faptul, cu gândurile încetinite de panică. *Toţi adulţii erau în Citadelă. În oraş nu rămăseseră decât copiii, bătrânii şi bolnavii*...

Aerul roşiatic era înţesat de mirosul de ars, noaptea era sfâşiată de zbierete şi ţipete. Uşile caselor înşiruite de-a lungul străzii erau toate deschise – oamenii veneau în fugă pe ele, apoi se opreau ca înlemniţi când vedeau strada plină de monştri.

Era cu neputinţă, de neimaginat. Niciodată în istorie nu trecuse nici picior de demon de scutul protector asigurat de turnurile demonilor. Iar acum erau cu zecile. Cu sutele. Poate chiar mai mulţi, revărsându-se pe străzi ca un tsunami otrăvitor. Isabelle se simţea captivă în spatele unui zid de sticlă, în stare să vadă totul, dar incapabilă să se mişte – privind, înmărmurită, cum un demon înşfacă un băieţel care fugea, îl ridică de la pământ şi îşi înfige dinţii zimţaţi în umărul lui.

Băiatul ţipă, dar ţipetele lui se pierdeau în hărmălaia care sfâşia noaptea. Intensitatea acesteia creştea şi tot creştea: urletele demonilor, oamenii strigându-se unii pe alţii pe nume, zgomotul picioarelor care alergau şi trosnetele geamurilor sparte. Cineva, în stradă, striga cuvinte pe care ea abia de le înţelegea – ceva despre turnurile demonilor. Isabelle îşi ridică ochii. Turlele înalte stăteau de strajă peste oraş, ca întotdeauna, dar în loc să reflecte lumina argintie a stelelor sau măcar lumina roşie a oraşului cuprins de flăcări, erau albe şi mate, ca pielea de cadavru. Luminescenţa lor dispăruse. Un fior de

gheaţă o străbătu pe Isabelle. Nu era de mirare că străzile erau pline de monştrii – cumva, deşi cu neputinţă, turnurile demonilor îşi pierduseră puterea magică. Vrăjile de protecţie ce apăraseră Alicante o mie de ani nu mai existau.

***

Samuel tăcea de câteva ore, dar Simon era încă treaz, holbându-se fără somn în beznă, când auzi ţipetele.

Ridică brusc capul. Tăcere. Se uită în jur, neliniştit – oare visase? Îşi ciuli urechea, dar nici măcar noul auz îmbunătăţit nu detectă ceva. Se pregătea să se întindă înapoi în pat, când ţipetele se auziră din nou, înfigându-se în urechile lui, ca nişte ace. Sunau de parc-ar fi venit de dincolo de Citadelă.

Ridicându-se în capul oaselor, rămase pe pat şi aruncă o privire pe fereastră. Văzu pajiştea verde întinzându-se până departe şi lumina îndepărtată a oraşului în zare. Îşi miji ochii. Era ceva în neregulă cu lumina oraşului, ceva… defect. Era mai slabă decât şi-o amintea – şi era puncte mişcătoare ici şi colo prin beznă, ca nişte ace de foc, întreţesându-se pe străzi. Un nor palid se ridica deasupra turnurilor şi aerul era plin de duhoarea fumului.

— Samuel! Simon auzi alarma din propriul glas. E ceva în neregulă.

Auzi uşa deschizându-se brusc şi ropot de picioare. Glasuri aspre răcnind. Simon îşi apropie faţa de zăbrele, când perechile de bocanci bufneau pe lângă clădire, împrăştiind pietricele în timp ce alergau, vânătorii de umbre strigându-se unii pe alţii în timp ce dădeau fuga afară din Citadelă, coborând spre oraş.

— Protecţiile au cedat! Protecţiile au cedat!

— Nu putem abandona Citadela!

— Citadela nu contează! Copiii noştri sunt acolo, în oraş!

Vocile deja deveniseră mai slabe. Simon făcu un salt înapoi

de la fereastră exclamând:
— Samuel! Protecţiile…
— Ştiu. Am auzit.
Vocea lui Samuel se auzi puternică prin zid. Nu părea speriat, ci resemnat, probabil un pic triumfător, fiindcă se dovedise că avusese dreptate.
— Valentine a atacat când Conclavul era la întrunire. Inteligent.
— Dar Citadela… e fortificată… de ce nu rămân aici, sus?
— I-ai auzit. Pentru că toţi copiii sunt în oraş. Copiii şi părinţii în vârstă – nu-i pot abandona pur şi simplu acolo.
Fraţii Lightwood. Simon se gândi la Jace şi apoi, cu o cumplită claritate, la faţa mică şi palidă a lui Isabelle sub coama ei de păr negru, la hotărârea ei în luptă, la X-urile şi O-urile ei copilăreşti de pe biletul pe care i-l scrisese.
— Dar tu le-ai spus… ai spus Conclavului ce avea să se întâmple. De ce nu te-au crezut?
— Pentru că protecţiile sunt religia lor. Să nu crezi în puterea protecţiilor înseamnă să nu crezi că ei sunt fiinţe speciale, alese şi ocrotite de înger. Aş fi putut la fel de bine să le propun să creadă că sunt mundani oarecare.
Simon se repezi înapoi să se uite pe fereastră, dar fumul se îngroşase, înţesând aerul cu o paloare cenuşie. Nu mai putu auzi glasuri strigând afară; erau ţipete în depărtare, dar foarte slabe.
— Cred că oraşul e în flăcări.
— Nu. Vocea lui Samuel era foarte liniştită. Cred că Citadela arde. Probabil, foc de demon. Valentine ar ţinti Citadela, dacă ar putea.
— Dar… Cuvintele lui Simon se buluciră unele peste altele. Dar o să vină cineva să ne dea drumul, nu-i aşa? Consulul sau… sau Aldertree. Nu ne pot lăsa pur şi simplu aici, jos, să

murim.

— Tu eşti un repudiat, zise Simon, iar eu sunt un trădător. Chiar crezi că n-ar avea altceva de făcut?

— Isabelle! *Isabelle!*

Mâinile lui Alec erau pe umerii ei şi o zgâlţâiau. Isabelle îşi ridică încet capul; faţa albă a fratelui ei plutea pe fundalul întunecat din spatele lui. O bucată de lemn curbată se vedea ieşind peste umărul lui; avea arcul legat la spate, acelaşi arc pe care Simon îl folosise ca să-l ucidă pe Demonul Căpetenie Abbadon. Nu-şi amintea să-l fi văzut pe Alec apropiindu-se de ea; nu-şi amintea să-l fi văzut deloc pe stradă; era de parcă se materializase deodată în faţa ei, ca o stafie.

— Alec. Vocea ei era tărăgănată şi nesigură. Alec, opreşte-te. Sunt bine. Îl împinse de lângă ea.

— Nu arătai bine deloc. Alec privi în sus şi înjură printre dinţi. Trebuie să ieşim de pe stradă. Unde-i Aline?

Isabelle clipi. Nu mai era niciun demon la vedere; cineva stătea pe treptele de la intrare ale casei de vizavi de ei şi plângea, cu bocete stridente şi asurzitoare. Trupul bătrânului era încă în stradă, iar duhoarea demonilor era pretutindeni.

— Aline… unul dintre demoni a încercat s-o… a încercat să…

Trase aer în piept şi îşi ţinu răsuflarea. Ea era Isabelle Lightwood. Nu se pierdea cu firea, indiferent de situaţie.

— L-am ucis, dar ea a fugit. Am încercat s-o prind din urmă, dar a fost prea rapidă.

Îşi ridică ochii spre fratele ei.

— Demoni în oraş, zise ea. Cum e cu putinţă?

— Nu ştiu, clătină Alec din cap. Protecţiile trebuie să fi căzut. Erau trei sau patru demoni aici, când am ieşit din casă. Am ucis unul care pândea în tufişuri. Ceilalţi au fugit, dar s-ar

putea să se întoarcă. Vino! Hai să ne întoarcem în casă.

Persoana de pe trepte încă jelea. Plânsul ei îi însoţi în timp ce se grăbiră înapoi spre casa Penhallow. Strada rămase goală de demoni, dar puteau auzi explozii, ţipete şi picioare, alergând, răsunând în ecou din umbrele celorlalte străzi cufundate în întuneric. Când urcau treptele din faţa casei Penhallow, Isabelle privi înapoi, exact la timp ca să vadă un tentacul lung ca un şarpe plesnind ca un bici din întunericul dintre două case şi înşfăcând-o pe femeia care bocea pe trepte. Vaietele ei se transformară în ţipete. Isabelle dădu să se întoarcă, dar Alec o apucase deja de braţ şi-o împinse în casă, trântind uşa şi trăgând zăvorul în urma lor. Casa era în beznă.

— Am stins luminile. N-am vrut să-i atragă şi pe alţii aici, îi explică Alec, împingând-o pe Isabelle înaintea lui, în living.

Max stătea pe podea, lângă scări, cu genunchii în braţe. Sebastian era lângă fereastră, bătând în cuie buştenii de lemn luaţi din cămin de-a curmezişul ferestrei sparte.

— Aşa! zise el, dându-se înapoi şi lăsând ciocanul pe un raft de cărţi. Asta ar trebui să ţină o vreme.

Isabelle se lăsă jos lângă Max, mângâindu-l pe păr.

— Eşti bine?

— Nu. Ochii lui erau mari şi speriaţi. Am încercat să mă uit pe fereastră, dar Sebastian mi-a spus să mă dau jos.

— Sebastian a avut dreptate, zise Alec. Sunt demoni afară, pe stradă.

— Tot mai sunt aici?

— Nu, dar mai sunt încă unii în oraş. Trebuie să ne gândim ce facem mai departe.

Sebastian se încruntase.

— Unde-i Aline?

— A fugit, explică Isabelle. A fost vina mea. Ar fi trebuit să…

— Nu a fost vina ta. Dacă nu erai tu, ar fi fost moartă, spuse Alec, sacadat. Uite, n-avem timp să ne învinovăţim singuri. Mă duc după Aline. Vreau ca voi trei să staţi aici. Isabelle, ai grijă de Max, Sebastian, termină de blindat casa.

Isabelle protestă, indignată:

— Nu vreau să te duci acolo, afară, singur! Ia-mă cu tine.

— Eu sunt adultul aici. Facem cum spun eu. Tonul lui Alec era uniform. Sunt toate şansele ca părinţii noştri să se întoarcă, dintr-o clipă într-alta, de la Citadelă. Cu cât suntem mai mulţi aici, cu atât mai bine. Ar fi cât se poate de simplu pentru noi să ne trezim separaţi, acolo, afară. Eu nu risc asta, Isabelle.

Privirea lui se mută spre Sebastian.

— Înţelegeţi?

Sebastian îşi scosese deja stela.

— O să mă ocup de protejarea casei cu Peceţi.

— Mulţumesc.

Alec făcuse deja jumătate de drum spre uşă; se întoarse şi se uită din nou la Isabelle. Ea îi întâlni ochii pentru o fracţiune de secundă. Apoi el plecă.

— Isabelle? zise Max încetişor, cu glasul lui subţirel. Încheietura ta sângerează.

Isabelle se uită în jos. Nu-şi aducea aminte să se fi rănit, dar Max avea dreptate: sângele îi pătase deja mâneca jachetei. Se ridică în picioare.

— Mă duc să-mi iau stela. Mă întorc imediat şi te ajut şi eu cu runele, Sebastian.

El dădu din cap.

— Mi-ar prinde bine un pic de ajutor. Runele astea nu sunt specialitatea mea.

Isabelle urcă la etaj fără să-l întrebe care era, de fapt, specialitatea lui. Se simţea frântă de oboseală, având nevoie disperată de o Pecete de energie. Şi-ar fi făcut singură una,

dacă era necesar, deşi Alec şi Jace fuseseră întotdeauna mai pricepuţi la soiul ăsta de rune decât ea.

Odată ajunsă în camera ei, scotoci printre lucrurile sale după stelă şi câteva arme în plus. Când înfipse pumnalele de serafi în carâmbul bocancilor, mintea îi zbură la Alec şi la privirea pe care o schimbaseră când ieşise pe uşă. Nu fusese prima oară când îl privise pe fratele ei plecând, ştiind că poate n-avea să-l mai vadă a doua oară. Se împăcase cu gândul acesta, îl acceptase ca făcând parte din viaţa ei; abia când îi cunoscuse pe Clary şi pe Simon îşi dăduse seama că, pentru cei mai mulţi oameni, bineînţeles, lucrul acesta niciodată nu era acceptat cu uşurinţă. Ei trăiau cu moartea în chip de companion constant, o răsuflare de gheaţă în ceafă chiar şi în cele mai obişnuite zile. Întotdeauna îi dispreţuise pe mundani din pricina asta, la fel ca toţi vânătorii de umbre – îi considera molâi, prostănaci şi placizi ca oile în mulţumirea lor de sine. Acum se întrebă dacă toată ura aceea nu i se trăgea din faptul că era invidioasă. Trebuia să fi fost plăcut să nu-ţi faci griji, de fiecare dată când unul dintre membrii familiei tale ieşea pe uşă, că s-ar putea să nu se mai întoarcă.

Coborî cu stela în mână şi deja de pe la jumătatea scărilor simţi că era ceva în neregulă. Livingul era pustiu. Max şi Sebastian nu se vedeau pe nicăieri. Pe unul dintre buştenii pe care Sebastian îi bătuse în cuie la fereastră era o Pecete de protecţie pe jumătate desenată. Ciocanul pe care-l folosise dispăruse.

I se strânse inima.

— Max! strigă ea, învârtindu-se în loc. Sebastian! Unde sunteţi?

Vocea lui Sebastian îi răspunse din bucătărie.

— Isabelle – aici!

Simţi un val de uşurare care o lăsă aiurită.

— Sebastian, nu e amuzant, zise ea, ducându-se drept în bucătărie. Am crezut că aţi fost…

Lăsă uşa să se trântească în urma ei. În bucătărie era întuneric, mai întuneric decât fusese în living. Îşi forţă ochii să-i zărească pe Sebastian şi pe Max, dar nu văzu nimic decât umbre.

— Sebastian? Nesiguranţa se strecură în vocea ei. Sebastian, ce faceţi aici? Unde e Max?

— Isabelle!

I se păru că vede o mişcare, o umbră mai neagră pe fundalul altora mai puţin întunecate. Vocea lui era caldă, blândă, aproape minunată. Ea nu-şi dăduse seama până acum ce voce frumoasă avea el.

— Isabelle, îmi pare rău.

— Sebastian, te porţi ciudat. Încetează!

— Îmi pare rău că eşti tu, zise el. Ştii, dintre ei toţi, de tine îmi plăcea cel mai mult.

— Sebastian…

— Dintre ei toţi, zise el, cu aceeaşi voce joasă, am crezut că tu semeni cel mai mult cu mine.

Atunci, îşi coborî năprasnic braţul, cu ciocanul strâns în mână.

Alec goni pe străzile întunecate şi cuprinse de foc, strigând neîncetat numele lui Aline. Când ieşise din cartierul Princewater şi intrase în centrul oraşului, pulsul i se acceleră. Străzile erau ca o pictură de Bosch devenită realitate: pline de creaturi groteşti şi macabre, şi de scene de violenţă subită, hidoasă. Străini înnebuniţi îl îmbrânceau pe Alec fără să se uite şi alergau ţipând pe lângă el, aparent fără nicio destinaţie. Aerul era plin de miros de fum şi de demoni. Unele case erau în flăcări, altele aveau ferestrele sparte. Caldarâmul sclipea de

cioburi. Când se apropie de una dintre clădiri, văzu că, într-un loc, ceea ce crezuse c-ar fi un petic decolorat de zugrăveală era o uriaşă dâră de sânge proaspăt întinsă pe tencuială. Se învârti în loc, uitându-se în toate direcţiile, dar nu zări nimic care s-o explice; cu toate acestea, se grăbi să plece de-acolo cât mai repede.

Alec, singurul dintre toţi copiii Lightwood, îşi amintea de Alicante. Avea vreo doi ani când plecaseră, totuşi îşi mai aducea aminte de turnurile sclipitoare, de străzile pline de zăpadă, iarna, de ghirlandele de lampa-vrăjitoarei care înconjurau prăvăliile şi casele, de apa ţâşnind în fântâna sirenei din Palat. Întotdeauna simţise o ciudată tresărire în inimă gândindu-se la Alicante, cu speranţa aproape dureroasă că familia sa se va întoarce, într-o bună zi, în locul de care aparţineau. Să vadă oraşul în halul acela era pieirea oricărei bucurii. Cotind spre un bulevard mai larg, una dintre arterele ce duceau spre Palatul Acordurilor, văzu o ceată de demoni belial intrând printr-o arcadă, şuierând şi urlând. Târau ceva după ei – ceva care se zbătea şi se zvârcolea în timp ce aluneca pe caldarâmul străzii. Ţâşni de-a lungul străzii, dar demonii deja plecaseră. Chircită la baza unei coloane era o siluetă inertă, din care curgea o urmă de sânge ce se întindea ca o pânză de păianjen. Cioburile scrâşniră ca pietrişul sub bocancii lui Alec, când îngenunche să întoarcă trupul cu faţa în sus. După o singură privire la chipul vânăt, schimonosit, se cutremură şi se dădu îndărăt, mulţumind cerului că nu era cineva cunoscut.

Un zgomot îl făcu să se ridice în picioare. Simţi duhoarea înainte să-l vadă; umbra unei creaturi cocoşate şi imense, care venea târâş ca şarpele spre el, din capătul celălalt al străzii. Un Demon Căpetenie? Alec nu aşteptă să afle. Se repezi pe partea cealaltă a străzii, către una dintre casele mai înalte, sărind pe pervazul unei ferestre al cărei geam fusese spart. Câteva minute

mai târziu, se căţăra pe acoperiş, cu mâinile durându-l, cu genunchii juliţi. Se ridică în picioare, scuturându-şi nisipul de pe palme, şi se uită pe deasupra oraşului.

Turnurile demonilor distruse îşi răspândeau lumina difuză, fără viaţă, spre străzile mişcătoare ale oraşului de jos, unde creaturi săreau, se târau şi se tupilau în umbrele dintre clădiri, precum gândacii de bucătărie alergând printr-un apartament întunecat. În văzduh se înălţau plânsete şi răcnete, ţipete, nume strigate în vânt – şi pe lângă ele erau şi strigătele demonilor, urlete de măcel şi de încântare, ţipete care străpungeau urechea umană ca un junghi. Fumul se ridica deasupra caselor din piatră de culoarea mierii ca o ceaţă, încununând turlele Palatului Acordurilor.

Aruncând o privire în sus, spre Citadelă, Alec văzu un fluviu de vânători de umbre alergând pe drumul ce venea din deal, luminaţi de pietrele de lampa-vrăjitoarei pe care le aveau. Conclavul cobora la bătălie.

Se duse spre marginea acoperişului. Clădirile aici erau foarte aproape de una de alta, streşinile lor atingându-se. Nu era greu să sară de pe acest acoperiş pe următorul, apoi pe următorul. Se trezi alergând uşor de-a lungul coamelor acoperişurilor, sărind peste despărţiturile mici dintre case. Era bine să simtă vântul rece pe faţă, alungând duhoarea demonilor.

Alergă vreo câteva minute, înainte să-şi dea seama de două lucruri; unu, că se îndrepta spre turlele albe ale Palatului Acordurilor, şi doi, că era ceva în faţa lui, în piaţeta dintre două alei, ceva care arăta ca o erupţie de scântei – numai că erau albastre, de un albastru-închis ca flacăra de gaz. Alec mai văzuse scântei albastre ca acestea înainte. Se uită lung la ele încă o clipă, după care începu din nou să alerge.

Acoperişul cel mai apropiat de piaţă era abrupt înclinat. Alec alunecă pe coama lui, bocancii lovindu-se de ţiglele desprinse.

Rămas în echilibru pe margine, privi în jos.

Piaţa Cisternei era chiar dedesubt, iar vederea îi era parţial blocată de o masivă bară de metal, care se proiecta în afară, pe la mijlocul faţadei clădirii pe care se afla. De bara aceea atârna firma de lemn a unei prăvălii, legănându-se în vânt. Piaţa de dedesubt era plină de demoni iblis – cu formă de om, dar alcătuiţi dintr-o substanţă ca fumul negru vălătucit, fiecare cu o pereche de ochi galbeni, luminând ca tăciunii. Se aliniaseră şi înaintau încet spre silueta solitară a unui bărbat într-o mantie cenuşie largă, silindu-l să dea înapoi spre zid. Alec nu putea decât să se holbeze. Totul la bărbatul acesta îi era cunoscut – uşoara arcuire a spatelui, părul negru ciufulit şi modul în care focul albastru ţâşnea din vârfurile degetelor sale, ca nişte licurici cianotici săgetând prin aer.

Magnus. Magicianul arunca suliţe de foc albastru în demonii iblis, una îl lovi drept în piept pe unul dintre demonii care avansau. Cu un sfârâit ca de apă aruncată în flăcări, acesta se cutremură şi dispăru într-o explozie de cenuşă. Ceilalţi strânseră rândurile, închizând la loc cercul – demonii iblis nu erau prea mintoşi –, iar Magnus azvârli o altă salvă de suliţe înflăcărate. Mai mulţi iblişi căzură, dar acum un alt demon, mai viclean decât ceilalţi, care îi dăduse ocol lui Magnus, se apropia din spatele lui, gata să lovească…

Alec nu stătu pe gânduri. Sări, prinzându-se de marginea acoperişului în cădere, şi apoi se prăbuşi cu mâinile pregătite s-apuce bara solidă de metal, de care se legănă, ridicându-se peste ea şi în jurul ei, încetinindu-şi căderea. Îi dădu drumul şi ateriza uşor pe pământ. Demonul, surprins, începu să se întoarcă, ochii lui galbeni aruncând sclipiri de giuvaer; Alec avu timp doar să mai reflecteze că, dac-ar fi fost Jace, ar fi găsit ceva inteligent de spus înainte de a-şi scoate pumnalul de seraf de la cingătoare şi a-l înfige în demon. Cu un ţipăt hârâit,

demonul dispăru, violenţa ieşirii lui din această dimensiune făcând ca Alec să fie împroşcat cu o ploaie fină de cenuşă.

— Alec?

Magnus se uita lung la el.

Căsăpise restul demonilor iblis, iar piaţa era goală, în afară de ei doi.

— Tocmai… tocmai mi-ai salvat viaţa?

Alec ştia că s-ar fi cuvenit să spună ceva de genul *Bineînţeles, pentru că sunt vânător de umbre şi asta facem noi* sau *Cu asta mă ocup eu.* Jace cam aşa ar fi răspuns. Jace ştia întotdeauna exact ce trebuia să zică. Dar cuvintele care îi ieşiră lui Alec pe gură erau cu totul diferite – şi sunară ţâfnoase, chiar şi în urechile lui.

— Nu m-ai căutat, zise el. Eu te-am căutat de-atâtea ori, iar tu nu m-ai căutat niciodată înapoi.

Magnus se uită la Alec de parcă n-ar fi fost în toate minţile.

— Oraşul tău e atacat, zise el. Vrăjile de protecţie au fost desfăcute, şi străzile sunt pline de demoni. Şi tu vrei să ştii de ce *nu te-am căutat*?

Gura lui Alec se crispă într-o linie încăpăţânată.

— Vreau să ştiu de ce nu m-ai căutat înapoi?

Magnus îşi ridică mâinile în aer, într-un gest de exasperare maximă. Alec observă cu interes că, în clipa în care o făcu, vreo câteva scântei îi scăpară din vârful degetelor, ca licuricii ieşind dintr-un borcan.

— Eşti un idiot.

— De-asta nu m-ai căutat? Pentru că sunt un idiot.

— Nu. Magnus se apropie de el. Nu te-am căutat pentru că m-am săturat să mă vrei prin preajmă numai când ai nevoie de ceva de le mine. M-am săturat să te văd îndrăgostit de altcineva… cineva care, apropo, n-o să-ţi răspundă niciodată cu iubire. Nu aşa cum o fac eu.

— Mă iubeşti?

— Nefilim netot ce eşti, zise Magnus, răbdător. De ce altceva aş fi aici? De ce altceva mi-aş fi petrecut ultimele câteva săptămâni cârpindu-i pe toţi zevzecii tăi de prieteni de fiecare dată când s-au ales cu răni? Şi scoţându-vă din fiecare situaţie ridicolă în care v-aţi trezit implicaţi? Ca să nu mai pomenesc de faptul că v-am ajutat să câştigaţi o bătălie împotriva lui Valentine. Totul complet gratuit!

— Eu n-am privit lucrurile aşa, recunoscu Alec.

— Bineînţeles că nu. Tu nu priveşti niciodată lucrurile aşa. Ochii de pisică ai lui Magnus sclipiră de mânie. Am şapte sute de ani, Alexander. Ştiu când ceva n-o să meargă. Tu n-ai să admiţi în faţa părinţilor tăi nici măcar că exist.

Alec se uită surprins la el.

— Credeam că ai trei sute! Ai *şapte sute de ani!*

— Bine, se corectă Magnus, opt sute. Dar nu arăt. Oricum, ţi-a scăpat esenţialul. Esenţialul e că…

Dar Alec n-a aflat niciodată care era esenţialul, căci în clipa aceea, alţi zece demoni iblis dădură buzna în piaţă. Lui îi căzu faţa.

— La dracu'!

Magnus îi urmări privirea. Demonii deja se răspândeau în semicerc în jurul lor, cu ochii lor galbeni luminând feroce.

— Bună metodă de a schimba subiectul, Lightwood.

— Uite, îţi spun eu cum facem. Alec scoase al doilea pumnal de seraf. Scăpăm cu viaţă din asta şi îţi promit că te prezint întregii mele familii.

Magnus îşi ridică mâinile, degetele sale strălucind fiecare cu câte o flacără azurie. Văpaia lor îi luminau albastru rânjetul.

— De acord!

11
TOATE LEGIUNILE IADULUI

— Valentine, murmură Jace.

Faţa lui era albă ca varul, în timp ce privea în jos, la oraş. Prin straturile de fum, Clary avu impresia că aproape zăreşte labirintul strâns al străzilor oraşului, invadat de siluete care alergau, mici furnici negre repezindu-se încolo şi-ncoace – dar când se uită mai bine, nu mai văzu nimic, doar nori groşi de negură şi mirosul de flacără şi de fum.

— Crezi că Valentine a făcut asta? Fumul lăsa un gust amar în gâtul lui Clary. Arată ca un incendiu. Poate c-a pornit de la sine…

— Poarta de Nord e deschisă.

Jace arătă spre ceva pe care ea abia de-l putea desluşi, dată fiind distanţa şi fumul ce împiedica vederea.

— Nu e niciodată lăsată deschisă. Iar turnurile demonilor şi-au pierdut lumina. Protecţiile trebuie să fi cedat.

Scoase un pumnal de seraf de la brâu, strângându-l atât de tare în mână, încât nodurile degetelor căpătară o culoare ivorie.

— Trebuie să ajung acolo.

Lui Clary i se puse un nod de groază în gât.

— Simon…

— O să-l evacueze din Citadelă. Nu-ţi face griji, Clary. E probabil mai în siguranţă decât majoritatea celor de jos, din oraş. Demonii n-or să se ia de el. Au tendinţa să-i lase în pace pe repudiaţi.

— Îmi pare rău, şopti Clary. Lightwood… Alec… Isabelle…

— *Jofiel!* rosti Jace, iar pumnalul îngerului se aprinse brusc, strălucitor ca lumina zilei în mâna lui bandajată. Clary, vreau să rămâi aici. O să mă întorc după tine.

Mânia pe care o avusese în ochi de când plecaseră de la conac se evaporase. Era din nou soldat şi atât.
Ea clătină din cap.
— Nu. Vreau să merg cu tine.
— Clary…
Se întrerupse, încordându-se ca un arc. O clipă mai târziu, auzi şi Clary – un ropot greu şi ritmic, iar peste toate acestea, un zgomot ca trosnetul unui enorm foc de tabără. Îi luă lui Clary mai multe momente lungi ca să descompună zgomotul în mintea ei, să-l desfacă element cu element, aşa cum ai scinda o bucată muzicală în notele care o alcătuiesc.
— Sunt…
— *Vârcolaci.*
Jace se uita fix, dincolo de ea. Urmărindu-i privirea, îi văzu şi ea revărsându-se peste cel mai apropiat deal ca o umbră care se întinde, iluminată ici şi colo de fioroşii lor ochi ca focul. O haită de lupi – mai mult de o haită; trebuie să fi fost sute, poate chiar o mie. Lătrăturile şi hămăiturile lor fuseseră zgomotul pe care ea-l crezuse trosnet de foc şi care se ridicase în noapte, aspru şi ameninţător.
Lui Clary i se întoarse stomacul pe dos. Îi ştia pe vârcolaci. Luptase alături de vârcolaci. Dar aceştia nu erau lupii lui Luke, nu lupii care fuseseră instruiţi să aibă grijă de ea şi să nu-i facă niciun rău. Se gândi la colosala forţă de ucidere a haitei lui Luke atunci când se dezlănţuie şi deodată i se făcu frică.
Lângă ea, Jace înjură cumplit. Nu era timp să mai caute o altă armă; o trase lângă el, ţinând-o strâns, cu braţul liber în jurul ei, iar cu cealaltă mână ridică pumnalul Jofiel mult deasupra capului. Lumina lamei era orbitoare. Clary scrâşni din dinţi…
Iar lupii erau peste ei. A fost ca un val care se sparge – o explozie subită de zgomot asurzitor, o învolburare a aerului; când primul lup din haită ţâşni înainte şi făcu *un salt* – ochi

arzători şi fălci deschise –, Jace îşi înfipse degetele în braţul lui Clary…

Iar lupii trecură în zbor pe lângă ei, printr-o parte şi prin cealaltă, lăsând un spaţiu liber în jurul lor, de mai bine de un metru. Clary îşi întoarse iute capul, nevenindu-i să creadă, când doi lupi – unul costeliv şi tărcat, celălalt imens şi cenuşiu ca oţelul – aterizară uşor în spatele lor, se opriră puţin, apoi continuară să alerge, fără nici măcar o privire în urmă. Erau lupi de jur împrejurul lor şi cu toate acestea nici măcar unul nu-i atinse. Goneau pe lângă ei, puhoi de umbre, blana lor reflectând lumina lunii în străfulgerări argintii, astfel că păreau un singur fluviu de trupuri, năvălind şi tunând către Jace şi Clary – apoi despărţindu-se şi ocolindu-i ca apa o piatră. Cei doi vânători de umbre ar fi putut foarte bine să fie şi statui, după toată atenţia pe care licantropii le-o acordau în timp ce se prăvăleau pe lângă ei, cu fălcile deschise, cu ochii aţintiţi la drumul de dinaintea lor.

Şi cu asta, se duseră. Jace se întoarse să se uite după ultimul lup care trecuse pe lângă ei şi se grăbea să-i prindă din urmă pe tovarăşii săi. Acum era din nou linişte, în afară de sunetele slabe venind dinspre oraş, din depărtare.

Jace îi dădu drumul lui Clary, lăsând pumnalul jos.

— Eşti teafără?

— Ce s-a întâmplat? şopti ea. Vârcolacii ăştia… au trecut pur şi simplu pe lângă noi…

— Se duc în oraş. În Alicante. Scoase al doilea pumnal de seraf de la cingătoare şi i-l întinse ei. O să ai nevoie de ăsta.

— Atunci, nu mă laşi aici?

— N-are rost. Nu e sigur nicăieri. Dar… şovăi. O să fii prudentă?

— O să fiu prudentă, zise Clary. Ce facem acum?

Jace se uită în jos, la Alicante, care ardea la picioarele lor.

— Acum fugim.

***

Nu fusese niciodată uşor să ţină pasul cu Jace, iar acum, când alerga din răsputeri, era aproape imposibil. Clary simţi că, de fapt, el se înfrâna, domolindu-şi paşii ca ea să-l prindă din urmă, şi îl costa ceva să facă asta.

Drumul se îndrepta la baza dealului şi cotea printr-o fâşie de pădure cu arbori înalţi şi coroane bogate, care creau iluzia unui tunel. Când Clary ieşi la capătul celălalt, se trezi în faţa Porţii de Nord. Prin arcul său, Clary putu vedea un vălmăşag de fum şi flăcări înteţite. Jace stătea sub arc, aşteptând-o pe ea. Ţinea pumnalul Jofiel într-o mână şi un alt pumnal de seraf în cealaltă, dar şi lumina lor combinată se pierdea în strălucirea mai mare a oraşului arzând din spatele lui.

— Paznicii, gâfâi ea, venind în fugă spre el. De ce nu sunt aici?

— Cel puţin unul dintre ei a terminat socotelile cu viaţa, în pâlcul acela de copaci. Jace făcu semn din bărbie în direcţia din care veniseră. În bucăţi. Nu, nu te uita! Privi în jos. Nu ţii bine pumnalul de seraf. Ţine-l aşa! îi arătă el. Şi trebuie să-l numeşti. Cassiel o să fie un nume bun.

— *Cassiel,* repetă Clary, şi lumina pumnalului se aprinse brusc.

Jace se uită la ea, solemn.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut timp să te antrenez pentru asta. Bineînţeles, de drept, nimeni cu o pregătire atât de săracă n-ar trebui să fie în stare să folosească deloc un pumnal de seraf. M-a surprins capacitatea ta înainte, dar acum, când ştim ce a făcut Valentine…

Clary în mod hotărât nu voia să vorbească despre ceea ce făcuse Valentine.

— Sau poate că doar îţi faci griji că, dacă m-ai fi pregătit cum trebuia, aş fi ajuns să mă dovedesc mai bună decât tine, zise ea.

Un zâmbet abia schiţat i se zări în colţul gurii.

— Indiferent ce-o să se întâmple, Clary, zise el, uitându-se la ea prin lumina lui Jofiel, rămâi cu mine. Înţelegi?

Îi susţinu privirea, cerând din ochi o promisiune din partea ei.

Dintr-un oarecare motiv, în mintea ei reveni momentul în care îl sărutase în iarbă, la conacul Wayland. Părea că asta avusese loc cu un milion de ani în urmă, un lucru care i se întâmplase parcă altcuiva.

— O să rămân cu tine.

— Bine. Îşi mută privirea, eliberând-o. Hai să mergem!

Intrară încet pe sub arcul porţii, unul lângă altul. De cum păşiră în oraş, ea deveni conştientă de zgomotul bătăliei, de parcă-l auzea pentru prima oară – un zid de sunete alcătuit din strigăte omeneşti şi urlete neomeneşti, zgomot de geamuri sparte şi trosnetul focului. Îi făcu urechile să-i vuiască.

Curtea, imediat dincolo de poartă, era pustie. Se vedeau nişte mormane informe, răspândite ici şi colo, pe caldarâm; Clary încercă să nu se uite la ele prea atent. Se întreba cum de puteai spune de la distanţă despre cineva că era mort, fără să-l examinezi îndeaproape. Corpurile fără viaţă nu seamănă cu acelea inconştiente; parcă simţeai că zburase ceva de la ele, că le lipsea un soi de scânteie esenţială.

Jace o grăbi să străbată curtea – Clary îşi dădea seama că lui nu-i plăceau spaţiile deschise, neprotejate – şi o luară apoi pe una dintre străzile care se deschideau de-acolo. Era şi mai multă distrugere aici. Vitrinele prăvăliilor fuseseră sparte şi mărfurile prădate şi împrăştiate pe stradă. În plus, şi în aer plutea un miros aparte – rânced, greu, ca de gunoi. Clary cunoştea mirosul ăla. Însemna demoni.

— Pe-aici! şuieră Jace.

Se furişară pe o altă stradă, mai îngustă. Un foc ardea la etajul de sus al unei case, deşi niciuna dintre clădirile de pe o parte sau cealaltă a străzii nu părea să fi fost atinsă. Clary îşi aminti în mod ciudat de fotografiile pe care le văzuse cu bombardamentul Londrei, unde prăpădul căzuse la nimereală din cer.

Ridicându-şi privirea, văzu că fortăreaţa de mai sus de oraş era o trombă de fum negru.

— Citadela!

— Ţi-am mai spus, o vor evacua…

Jace se întrerupse, căci tocmai ieşiseră din străduţa îngustă într-o arteră principală. Aici erau mai multe cadavre pe stradă. Unele trupuri erau mici. Copii. Jace o luă la fugă înainte, Clary urmându-l mai şovăitoare. Erau trei, văzu ea când se apropiară – niciunul dintre ei, se gândi ea cu uşurare vinovată, destul de în vârstă ca să fie Max. Lângă el era cadavrul unui bătrân, cu braţele încă deschise larg, de parcă ar fi apărat copiii cu propriul său trup.

Expresia lui Jace era aspră.

— Clary, întoarce-te. Încet.

Clary se întoarse. Exact în spatele ei era o vitrină spartă. Pe stativele din vitrină fuseseră prăjituri, până de curând – o piramidă de prăjituri glazurate în culori vii. Acum erau împrăştiate pe jos, printre cioburi, iar pe pietrele caldarâmului se vedea şi sânge, amestecat cu glazură în dâre lungi, rozalii. Dar nu asta determinase nota de avertisment din glasul lui Jace. Ceva se târa ieşind afară prin vitrină – ceva fără formă, uriaş şi alunecos. Ceva prevăzut cu două rânduri de dinţi pe toată lungimea corpului său, mânjit de glazură şi pudrat cu cioburi, ca un strai de zahăr sclipitor.

Demonul se lăsă să alunece din vitrină pe caldarâm şi începu să vină spre ei. Ceva din mişcarea lui prelinsă, de creatură

lipsită de oase îi ridică lui Clary un val de greaţă în gât. Se dădu înapoi, aproape ciocnindu-se de Jace.

— E un demon behemoth, zise el, uitându-se ţintă la creatura târâtoare din faţa lor. Ăştia mănâncă *orice.*

— Mănâncă şi…?

— Oameni? Da, zise Jace. Treci în spatele meu.

Făcu doi paşi înapoi ca să se aşeze în spatele lui, cu ochii pe behemoth. Era ceva în creatura asta care-i stârnea mai multă repulsie decât demonii pe care-i văzuse până atunci. Arăta ca un limax orb cu dinţi şi modul în care se târa… Dar, cel puţin, nu se mişca repede. Jace n-ar fi trebuit să aibă prea mari probleme omorându-l.

Ca îndemnat de gândul ei, Jace ţâşni înainte, repezindu-se la creatură cu pumnalul de seraf. Îl înfipse în spinarea behemothului cu zgomotul unui fruct prea copt storcit sub picior. Demonul păru să tresară spasmodic, apoi se cutremură şi se reîntrupă, dintr-odată, la câţiva metri depărtare de locul în care fusese înainte.

Jace îl trase pe Jofiel înapoi.

— De asta mă temeam, murmură el. E doar semicorporal. Greu de ucis.

— Atunci nu-l ucide. Clary îl trase de mânecă. Cel puţin, nu se mişcă repede. Hai să plecăm de-aici!

Jace se lăsă împins de ea, fără nicio tragere de inimă. Se întoarseră să fugă în direcţia din care veniseră…

Şi demonul era din nou acolo, în faţa lor, blocând strada. Părea să se fi făcut mai mare; un sunet grav venea dinspre el, ca un soi de clănţănit de insectă mânioasă.

— Nu cred că vrea să ne lase să plecăm, zise Jace.

— Jace.

Dar el deja se repezea la creatură, aducând pumnalul Jofiel într-un arc larg să-l decapiteze, dar monstrul doar se cutremură

o dată şi se reîntrupă, de data asta în spatele lui. Îşi înălţă capul, dând la iveală un pântece inelat ca de gândac de bucătărie. Jace se răsuci şi-l izbi cu Jofiel, spintecându-i burta. Un fluid verde, vâscos, ca un mucus, se revărsă peste lamă.

Jace se dădu înapoi, cu faţa strâmbată de dezgust. Behemoth-ul încă mai scotea clănţănitul acela. Şi mai mult fluid se vărsă din el, dar nu părea rănit. Înainta hotărât.

— Jace, strigă Clary. Pumnalul tău…

El privi în jos. Mucilagiul demonului acoperise lama pumnalului Jofiel, stingându-i lumina. Sub ochii lui, pumnalul de seraf pâlpâi şi se stinse, ca un foc înăbuşit de nisip. Aruncă arma înjurând, ca să nu se mai atingă de mâzga demonului.

Behemoth-ul se ridică din nou, gata să lovească. Jace făcu o eschivă – şi deodată veni Clary, intrând între el şi demon, legănând pumnalul de seraf. Îl înfipse în creatură chiar sub şirul său de dinţi, lama afundându-se în corpul lui, cu un zgomot lichid, scârbos.

Ea sări înapoi, strigând, când demonul fu cuprins de un nou spasm. Părea că-i lua creaturii o anumită cantitate de energie să se reîntrupeze de fiecare dată când era rănită mortal. Dacă ar fi putut s-o rănească de îndeajuns de multe ori…

Ceva se mişcă în colţul ochilor lui Clary. Un fulger cenuşiu şi brun, înaintând cu viteză. Nu erau singuri pe stradă. Jace se întoarse, făcând ochii mari.

— Clary, strigă el. În spatele tău!

Clary se răsuci, Cassiel arzând cu putere în mâna ei, tocmai în clipa în care un lup se arunca asupra ei, cu colţii dezveliţi într-un mârâit feroce şi fălcile larg deschise.

Jace strigă ceva; Clary nu ştia ce, dar văzu privirea sălbatică din ochii lui, chiar în clipa în care se aruncă într-o parte, ferindu-se din calea lupului. El trecu peste ea, cu ghearele întinse, trupul arcuit – şi îşi lovi ţinta, pe behemoth,

doborându-l la pământ, înainte de a-l sfâşia cu colţii.

Demonul ţipă sau mai exact scoase un sunet foarte apropiat de un ţipăt – un vaiet înalt, ca aerul ieşind dintr-un balon. Lupul era deasupra lui, ţintuindu-l la pământ, cu botul îngropat adânc în flancul lipicios al demonului. Behemoth-ul se cutremură şi se zvârcoli într-un efort disperat de a se reîntrupa şi a-şi vindeca rănile, dar lupul nu-i dădu nicio şansă. Ghearele sale se înfipseră adânc în carnea demonului, lupul smulgând cu colţii hălci mari de carne gelatinoasă din corpul behemoth-ului, ignorând revărsarea de fluid verde din jurul lui. Behemoth-ul avu o ultimă serie de convulsii, fălcile sale cu dinţi mulţi clămpănind în timp ce se zvârcolea… şi apoi dispăru, lăsând în urmă doar o labă vâscoasă de fluid verde, aburind pe caldarâm, în locul unde fusese.

Lupul scoase un sunet – un soi de mârâit satisfăcut – şi se întoarse să-i privească pe Jace şi pe Clary, cu ochii luminaţi argintiu de razele lunii. Jace scoase un alt pumnal de la cingătoare şi îl ridică deasupra capului, trasând în aer o linie de foc între ei şi vârcolac.

Lupul îşi arătă colţii şi părul i se zbârli pe spinare.

Clary îl prinse pe Jace de braţ.

— Nu… nu face asta.

— E vârcolac, Clary…

— A ucis demonul pentru noi! E de partea noastră!

Se desprinse de Jace mai înainte ca el s-o poată ţine pe loc şi se apropie de lup încet, cu mâinile ridicate şi palmele deschise. Îi vorbi cu o voce joasă, calmă:

— Îmi cer iertare. Ne cerem iertare. Ştim că nu vrei să ne faci rău. Se opri, cu mâinile încă întinse în lături, în timp ce lupul o privea cu ochi inexpresivi. Cine… cine eşti? întrebă ea. Se uită înapoi peste umăr la Jace şi se încruntă: Poţi să laşi deoparte chestia aia?

Jace o privi de parcă se pregătea să-i spună, foarte răspicat, că nu putea, pur şi simplu „lăsa deoparte” un pumnal de seraf care se învăpăia în prezenţa pericolului, dar mai înainte ca el să apuce să spună ceva, lupul mârâi încă o dată şi începu să se ridice. Picioarele i se alungiră, şira spinării i se îndreptă, fălcile i se retraseră. În câteva secunde, în faţa lor stătea o fată – o fată purtând o rochie albă, pătată şi răsucită, cu părul creţ împletit în numeroase codiţe şi o cicatrice înconjurându-i gâtul.

— „Cine eşti tu?” o maimuţări fata cu dezgust. Nu pot să cred că nu m-ai recunoscut. Nu că toţi lupii ar arăta exact la fel. *Oamenii!*

Clary scoase o exclamaţie de uşurare.

— Maia!

— Eu sunt. V-am salvat pielea, ca de obicei.

Rânji. Era mânjită de sânge şi limfă – nu se văzuse atât de clar pe blana ei de lup, dar acum, dârele negre şi roşii ieşeau în evidenţă pe pielea ei cafenie. Îşi duse o mână la burtă.

— Şi greţos, de altfel. Nu pot să cred că am molfăit tot demonul ăla. Sper că nu sunt alergică.

— Dar ce cauţi aici? întrebă Clary. Vreau să spun, nu că nu ne-am bucura să te vedem, dar…

— Nu ştiţi? Maia se uită de la Jace la Clary, uimită. Luke ne-a adus aici.

— Luke? Clary făcu ochii mari. Luke e… aici?

Maia dădu din cap.

— A intrat în legătură cu haita lui şi câteva cete de alţi lupi, cu toată lumea la care s-a putut gândi, şi ne-a spus tuturor că trebuie să venim în Idris. Am venit cu avionul până la graniţă şi de-acolo am luat-o pe jos. Câteva dintre celelalte haite au venit prin Portal în pădure şi ne-am întâlnit aici, Luke a zis că nefilimii vor avea nevoie de ajutorul nostru… Tărăgănă cuvintele: N-aţi ştiut nimic?

— Nu, zise Jace, şi mă îndoiesc că ar fi ştiut Conclavul. Nu se coboară să primească ajutor de la repudiaţi.

Maia se încordă, scoţând fulgere din ochi.

— Dacă n-am fi fost noi, aţi fi fost toţi *măcelăriţi.* Nu era nimeni să păzească oraşul când am ajuns noi aici…

— Nu! zise Clary, aruncându-i o privire furioasă lui Jace. Îţi sunt foarte, foarte recunoscătoare că ne-ai salvat, Maia, şi Jace la fel, chiar dacă e atât de încăpăţânat încât mai degrabă şi-ar înfige un pumnal de seraf în ochi decât să recunoască. Şi nu spune că speri c-aşa e, adăugă ea repede, văzând expresia de pe faţa celeilalte fete, pentru că asta chiar nu ajută la nimic. Acum, trebuie să ajungem acasă, la familia Lightwood, şi apoi trebuie să-l găsim pe Luke…

— Lightwood? Cred că sunt în palatul Acordurilor. Acolo îi ducem noi pe toţi. L-am văzut pe Alec acolo, cel puţin, zise Maia, şi pe magician, cel cu părul ţepos, Magnus.

— Dacă Alec e acolo, înseamnă că trebuie să fie şi ceilalţi.

Expresia de uşurare de pe faţa lui Jace o făcu pe Clary să-şi dorească să pună o mână pe umărul lui. N-o făcu.

— Deşteaptă treabă să-i adunaţi pe toţi în Palat; e sub protecţie.

Îşi strecură pumnalul de seraf la cingătoare.

— Haide, să mergem.

Clary recunoscu interiorul Sălii Acordurilor din clipa în care intră. Era locul pe care-l visase, unde dansase cu Simon, apoi cu Jace.

Aici e locul în care încercasem să ajung când am intrat prin Portal, se gândi ea uitându-se în jur la pereţii alb-palizi şi la tavanul înalt, cu enormul luminator prin care se vedea cerul nopţii. Sala, deşi era foarte mare, părea cumva mai mică şi mai ponosită decât în visul ei. Fântâna sirenei era tot în centrul

sălii, împroşcând apă, dar arăta oxidată, iar treptele care duceau până la ea erau înţesate de oameni, mulţi purtând bandaje. Spaţiul era ticsit de vânători de umbre, oameni care alergau încolo şi-ncoace uneori oprindu-se să se uite la feţele celor care treceau pe lângă ei, probabil sperând să găsească vreun prieten sau vreo rudă. Podeaua era plină de murdărie, mânjită de noroi şi sânge.

Ceea ce o surprinse pe Clary mai mult ca orice era tăcerea. Dacă asta ar fi fost consecinţa vreunui dezastru în lumea mundană, ar fi existat oameni răcnind, ţipând, strigându-se unii pe alţii. Dar în încăpere nu se auzea aproape niciun sunet. Oamenii stăteau tăcuţi, unii ţinându-şi capetele în mâini, alţii uitându-se în gol. Copiii se strânseseră pe lângă părinţii lor, dar niciunul nu plângea.

Mai observă şi altceva, în timp ce-şi croia drum prin încăpere, încadrată de Jace şi Maia. Era un grup de oameni cu înfăţişare foarte răvăşită care stăteau lângă fântână, într-un cerc dezordonat. Stăteau cumva la o parte de restul mulţimii, iar când Maia îi zări şi zâmbi, Clary îşi dădu seama de ce.

— Haita mea! exclamă Maia.

Se repezi spre ei, oprindu-se doar cât să arunce o privire peste umăr, spre Clary.

— Sunt sigură că Luke e pe-aici, pe undeva, zise ea, apoi dispăru în grup, care se închise în jurul ei.

Pentru o clipă. Clary se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi urmat-o pe fata vârcolac în cercul ei. Oare ar fi fost întâmpinată prietenos, ca prietenă a lui Luke, sau cu suspiciune, privită doar ca un alt vânător de umbre?

— Nu, zise Jace, de parcă i-ar fi citit gândul. Nu e o…

Clary nu află niciodată ce nu era, pentru că se auzi un strigăt: „Jace!” şi apăru Alec, cu răsuflarea tăiată după ce-şi croise cu forţa drum prin mulţime ca să ajungă la ei. Părul lui negru era

în dezordine, iar pe haine avea sânge, dar în ochi îi strălucea un amestec de uşurare şi mânie. Îl apucă pe Jace de pieptul jachetei.

— Ce s-a *întâmplat*?

Jace păru ofensat.

— Ce mi s-a întâmplat *mie?*

Alec îl zgâlţâi, destul de viguros.

— Ai spus că ieşi să faci o *plimbare!* Ce plimbare e aia care durează şase ore?

— O plimbare lungă, sugeră Jace.

— Îmi vine să te omor, zise Alec, dându-i drumul jachetei. Mă gândesc serios la asta.

— Totuşi s-ar bate cumva cap în cap cu scopul, nu? zise Jace, apoi privi în jur. Unde-s ceilalţi? Isabelle şi…

— Isabelle şi Max au rămas acasă la Penhallow, cu Sebastian, zise Alec. Mama şi tata s-au dus acolo să-i aducă. Şi Aline e aici, cu părinţii ei, dar nu vrea să vorbească. A păţit-o destul de urât cu un demon rahab pe unul dintre canale. Dar Izzy a salvat-o.

— Şi Simon? întrebă Clary, neliniştită. L-ai văzut pe Simon? Ai fi trebuit să coboare odată cu ceilalţi de la Citadelă.

Alec clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut… dar nu i-am văzut nici pe Inchizitor sau pe Consul. E probabil cu vreunul dintre ei. Poate s-au oprit în altă parte sau…

Se întrerupse, căci un murmur trecu prin toată sala; Clary văzu grupul licantropilor ridicându-şi capetele, alerţi, ca nişte câini de vânătoare adulmecând vânatul. Se întoarse şi ea…

Şi îl văzu pe Luke, frânt de oboseală şi plin de sânge, intrând pe uşile duble ale Sălii.

Alergă la el. Uitând cât de supărată fusese când el plecase, uitând şi cât de supărat fusese el pe ea pentru că veniseră în

Idris, uitând de toate, mai puţin de cât de bucuroasă era să-l vadă. El păru surprins pentru o clipă, când ea se năpusti la el – apoi zâmbi şi îşi deschise braţele, ridicând-o de la podea când o îmbrăţişă, cum făcea când era ea foarte mică. Mirosea a sânge, a lână şi a fum, iar pentru un moment ea închise ochii, gândindu-se la modul în care Alec îl înşfăcase pe Jace când îl văzuse în Sală, pentru că aşa faci cu membrii familiei tale după ce ţi-ai făcut griji pentru ei, îi apuci şi îi strângi în braţe, şi le spui cât de tare te-au necăjit, şi că era în regulă, pentru că nu conta cât de tare te înfuriaseră, ei tot ai tăi erau. Şi ceea ce îi spusese ea lui Valentine era adevărat. Luke era din familia ei.

El o aşeză înapoi pe pământ, crispându-se puţin.

— Uşurel, zise el. Un demon crucher m-a nimerit în umăr, lângă Merryweather Bridge. Îşi aşeză mâinile pe umerii ei, cercetându-i faţa. Dar tu eşti teafără, nu?

— Ei, asta-i o scenă înduioşătoare, zise cineva, rece. Nu-i aşa?

Clary se întoarse, cu mâinile lui Luke încă pe umerii ei. În spatele ei se afla un bărbat înalt, într-o sutană albastră care se învâltorea pe lângă picioarele sale în timp ce se apropia de ei. Faţa lui sub gluga sutanei era ca a unei statui dăltuite în piatră: pomeţi înalţi, trăsături de vultur şi pleoape grele.

— Lucian, zise el, fără să se uite la Clary. Ar fi trebuit să m-aştept ca tu să fii în spatele acestei… acestei invazii.

— *Invazie?* repetă Luke şi deodată toată haita lui de licantropi stătea în spatele lui.

Îşi ocupaseră poziţiile atât de repede şi de tiptil, încât păreau să fi apărut de nicăieri.

— Nu noi v-am invadat oraşul, Consule. Ci Valentine. Noi am încercat să vă ajutăm.

— Conclavul nu are nevoie de ajutor, se răsti Consulul. Nu de la cei ca voi. Aţi încălcat Legea intrând în Oraşul de Sticlă,

cu sau fără protecţii. De bună seamă că ştii asta.

— Eu cred că e foarte clar că, în momentul ăsta, Conclavul *are* nevoie de ajutor. Dacă n-am fi venit, mult mai mulţi dintre voi ar fi fost morţi acum.

Luke îşi roti privirea prin sală; mai multe grupuri de vânători de umbre se mişcaseră către ei, curioşi să vadă ce se întâmpla. Unii îl priveau pe Luke drept; alţii îşi plecau ochii, de parcă ar fi fost ruşinaţi. Dar niciunul, gândi Clary cu surprindere, nu părea mânios.

— Am făcut-o ca să dovedesc un lucru, Malachi.

Vocea lui Malachi era rece:

— Şi care fie lucrul acela?

— Că aveţi nevoie de noi, zise Luke. Ca să-l învingeţi pe Valentine, aveţi nevoie de ajutorul nostru. Nu doar de ajutorul licantropilor, ci al tuturor repudiaţilor.

— Ce ar putea face repudiaţii împotriva lui Valentine? întrebă Malachi plin de dispreţ. Lucian, ai destulă experienţă ca s-o ştii. Ai fost odată unul de-al nostru. Noi întotdeauna am înfruntat singuri toate pericolele şi am apărat lumea de rău. Pe Valentine cu armata lui o să-l înfruntăm cu o armată de-a noastră. Repudiaţii ar face mai bine să nu ne stea în cale. Noi suntem nefilimi; ne ducem singuri bătăliile.

— Asta nu e *întru totul* adevărat, nu? spuse o voce catifelată.

Era Magnus Bane, purtând o haină lungă şi sclipitoare, cu mai mulţi cercei în formă de toartă în urechi şi cu o expresie şmecherească pe chip. Clary habar n-avea de unde răsărise.

— Voi v-aţi folosit de ajutorul magicienilor nu o dată în trecut şi aţi plătit generos pentru asta, de altfel.

Malachi îl privi mânios.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat Conclavul în Oraşul de Sticlă, Magnus Bane.

— Nu m-a invitat, zise Magnus. Protecţiile voastre au căzut.

— Zău? vocea Consulului mustea de sarcasm. N-am observat.

Magnus păru îngrijorat.

— Asta-i groaznic. Cineva ar fi trebuit să-ţi spună şi ţie. Se întoarse către Luke: Spune-i că protecţiile au căzut.

Luke părea exasperat.

— Malachi, pentru Dumnezeu, repudiaţii sunt puternici; noi suntem mulţi. Ti-am mai spus, putem ajuta.

Consulul ridică vocea.

— Şi eu ţi-am spus ţie, nu avem nevoie şi nici nu vrem ajutorul vostru!

— Magnus? zise Clary în şoaptă.

Se strecurase lângă el. Un mic grup se strânsese în jur, urmărind cearta dintre Luke şi Consul; era foarte sigură că nu-i dădea nimeni atenţie.

— Hai să stăm de vorbă. Cât toţi ceilalţi sunt prea preocupaţi să se ciorovăiască, ca să ne mai bage pe noi în seamă.

Magnus îi aruncă o privire scurtă şi întrebătoare, dădu din cap şi o conduse deoparte, trecând prin mulţime ca un deschizător de conserve. Niciunul dintre vânătorii de umbre sau vârcolacii adunaţi acolo nu păru dornic să stea în calea unui magician de 1,80 m înălţime, cu ochi de pisică şi rânjet de maniac. O împinse într-un cotlon liniştit.

— Ce-i?

— Am luat cartea.

Clary o scoase din buzunarul mantiei sale murdare, lăsând urme negre de degete pe coperta ivorie.

— M-am dus la conacul lui Valentine. A fost în bibliotecă, aşa cum ai spus. Şi… Se întrerupse, gândindu-se la îngerul întemniţat. Nu contează. Îi întinse Cartea Albă. Uite! Ia-o!

Magnus smulse cartea din strânsoarea ei, cu o mână iute, cu

degete subţiri. Răsfoi paginile, făcând ochii mari.

— E chiar mai bună decât auzisem că e, anunţă el vesel. Abia aştept să încep vrăjile astea.

— Magnus! vocea tăioasă a lui Clary îl readuse cu picioarele pe pământ. Mama, prima. Ai promis.

— Iar eu îmi ţin promisiunile.

Magicianul încuviinţă, dând cu gravitate din cap.

— Mai e şi altceva, adăugă ea, gândindu-se la Simon. Înainte de a pleca…

— Clary! se auzi o voce, cu răsuflarea tăiată, la umărul ei.

Ea se întoarse surprinsă şi-l văzu pe Sebastian stând chiar lângă ea.

Era îmbrăcat în costum de luptă, care părea că i se potriveşte cumva, gândi ea, de parcă ar fi fost născut să-l poarte. În timp ce toţi ceilalţi arătau murdari de sânge şi răvăşiţi, el era neatins – cu excepţia a două zgârieturi pe toată lungimea obrazului stâng, de parcă l-ar fi atacat cineva cu gheare.

— Am fost îngrijorat pentru tine. Am trecut pe la Amatis pe-acasă, pe drumul încoace, dar nu erai acolo, iar ea mi-a spus că nu te-a mai văzut…

— Da, sunt bine. Clary se uită de la Sebastian la Magnus care ţinea Cartea Albă la piept. Sprâncenele lui Sebastian erau ridicate. Dar tu? Faţa ta…

Ridică mâna să-i atingă rănile. Zgârieturile încă supurau, lăsându-i dâre de sânge.

Sebastian ridică din umeri, dându-i blând mâna la o parte.

— Un demon femelă m-a prins în apropiere de casa Penhallow. Sunt bine, totuşi. Ce se întâmplă?

— Nimic. Doar stăteam de vorbă cu Ma… Ragnor, se corectă Clary repede, dându-şi seama cu subită groază că Sebastian habar n-avea cine era de fapt Magnus.

— Maragnor? Sebastian îşi arcui sprâncenele. Bine, atunci.

Aruncă o privire curioasă spre Cartea Albă. Clary îşi dori ca Magnus s-o fi ascuns – fiindcă aşa cum o ţinea, literele aurite se vedeau foarte clar.

— Ce-i aia?

Magnus îl studie pentru o clipă, cu ochi gânditori.

— O carte de magie, zise el, în cele din urmă. Nimic care să te intereseze pe tine, vânătorule de umbre.

— De fapt, mătuşa mea colecţionează cărţi de vrăji. Pot s-o văd şi eu?

Sebastian întinse mâna, dar mai înainte ca Magnus să-l poată refuza, Clary auzi pe cineva strigând-o pe nume, iar Jace şi Alec veniră lângă ei, evident niciunul prea mulţumit să-l vadă pe Sebastian.

— Parcă ţi-am spus să rămâi cu Max şi cu Isabelle! se răsti Alec la el. I-ai lăsat singuri?

Fără grabă, Sebastian îşi întoarse ochii de la Magnus la Alec.

— Părinţii tăi au venit acasă, exact cum ai spus tu c-o vor face, zise el cu răceală. Ei m-au trimis înainte, să-ţi spun că sunt bine, la fel ca şi Izzy şi Max. Sunt pe drum încoace.

— Ei bine, zise Jace cu vocea plină de sarcasm, mulţumim că ne-ai împărtăşit *aceste* veşti din secunda în care ai ajuns aici.

— Nu v-am văzut în secunda în care am ajuns aici, zise Sebastian. Am văzut-o pe Clary.

— Pentru că pe ea o căutai.

— Pentru că aveam nevoie să stau de vorbă cu ea. Singur.

Îi prinse din nou privirea lui Clary, iar intensitatea din ochii lui o blocă. Ar fi vrut să-i spună să nu se mai uite la ea aşa când era Jace de faţă, dar asta ar fi sunat exagerat şi nebunesc, şi de altfel poate că într-adevăr avea ceva important să-i spună.

— Clary?

Ea dădu din cap.

— Bine, doar o secundă, zise ea şi văzu cum Jace se schimbă

la faţă. Nu se încruntă, ci doar deveni perfect imobil. Mă întorc imediat, adăugă ea, dar Jace nu se uita la ea, se uita la Sebastian.

Sebastian o luă de încheietura mâinii şi o trase de lângă ceilalţi, pe unde era mulţimea mai deasă. Ea aruncă o privire peste umăr. Toţi trei o priveau, chiar şi Magnus. Îl văzu clătinând o dată din cap, foarte uşor.

Ea îşi propti călcâiele în podea.

— Sebastian, *opreşte-te*. Ce e? Ce ai să-mi spui?

El se întoarse către ea, încă ţinând-o de încheietura mâinii.

— Credeam că mergem afară, zise el. Să vorbim între patru ochi…

— Nu. Vreau să rămân aici, zise ea şi îşi auzi vocea şovăind puţin, de parcă n-ar fi fost sigură. Dar *era* sigură. Îşi smuci mâna, eliberându-se din strânsoarea lui. Ce se întâmplă cu tine?

— Cartea aceea, zise el. Cea pe care o ţinea Fell, Cartea Albă, ştii de unde a luat-o?

— Despre *asta* voiai să-mi vorbeşti?

— Este o carte de vrăji extraordinar de puternică, explică Sebastian. Şi una pe care… ei bine, pe care multă lume o caută de foarte multă vreme.

Ea pufni de exasperare.

— Bine, Sebastian, uite, zise ea. Acela nu e Ragnor Fell. E Magnus Bane.

— *Acela* e Magnus Bane? Sebastian se răsuci şi se uită la magician, înainte de a se întoarce spre Clary, cu o privire acuzatoare: Ai ştiut de la început, nu? Îl cunoşti pe Bane.

— Da. Îmi pare rău. Dar n-a vrut să-ţi spun. Şi el e singurul care o poate ajuta pe mama. De aceea i-am dat lui Cartea Albă. Există în ea o vrajă care ar putea s-o ajute.

Ceva fulgeră în ochii lui Sebastian, iar Clary avu aceeaşi senzaţie ca după ce o sărutase: o puternică tresărire că făcuse o

greşeală, de parcă ar fi păşit aşteptându-se să simtă pământ solid sub picioare şi, în loc de asta trezindu-se că pică în gol. Se repezi şi o înşfăcă de încheietură.

— I-ai dat cartea – Cartea Albă – unui *magician*? Unui repudiat jegos? Clary încremeni.

— Nu pot să cred că spui asta. Se uită în jos, la încheietura pe care Sebastian o încătuşase. Magnus e prietenul meu.

Sebastian slăbi strânsoarea mâinii ei, doar puţin.

— Îmi pare rău, zise el. N-ar fi trebuit să spun asta. Însă… cât de bine îl cunoşti pe Magnus Bane?

— Mai bine decât tine, zise Clary, rece.

Se uită înapoi, spre locul unde-l lăsase pe Magnus stând cu Jace şi Alec – şi un şoc de surpriză o străbătu. Magnus dispăruse. Jace şi Alec rămăseseră singuri, uitându-se la ea şi la Sebastian. Putea simţi dogoarea dezaprobării lui Jace, ca dintr-un cuptor deschis.

Sebastian îi urmări privirea, iar ochii i se întunecară.

— Ei, destul de bine cât să ştii unde s-a dus cu cartea ta?

— Nu e cartea mea. I-am dat-o lui, se răsti Clary. Şi nu văd ce te interesează pe tine, de altfel. Uite, apreciez că te-ai oferit să mă ajuţi să-l găsesc pe Ragnor Fell ieri, dar acum chiar mă sperii. O să mă întorc la prietenii mei.

Dădu să se întoarcă, dar el îi sări în cale.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus. Doar că sunt mai multe la mijloc decât ştii tu.

— Atunci spune-mi.

— Vino cu mine afară. O să-ţi spun tot. Tonul lui era neliniştit, îngrijorat. Clary, te rog.

Ea clătină din cap.

— Trebuie să rămân aici. Trebuie să-l aştept pe Simon. Asta era în parte adevărat, în parte un pretext. Alec mi-a spus că or să aducă prizonierii aici…

Sebastian clătina din cap.

— Clary, nu ţi-a spus nimeni? Au abandonat prizonierii. L-am auzit pe Malachi când a spus-o. Oraşul a fost atacat şi au evacuat Citadela, dar nu i-au scos pe prizonieri din temniţă. Malachi a spus că oricum amândoi erau în cârdăşie cu Valentine. Că în niciun caz nu puteau să-i scoată, ar fi fost un risc prea mare.

Clary se simţi derutată; era ameţită şi-i era cam greaţă.

— Nu poate fi adevărat.

— E adevărat, zise Sebastian. Jur că este! O strânse iarăşi mai tare de încheietură, iar ea se clătină pe picioare. Te pot duce eu până acolo. Sus la Citadelă. Te ajut să-l eliberezi. Dar trebuie să-mi promiţi că vei…

— Nu trebuie să-ţi promită ţie nimic, zise Jace. Dă-i drumul, Sebastian.

Sebastian, speriat, slăbi strânsoarea. Clary îşi trase mâna, eliberându-se, întorcându-se să-i vadă pe Jace şi pe Alec, amândoi încruntaţi. Mâna lui Jace se odihnea ca din întâmplare pe mânerul pumnalului de seraf de la centură.

— Clary poate face ce vrea, zise Sebastian. El nu se încrunta, dar pe faţa lui era zugrăvită o expresie ciudată, imobilă, ceea ce era cumva mai rău. Iar în clipa asta vrea să vină cu mine ca să-i salvez prietenul. Prietenul pe care *voi* l-aţi aruncat în închisoare.

La acestea, Alec păli, dar Jace doar clătină din cap.

— Nu-mi placi, zise el, gânditor. Ştiu că toţi ceilalţi te plac, Sebastian, dar eu, nu. Probabil tocmai pentru că te străduieşti atât de tare să-i *faci* pe oameni să te placă. Poate că eu sunt doar un bastard refractar. Dar nu te plac şi nu-mi place modul în care o înşfaci pe sora mea. Dacă vrei să meargă la Citadelă şi să-l caute pe Simon, bine. O să vină cu noi. Nu cu tine.

Expresia imobilă a lui Sebastian nu se schimbă.

— Eu cred că ar trebui să fie alegerea ei, zise el. Tu, nu?

Amândoi se uitară la Clary. Ea privi peste ei, spre Luke, care încă se mai certa cu Malachi.

— Vreau să merg cu fratele meu, zise ea.

Ceva fulgeră în spatele ochilor lui Sebastian – ceva ce apăru şi dispăru mult prea repede pentru ca ea să-l poată identifica, deşi simţi răceala în ceafă, de parcă o mână îngheţată ar fi atins-o.

— Bineînţeles că da, zise el şi făcu un pas în lături.

Alec a fost cel dintâi care s-a mişcat, împingându-l pe Jace în faţa lui, silindu-l să meargă. Erau aproape de uşi, când ea îşi dădu seama că o durea încheietura mâinii – o ustura ca o arsură. Uitându-se în jos, se aştepta să vadă o urmă în locul unde o strânsese Sebastian, dar nu văzu nimic. Doar o pată de sânge pe mânecă, unde ea se atinsese de zgârieturile de pe faţa lui. Încruntându-se, cu încheietura încă usturând-o, ea îşi lăsă mâneca în jos şi se grăbi să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

12

DE PROFUNDIS

Mâinile lui Simon erau negre de sânge.

Încercase să smulgă zăbrelele de la fereastră şi gratiile de la uşa celulei, dar dacă le atingea pe oricare dintre ele mai mult timp, în palme îi rămâneau arsuri însângerate. În cele din urmă, se prăbuşi icnind pe podea şi se uită prostit la mâinile sale, în vreme ce rănile i se vindecau rapid, se închideau şi pielea înnegrită se decojea şi cădea ca într-un film dat pe derulare rapidă.

De partea cealaltă a zidului celulei, Samuel se ruga.

— „Dacă atunci când răul va veni asupra noastră în chip de sabie, judecată, ciumă sau foamete, noi stăm înaintea casei acesteia, şi în prezenţa ta, şi plângem spre tine suferinţele noastre, atunci tu vei auzi şi ne vei ajuta...”

Simon ştia că el nu se putea ruga. Mai încercase şi înainte, numele lui Dumnezeu îi ardea gura şi-l strângea de gât. Se întrebă de ce putea gândi cuvintele, dar nu le putea rosti. Şi de ce putea sta în soarele de la amiază fără să moară, dar nu-şi putea spune rugăciunile din urmă.

Fumul începu să se răspândească pe culoar ca o fantomă hotărâtă. Putea simţi mirosul de ars şi auzea trosnetul focului răspândindu-se scăpat de sub control, dar se simţea ciudat de detaşat, departe de toate. Era ciudat să devii vampir, să fi dăruit cu ceea ce s-ar putea descrie ca viaţă veşnică şi să mori oricum când ai şaisprezece ani.

— Simon!

Vocea era slabă, dar auzul său o captă în pofida pocnetelor şi trosnetelor flăcărilor din ce în ce mai puternice. Fumul de pe culoar avea o fierbinţeală rău-prevestitoare; căldura era aici

acum, apăsându-l ca un zid sufocant.

— Simon!

Vocea era a lui Clary. Ar fi recunoscut-o oriunde. Se întrebă dacă mintea îi juca feste, reînviind-o acum, ca amintirea a ceea ce iubise cel mai mult în viaţă să-l însoţească în timp ce murea.

— Simon, idiot prostănac! Sunt aici! La fereastră!

Simon sări în picioare. Se îndoia că mintea sa ar fi putut reînvia *asta*. Prin fumul gros, văzu ceva alb mişcându-se la gratiile ferestrei. Când se apropie, obiectele albe se prefăcură în mâini prinse de gratii. Sări pe pat, strigând să acopere zgomotul focului:

— Clary?

— Oh, slavă Domnului! Una dintre mâini se întinse spre el, strângându-l de umăr. O să te scoatem de-aici.

— Cum? întrebă Simon, nu fără noimă.

Dar se auzi un zgomot de îmbrânceală, iar mâinile lui Clary dispărură, înlocuite în clipa următoare de altele. Astea erau nişte mâini mai mari, fără îndoială masculine, cu nodurile degetelor pline de cicatrice şi degete fine de pianist.

— Rezistă!

Vocea lui Jace era calmă, încrezătoare, exact ca şi cum ar fi discutat la o petrecere, şi nu printre gratiile unei temniţe care se mistuia rapid în foc.

— Poate ai vrea să te dai mai în spate.

Surprins şi docil, Simon se dădu la o parte. Mâinile lui Jace se strânseră pe gratii, nodurile sale albindu-se alarmant. Urmară un geamăt şi un trosnet, iar cadrul zăbrelit se desprinse din piatra care îl ţinea şi zăngăni pe podea, lângă pat. Praful de piatră curse ca o ploaie, stârnind un nor alb înecăcios.

Faţa lui Jace apăru în deschizătura goală a ferestrei.

— Simon! Haide!

Îi întinse mâinile.

Simon îl prinse pe Jace de mâini. Se simţi săltat de la podea şi apoi se prinse el însuşi de marginea ferestrei, ridicându-se şi strecurându-se prin pătratul îngust, ca un şarpe printr-un tunel. În secunda următoare era întins lat pe iarba umedă, uitându-se în sus la un cerc de chipuri îngrijorate de deasupra lui. Jace, Clary şi Alec. Toţi se uitau în jos îngrijoraţi.

— Arăţi ca dracu', vampirule, zise Jace. Ce s-a întâmplat cu mâinile tale?

Simon se ridică în capul oaselor. Rănile din palme i se vindecaseră, dar rămăseseră încă negre unde se apucase de gratiile celulei. Înainte să poată răspunde, Clary îl prinse într-o subită îmbrăţişare, strângându-l cu putere.

— Simon, şopti ea, nu pot să cred. Nici măcar n-am ştiut că erai aici. Am crezut că eşti în New York, până noaptea trecută…

— Mda, bine, zise Simon, nici eu n-am ştiut că tu erai aici! Se uită urât la Jace, peste umărul ei. De fapt, cred că mi s-a precizat clar că nu erai.

— N-am spus niciodată asta, îi atrase atenţia Jace. Doar că nu te-am corectat când, înţelegi, ai greşit tu. În orice caz, tocmai te-am salvat din flăcările morţii, aşa că-mi închipui că n-ar trebui să fii supărat.

Flăcările morţii. Simon se desprinse din îmbrăţişarea lui Clary şi se uită în jur. Se aflau în grădina pătrată, înconjurată pe două laturi de zidurile fortăreţei, iar pe celelalte două laturi de un hăţiş de pădure. Copacii fuseseră tăiaţi pentru a croi o potecă în jos pe deal, spre oraş - era mărginită de torţe cu lampa-vrăjitoarei, dar numai câteva mai erau aprinse, şi acelea luminând slab şi pâlpâind. Se uită în sus la Citadelă. Văzută din unghiul acela, abia de-ai fi putut spune că înăuntru era un incendiu – fumul negru păta cerul, iar lumina din vreo câteva ferestre părea nepământean de strălucitoare, altminteri zidurile

de piatră îşi ascundeau bine secretul.

— Samuel, zise el. Trebuie să-l scoatem pe Samuel.

Clary se uită buimăcită la el.

— Pe cine?

— N-am fost singurul închis acolo. Samuel… era în celula de alături.

— Maldărul de zdrenţe pe care l-am văzut pe fereastră? îşi aminti Jace.

— Mda. E cam ciudat, dar e de treabă. Nu putem să-l lăsăm acolo. Simon se ridică în picioare.

— Samuel? Samuel!

Nu primi niciun răspuns. Simon alergă la fereastra scundă, zăbrelită, de lângă cea prin care tocmai urcase el. Printre gratii, nu putea zări decât vălătucii de fum.

— Samuel! Eşti acolo?

Ceva se mişcă în mijlocul fumului – ceva cocoşat şi întunecat. Vocea lui Samuel, răguşită de fum, se înălţă aspră:

— Lasă-mă-n pace! Pleacă de-aici!

— Samuel! O să mori acolo, jos.

Simon smuci de gratii. Nu se întâmplă nimic.

— Nu! Lasă-mă-n pace! Vreau să rămân!

Simon se uită disperat în jur şi îl văzu pe Jace lângă el.

— Dă-te, zise Jace.

Şi când Simon se aplecă într-o parte, izbi o dată tare cu piciorul. Bocancul nimeri zăbrelele care se smulseră violent din cadrul ferestrei şi căzură în celula lui Samuel. Samuel scoase un strigăt răguşit.

— Samuel! Eşti bine?

Viziunea lui Samuel cu creierii împrăştiaţi de cadrul metalic al zăbrelelor se ridică înaintea ochilor lui Simon.

Vocea lui Samuel se înălţă într-un urlet:

— Plecaţi de-aici!

Simon se uită într-o parte, la Jace.
— Cred că vorbeşte serios.
Jace îşi clătină capul blond, exasperat.
— Trebuia să-ţi faci tu un prieten ţicnit de puşcărie, nu? N-ai fi putut doar să numeri cărămizile din tavan sau să dresezi un şoarece de companie, cum fac deţinuţii normali?
Fără să mai aştepte răspuns, Jace se lăsă la pământ şi se strecură pe fereastră.
— Jace! ţipă Clary.
Ea şi Alec se repeziră într-acolo, dar Jace deja trecuse prin fereastră, sărind în celula de dedesubt. Clary îi aruncă lui Simon o privire mânioasă.
— Cum ai putut să-l laşi să facă asta?
— Păi, n-ar fi putut să-l lase pe tipul ăla să moară jos, zise Alec în mod neaşteptat, deşi părea el însuşi un pic îngrijorat. Doar vorbim despre Jace aici…
Se întrerupse când două braţe se ridicară din fum. Alec apucă de unul şi Simon de celălalt şi împreună îl traseră pe Samuel ca pe un sac inert de cartofi afară din celulă, lăsându-l pe pajişte. O clipă mai târziu, Simon şi Clary îi prindeau mâinile lui Jace şi-l ridicau, deşi era considerabil mai puţin inert decât un sac de cartofi; înjură cu sete când îl izbiră din greşeală cu capul de marginea de sus a ferestrei. El îi dădu la o parte, târându-se singur pe restul distanţei până la iarbă, prăbuşindu-se pe spate.
— Au! zise el, uitându-se în sus, la cer. Cred c-am pescuit ceva. Se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire spre Samuel. E teafăr?
Samuel stătea ghemuit pe pământ, cu mâinile lipite peste faţă. Se legăna înainte şi-napoi, tăcut.
— Cred că e ceva în neregulă cu el, zise Alec.
Se apleacă şi-l atinse pe Samuel pe umăr. Samuel sări cât colo, gata să cadă pe spate.

— Lasă-mă-n pace, zise el, cu voce frântă. Te rog. Lasă-mă-n pace, Alec.

Alec încremeni.

— Ce-ai spus?

— A spus să-l laşi în pace, zise Simon.

Dar Alec nu se uită la el, nici nu păru să observe c-ar fi vorbit. Se uita la Jace – care, deodată foarte palid, deja începuse să se ridice în picioare.

— Samuel, zise Alec. Tonul lui era straniu de aspru. Dă-ţi mâinile la o parte de pe faţă.

— Nu. Samuel îşi înfipse bărbia între genunchi; umerii îi tremurau. Nu, te rog. Nu.

— Alec! protestă Simon. Nu vezi că nu se simte bine?

Clary îl prinse de mânecă pe Simon.

— Simon, e ceva în neregulă aici.

Ochii ei erau la Jace – când nu erau? – care începuse să se apropie, uitându-se în jos, la corpul ghemuit al lui Samuel. Vârfurile degetelor lui Jace sângerau, unde şi le julise pe marginea ferestrei, iar când îşi dădu părul la o parte din ochi, îşi lăsă nişte dâre însângerate pe obraz. Nu păru să bage de seamă. Ochii lui erau larg deschişi, iar gura doar o linie dreaptă, mânioasă.

— Vânătorule de umbre, zise el, cu vocea ucigător de clară, arată-ne faţa!

Samuel şovăi, apoi îşi lăsă mâinile jos. Simon nu mai văzuse niciodată înainte faţa aceea şi nu realiză cât de slab era Samuel sau cât de bătrân arăta. Faţa lui era pe jumătate acoperită de o barbă căruntă deasă şi încâlcită, ochii îi înotau adânc afundaţi în orbitele întunecate, obrajii îi erau săpaţi de cute adânci. Şi cu toate acestea, era încă – într-un fel – ciudat de cunoscut.

Buzele lui Alec se mişcară, dar niciun sunet nu ieşi de pe ele. Numai Jace se auzi vorbind.

— *Hodge*, zise el.

— Hodge, repetă Simon, nedumerit. Dar nu se poate. Hodge era… iar Samuel de-aici, nu poate fi…

— Păi, asta e exact ce face Hodge, după câte se pare, zise Alec cu amărăciune. Te face să crezi că e cineva care nu e de fapt.

— Dar el a spus… începu Simon, dar Clary îl strânse mai tare de mânecă, iar cuvintele i se stinseră pe buze.

Expresia de pe chipul lui Hodge era de ajuns. Nu vinovăţie, propriu-zis, nici măcar groaza de a fi fost descoperit, ci o teribilă mâhnire la care nu puteai privi prea multă vreme.

— Jace, zise Hodge, foarte liniştit. Alec… îmi pare atât de rău!

Jace se mişcă atunci în felul în care se mişca în luptă, ca lumina soarelui pe apă. Stătea în faţa lui Hodge cu un pumnal în mână, al cărui vârf ascuţit era îndreptat spre gâtul fostului său tutore. Reflecţia focului aluneca de pe lamă.

— Nu vreau părerile tale de rău. Vreau un motiv pentru care să nu te ucid chiar acum, aici.

— Jace! Alec păru alarmat. Jace, aşteaptă!

Se auzi deodată un vuiet, când o parte din acoperişul Citadelei fu cuprins de flăcări înalte şi portocalii. Văpaia făcea aerul să tremure şi lumina noaptea. Clary putea vedea fiecare fir de iarbă de pe pământ, fiecare cută de pe faţa suptă şi murdară a lui Hodge.

— Nu, zise Jace.

Expresia lui neînduplecată când se uită în jos la Hodge îi aduse aminte lui Clary de o altă faţă ca o mască. A lui Valentine.

— Ştiai ce mi-a făcut tata mie, nu-i aşa? I-ai ştiut toate secretele murdare.

Alec se uita de la Jace la fostul lui tutore, fără să înţeleagă.

— Despre ce vorbeşti? Ce se întâmplă?

Faţa lui Hodge se încreţi.

— Jonathan…

— Ai ştiut dintotdeauna şi n-ai spus niciodată nimic. În toţi anii ăia de la Institut, şi n-ai spus niciodată un cuvânt.

Gura lui Hodge se lăsă în jos.

— Eu… n-am fost sigur, şopti el. Când n-ai mai văzut un copil de când era nou-născut… nu ştiam sigur cine erai, cu atât mai puţin ce erai.

— Jace?

Alec se uita de la cel mai bun prieten al său la tutorele său, cu ochii lui albaştri speriaţi, dar niciunul dintre cei doi nu îi dădea vreo atenţie, concentraţi numai unul asupra celuilalt. Hodge arăta ca un om prins şi strâns într-o menghină, cu mâinile zvâcnindu-i pe lângă corp ca de durere, cu ochii fugindu-i involuntar. Clary se gândi la bărbatul impecabil îmbrăcat, din biblioteca plină de cărţi, care îi oferise ceai şi sfaturi amabile. I se părea că fusese cu o mie de ani în urmă.

— Nu te cred, zise Jace. Ştiai că Valentine nu era mort. El trebuie să-ţi fi spus…

— Nu mi-a spus nimic, gâfâi Hodge. Când soţii Lightwood m-au informat că îl aduceau pe fiul lui Michael Wayland, nu mai auzisem vreo veste de la Valentine de la Răzmeriţă. Am crezut că mă uitase. Chiar mă rugam să fi fost mort, dar n-am fost niciodată sigur. Şi apoi, în noaptea de dinaintea sosirii tale, a venit Hugo cu un mesaj pentru mine de la Valentine. „Băiatul este fiul meu.” Asta era tot ce spunea.

Îşi trase răsuflarea, horcăind.

— N-aveam nicio idee dacă să-l cred sau nu. Mi-am zis că o să aflu eu… că o să ştiu doar uitându-mă la tine, dar nu era nimic, *nimic*, care să mă facă să fiu sigur. Şi mi-am spus că era

doar o păcăleală de-a lui Valentine, dar ce păcăleală? Ce încerca să facă? Tu n-aveai nicio idee, asta mi-a fost destul de clar, care să fi fost scopurile lui Valentine…

— *Ar fi trebuit să-mi spui ce eram,* zise Jace, dintr-o suflare, de parcă ar fi primit un pumn şi vorbele i-ar fi scăpat pe gură. Aş fi putut face ceva în privinţa asta, atunci. Să-mi iau zilele, de pildă.

Hodge îşi înălţă capul, uitându-se la Jace pe sub părul lui încâlcit, mizerabil.

— Nu eram sigur, zise el din nou, vorbind ca pentru sine, şi de-a lungul timpului m-am întrebat – m-am gândit că, poate, educaţia va atârna mai mult în balanţă decât sângele… că puteai fi învăţat…

— Învăţat să ce? Să nu fiu un monstru? Vocea lui Jace tremura, dar nu şi pumnalul din mâna lui. Ar fi trebuit să ai mai multă minte. El a făcut din tine o târâtoare laşă, nu-i aşa? Şi tu nu erai un copil mic şi neajutorat când a făcut-o. Puteai să protestezi.

Hodge închise ochii.

— Am încercat să fac tot ce-am putut pentru tine, zise el, dar până şi în urechile lui Clary cuvintele sale sunară neconvingător.

— Până când s-a întors Valentine, zise Jace, iar atunci ai făcut tot ce ţi-a cerut el – m-ai dat pe mâna lui ca şi cum aş fi fost un căţel care-i aparţinuse lui odinioară şi de care îţi ceruse să ai grijă câţiva ani.

— Şi apoi ai plecat, zise Alec. Ne-ai părăsit pe toţi. Chiar ai crezut că te puteai ascunde aici, în Alicante?

— N-am venit aici să mă ascund, zise Hodge, cu voce lipsită de viaţă. Am venit să-l opresc pe Valentine.

— Doar nu te-aştepţi să credem asta! Alec părea din nou furios. Tu ai fost dintotdeauna de partea lui Valentine. Ai fi

putut alege să-i întorci spatele…

— N-aş fi putut niciodată să aleg asta! ridică Hodge glasul. Părinţilor tăi li s-a dat şansa unei vieţi noi… mie nu mi s-a dat niciodată! Am fost închis în Institut cincisprezece ani!

— Institutul era căminul nostru! zise Alec. Era chiar atât de rău să trăieşti alături de noi… ca un membru al familiei noastre?

— Nu din cauza voastră. Glasul lui Hodge era destrămat. V-am iubit pe voi, copiii. Dar voi eraţi *copii*. Şi niciun loc din care nu-ţi este îngăduit să pleci niciodată nu poate fi un cămin. Treceau uneori săptămâni întregi până vorbeam cu un alt adult. Niciun alt vânător de umbre nu mai avea încredere în mine. Nici măcar părinţii voştri nu mă plăceau cu adevărat; mă tolerau, pentru că nu aveau de ales. Eu nu puteam să mă căsătoresc niciodată. Niciodată să am copiii mei. Niciodată să am o viaţă. Iar, în cele din urmă, voi, copiii, aţi fi crescut şi aţi fi plecat, şi atunci n-aş mai fi avut nici măcar asta. Am trăit în frică, dacă se poate spune că am trăit.

— Nu poţi să ne faci să ne pară rău de tine, zise Jace. Nu după ceea ce ai făcut. Şi de ce naiba ţi-era frică, atunci când îţi petreci tot timpul în bibliotecă? De căpuşele de praf? Noi eram cei care ieşeam afară şi ne luptam cu demonii!

— Îi era frică de Valentine, zise Simon. Nu pricepeţi…

Jace îi aruncă o privire veninoasă.

— Tacă-ţi fleanca, vampirule! Asta nu te priveşte absolut deloc.

— Nu chiar de Valentine, zise Hodge, uitându-se la Simon probabil pentru prima oară de când fusese scos din celulă.

Era ceva în privirea aceea care o surprinse pe Clary – un soi de afecţiune obosită.

— Slăbiciunea mea personală era legată de locul în care se afla Valentine. Ştiam că avea să se întoarcă într-o zi. Ştiam că

avea să facă o tentativă de a lua din nou puterea, o tentativă de a conduce Conclavul. Şi ştiam ce-mi putea oferi mie. Eliberarea de blestemul meu. O viaţă. Un loc sub soare. Aş fi putut fi din nou vânător de umbre, în lumea lui. N-aş fi putut fi niciodată unul în aceasta de acum! În glas i se strecurase un dor ascuns, dureros de auzit. Şi ştiam că aveam să fiu prea slab să-l refuz dacă mi-l oferea el.

— Şi uite ce viaţă ai obţinut, spuse Jace cu dispreţ. Să putrezeşti în celulele Citadelei. A meritat să ne trădezi pe noi?

— Ştii răspunsul. Hodge părea epuizat. Valentine a ridicat blestemul. S-a jurat c-avea s-o facă şi a făcut-o. Am crezut că mă va primi înapoi în Cerc, mă rog, în ceea ce mai rămăsese din el. N-a făcut-o. Nici măcar el nu mă voia. Am înţeles că nu avea să mai existe niciun loc pentru mine în noua lui lume. Şi am înţeles că vândusem tot ce avusesem pentru o minciună. Se uită în jos, la mâinile lui încleştate, murdare. Îmi mai rămăsese un singur lucru, o ultimă şansă să fac altceva decât să-mi irosesc definitiv viaţa. După ce am auzit că Valentine îi ucisese pe Fraţii Tăcuţi – că avea Sabia Mortală –, ştiam că avea să vină după Oglinda Mortală. Ştiam că avea nevoie de toate trei Instrumentele. Şi ştiam că Oglinda Mortală era aici, în Idris.

— Stai! Alec ridică o mână. Oglinda Mortală? Vrei să spui că ştii unde e? Şi cine o are?

— N-o are nimeni, zise Hodge. Nimeni nu poate deţine Oglinda Mortală. Nici nefilim, nici repudiat.

— Într-adevăr te-ai ţicnit acolo jos, zise Jace, arătând cu un semn din bărbie spre ferestrele goale ale temniţei, nu-i aşa?

— Jace!

Clary se uita în sus, neliniştită, la acoperişul Citadelei încununat cu o reţea ghimpată de flăcări roşu-aurii.

— Focul se întinde. Ar trebui să plecăm de-aici. Putem vorbi jos, în oraş…

— Am fost închis cincisprezece ani în Institut, continuă Hodge, ca şi cum Clary n-ar fi vorbit. Nu puteam nici măcar să scot o mână sau un picior în afara lui. Mi-am petrecut tot timpul în bibliotecă, studiind şi căutând căi pentru a înlătura blestemul pe care Conclavul îl aruncase asupra mea. Am aflat că numai un Instrument mortal îl putea anula. Am citit carte după carte, din cele care spuneau povestea mitologiei Îngerului, cum s-a ridicat din lac ţinând în mâini Instrumentele mortale şi cum i le-a dăruit lui Jonathan Vânătorul de umbre, întâiul nefilim, şi cum erau trei la număr: Pocalul, Sabia şi Oglinda…

— Ştim toate astea, îl întrerupse Jace, exasperat. Tu ne-ai învăţat.

— Credeţi că ştiţi totul despre asta, dar nu ştiţi. În timp ce studiam şi iar studiam diversele versiuni ale istoriei, dădeam mereu şi mereu peste aceeaşi ilustraţie, aceeaşi imagine; am văzut-o cu toţii: Îngerul ridicându-se din lac, cu Sabia într-o mână şi Pocalul în cealaltă. Nu putusem niciodată să pricep de ce Oglinda nu era înfăţişată. Până într-o zi, când mi-am dat seama. Oglinda e lacul. Lacul e Oglinda. Sunt unul şi acelaşi lucru.

Încet, Jace lăsă pumnalul jos.

— Lacul Lyn?

Clary se gândi la acel lac, cum i se păruse o oglindă ridicându-se s-o întâmpine, cum apa se spărsese în momentul impactului.

— Eu am căzut în lac, când am ajuns în Idris. E ceva cu el. Luke a spus că are proprietăţi ciudate şi că spiritele naturii îl numesc Oglinda Visurilor.

— Întocmai, începu Hodge, însufleţit. Şi am descoperit că nimeni din Conclav nu-şi dăduse seama de asta, că informaţia se pierduse în timp. Nici măcar Valentine nu ştia…

Aici fu întrerupt de un trosnet asurzitor, când turnul din

capătul îndepărtat al Citadelei se prăbuşi. În aer ţâşni un foc de artificii, împodobind cerul cu scântei roşii şi sclipitoare.

— Jace! zise Alec, cu o mână în sus, îngrijorat. Jace, trebuie să plecăm de-aici. Ridică-te, îi zise el lui Hodge, săltându-l de braţul drept. Poţi să spui Conclavului ceea ce tocmai ne-ai spus nouă.

Hodge se ridică în picioare, tremurând. Cum trebuia să fie, se gândi Clary, cu un fior de milă inoportună, să trăieşti toată viaţa în ruşine nu numai pentru ceea ce ţi se reproşa c-ai fi făcut, dar şi pentru ceea ce făcuseşi şi ceea ce ştiai că ai fi făcut din nou? Hodge renunţase de mult să încerce să ducă o viaţă mai bună sau una diferită; tot ce voise era să nu-i mai fie frică şi, astfel, îi fusese frică tot timpul.

— Haide!

Alec, încă sprijinindu-l de braţ, îl împinse înainte. Dar Jace păşi în faţa amândurora, blocându-le calea.

— Dacă Valentine obţine Oglinda Mortală, zise el, ce urmează?

— Jace, zise Alec, încă ţinându-l pe Hodge de braţ, nu acum…

— Dacă spune tot Conclavului, noi n-o să aflăm niciodată de la ei, zise Jace. Pentru ei, noi suntem doar nişte copii. Dar Hodge ne datorează asta.

Se întoarse spre fostul său tutore.

— Ai spus că ţi-ai dat seama că trebuia să-l opreşti pe Valentine. Să-l opreşti de la ce? Ce putere îi dă Oglinda?

Hodge clătină din cap.

— Nu pot…

— Şi fără minciuni! Pumnalul luci la şoldul lui Jace; îl ţinea strâns în mână. Întrucât pentru fiecare minciună pe care mi-o spui, o să-ţi tai un deget. Sau două.

Hodge se chirci, cu frică autentică în ochi. Alec păru şocat.

— Jace! Nu! Asta e în stilul tatălui tău. Tu nu eşti aşa.

— Alec, zise Jace, fără să se uite la prietenul său, dar tonul său era ca atingerea unei mâini exprimând regretul. Tu nu ştii de fapt cum sunt eu.

Alec îi căută privirea lui Clary, peste pajişte. *Nu-şi poate închipui de ce se poartă Jace aşa,* gândi ea. *El nu ştie.* Făcu un pas înainte.

— Jace, Alec are dreptate, îl putem duce pe Hodge la Palat şi poate spune în faţa Conclavului ceea ce tocmai ne-a spus nouă…

— Dacă ar fi vrut să spună Conclavului, ar fi făcut-o deja, se răsti Jace fără să se uite la ea. Faptul că n-a făcut-o dovedeşte că e un mincinos.

— Conclavul nu e de încredere! protestă Hodge cu disperare. Există spioni în el, oamenii lui Valentine – nu le puteam spune lor unde se află Oglinda! Dacă Valentine găsea Oglinda, atunci ar fi…

Nu-şi duse niciodată fraza până la capăt. Ceva argintiu strălucitor sclipi în lumina lunii, ca un punct de lumină în întuneric. Alec dădu un strigăt. Hodge căscă ochii larg şi se clătină, apucându-se cu mâinile de piept. Când se lăsă pe spate, Clary pricepu şi de ce: în pieptul lui se vedeau plăselele unui cuţit lung, ca o coadă de săgeată din ţinta ei.

Alec, făcând un salt înainte, îl prinse pe tutorele său în timp ce cădea şi-l aşeză încet pe pământ. Se uită în sus neajutorat, cu faţa împroşcată de sângele lui Hodge.

— Jace, de ce…?

— Nu eu…

Jace era alb la faţă, iar Clary văzu că mai avea încă pumnalul în mână, ţinut strâns pe lângă corp.

— Eu…

Simon se răsuci în loc şi Clary după el, uitându-se în

întuneric. Focul lumina iarba cu o nuanţă portocalie de infern, dar în spatele copacilor de pe versantul dealului era beznă – şi atunci ieşi ceva din întuneric: o siluetă ca o umbră, al cărei păr negru şi ondulat le era cunoscut înainta spre ei, lumina bătându-i în faţă şi reflectându-se în ochii lui negri; arătau ca doi tăciuni aprinşi.

— *Sebastian?* zise Clary.

Jace se uită înnebunit de la Hodge la Sebastian, care se oprise şovăind la marginea grădinii; Jace părea aproape năucit.

— Tu, zise el, tu… ai făcut asta?

— A trebuit, zise Sebastian. V-ar fi ucis.

— Cu *ce?* Vocea lui Jace se ridică şi se frânse. Nici măcar nu avea armă…

— Jace! interveni Alec, printre răcnetele lui. Vino aici. Ajută-mă cu Hodge.

— V-ar fi ucis, repetă Sebastian. Ar fi…

Dar Jace deja se dusese să îngenuncheze lângă Alec, vârându-şi cuţitul la cingătoare. Alec îl ţinea pe Hodge în braţe, şi acum sângele îi umpluse lui pieptul cămăşii.

— Ia stela din buzunarul meu, îi zise el lui Jace. Încearcă o *iratze*...

Clary, înlemnită de groază, îl simţi pe Simon agitându-se lângă ea. Se întoarse să se uite la el şi rămase şocată – era alb ca hârtia, în afară de o roşeaţă tebecistă în ambii obraji. Îi putu vedea venele şerpuindu-i pe sub piele, ca ramurile noi ale unui coral delicat, ramificat.

— Sângele, şopti el, fără să se uite la ea. Trebuie să plec de lângă sânge.

Clary întinse mâna să-l prindă de mânecă, dar el se împletici dându-se înapoi, smulgându-şi braţul din strânsoarea ei.

— Nu, Clary, te rog. Lasă-mă să plec. O să fiu în regulă, o să mă întorc. Doar că…

Ea se luă după el, dar Simon era prea rapid pentru ea ca să-l poată ţine pe loc. Dispăru în întunericul de sub copaci.

— Hodge… Alec părea disperat. Hodge, rezistă…

Dar tutorele său se lupta slab, încercând să se ferească de el, să se ferească de stela din mâna lui Jace.

— Nu.

Faţa lui Hodge avea culoarea chitului. Ochii lui săgetau de la Jace la Sebastian, care se ţinea încă la distanţă, în umbră.

— Jonathan…

— Jace, zise Jace, aproape în şoaptă. Spune-mi Jace.

Mâna lui Hodge se opriră asupra lui. Clary nu-i putu descifra privirea. Implorare, da, dar şi ceva mai mult de-atât, plină de groază sau ceva asemănător, şi de nevoie. Ridică o mână să se apere.

— Nu tu, şopti el, iar sângele îi ţâşni pe gură odată cu vorbele.

O expresie adânc rănită fulgeră pentru o clipă pe faţa lui Jace.

— Alec, fă tu *iratze*... *nu* cred că vrea să-l ating eu.

Mâna lui Hodge se strânse într-o gheară; se agăţă de mâneca lui Jace. Horcăitul respiraţiei sale se auzea clar.

— Tu… niciodată… n-ai fost…

Şi muri. Clary văzu clar momentul în care viaţa îl părăsi. Nu a fost o trecere liniştită, instantanee, ca în filme; vocea i se înecă într-un gâlgâit, ochii i se rostogoliră în cap, iar trupul lui deveni inert şi greu, cu braţul răsucit nefiresc sub el.

Alec îi închise ochii cu vârfurile degetelor.

— *Vale*[5], Hodge Starkweather!

— Nu merită! Vocea lui Sebastian era tăioasă. N-a fost un vânător de umbre, a fost un trădător. Nu merită ultimul salut.

Capul lui Alec tresări brusc. Îl lăsă pe Hodge la pământ şi se ridică în picioare, cu ochii lui albaştri reci ca gheaţa. Hainele îi

---

[5] Expresie de rămas-bun la moartea cuiva apropiat, în Roma antică (în lb. latină în original).

erau pătate de sânge.

— Tu habar n-ai despre asta. Ai ucis un om neînarmat, un nefilim. Eşti un ucigaş.

Buzele lui Sebastian se arcuiră.

— Crezi că nu ştiu cine a fost ăla? făcu el semn spre Hodge. Starkweather a fost în Cerc. A trădat Conclavul atunci şi a fost blestemat pentru asta. S-ar fi cuvenit să moară pentru ceea ce a făcut, dar Conclavul a fost îngăduitor – şi ce-au obţinut cu asta? El ne-a trădat din nou pe toţi, când i-a vândut Pocalul Mortal lui Valentine în schimbul ridicării blestemului – un blestem pe care l-a meritat.

Se opri, răsuflând zgomotos.

— N-ar fi trebuit s-o fac eu, dar nu puteţi spune că n-a meritat-o.

— Cum de ştii atât de multe despre Hodge? întrebă Clary. Şi ce cauţi aici? Parcă ne înţeleseserăm că rămâi la Palat.

Sebastian şovăi.

— Nu vă mai întorceaţi odată, zise el, în cele din urmă. M-am îngrijorat. M-am gândit că poate aveaţi nevoie de ajutorul meu.

— Aşa că te-ai hotărât să ne ajuţi *ucigându-l pe omul cu care stăteam de vorbă*? întrebă Clary. Pentru că ai considerat tu că avea un trecut pătat? Cine… cine *face ast*a? Nu are niciun sens.

— Nu are, pentru că minte, zise Jace. Se uita la Sebastian – o privire rece, gânditoare. Şi nu prea bine. Am crezut c-aveai să fii un pic mai inspirat, Verlac.

Sebastian îi susţinu privirea netulburat.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Morgenstern.

— Vrea să spună, zise Alec, făcând un pas în faţă, că, dacă într-adevăr crezi că fapta ta a fost justificată, atunci n-o să ai nimic împotrivă să vii cu noi la Sala Acordurilor şi să explici în faţa Consiliului. Nu-i aşa?

Trecu o secundă înainte ca Sebastian să zâmbească –

zâmbetul acela care o fermecase pe Clary înainte, dar acum era ceva strâmb în el, ca un tablou atârnând un pic înclinat pe un perete.

— Bineînţeles că nu.

Veni către ei încet, aproape în pas de plimbare, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Nu de parcă tocmai ar fi comis o crimă.

— Fireşte, zise el, e puţin ciudat să fiţi atât de supăraţi că am ucis un om, când Jace îşi pusese în gând să-i taie degetele unul câte unul.

Gura lui Alec se crispă.

— N-ar fi făcut-o.

— Tu… Jace se uita la Sebastian cu scârbă. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Sau poate că, zise Sebastian, eşti de fapt furios fiindcă am sărutat-o pe sora ta. Pentru că ea m-a vrut pe mine.

— Nu-i adevărat, zise Clary, dar niciunul dintre ei nu se uita la ea. Nu te-am vrut, adică.

— Are acest mic obicei, ştii – modul în care tresare când o săruţi, de parc-ar fi surprinsă? Sebastian se opri acum chiar în faţa lui Jace şi zâmbi ca un înger. E mai degrabă adorabil; trebuie să-l fi observat şi tu.

Jace arăta de parc-ar fi fost gata să vomite.

— Sora mea…

— *Sora ta,* zise Sebastian. Chiar este? Pentru că voi doi nu vă purtaţi ca şi cum ar fi sora ta. Aveţi impresia că oamenii nu observă modul în care vă uitaţi unul la altul? Aveţi impresia că ascundeţi bine ce simţiţi? Aveţi impresia că nu toată lumea crede că e nesănătos şi nefiresc? Pentru că aşa este.

— Destul!

Expresia de pe faţa lui Jace era ucigaşă.

— De ce faci asta? întrebă Clary. Sebastian, de ce spui toate

lucrurile astea?

— Pentru că în sfârşit pot, zise Sebastian. Nici nu vă închipuiţi ce a însemnat să fiu în preajma voastră în ultimele câteva zile, să fiu silit să mă prefac că vă pot suporta. Că vederea voastră nu mă îngreţoşa. Tu… îi zise el lui Jace, în fiecare secundă în care nu alergi cu limba scoasă după propria-ţi soră, te văicăreşti la nesfârşit despre cum tăticuţul tău nu te-a iubit. Ei bine, cine l-ar putea învinui pentru asta Şi tu, fufă imbecilă… se întoarse el spre Clary, să dai cartea aceea nepreţuită unei corcituri de magician; ai măcar o singură celulă de creier în căpşorul ăla al tău? Şi tu… îşi îndreptă el următoarea salvă batjocoritoare către Alec. Cred că ştim cu toţii ce e anapoda cu tine. N-ar t*rebui* să-i lase pe cei de teapa ta în Conclav. Eşti dezgustător!

Alec păli, deşi părea mai mult stupefiat decât altceva. Clary nu-l putea condamna – era greu să te uiţi la Sebastian, la zâmbetul lui angelic, şi să-ţi imaginezi că putea spune lucrurile acestea.

— Să te *prefaci* că poţi să ne suporţi? repetă ea. Dar de ce a trebuit să te prefaci, doar dacă nu erai… doar dacă nu ne spionai, sfârşi ea, dându-şi seama de adevăr chiar în momentul în care îl rostea. Doar dacă nu erai un spion de-al lui Valentine.

Faţa frumoasă a lui Sebastian se strâmbă, gura lui plină devenind o linie, iar ochii lui migdalaţi, eleganţi, îngustându-se şi devenind două fante.

— Şi în sfârşit s-au prins, zise el. Jur, sunt dimensiuni de demoni cu totul lipsiţi de gândire în spaţiu care sunt mai puţin tembeli decât clica voastră.

— Poate că n-om fi noi prea deştepţi, zise Jace, dar cel puţin suntem vii.

Sebastian se uită la el cu dezgust.

— Eu sunt viu, îi atrase el atenţia.

— Nu pentru mult timp, zise Jace.

Lumina lunii explodă din lama pumnalului său când se aruncă asupra lui Sebastian, mişcându-se atât de repede, încât păru un tremur al aerului, mai rapid decât orice mişcare omenească văzuse Clary vreodată.

Până acum.

Sebastian ţâşni într-o parte, ratând lovitura, şi îi prinse braţul lui Jace în timp ce scăpa pumnalul. Arma zăngăni pe pământ, iar apoi Sebastian îl înşfăcă pe Jace de spatele jachetei. Îl ridică deasupra capului şi-l azvârli cu o putere incredibilă. Jace zbură prin aer, se izbi de zidul Citadelei cu o forţă care-i rupse oasele şi se prăbuşi grămadă la pământ.

— Jace!

Clary văzu alb în faţa ochilor. Se repezi la Sebastian să-l strângă de gât, dar el se feri din calea ei şi îşi coborî braţul – un gest la fel de obişnuit ca atunci când ar fi alungat o insectă. Lovitura o nimeri puternic în tâmplă, trimiţând-o învârtindu-se la pământ. Ea se rostogoli cu faţa în sus, clipind să-şi îndepărteze vălul roşu de durere de pe ochi. Alec îşi luase arcul din spinare; era încordat, cu pana săgeţii deja fixată. Mâinile lui nu şovăiră când îl ţinti pe Sebastian.

— Stai pe loc, zise el, şi pune-ţi mâinile la spate.

Sebastian râse.

— N-ai trage tu în mine, spuse el.

Se îndreptă spre Alec cu paşi degajaţi, nepăsători, de parcă umbla prin bucătăria lui de-acasă.

Alec îşi miji ochii. Ridică mâinile făcând o serie de mişcări sigure şi graţioase; trase săgeata şi-i dădu drumul. Zbură către Sebastian…

Şi rată ţinta. Sebastian se ferise sau se mişcase în vreun fel, Clary n-ar fi putut spune, iar săgeata trecuse pe lângă el, înfigându-se în trunchiul unui copac. Alec nu avu timp decât să

se uite o clipă surprins, înainte ca Sebastian să se repeadă la el, smulgându-i arcul. Sebastian îl rupse în mâini – îl rupse pe jumătate, iar trosnetul lemnului o făcu pe Clary să se chircească, de parcă ar fi auzit oase rupându-se. Se chinui să se ridice în capul oaselor, ignorând durerea arzătoare din cap. Jace zăcea la câţiva metri distanţă de ea, complet nemişcat. Încercă să se ridice în picioare, dar picioarele păreau să n-o asculte.

Sebastian aruncă în lături jumătăţile de arc şi-l atacă pe Alec. Alec deja avea un pumnal de seraf tras din teacă, sclipind în mâna lui, dar Sebastian îl devie într-o parte când Alec veni spre el – îl devie într-o parte şi-l prinse pe Alec de gât, aproape ridicându-l de la pământ. Îl strângea fără milă, cu răutate, rânjind că Alec se sufoca şi se zbătea.

— Lightwood, şopti el, deja am avut grijă de unul dintre voi azi. Nu m-aş fi aşteptat să am norocul s-o fac şi cu al doilea.

Sări înapoi ca o marionetă trasă brusc de sfoară. Eliberat, Alec căzu moale la pământ, ducându-şi mâinile la gât. Clary îi auzi respiraţia horcăită, disperată – dar ochii ei erau la Sebastian. O umbră neagră i se lipise de spinare şi se încleştase de el ca o lipitoare. El îşi dusese mâinile la gât, icnind şi sufocându-se în timp ce se învârtea în loc şi sfâşie cu ghearele acel ceva care-l apucase de gâtlej. Când se întoarse, lumina lunii căzu direct pe el şi Clary văzu ce se întâmpla.

Era Simon. Braţele lui se încolăciseră pe gâtul lui Sebastian, colţii săi albi sclipind ca nişte ace de os. Era prima oară când Clary îl vedea arătând pe de-a-ntregul a vampir, din noaptea aceea când se ridicase din mormânt, şi se holba cu o uluire oripilată, incapabilă să-şi întoarcă privirea. Buzele lui se retrăseseră arătându-şi colţii, iar incisivii îi erau complet ieşiţi şi ascuţiţi ca pumnalele. Şi-i înfipse în antebraţul lui Sebastian crestându-i pielea şi făcându-i o rană lungă şi roşie.

Sebastian răcni şi se aruncă pe spate, aterizând cu forţă pe

pământ. Se rostogoli, cu Simon călare peste el, amândoi lovind cu ghearele unul într-altul, sfâşiind şi mârâind ca doi câini de luptă într-o Arenă. Sebastian sângera în mai multe locuri când în sfârşit izbuti să se ridice clătinându-se, şi aplică două lovituri de picior puternice în coastele lui Simon. Simon se chirci, ţinându-se cu braţele de piept.

— Căpuşă mică şi scârboasă, mormăi Sebastian, pregătindu-şi piciorul pentru încă o lovitură.

— Eu n-aş face-o, zise o voce calmă.

Capul lui Clary tresăltă, ceea ce îi dădu o altă explozie de durere îndărătul ochilor. Jace stătea la vreun metru şi ceva de Sebastian. Faţa îi era însângerată, avea un ochi umflat şi aproape închis, dar într-o mână ţinea un pumnal de seraf orbitor, iar mâna aceea era fermă.

— N-am ucis nicio fiinţă umană cu vreunul dintre acestea până acum, zise Jace. Dar sunt gata să încerc.

Faţa lui Sebastian se schimonosi. Aruncă o privire în jos, spre Simon, apoi îşi înălţă capul şi scuipă. Cuvintele pe care le spuse după aceea erau într-o limbă pe care Clary n-o recunoscu – şi apoi se întoarse, cu aceeaşi iuţeală înspăimântătoare cu care se mişcase când îl atacase pe Jace, şi dispăru în noapte.

— Nu! strigă Clary.

Încercă să se ridice în picioare, dar durerea era ca o săgeată înroşită în foc, croindu-şi drum prin creierul ei. Se lăsă în iarba umedă. În clipa următoare, Jace se apleca deasupra ei, cu faţa palidă şi îngrijorată. Ea îşi ridică ochii spre el, vederea i se înceţoşă – de bună seamă că i se înceţoşase, nu-i aşa?, altminteri nu şi-ar fi putut niciodată imagina nimbul acela alb din jurul lui, ca un soi de lumină…

Auzi vocea lui Simon şi apoi pe-a lui Alec, şi ceva îi fu înmânat lui Jace – o stelă. Braţul îi ardea şi, în clipa următoare, durerea începu s-o slăbească, iar capul i se limpezi. Deschise

ochii clipind la cele trei feţe adunate deasupra ei.

— Capul meu…

— Ai un cucui, zise Jace. *Iratze* ar trebui să ajute, dar trebuie să te ducem la un doctor din Conclav. Loviturile la cap pot fi înşelătoare.

Îi dădu stela înapoi lui Alec.

— Crezi că poţi să te ridici?

Ea dădu din cap. A fost o greşeală. Durerea o fulgeră din nou, iar nişte mâini se întinseră spre ea şi-o ajutară să se ridice. Simon. Ea se sprijini de el, recunoscătoare, aşteptând să-şi recapete echilibrul. Încă se mai simţea ca şi când s-ar fi putut prăbuşi în orice clipă.

Jace se uita mânios la ea.

— N-ar fi trebuit să te repezi aşa la Sebastian. Nici măcar n-aveai o armă. Ce-a fost în mintea ta?

— Ce-a fost în mintea noastră, a tuturor, sări Alec, în mod neaşteptat, în apărarea ei. Că te-a aruncat prin aer ca pe o minge de baseball. Jace, nu am văzut niciodată pe cineva să te învingă aşa.

— Eu… m-a luat prin surprindere, zise Jace, puţin în silă. Trebuie să aibă un soi de pregătire specială. Nu m-am aşteptat la asta.

— Mda, bine. Simon îşi pipăi coastele, tresărind de durere. Cred că mi-a rupt vreo două coaste. E-n regulă, adăugă el, la privirea îngrijorată a lui Clary. Se vindecă singure. Dar Sebastian e, fără îndoială, puternic. Foarte puternic. Se uită la Jace. De cât timp crezi că stătea acolo, la pândă în întuneric?

Jace arăta înverşunat. Se uita printre copaci, în direcţia în care dispăruse Sebastian.

— Ei bine, o să-l prindă Conclavul – şi-o să-l anatemizeze, probabil. Mi-ar plăcea să-l văd pus sub un blestem ca acela sub care l-au pus pe Hodge. Ar fi o dreptate poetică.

Simon se întoarse cu spatele şi scuipă în tufe. Se şterse la gură cu dosul palmei, cu faţa schimonosită într-o strâmbătură.

— Sângele lui are gust rău… ca otrava.

— Presupun c-o putem adăuga şi pe asta la lista calităţilor lui fermecătoare, zise Jace. Mă întreb ce altceva mai pune la cale în noaptea asta.

— Trebuie să ne întoarcem la Palat.

Expresia de pe faţa lui Alec era crispată, iar Clary îşi aminti că Sebastian îi spusese ceva, ceva despre ceilalţi Lightwood…

— Poţi să mergi, Clary?

Ea se îndepărtă de Simon.

— Pot să merg. Cum rămâne cu Hodge? Nu-l putem lăsa aici pur şi simplu.

— N-avem încotro, zise Alec. O să fie timp să ne întoarcem după el, dacă scăpăm toţi cu viaţă în noaptea asta.

În timp ce părăseau grădina, Jace se opri puţin, îşi scoase jacheta şi o puse peste faţa imobilă a lui Hodge. Clary ar fi vrut să se ducă la Jace şi să pună liniştit o mână pe umărul lui, dar ceva din atitudinea lui îi spuse să nu încerce. Nici măcar Alec nu se apropiase de el şi nu-i oferise o rună vindecătoare, în ciuda faptului că Jace şchiopăta, coborând dealul.

Străbătură împreună cărarea în zigzag, cu armele scoase din teci şi pregătite; bolta cerului era luminată în roşu de Citadela care ardea în urma lor. Dar nu văzură niciun demon. Neclintirea şi lumina nepământeană îi făceau capul lui Clary să pulseze dureros; se simţea ca şi când ar fi fost într-un vis. Epuizarea o prindea ca într-o menghină. Şi ca să pună un picior în faţa celuilalt era ca şi cum ridica o piatră de bordură şi o trântea la pământ, la nesfârşit. Îi putea auzi pe Jace şi pe Alec discutând înaintea ei pe cărare, dar vocile lor erau uşor neclare, în ciuda faptului că erau atât de aproape.

Alec spunea, cu blândeţe, aproape rugător:

— Jace, cum ai putut vorbi, sus, cu Hodge! Nu se poate să gândeşti aşa. Dacă eşti fiul lui Valentine nu înseamnă că eşti un monstru. Indiferent ce ţi-a făcut când erai copil, indiferent ce te-a învăţat, trebuie să-ţi dai seama că nu e vina ta…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Alec. Nu acum, nici altă dată. Nu mă mai întreba despre asta vreodată.

Tonul lui Jace era sălbatic, iar Alec tăcu. Clary aproape că-i simţi întristarea. *Ce noapte*, gândi Clary. O noapte cu atât de multă durere pentru toată lumea!

Încerca să nu se gândească la Hodge, la expresia imploratoare, jalnică de pe faţa lui înainte de a muri. Ei nu-i plăcuse Hodge, dar nu meritase ceea ce-i făcuse Sebastian. Nimeni nu merita. Se gândi la Sebastian, la felul cum se mişcase, cu viteza scânteilor. Nu văzuse niciodată pe altcineva în afară de Jace mişcându-se atât de repede. Voia să înţeleagă misterul ăsta – ce se întâmplase cu Sebastian? Cum de o rudă de-a familiei Penhallow reuşise s-o apuce pe-o cale atât de greşită şi cum de nu observase nimeni? Ea crezuse că el voia s-o ajute să-şi salveze mama, însă tot ce voise de fapt era să-i facă rost lui Valentine de Cartea Albă. Magnus se înşelase – nu din cauza familiei Lightwood aflase Valentine despre Ragnor Fell. Ci din cauza ei, căci ea îi spusese lui Sebastian. Cum de putuse să fie atât de proastă?

Consternată, abia observă când cărarea se transformă în bulevard, conducându-i până în oraş. Străzile erau pustii, casele erau întunecate, multe dintre felinarele de stradă cu lampa-vrăjitoarei erau sparte, geamurile lor făcute cioburi pe caldarâm. Vocile se auzeau, răsunând cu ecou de parcă ar fi venit de la depărtare, iar licărul torţelor se vedea, ici şi acolo, printre umbrele dintre clădiri, dar…

— E înspăimântător de linişte, zise Alec, privind în jur cu surprindere. Şi…

— Nu mai duhneşte a demoni. Jace se încruntă. Ciudat. Haideţi! Să ajungem odată la Palat.

Deşi Clary era pe jumătate pregătită pentru un eventual atac, nu văzură nici picior de demon cât străbătură străzile. Adică, niciunul viu – deşi când trecură pe o alee mai îngustă, dădură peste un grup de vreo trei sau patru vânători de umbre, strânşi în cerc în jurul a ceva care se zbătea şi se zvârcolea pe pământ. Pe rând, ei îl străpungeau cu nişte ţepuşe lungi, ascuţite. Cutremurându-se, ea îşi întoarse privirea.

Sala Acordurilor era luminată ca un foc de tabără, lampa-vrăjitoarei revărsându-se pe toate uşile şi ferestrele sale. Se grăbiră să urce treptele, Clary regăsindu-şi echilibrul când se împiedică. Ameţeala era din ce în ce mai puternică. Lumea părea să se învârtă în jurul ei de parcă ar fi stat într-un glob rotitor. Deasupra, stelele erau ca nişte dungi pictate în alb pe boltă.

— Ar trebui să te întinzi, zise Simon, apoi, cum ea nu răspunse. Clary?

Cu un efort uriaş, ea se sili să-i zâmbească:

— Sunt bine.

Jace, stând la intrarea în Sală, se uită în urmă spre ea, în tăcere. În strălucirea puternică a lămpii-vrăjitoarei, dârele de sânge de faţa lui şi ochiul lui umflat şi negru arătau grotesc.

În Sală se auzea un vuiet grav, murmurul sutelor de glasuri. Lui Clary îi suna ca bătaia unei inimi enorme. Luminile torţelor din suporturi combinate cu strălucirea lămpilor-vrăjitoarei din mâinile tuturor îi închideau ochii şi-i fragmentau vederea; nu mai putea desluşi acum decât siluete vagi, forme şi culori vagi. Alb, auriu şi apoi cerul nopţii deasupra, pălind de la indigo la un albastru pal. Cât de târziu o fi fost?

— Nu-i văd.

Vocea lui Alec – care-şi rotea ochii îngrijorat prin sală după

familia lui – păru că vine de la o sută de kilometri depărtare sau din adâncul mării.

— Ar fi trebuit să fi ajuns până acum.

Vocea lui se stinse, când ameţeala lui Clary se înteţi. Puse o mână pe coloana din apropiere, ca să-şi ţină echilibrul. O mână o mângâie pe spate. Simon. El îi spunea ceva lui Jace şi părea neliniştit. Vocea lui se dilua printre zecile de voci ale celorlalţi, ridicându-se şi coborând în jurul ei ca valurile mării.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Demonii pur şi simplu s-au întors şi au plecat, au dispărut.

— Din cauza răsăritului, probabil. Le e frică de răsărit şi nu mai e mult până atunci.

— Nu, e mai mult decât atât.

— Nu vrei tu să crezi că se vor întoarce mâine-noapte sau peste două nopţi.

— Nu spune asta; n-ai niciun motiv să susţii asta. Or să repună în funcţiune protecţiile.

— Iar Valentine o să le suprime iar.

— Poate că aşa ne trebuie. Poate că Valentine are dreptate – poate ca aliindu-ne cu repudiaţii înseamnă că am pierdut binecuvântarea Îngerului.

— Taci. Puţin respect! Se numără morţii, acolo, în Piaţa Îngerului.

— Uite-i! exclamă Alec. Acolo, lângă estradă. Se pare că…

Vocea i se curmă şi în clipa următoare plecă, făcându-şi loc cu forţa în mulţime. Clary îşi miji ochii, încercând să-şi ascută vederea. Tot ce putea vedea erau imagini şterse…

Îl auzi pe Jace ţinându-şi brusc răsuflarea şi apoi, fără niciun cuvânt, se repezea prin mulţime după Alec. Clary lăsă coloana, vrând să se ia după ei, dar se împiedică. Simon o prinse.

— Trebuie să te întinzi, Clary, zise el.

— Nu, şopti ea. Vreau să văd ce s-a întâmplat…

Se întrerupse. El se uita pe deasupra ei, după Jace, şi părea stupefiat. Adunându-şi puterile lângă coloană, se ridică şi ea pe vârfuri, chinuindu-se vadă pe deasupra mulţimii…

Iată-i acolo, familia Lightwood: Maryse cu braţele în jurul lui Isabelle, care plângea, şi Robert Lightwood, stând pe jos şi ţinând în braţe ceva – nu, *pe cineva,* şi Clary se gândi la prima oară când îl văzuse Max, la Institut, nemişcat şi dormind dus pe o canapea, cu ochelarii alunecaţi într-o parte şi cu mâna atârnând pe podea. *Poate dormi oriunde*, spusese Jace, şi aproape că arăta de parcă şi acum ar fi dormit în poala tatălui său, dar Clary pricepu că nu dormea.

Alec era în genunchi, ţinând o mână de-a lui Max, dar Jace rămăsese în picioare, neclintit şi, mai mult decât orice, părând pierdut, de parcă habar n-avea unde era sau ce căuta acolo. Clary nu-şi dorea decât să dea fuga la el şi să-l îmbrăţişeze, dar expresia de pe faţa lui Simon îi spunea că nu era o idee bună, la fel cum o oprea şi amintirea conacului şi a modului în care o îmbrăţişase Jace acolo. Ea era ultima persoană pe lumea asta care i-ar fi putut da vreo mângâiere.

— Clary, zise Simon, dar ea îl împingea şi se îndepărta de el, în pofida ameţelii şi a durerii de cap.

Alergă la uşa Palatului şi o deschise, ieşind fuga pe trepte şi oprindu-se acolo, trăgând cu nesaţ aer rece în piept. În depărtare, orizontul era vârstat cu foc roşu, stelele se stingeau, şterse de cerul care se lumina. Noaptea se sfârşea. Veniseră zorii.

13

UNDE ESTE DURERE

Clary se trezi tresărind dintr-un vis despre îngeri însângeraţi, cu cearşafurile înfăşurate în jurul ei într-o spirală strânsă. Era întuneric beznă şi sufocant în dormitorul de oaspeţi al lui Amatis, ca şi când ar fi fost închisă într-un coşciug. Întinse mâna şi deschise draperiile. Lumina năvăli înăuntru. Ea se încruntă şi trase draperiile la loc.

Vânătorii de umbre îşi ardeau morţii şi, de la atacul demonilor, cerul dinspre apus era încontinuu pătat de fum. Lui Clary i se făcea rău să se uite într-acolo pe fereastră, aşa că ţinu draperiile trase. În întunericul camerei, ea închise ochii, încercând să-şi aducă aminte visul. Fusese un vis cu îngeri, iar imaginea runei pe care i-o arătase Ithuriel răsărea mereu şi mereu în dosul pleoapelor sale ca un semn de liberă trecere pâlpâind la semafor. Era o rună simplă, la fel de simplă ca un nod, dar oricât s-ar fi concentrat ea, n-o putea descifra, nici nu-şi putea închipui ce însemna. Tot ce ştia era că ei i se părea cumva incompletă, de parcă cel care ar fi creat-o n-o terminase, de fapt.

Acestea nu sunt primele vise pe care ţi le-am arătat vreodată, spusese Ithuriel. Se gândi şi la celelalte vise: Simon cu două cruci arse în palmele sale, Jace cu aripi, lacuri cu pojghiţă de gheaţă ce crăpa şi strălucea ca sticla oglinzii. Oare tot îngerul i le trimisese şi pe acestea?

Oftând, se ridică în capul oaselor. Visele poate că erau rele, dar imaginile din momentele de trezie care îi traversau creierul nu erau mai bune. Isabelle, plângând pe podea în Sala Acordurilor, trăgând cu atâta forţă de părul negru în care îşi împletise degetele, încât Clary se temuse că şi l-ar fi putut

smulge. Maryse ţipând la Jia Penhallow că băiatul pe care îl aduseseră în casa lor făcuse asta, nepotul lor, şi că, dacă era un aliat atât de apropiat de Valentine, atunci ce i-a spus el despre ei? Alec încercând s-o calmeze pe mama lui, cerându-i lui Jace să-l ajute, dar Jace nefăcând nicio mişcare, în timp ce soarele se ridica peste Alicante şi strălucea puternic prin tavanul de sticlă al Sălii. „S-a făcut dimineaţă”, spusese Luke, care arăta mai obosit decât îl văzuse Clary vreodată, „e timpul să aducem morţii înăuntru”. Şi trimisese patrule să adune vânătorii de umbre şi licantropii ce zăceau pe stradă şi să-i aducă în piaţa din faţa Palatului, piaţa pe care Clary o străbătuse cu Sebastian, când ea comentase că Palatul arăta ca o biserică. I se păruse atunci un loc drăguţ, mărginit de flori şi prăvălii viu-colorate. Iar acum era plin de cadavre.

Inclusiv Max. Gândindu-se la băieţelul care discutase cu ea atât de serios despre manga, i se strângea inima dureros. Ea îi promisese că o să-l ducă la Planeta Interzisă, dar asta n-avea să se mai întâmple acum. *I-aş fi cumpărat cărţi,* gândi ea. *Orice cărţi şi-ar fi dorit el.* Acum, asta nu mai conta.

Nu te mai gândi la asta. Clary aruncă la o parte cearşafurile şi se dădu jos din pat. După un duş rapid, se îmbrăcă în jeanşii şi puloverul pe care le purtase în ziua în care venise de la New York. Îşi îngropa faţa în pulover înainte să-l îmbrace, sperând să simtă un pic din mirosul Brooklynului sau mirosul detergentului – ceva care să-i aducă aminte de casă –, dar fusese spălat şi mirosea a săpun de lămâie. Oftând din nou, coborî în bucătărie.

Casa era pustie, în afară de Simon, care stătea pe o canapea în living. Prin ferestrele deschise din spatele lui se revărsa lumina zilei. Devenise ca o pisică, se gândi Clary, căutând întotdeauna un loc disponibil în bătaia soarelui unde să se încovrige. Indiferent cât de mult ar fi stat în soare, pielea lui rămânea la

fel de albă ca fildeşul.

Ea luă un măr din castronul de pe masă şi se lăsă lângă el pe canapea strângându-şi picioarele sub ea.

— Ai dormit vreun pic?

— Un pic. El se uită la ea. Eu ar fi trebuit să te întreb asta. Tu eşti cea care are cearcăne la ochi. Alte coşmaruri?

Ea ridică din umeri.

— Aceleaşi teme. Moarte, distrugere, îngeri răi.

— Deci foarte asemănător cu viaţa reală, să înţeleg.

— Mda, dar barem când mă trezesc, se termină. Muşcă o dată din măr. Lasă-mă să ghicesc. Luke şi Amatis sunt la Sala Acordurilor, la o altă şedinţă.

— Mda. Cred că fac şedinţă oriunde sunt împreună şi discută ce alte şedinţe trebuie să mai ţină. Simon trăgea alene de ciucurii unei perne-fantezie. Ai mai auzit ceva de la Magnus?

— Nu.

Clary încerca să nu se gândească la faptul că trecuseră trei zile de când îl văzuse ultima oară pe Magnus şi el nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Sau la faptul că în realitate nu-l oprea nimic să ia Cartea Albă şi să dispară cu ea în eter, pentru a nu se mai afla niciodată despre el. Se întrebă de ce crezuse ea vreodată că să aibă încredere în cineva care-şi dădea cu atât de mult dermatograf era o idee bună. Atinse uşor încheietura mâinii lui Simon.

— Dar tu? Tu ce faci? Te simţi încă bine aici?

Ea ar fi vrut ca Simon să plece acasă când bătălia se termina – acasă, unde era în siguranţă. Dar el se împotrivise ciudat de îndârjit. Indiferent de motive, părea că voia să rămână. Spera că nu o făcea pentru că-şi vârâse în cap că trebuia să aibă grijă de ea – aproape că voise să se opună şi să-i declare că nu avea nevoie de protecţia lui, dar n-o făcuse, pentru că o parte din ea nu putea îndura să-l vadă plecând. Aşa că el rămăsese, iar

Clary era, în secret, vinovat bucuroasă.

— Îţi faci rost… ştii tu… de ce ai nevoie?

— Vrei să spui sânge? Mda, Maia încă îmi mai aduce sticlele în fiecare zi. Nu mă întreba de unde face rost, totuşi.

În prima dimineaţă când Simon se trezise în casa lui Amatis, un licantrop rânjit se înfăţişase pe treptele de la intrare cu o pisică vie pentru el.

— Sânge, spusese el, cu o voce răspicată. Pentru tine. Proaspăt!

Simon îi mulţumise licantropului, aşteptase să plece, apoi, uşor verde la faţă, îi dăduse drumul pisicii.

— Bine, dar trebuie să-ţi faci rost de sânge de *undeva,* zisese Luke, părând amuzat.

— Am o pisică animal de companie, răspunsese Simon. E cu neputinţă.

— O să-i spun Maiei, promisese Luke.

Şi, de atunci încolo, sângele îi fusese adus discret în sticle de lapte. Clary habar n-avea de unde făcea Maia rost de el şi, ca şi Simon, nu voia să întrebe. Ea n-o mai văzuse pe fata vârcolac din noaptea bătăliei – licantropii îşi făcuseră tabăra undeva în pădurea din apropiere, şi numai Luke rămăsese în oraş.

— Ce-i? Simon îşi lăsase capul pe spate, uitându-se la ea printre genele plecate. Arăţi de parcă ai vrea să mă întrebi ceva.

Erau mai multe lucruri pe care Clary ar fi vrut să-l întrebe, dar se hotărî pentru unul cu opţiuni mai sigure.

— Hodge, zise ea şi şovăi. Când eraţi în celule… tu chiar n-ai ştiut că era el?

— Nu-l puteam *vedea.* Puteam doar să-l aud prin zid. Am vorbit amândoi… mult.

— Şi ţi-a plăcut de el? Vreau să spun, a fost drăguţ?

— *Drăguţ?* Nu ştiu. Chinuit, trist, inteligent, milos în scurte momente – mda, mi-a plăcut de el. Cred că într-un fel i-am

amintit de el însuşi, cumva…

— Nu *spune* asta! Clary se ridică dreaptă, aproape scăpând mărul din mână. Tu nu eşti nimic din ceea ce a fost Hodge.

— Nu crezi că sunt chinuit şi inteligent?

— Hodge era rău. Tu nu eşti. Clary vorbea hotărât. Şi cu asta, basta.

Simon oftă.

— Oamenii nu se nasc buni sau răi. Poate că se nasc cu ambele tendinţe, dar modul în care îţi trăieşti viaţa contează. Şi oamenii pe care-i cunoşti. Valentine a fost prietenul lui Hodge şi nu cred că Hodge chiar a mai avut în viaţa lui pe cineva care să-l solicite sau să-l facă un om mai bun. Dacă eu aş fi avut viaţa lui, nu ştiu cum aş fi devenit în cele din urmă. Dar n-am avut-o. Eu am familie. Şi te am pe tine.

Clary îi zâmbi, dar cuvintele lui răsunau dureros în urechile ei. *Oamenii nu se nasc buni sau răi.* Şi ea crezuse întotdeauna că asta era adevărat, dar în imaginile pe care i le arătase îngerul, o văzuse pe mama ei numindu-şi propriul copil un monstru. Ar fi vrut să-i poată spune lui Simon despre asta, să-i povestească tot ce-i arătase îngerul, dar nu putea. Ar fi însemnat să-i spună şi ceea ce descoperiseră ei despre Jace, şi asta n-ar putut face. Era secretul lui, nu al ei. Simon o întrebase odată ce voise să spună Jace când vorbise cu Hodge, de ce zisese despre el însuşi că era un monstru, dar ea nu-i putuse răspunde decât că era greu să înţelegi ce voia să spună Jace şi-n momentele lui bune. Nu era sigură Simon o crezuse, dar n-o mai întrebase a doua oară.

N-a mai apucat să dea vreo replică, pentru că se auzi un ciocănit puternic în uşă. Încruntându-se, Clary puse cotorul de măr pe masă.

— Răspund eu.

Pe uşa deschisă pătrunse un val de aer rece, proaspăt. Aline

Penhallow stătea pe treptele de la intrare, purtând o jachetă trandafiriu-închis care aproape că se potrivea cu cearcănele pe care le avea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise ea, fără preambul.

Surprinsă, Clary nu putu decât să dea din cap şi să ţină uşa deschisă.

— Bine. Intră.

— Mersi.

Aline trecu pe lângă ea cu bruscheţe şi intră în living. Îngheţă când îl văzu pe Simon stând pe canapea şi rămase cu gura căscată de uluire.

— Ăsta nu e…?

— Vampirul? rânji Simon.

Uşoara, dar inumana ascuţime a incisivilor lui era uşor observabilă pe buza de jos când rânjea în felul ăsta. Clary îşi dori să nu fi rânjit.

Aline se întoarse spre Clary.

— Putem vorbi între patru ochi?

— Nu, zise Clary şi se aşeză pe canapea lângă Simon. Orice ai de spus, poţi să ne spui amândurora.

Aline îşi muşcă buza.

— Bine. Uite, aş vrea să le spun ceva lui Alec, Jace şi Isabelle, dar habar n-am unde să-i găsesc în clipa asta.

Clary oftă.

— Au tras nişte sfori şi s-au mutat într-o casă goală. Familia din casa aceea e plecată la ţară.

Aline dădu din cap. Multă lume plecase din Idris, după atac. Majoritatea rămăsese – mai mulţi decât s-ar fi aşteptat Clary –, dar destul de mulţi îşi făcuseră bagajele şi plecaseră, lăsându-şi casele goale.

— Sunt bine, dacă asta voiai să ştii. Uite, nici eu nu i-am mai văzut de la bătălie încoace. Le-aş putea trimite un mesaj prin

Luke, dacă vrei…
— Nu ştiu. Aline îşi rodea buza de jos. Părinţii mei au trebuit să-i spună mătuşii lui Sebastian, de la Paris, ce a făcut el. Ea a fost foarte supărată.
— Cine n-ar fi, când nepotul se dovedeşte a fi capul răutăţilor, zise Simon.
Aline îi aruncă o privire încruntată.
— A spus că e ceva cu totul neobişnuit pentru el şi că trebuie să fie vreo greşeală. Prin urmare, mi-a trimis nişte fotografii cu el.
Aline se scotoci în buzunar şi scoase câteva fotografii uşor îndoite pe care i le întinse lui Clary.
— Uite.
Clary se uită. Fotografiile înfăţişau un băiat cu părul negru care râdea, frumos la modul neconvenţional, cu un zâmbet strâmb şi un nas puţin cam prea mare. Arăta a genul de băiat cu care ar fi fost amuzant să-ţi petreci vremea. Şi deopotrivă nu semăna absolut deloc cu Sebastian.
— *Ăsta* e vărul tău?
— E Sebastian Verlac. Ceea ce înseamnă…
— Că băiatul care a fost aici şi care s-a dat drept Sebastian este cu totul altcineva?
Clary scotocea printre fotografii cu o agitaţie crescândă.
— Am crezut… Aline îşi muşca din nou buza. M-am gândit că dacă familia Lightwood ar şti că Sebastian – sau cine o fi fost băiatul ăla – nu era vărul nostru, poate că m-ar ierta. Poate că ne-a*r i*erta.
— Sunt sigură că da! Clary îşi îndulci vocea cât putu. Dar problema e mai importantă de-atât. Conclavul va dori să ştie că Sebastian n-a fost doar un puşti vânător de umbre prost sfătuit. Valentine l-a trimis aici în mod voit ca spion.
— A fost atât de convingător, zise Aline. Ştia lucruri pe care

numai familia mea le ştia. Ştia lucruri din copilăria noastră…

— Te face să te întrebi, zise Simon, ce s-a întâmplat cu adevăratul Sebastian. Vărul tău. Ai zice că a părăsit Parisul, cu destinaţia Idris, dar n-a mai ajuns de fapt aici. Deci ce s-a întâmplat cu el pe drum?

Răspunse Clary.

— Valentine, asta s-a întâmplat. Trebuie să fi plănuit totul şi a ştiut unde avea să fie Sebastian şi cum să-l intercepteze pe drum. Iar dacă a făcut asta cu Sebastian…

— Atunci s-ar putea să mai fie şi alţii, zise Aline. Ar trebui să spui Conclavului. Spune-i lui Lucian Graymark.

Surprinse privirea mirată a lui Clary.

— Oamenii îl ascultă. Aşa au zis părinţii mei.

— Poate ar trebui să vii şi tu cu noi la Palat, sugeră Simon. Să le spui tu însăţi.

Aline clătină din cap.

— Nu pot să dau ochii cu familia Lightwood. Mai ales cu Isabelle. Ea mi-a salvat viaţa şi eu… eu am fugit. Nu m-am putut opri. Pur şi simplu am fugit.

— Erai în stare de şoc. Nu e vina ta.

Aline păru neconvinsă.

— Iar acum, fratele ei… Se întrerupse, muşcându-şi din nou buza. Oricum, uite, mai voiam să-ţi spun ţie ceva, Clary.

— Să-mi spui *mie?* zise Clary nedumerită.

— Da. Aline trase adânc aer în piept. Uite, peste ce ai dat tu, când cu mine şi Jace, nu era nimic. *Eu* l-am sărutat *pe el.* A fost un… experiment. Şi n-a ieşit bine.

Clary simţi că i se aprind obrajii, într-un roşu care trebuie să fi fost cu adevărat spectaculos. *De ce îmi spune mie asta?*

— Uite, e în regulă. E treaba lui Jace, nu a mea.

— Păi, ai părut foarte supărată, la momentul acela. Un uşor zâmbet juca în colţurile gurii lui Aline. Şi cred că ştiu de ce.

Clary înghiţi cu greu gustul acid care-i umpluse gura.

— Ştii?

— Uite, fratele tău e mare crai. Toată lumea ştie asta; se întâlneşte cu multe fete. Tu ţi-ai făcut griji că dacă o să se încurce cu mine o să dea de bucluc. La urma urmelor, familiile noastre sunt – *au fost* – prietene. Nu trebuie să-ţi faci probleme, totuşi. Nu e genul meu.

— Nu cred c-am mai auzit vreodată o fată spunând asta până acum, zise Simon. Credeam că Jace e genul tuturor.

— Şi eu am crezut aşa, zise Aline încet, ăsta e şi motivul pentru l-am sărutat. Încercam să aflu dacă există vreun băiat care e tipul meu.

Ea l-a sărutat pe el, gândea Clary. *Nu el a sărutat-o pe ea. Ea l-a sărutat pe el.* Îi întâlni privirea lui Simon, peste capul lui Aline. Simon părea amuzat.

— Ei bine, şi la ce concluzie ai ajuns?

Aline ridică din umeri.

— Nu sunt sigură încă. Dar, hei, cel puţin nu trebuie să vă mai faceţi griji pentru Jace.

Măcar.

— Întotdeauna trebuie să-mi fac griji pentru Jace.

Spaţiul din Sala Acordurilor fusese rapid reconfigurat noaptea bătăliei încoace. Acum când Citadela fusese distrusă, servea drept sala de Consiliu, un loc de întâlnire pentru familiile care încă îşi mai căutau membrii lipsă şi un loc de unde să afle ultimele noutăţi. Fântâna din centru era uscată şi, de-o parte şi de cealaltă a sa, fuseseră puse şiruri de bănci lungi, în faţa estradei înălţate, din capătul îndepărtat al sălii. În vreme ce vreo câţiva nefilimi erau aşezaţi pe bănci la ceea ce părea a fi Şedinţă de Consiliu, pe culoare şi pe sub arcadele care încercuiau marea sală alţi zeci de alţi vânători de umbre se

foiau neliniştiţi. Sala nu mai arăta ca un loc în care oricine s-ar fi gândit să danseze. În aer plutea ceva ciudat, un amestec de încordare şi anticipare.

În pofida faptului că în mijloc era adunat Conclavul, de peste tot se înălţau murmurele conversaţiilor. Clary prinse frânturi de discuţii, în vreme ce ea şi Simon treceau prin încăpere: turnurile demonilor funcţionau din nou. Vrăjile de protecţie fuseseră restabilite, dar ceva mai slabe ca înainte. Demonii fuseseră văzuţi pe dealurile de la sud de oraş. Casele de la ţară fuseseră abandonate şi multe familii părăsiseră oraşul, iar vreo câteva părăsiseră şi Conclavul.

Pe estradă, înconjurat de hărţi ale oraşului atârnate de perete, stătea Consulul, privind fioros ca un bodyguard lângă un omuleţ scund şi gras, îmbrăcat în cenuşiu. Grasul gesticula mânios în timp ce vorbea, dar nimeni nu părea să-i dea atenţie.

— Oh, la dracu', ăla-i Inchizitorul, murmură Simon la urechea lui Clary, arătându-i-l. Aldertree!

— Şi uite-l pe Luke acolo, zise Clary, zărindu-l prin mulţime.

Stătea lângă fântâna uscată, adâncit în conversaţie cu un bărbat într-un costum de luptă foarte uzat, cu jumătate de cap sub un bandaj. Clary se uită în jur după Amatis şi o zări, în sfârşit, stând tăcută la capătul unei bănci, cât mai departe cu putinţă de ceilalţi vânători de umbre. Îi prinse privirea lui Clary şi făcu o figură speriată, dând să se ridice în picioare.

Luke o văzu pe Clary, se încruntă şi îi vorbi cu voce joasă omului bandajat, rugându-l să-l scuze. Traversă încăperea până în locul unde Clary şi Simon stăteau lângă una dintre coloane, din ce în ce mai încruntat pe măsură ce se apropia.

— Ce căutaţi aici? Ştiţi că nu sunt admişi copiii la întrunirile Conclavului, cât despre tine…

Îl fulgeră cu privirea pe Simon.

— Probabil că nu-i cea mai bună idee pentru tine să te arăţi în

faţa Inchizitorului, chiar dacă într-adevăr nu prea poate face mare lucru. Un zâmbet îi trase colţul gurii în sus: Nu fără a pune în pericol orice alianţă pe care Conclavul ar vrea s-o încheie cu repudiaţii în viitor cel puţin.

— Exact.

Simon flutură din degete un salut spre Inchizitor, pe care Aldertree îl ignoră.

— Simon, încetează. Suntem aici pentru un motiv serios.

Clary întinse fotografiile cu Sebastian spre Luke.

— Acesta este Sebastian Verlac. *Adevăratul* Sebastian Verlac.

Luke se întunecă la faţă. Se uită la fotografii fără să spună nimic. În timp ce Clary repetă povestea pe care i-o spusese Aline. Simon, între timp, stătea ca pe ghimpi, aruncând priviri încruntate spre Aldertree care îl ignora sârguincios.

— Aşadar, adevăratul Sebastian arată foarte asemănător cu versiunea impostoare? întrebă, în final, Luke.

— Nu chiar, zise Clary. Falsul Sebastian era mai înalt. Şi cred că era probabil blond, fiindcă în mod clar îşi vopsea părul. Nimeni nu are părul *atât* de negru.

Iar vopseaua s-a luat pe degetele mele când i l-am atins, se gândi ea, dar păstră remarca pentru sine.

— În orice caz, Aline a vrut să-ţi arătăm noi pozele astea, ţie şi familiei Lightwood. S-a gândit că, dacă aflau că el nu era cu adevărat rudă cu familia Penhallow, atunci poate…

— Nu le-a spus părinţilor ei despre astea, nu-i aşa? arătă Luke spre fotografii.

— Nu încă, bănuiesc, zise Clary. Cred că a venit drept la mine. A vrut să-ţi spun eu ţie. Zicea că oamenii te ascultă pe tine.

— Poate câţiva dintre ei mă ascultă. Luke aruncă o privire înapoi la omul cu faţa bandajată. Tocmai vorbeam cu Patrick

Penhallow, de fapt Valentine a fost bun prieten cu el, cândva, şi s-ar putea să fi ţinut sub observaţie familia Penhallow, într-un fel sau altul, în toţi anii care au trecut de atunci. Voi aţi zis că Hodge v-a spus că avea spioni aici.

Îi dădu fotografiile înapoi lui Clary.

— Din păcate, familia Lightwood n-o să ia parte la Consiliu astăzi. În dimineaţa asta au fost funeraliile lui Max. Foarte probabil, sunt în cimitir. Văzând expresia de pe faţa lui Clary, adăugă: A fost o ceremonie foarte restrânsă, Clary. Doar membrii familiei.

Dar eu sunt din familia lui Jace, protestă o voce firavă, din capul ei. Însă o altă voce, una mai puternică, o surprinse cu amărăciunea ei. *Şi el ţi-a spus că a fi în preajma ta era ca a sângera încet până la moarte. Chiar crezi că are nevoie de asta când e deja la funeraliile lui Max?*

— Atunci o să poţi să le spui diseară, poate, zise Clary. Vreau să spun… cred că vor fi veşti bune. Oricine ar fi de fapt Sebastian, nu este rudă cu prietenii lor.

— Ar fi o veste şi mai bună dacă am şti cine a fost, murmură Luke. Sau ce alţi spioni mai are Valentine aici. Trebuie să fie mai mulţi, cel puţin cei implicaţi în suprimarea protecţiilor. Asta nu s-a putut face decât din interiorul oraşului.

— Hodge a zis că Valentine găsise calea s-o facă, spuse Simon. A zis că îţi trebuia sânge de demon ca să anihilezi protecţiile, dar că nu exista nicio cale să introduci sânge de demon în oraş. Numai că Valentine descoperise cum s-o facă.

— Cineva a pictat o rună cu sânge de demon în vârful unuia dintre turnuri, zise Luke oftând, aşadar în mod clar Hodge a avut dreptate. Din păcate, Conclavul a avut întotdeauna prea mare încredere în protecţiile lor. Dar chiar şi cea mai deşteaptă problemă are o soluţie.

— Mi se pare un soi de „cel deştept care te bate măr la joc”,

zise Simon. În secunda în care îţi protejezi fortăreaţa cu o Vrajă de Completă Invincibilitate, vine cineva şi îşi dă seama cum să-ţi facă praf locul.
— Simon, zise Clary, taci din gură.
— Nu e prea departe de adevăr, zise Luke. Chiar nu ştim cum au adus ei sângele de demon în oraş fără să anuleze mai întâi protecţiile. Ridică din umeri. E cea mai mică dintre problemele noastre acum. Protecţiile au fost restabilite, dar deja ştim că nu sunt invulnerabile. Valentine s-ar putea întoarce în orice clipă cu o forţă armată încă şi mai mare şi mă îndoiesc că l-am putea respinge. Nu sunt destui nefilimi, iar cei care se află aici sunt complet demoralizaţi.
— Dar repudiaţii? zise Clary. I-ai spus Consulului c-ar trebui să lupte împreună, Conclavul cu repudiaţii.
— Pot să le spun asta lui Malachi şi lui Aldertree până mă învineţesc la faţă, fiindcă nu înseamnă că vor asculta, zise Luke, cu lehamite. Singurul motiv pentru care mă lasă totuşi să stau aici este deoarece Conclavul a votat să mă păstreze ca povăţuitor. Şi Conclavul a făcut asta doar pentru că nu puţini au fost salvaţi de haita mea. Însă asta nu înseamnă că vor mai mulţi repudiaţi în Idris…
Cineva ţipă.
Amatis era în picioare, cu mâna la gură, holbându-se spre intrarea Sală. Un bărbat stătea în uşă, încadrat de lumina soarelui de-afară. Era doar o siluetă, până când a făcut un pas înainte, pătrunzând în Sală, iar Clary îi putu vedea în sfârşit faţa.
Valentine.
În mod inexplicabil, primul lucru pe care l-a observat Clary a fost că era proaspăt bărbierit. Asta îl făcea să pară mai tânăr, mai asemănător cu băiatul furios din amintirile pe care Ithuriel i le arătase ei. În loc de echipamentul de luptă, purta un costum

cu dunguliţe, elegant croit, şi cravată. Era neînarmat. Putea să fie un bărbat oarecare pe străzile din Manhattan. Putea să fie tatăl oricui.

Nu se uită spre Clary, nu-i remarcă prezenţa în niciun fel. Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Luke, în timp ce înainta pe intervalul strâmt dintre bănci.

Cum de-a venit aici aşa, fără nicio armă? se întrebă Clary, iar la întrebarea ei i se răspunse o clipă mai târziu: Inchizitorul Aldertree scoase un sunet ca de urs rănit; se smulse de lângă Malachi, deşi acesta încerca să-l ţină pe loc; se clătină pe treptele estradei şi se repezi la Valentine.

Trecu prin trupul lui Valentine ca un cuţit printr-o hârtie. Valentine se întoarse să-l privească pe Aldertree cu o expresie de interes afabil, în vreme ce Inchizitorul îşi pierdu echilibrul, se ciocni de o coloană şi căzu lat la podea. Consulul, venind după el, se aplecă să-l ajute să se ridice – când făcu acest lucru, pe faţă avea o expresie de dezgust slab mascat, iar Clary se întrebă dacă dezgustul era îndreptat spre Valentine sau spre Aldertree pentru că se purtase atât de prosteşte.

Încă un murmur slab străbătu sala. Inchizitorul chiţăi şi se zbătu ca un şobolan în cursă, Malachi ţinându-l zdravăn de braţe, în timp ce Valentine continuă să meargă prin sală fără să-l mai privească pe niciunul dintre cei doi. Vânătorii de umbre care fuseseră strânşi în jurul băncilor se dădură înapoi, ca valurile Mării Roşii despicându-se în faţa lui Moise, lăsând drum liber către mijlocul sălii. Clary se înfioră când el se apropie de locul unde stăteau ea cu Luke şi cu Simon. *E doar o proiecţie,* îşi spuse ea. *Nu e cu adevărat aici. Nu-ţi poate face rău.*

Lângă ea, Simon se cutremură. Clary îl luă de mână, tocmai când Valentine se opri la treptele estradei şi se întoarse ca să se uite drept la ea. Ochii lui o cercetară o dată, cu indiferenţă, de

parcă i-ar fi luat măsurile, trecură peste Simon în întregime şi se opriră asupra lui Luke.

— Lucian, zise el.

Luke îi susţinu privirea, hotărât şi drept, fără să spună nimic. Era prima oară după întâlnirea de la Renwick când se vedeau în aceeaşi încăpere, îşi spuse Clary, şi atunci Luke, plin de sânge, fusese gata să moară în urma luptei. Era uşor acum să observi deosebirile şi asemănările dintre cei doi bărbaţi – Luke, în puloverul lui jerpelit şi în jeanşi, şi Valentine, în costumul său care arăta frumos şi scump; Luke cu părul tuns scurt aproape ca miriştea şi încărunţit, iar Valentine aproape arătând tot ca la douăzeci şi cinci de ani – numai că mai rece, cumva, şi mai dur, de parcă trecerea anilor îl transforma, treptat, în piatră.

— Am auzit că acum Conclavul te-a adus şi pe tine în Consiliu, zise Valentine. Ceea ce e potrivit numai pentru un Conclav slăbit de corupţie şi, ca să-i fie bine, gata să suporte să vadă infiltrându-se în el corcituri degenerate.

Vocea lui era placidă, chiar voioasă – într-atât încât era greu să simţi veninul din cuvintele lui sau să fii convins că vorbeşte serios. Privirea i se mută înapoi la Clary.

— Clarissa, zise el, eşti aici, cu vampirul, după câte văd. Când lucrurile or să se mai liniştească un pic, trebuie să discutăm serios despre cum îţi alegi animalele de companie.

Un mârâit gros ieşi în gâtul lui Simon. Clary îi strânse mâna tare, destul de tare încât, dacă ar fi fost momentul, el şi-ar fi smuls-o, îndurerat. Acum păru că nu simte nimic.

— Nu, şopti ea. Nu!

Valentine deja îşi mutase atenţia de la ei. Urcă treptele estradei şi îşi întoarse privirea spre mulţime.

— Atât de multe chipuri cunoscute, observă el. Patrick. Malachi. Amatis.

Amatis stătea înţepenită, cu ochii strălucitori de ură.

Inchizitorul încă se mai lupta în strânsoarea lui Malachi. Valentine îl fulgeră cu privirea, pe jumătate amuzat.

— Chiar şi tu, Aldertree. Am auzit că eşti indirect responsabil pentru moartea vechiului meu prieten Hodge Starkweather. Regretabil.

Luke îşi regăsi glasul.

— Atunci, recunoşti, zise el. Tu ai suprimat protecţiile. Tu ai trimis demonii.

— Eu i-am trimis, zise Valentine. Pot să mai trimit. Cu siguranţă Conclavul – până şi Conclavul, stupid cum este el – a bănuit asta, nu? *Tu*, unul, ai bănuit, nu-i aşa, Lucian?

Ochii lui Luke erau de un albastru grav.

— Am bănuit. Dar te cunosc, Valentine. Deci ai venit să faci un târg sau să te desfeţi cu priveliştea?

— Niciuna, nici alta. Valentine privi mulţimea tăcută. Nu am nevoie de niciun târg, zise el şi, cu toate că tonul îi era calm, vocea i se răspândi în toată sala, ca amplificată. Şi nicio dorinţă să mă desfăt cu priveliştea. Nu mă bucur provocând moartea vânătorilor de umbre sunt deja preţios de puţini cei ca noi, într-o lume care are disperată nevoie de noi. Dar aşa îi place Conclavului, nu-i aşa? E doar o altă regulă de-a lor lipsită de noimă, regulile pe care le folosesc să-i macine pe ceilalţi vânători de umbre făcându-i praf. Am făcut ceea ce am făcut pentru că a trebuit s-o fac. Am făcut ceea ce am făcut pentru că era singura cale să oblig Conclavul să asculte. Vânătorii de umbre nu au murit din cauza mea; au murit din cauză că marele Conclav nu m-a băgat în seamă.

Îi întâlni privirea lui Aldertree peste capetele mulţimii; faţa Inchizitorului era albă ca hârtia şi spasmodică.

— Atât de mulţi dintre voi, cei de-aici, aţi fost odată în Cercul meu, zise Valentine rar. Vouă vă vorbesc acum şi celor care au cunoscut Cercul, dar au stat deoparte de el. Vă mai

aduceţi aminte ce am prezis eu, acum cincisprezece ani? Că dacă nu vom acţiona împotriva Acordurilor, oraşul Alicante, preţioasa noastră capitală, va fi condusă de mulţimile băloase şi gudurătoare ale corciţilor, rasele degenerate călcând în picioare tot ce preţuim noi? Şi exact aşa cum am prezis, toate acestea s-au întâmplat. Citadela arsă până la temelii, Portalul distrus, străzile noastre inundate de monştri. Drojdia corciţilor luându-şi libertatea să ne conducă pe noi. Aşadar, prietenii mei, duşmanii mei, fraţii mei întru Înger, vă întreb – acum mă credeţi? Ridică vocea, devenindu-i tunătoare; ACUM MĂ CREDEŢI?

Privirea lui mătură sala de parcă ar fi aşteptat un răspuns. Nu se auzi niciunul – era doar o mare de ochi ce se holbau.

— Valentine. Glasul lui Luke, deşi domol, rupse tăcerea. Nu poţi să înţelegi ce ai făcut? Acordurile de care ţi-e atât de groază nu i-au făcut pe repudiaţi egali cu nefilimii. Ele nu le-au asigurat celor pe jumătate oameni un loc în Consiliu. Toate vechile acorduri sunt încă valabile. Ar fi trebuit să ai încredere în acestea, dar n-ai avut – n-ai putut –, iar acum ne pui pe tavă singurul lucru care ar putea vreodată să ne unească pe toţi.

Ochii lui îi căutară pe ai lui Valentine:

— Un duşman comun.

Un val de roşeaţă trecu peste chipul lui Valentine.

— Eu nu sunt un duşman. Nu al nefilimilor. *Tu* eşti. Tu eşti cel care încerci să-i atragi într-o luptă fără sorţi de izbândă. Credeţi că demonii pe care i-aţi văzut sunt tot ce am? Ei n-au fost decât o mică parte din ceea ce pot să invoc şi să adun.

— Şi care dintre noi sunt mai mulţi, zise Luke. Mai mulţi nefilimi şi mai mulţi repudiaţi.

— Repudiaţi, pufni Valentine cu dispreţ. Or să dea bir cu fugiţii la primul semn de primejdie adevărată. Nefilimii sunt născuţi să fie războinici, să apere lumea aceasta, dar lumea îi

urăşte pe cei ca tine. E un temei pentru care argintul pur vă arde pe voi, iar lumina soarelui îi arde pe Copiii Nopţii.

— Pe mine nu mă arde, zise Simon cu voce aspră şi clară, în pofida mâinii încleştate a lui Clary pe braţul lui. Iată-mă stând în lumina soarelui…

Dar Valentine doar izbucni în râs.

— Am văzut că te îneci cu numele lui Dumnezeu, vampirule, zise el. Cât despre motivul pentru care tu poţi sta în lumina soarelui… Se întrerupse şi rânji. Eşti o anomalie, probabil. Un monstru ciudat. Dar tot monstru.

Un monstru. Clary se gândi la Valentine pe vas, la ceea ce spusese el acolo: *Mama ta mi-a reproşat că i-am prefăcut primul născut într-un monstru. A plecat înainte să-i pot face acelaşi lucru şi celui de-al doilea copil al ei.*

Jace. Numai gândul la numele lui era o durere ascuţită. *După tot ce a făcut Valentine, să stea aici vorbind despre monştri*…

— Singurul monstru de aici, zise ea, în pofida voinţei sale şi a hotărârii ei de a tăcea, eşti tu. L-am văzut pe Ithuriel, continuă ea, când el se întoarse să se uite la ea, cu surprindere. Ştiu totul…

— Mă îndoiesc, zise Valentine. Dacă ai fi ştiut, ţi-ai ţine gura închisă. De dragul fratelui tău, dacă nu de al tău.

Nici să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti tu mie despre Jace! ar fi vrut Clary să strige, dar o altă voce îi luă vorbele din gură, o voce calmă, neaşteptată de femeie, neînfricată şi amară.

— Şi ce zici despre fratele *meu?*

Amatis se apropie şi se opri lângă estradă, uitându-se în sus la Valentine. Luke tresări surprins şi clătină din cap spre ea, dar ea nu-l luă în seamă.

Valentine se încruntă.

— Ce-i cu Lucian?

Întrebarea lui Amatis, simţea Clary, îl tulburase sau poate

însăşi prezenţa lui Amatis acolo, întrebându-l, înfruntându-l. O etichetase ca fiind afară din discuţie cu ani în urmă, prea puţin probabil să-l provoace. Lui Valentine nu-i plăcea niciodată când oamenii îl luau prin surprindere.

— Tu mi-ai spus că nu mai era fratele meu, zise Amatis. Tu l-ai luat pe Stephan de la mine. Tu mi-ai distrus familia. Spui că nu eşti un duşman al nefilimilor, dar ne-ai învrăjbit unii împotriva celorlalţi, familie împotriva familiei, ruinând vieţi fără scrupule. Spui că urăşti Conclavul, dar tu eşti cel care l-a făcut aşa cum este acum – mărginit şi paranoic. Obişnuiam să avem încredere unii în ceilalţi, noi, nefilimii. *Tu* ai schimbat asta. N-am să ţi-o iert niciodată! Vocea îi tremură. Sau faptul că m-ai făcut să mă port cu Lucian ca şi când n-ar mai fi fost fratele meu. N-am să ţi-o iert nici pe-asta! Cum n-am să-mi iert nici mie însămi faptul că te-am ascultat pe tine.

— Amatis… zise Luke făcând un pas înainte, dar sora lui ridică o mână să-l oprească.

Ochii îi străluceau înlăcrimaţi, dar spatele ei era drept, vocea fermă, deloc şovăitoare.

— A fost un timp când noi *toţi* eram dornici să te ascultăm, Valentine, zise ea. Şi toţi avem asta pe conştiinţă. Dar, gata. *Ajunge!* Timpul acela s-a dus. E cineva aici care să nu fie de acord cu mine?

Clary îşi ridică brusc capul şi se uită în jur, la mulţimea vânătorilor de umbre: i se părură o schiţă neterminată a unei mulţimi, cu feţe imprecis conturate. Îl văzu pe Patrick Penhallow, cu hotărârea zugrăvită pe chip, şi pe Inchizitor, care tremura ca un copac nevolnic în bătaia vântului. Şi pe Malachi, a cărui faţă întunecată, cizelată, era ciudat de greu de descifrat.

Nimeni nu scoase un cuvânt.

Dacă ea se aşteptase ca Valentine să fie furios la această lipsă de răspuns din partea nefilimilor pe care nădăjduise să-i

conducă, a fost dezamăgită. În afară de un muşchi zbătându-se pe obraz, el rămase lipsit de expresie. De parcă prevăzuse această reacţie. De parcă o plănuise.

— Prea bine, zise el. Dacă nu vreţi să ascultaţi de raţiune, va trebui să ascultaţi de forţă. V-am arătat deja că pot suprima protecţiile din jurul oraşului. Văd că le-aţi pus la loc, dar asta nu va folosi la nimic; le pot anula din nou, cu uşurinţă. Ori veţi consimţi la cerinţele mele, ori vă veţi confrunta cu toţi demonii pe care Sabia Mortală îi poate chema. O să le spun să nu cruţe pe niciunul dintre voi – bărbat, femeie sau copil. Este alegerea voastră.

Un murmur străbătu sala; Luke făcuse ochii mari.

— O să-i distrugi intenţionat pe cei *din neamul tău,* Valentine?

— Uneori, plantele bolnave trebuie sacrificate pentru a salva grădina, zise Valentine. Şi dacă toate sunt bolnave… Se întoarse cu faţa spre mulţimea îngrozită. Este alegerea voastră, continuă el. Am Pocalul Mortal. Dacă trebuie, o să încep cu o nouă lume de vânători de umbre, creaţi şi instruiţi de mine. Dar pot să vă dau această ultimă şansă. Dacă tot Conclavul va semna că îmi cedează mie toate puterile Consiliului şi că va accepta fără echivoc suveranitatea şi conducerea mea, o să-mi opresc mâna. Toţi vânătorii de umbre vor depune un jurământ de supunere şi vor accepta o rună de permanentă loialitate care îi va lega de mine. Acestea sunt condiţiile mele.

Se lăsă tăcerea. Amatis îşi ţinea mâna la gură; restul încăperii plutea înaintea ochilor lui Clary într-un vârtej înceţoşat. *Ei nu pot ceda în faţa lui,* gândi ea. *Nu pot.* Dar aveau de ales? Avusese vreodată de ales vreunul dintre ei? *Sunt prinşi în cursă de Valentine,* gândi ea sumbru, *la fel de sigur cum Jace şi cu mine suntem prinşi în cursă de ceea ce ne-a făcut nouă. Suntem legaţi de el prin propriul nostru sânge.*

A durat doar o clipă, deşi lui Clary i s-a părut un ceas, până când o voce firavă să rupă tăcerea – vocea înaltă, subţire ca pânza de păianjen, a Inchizitorului.

— Suveranitate şi conducere? ţipă el. Conducerea *ta?*

— Aldertree…

Consulul dădu să-l ţină, dar Inchizitorul fu mai rapid. Se zvârcoli eliberându-se, şi se repezi spre estradă. Ţipa ceva, aceleaşi cuvinte rostite mereu şi mereu, de parcă-şi pierduse cu totul minţile, rostogolindu-şi ochii în cap, practic arătând albul globilor. O îmbrânci pe Amatis la o parte, clătinându-se pe trepte către Valentine.

— Eu sunt Inchizitorul, înţelegi, *Inchizitorul!* răcni el. Eu fac parte din Conclav! Din *Consiliu!* Eu fac regulile, nu tu! Eu conduc, nu tu! N-o să te las să faci asta, obrăznicule, mizerabile iubitor de demoni.

Cu o expresie vecină cu plictiseala, Valentine întinse o mână, aproape ca şi cum ar fi vrut să-l atingă pe Inchizitor pe umăr. Dar Valentine nu putea atinge nimic – era doar o proiecţie –, iar Clary scoase o exclamaţie când mâna lui Valentine trecu prin pielea, carnea şi oasele Inchizitorului, dispărând în pieptul acestuia. A fost o secundă, doar o secundă, în timpul căreia întreaga sală păru să caşte gura la mâna stângă a lui Valentine, îngropată cumva, de neînţeles, până la încheietură în pieptul lui Aldertree. Apoi Valentine trase o dată mâna puternic în sus şi cumva spre stânga – o mişcare de răsucire, de parcă întorcea o clanţă ruginită şi încăpăţânată.

Inchizitorul scoase un singur strigăt şi se prăbuşi.

Valentine îşi trase mâna înapoi. Era mânjită de sânge, o mănuşă stacojie până la jumătatea antebraţului, pătând stofa scumpă a costumului său. Lăsându-şi în jos mâna însângerată, se uită peste mulţimea îngrozită, ochii-i oprindu-se asupra lui Luke. Îi vorbi rar:

— O să vă dau răgaz până mâine, la miezul nopţii, ca să vă gândiţi la condiţiile mele. În momentul acela o să-mi aduc armata, cu toate forţele sale, în Câmpia Brocelind. Dacă până atunci nu primesc un mesaj de capitulare din partea Conclavului, o să-mi conduc armata aici, în Alicante, şi de data asta n-o să mai rămână nimeni în viaţă. Ăsta e răgazul pe care-l aveţi ca să vă gândiţi la propunerea mea. Folosiţi timpul cu înţelepciune.

Şi cu acestea, dispăru.

14

ÎN PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

— Ei, poftim! zise Jace, fără să se uite în continuare la Clary. El nu o privise cu adevărat nici măcar o dată de când ea şi Simon ajunseseră pe treptele de la intrare ale casei unde locuia acum familia Lightwood. Se duce omul la funeraliile fratelui său de nouă ani şi pierde toată distracţia!

— Jace, zise Alec cu o voce ostenită, nu!

Alec era prăbuşit într-unul dintre fotoliile roase, foarte adânci, singurele obiecte pe care se putea sta din încăpere. Casa avea aerul acela ciudat, neobişnuit, al tuturor caselor care aparţin străinilor – era decorată cu ţesături înflorate, volănaşe şi pasteluri, toate uşor tocite sau învechite. Era un bol de sticlă plin cu ciocolăţele pe măsuţa de lângă Alec; Clary, leşinată de foame, mâncase câteva şi le găsise sfărâmicioase şi uscate. Se întreba ce fel de oameni locuiseră acolo. Genul acela care fuge când situaţia se înrăutăţeşte, gândi ea posacă; meritau din plin faptul că li se luase casa.

— Nu *ce?* întrebă Jace.

Era destul de întuneric afară, acum, pentru ca ea să-i vadă faţa reflectată în geamul ferestrei. Ochii lui păreau negri. Purta hainele de doliu ale vânătorilor de umbre – ei nu se îmbrăcau în negru la funeralii, de vreme ce negrul era culoarea costumului de luptă. Culoarea doliului era albul, şi jacheta albă pe care o purta Jace avea rune stacojii ţesute în material, în jurul gâtului şi pe manşete. Spre deosebire de runele de bătălie, care erau toate despre agresiune şi protecţie, acestea vorbeau într-un limbaj mai blând despre vindecare şi tristeţe. Avea brăţări late de metal lucrat cu ciocanul la ambele mâini, şi acestea cu rune asemănătoare. Alec era îmbrăcat în acelaşi fel, în alb complet,

cu aceleaşi rune roşu-aurii trasate pe material. Hainele îi făceau părul să pară foarte negru.

În schimb Jace, gândi Clary, în alb complet, arăta ca un înger. Chiar dacă unul al răzbunării.

— Nu eşti supărat pe Clary. Sau pe Simon, zise Alec. Cel puţin, adăugă el cu o uşoară încruntătură de îngrijorare, nu *cred* că eşti supărat pe Simon.

Clary se aştepta ca Jace să-i dea o replică mânioasă, dar n-a spus decât:

— Clary ştie că nu sunt supărat pe ea.

Simon, care stătea cu coatele ridicate pe speteaza fotoliului, îşi dădu ochii peste cap, dar nu zise decât:

— Ceea ce nu pricep eu e cum a izbutit Valentine să-l ucidă pe Inchizitor. Credeam că proiecţiile nu pot să afecteze fizic absolut nimic.

— N-ar trebui să poată face asta, zise Alec. Sunt doar iluzii. Doar aer colorat, ca să zicem aşa.

— Ei bine, nu şi în cazul ăsta. A vârât mâna în Inchizitor şi i-a *răsucit*... Clary se cutremură. A fost o grămadă de sânge.

— Ca o primă specială pentru tine, remarcă Jace spre Simon.

Simon nu i-o luă în seamă.

— A existat vreodată un Inchizitor care să nu sfârşească de o moarte cumplită? se întrebă el cu voce tare. E la fel cu a fi baterist în Spinal Tap[6].

Alec îşi trecu o mână peste faţă.

— Nu pot să cred că părinţii mei nu ştiu încă despre asta, zise el. Nu pot spune că abia aştept să le spun eu.

— Unde sunt părinţii voştri? întrebă Clary. Eu credeam că sunt sus, în camerele lor.

---

[6] Spinal Tap (Cepul Spinal) este o trupă parodică de heavy metal, apărută în 1979, într-un episod ratat de show televizat la ABC TV. În 1984, s-a făcut un film parodic documentar despre trupă, apoi au lansat un album şi au avut loc numeroase concerte. Fanii trupei au născocit detalii despre membrii trupei, pe baza filmelor, albumelor şi concertelor fictive, inclusiv o discografie şi o listă a foştilor membri. Istoria fictivă a trupei include o succesiune de baterişti, despre care se spune că au murit cu toţii în circumstanţe neobişnuite: unul într-un „bizar accident de grădinărit", altul „înecat cu vomă" (nu se ştie dacă a lui sau a altuia) şi doi de „combustie umană spontană" pe scenă. În plus, se spune că poliţia a descris una dintre morţi drept „un mister care ar fi mai bine să rămână nerezolvat".

Alec clătină din cap.

— Sunt încă la necropolă. La mormântul lui Max. Pe noi ne-au trimis acasă. Au vrut să mai rămână acolo, singuri, pentru o vreme.

— Şi Isabelle? întrebă Simon. Ea unde e?

Umorul, atât cât era, dispăru brusc de pe faţa lui Jace.

— Nu vrea să iasă din camera ei, zise el. Crede că e vinovată pentru ce i s-a întâmplat lui Max. N-a vrut să vină nici măcar la înmormântare.

— Aţi încercat să vorbiţi cu ea?

— Nu, zise Jace, în schimb i-am tras pumni în meclă în repetate rânduri. Ce, crezi că aşa nu merge?

— Am crezut doar c-ar trebui să întreb, răspunse Simon, pe ton blând.

— O să-i povestim treaba asta cu Sebastian care n-a fost în realitate Sebastian, zise Alec. S-ar putea s-o facă să se simtă mai bine. Ea crede că ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva ciudat cu Sebastian, dar că era chiar un spion… Alec ridică din umeri. Nimeni n-a observat ceva suspect la el. Nici măcar familia Penhallow.

— *Eu* l-am crezut o lichea, atrase atenţia Jace.

— Da, dar numai pentru că… Alec se afundă mai mult în fotoliul său. Părea epuizat, cu faţa de-o culoare palid-cenuşie, pe fundalul hainelor sale imaculate. Nu mai contează. Odată ce Izzy va afla cu ce ne ameninţă Valentine, nimic n-o s-o mai înveselească.

— Dar chiar o va face? întrebă Clary. Chiar va trimite o armată de demoni împotriva nefilimilor… vreau să spun, el e încă *vânător de umbre,* nu-i aşa? N-ar putea să-şi distrugă toţi semenii.

— Nu i-a păsat îndeajuns nici de propriii copii ca să nu-i distrugă, zise Jace, aruncându-i o privire din partea cealaltă a

camerei. Rămaseră o clipă privindu-se. Ce te face să crezi că i-ar păsa de semenii lui?

Alec se uită de la unul la altul, iar Clary îşi dădu seama, după expresia lui, că Jace nu-i povestise încă despre Ithuriel. Părea nedumerit şi foarte trist.

— Jace…

— Asta explică un lucru, continuă Jace fără să se uite la Alec. Magnus a încercat să folosească o rună de urmărire sau orice alt lucru pe care Sebastian îl lăsase în camera lui, ca să vadă dacă-l poate localiza în felul ăsta. Doar că nu prea citea mare lucru în nimic din ceea ce îi dăduserăm noi. Era… şters.

— Şi ce înseamnă asta?

— Erau lucrurile lui Sebastian Verlac. Probabil că falsul Sebastian i le luase când îl interceptase. Iar Magnus nu scotea nimic din ele pentru că adevăratul Sebastian…

— Este probabil mort, sfârşi Alec. Şi că Sebastian pe care-l ştim noi e prea deştept ca să fi lăsat ceva în urma lui după care să i se poată lua urma. Vreau să spun, dacă se poate lua urma cuiva din orice obiect. Trebuie să fie un obiect care, într-un fel, să fi fost foarte legat de persoana respectivă. O amintire de familie, sau o stelă, sau o perie de păr cu vreun fir rămas prin ea, ceva de soiul ăsta.

— Ceea ce e foarte prost, zise Jace, pentru că dacă l-am fi putut urmări, probabil că ne-ar fi condus drept la Valentine. Sunt sigur că s-a dus fuguţa înapoi la stăpânul lui, ca să-i dea un raport amănunţit. Probabil că i-a spus totul despre excentrica teorie a lui Hodge cu oglinda-lac.

— S-ar putea să nu fi fost excentrică, zise Alec. Au pus gărzi pe podurile care duc spre lac şi au împânzit locul cu străji care să dea alarma dacă aterizează cineva prin Portal acolo.

— Fantastic! Sunt sigur că acum ne simţim cu toţii în siguranţă.

Jace se sprijini cu spatele de perete.

— Ceea ce nu pricep eu, zise Simon, e de ce a mai stat Sebastian prin preajmă. După tot ce le făcuse lui Izzy şi lui Max, urma să fie prins, nu se mai putea preface. Vreau să spun, chiar dacă ar fi ucis-o pe Izzy, în loc s-o lase doar fără cunoştinţă, cum ar fi explicat că ei erau amândoi, morţi, iar el, bine mersi? Nu, clar se deconspirase. Şi-atunci de ce-a mai zăbovit până mult după luptă? De ce a venit la Citadelă după *mine*? Sunt convins că de fapt nu-i păsa nici atâtica dacă trăiam sau muream.

— Ei, acum, îl judeci prea aspru, zise Jace. Sunt sigur că te voia mai curând mort.

— De fapt, zise Clary, cred c-a rămas pentru mine.

Jace aruncă spre ea un fulger auriu.

— Pentru tine? Sperând la o altă întâlnire fierbinte, oare?

Clary simţi că roşeşte.

— Nu. Şi întâlnirea noastră n-a fost fierbinte. De fapt, n-a fost nici măcar o întâlnire. Oricum, nu asta-i chestiunea. Când a venit în Sală a tot încercat să mă convingă să ies cu el afară, ca să putem vorbi. Voia ceva de la mine. Numai că nu ştiu ce.

— Sau poate că doar te voia pe tine, zise Jace. Văzându-i expresia lui Clary, adăugă: Nu în felul ăla. Vreau să spun că poate voia să te ducă la Valentine.

— Pe Valentine nu-l interesează persoana mea, zise Clary. Singurul de care i-a păsat vreodată ai fost tu.

Ceva sclipi în adâncul ochilor lui Jace.

— Aşa o numeşti tu? Expresia lui era înfiorător de deprimată. După ceea ce s-a întâmplat pe vas, e interesat de tine. Ceea ce înseamnă că trebuie să ai grijă. Mare grijă. De fapt, nu ţi-ar strica dacă ai petrece următoarele câteva zile în casă. Te poţi încuia în cameră, ca Isabelle.

— N-am să fac asta.

— Bineînţeles că nu, zise Jace, pentru că scopul vieţii tale e să mă chinui pe mine, nu?

— Nu totul e *despre tine,* Jace, zise Clary furioasă.

— Posibil, răspunse Jace, dar trebuie să recunoşti că majoritatea lucrurilor sunt.

Clary îşi înăbuşi pofta de a ţipa.

Simon îşi drese glasul.

— Vorbind despre Isabelle – ceea ce am făcut doar tangenţial, deşi m-am gândit că s-ar cuveni să pomenesc despre asta mai înainte ca disputa să se dezlănţuie –, cred că poate ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea.

— Tu? zise Alec şi apoi, arătând un pic stânjenit de gafa lui, adăugă repede: Numai că… ea nu iese din cameră nici pentru familia ei. De ce ar ieşi pentru tine?

— Poate pentru că eu *nu* sunt din familia ei, zise Simon.

Stătea cu mâinile în buzunare şi umerii traşi în spate. Mai devreme, când Clary se aflase lângă el, văzuse că mai avea încă o linie albă, subţire, în locul unde Valentine îi tăiase gâtul, şi cicatrice la încheieturi, unde avusese tot tăieturi. Întâlnirea lui cu lumea vânătorilor de umbre îl schimbase, şi nu doar la suprafaţă, şi nici numai sângele; schimbarea fusese mai profundă de-atât. Stătea drept, cu capul ridicat, şi încasa tot ce Jace şi Alec aruncau în el, fără să pară că-l deranjează. Acel Simon care întotdeauna se temuse de ei sau pe care ei îl făceau să se simtă prost dispăruse...

Ea simţi deodată un ghimpe în inimă şi îşi dădu seama, tresărind, ce se întâmpla. Îi era *dor* de el – dor de Simon. Simon cel care fusese.

— Cred că o să-mi încerc norocul s-o fac pe Isabelle să-mi vorbească, zise Simon. N-are ce să strice.

— Dar e aproape întuneric, zise Clary. Noi le-am spus lui Luke şi Amatis c-o să ne întoarcem înainte de apusul soarelui.

— Te conduc eu până acasă, zise Jace. Cât despre Simon, îşi poate găsi şi singur drumul pe întuneric – nu-i aşa, Simon?
— Fireşte că poate, zise Alec cu indignare, de parc-ar fi fost dornic să compenseze dispreţuirea lui Simon de mai devreme. Doar e *vampir* – şi, adăugă el, abia acum m-am prins că probabil glumeaţi. Nu mă luaţi în seamă.
Simon zâmbi. Clary deschise gura să protesteze iarăşi… dar o închise la loc. În parte pentru că ar fi fost, ştia, nerezonabilă. Şi în parte pentru că era o expresie pe chipul lui Jace, când se uita, peste ea, la Simon cu o expresie care o surprinse şi o amuţi. De amuzament, gândi Clary, amestecat cu recunoştinţă şi poate chiar – cel mai surprinzător dintre toate – un pic de respect.

Era puţin de mers de la noua casă a familiei Lightwood până acasă la Amatis; Clary şi-ar fi dorit să fie mai mult. Nu putea scăpa de senzaţia că fiecare moment pe care îl petrecea cu Jace era cumva preţios şi limitat, că se apropiau de un termen final pe jumătate invizibil, care avea să-i despartă pentru totdeauna.
Se uita dintr-o parte la el. El privea drept înainte, aproape ca şi când ea n-ar fi fost acolo. Linia profilului său era fină şi clar conturată în lumina aruncată de felinarele cu lampa-vrăjitoarei de pe stradă. Părul i se ondula pe lângă obraji, fără să-i ascundă de tot cicatricea albă de pe tâmplă, unde avusese o Pecete. Îi putea zări firul de metal sclipind la gâtul lui, unde inelul Morgenstern atârna de lănţişor. Mâna lui stângă era goală; nodurile degetelor păreau carne vie. Deci chiar se vindeca precum mundanii, aşa cum îi ceruse Alec.
Ea se înfioră. Jace îi aruncă o privire:
— Ţi-e frig?
— Doar mă gândeam, zise ea. Sunt surprinsă că Valentine l-a atacat pe Inchizitor, în loc să se ia de Luke. Inchizitorul era vânător de umbre, pe când Luke… Luke e repudiat. În plus,

Valentine îl urăşte.
— Dar într-un fel îl respectă, chiar dacă e repudiat, zise Jace.
Iar Clary se gândi la privirea pe care Jace i-o aruncase lui Simon mai devreme; şi apoi încercă să nu se mai gândească la ea. Ura să se gândească la Jace şi Valentine ca fiind în vreun fel asemănători, chiar şi într-un lucru atât de neînsemnat ca o privire.
— Luke încearcă să convingă Conclavul să se schimbe, să gândească altfel, continuă Jace. Este exact ceea ce a făcut şi Valentine, chiar dacă scopurile lui au fost… ei bine, nu aceleaşi. Luke e un iconoclast. Vrea schimbarea. Pentru Valentine, Inchizitorul reprezenta Conclavul vechi, cu vederi înguste, pe care el îl urăşte atât de mult.
— Şi au fost prieteni cândva, Luke şi Valentine, zise Clary.
— „Urmele a ceea ce fusese odată"[7], zise Jace, iar Clary îşi dădu seama că era un citat din ceva, după tonul pe jumătate zeflemitor al vorbelor lui. Din păcate, niciodată nu urăşti pe cineva la fel de tare cât urăşti persoana la care ai ţinut cândva. Îmi închipui că Valentine a plănuit ceva special pentru Luke, pentru mai târziu, după ce preia conducerea.
— Dar n-o să preia conducerea, zise Clary, iar când Jace nu zise nimic, ridică vocea. *Nu* o să învingă… nu poate. Nu vrea cu adevărat războiul, nu împotriva vânătorilor de umbre şi a *r*epudiaţilor…
— Şi ce te face să crezi că vânătorii de umbre vor lupta împreună cu repudiaţii? zise Jace, continuând să n-o privească. Mergeau de-a lungul străzii canalului, iar el se uita la apă, cu hotărâre. Doar fiindcă zice Luke aşa? Luke e un idealist.
— Şi de ce e aşa de rău să fii idealist?
— Nu e. Doar că eu nu sunt, zise Jace, iar Clary simţi o săgeată de gheaţă în inimă, auzindu-i pustiul din glas.

---

[7] Vers din poemul *Christabel,* de Samuel Taylor Coleridge

Disperare, mânie, ură. Acestea sunt însuşiri de demon. Se poartă în modul în care crede că ar trebui *să se poarte*.

Ajunseră la casa lui Amatis; Clary se opri lângă scară, întorcându-se cu faţa la el.

— Poate, zise ea. Dar nu eşti nici ca *el*.

Jace tresări puţin la acestea sau poate doar la fermitatea tonului din vocea ei. Întoarse capul să se uite la ea pentru ceea ce i se păru lui Clary prima oară, de când plecaseră de la Lightwood.

— Clary… începu el şi se întrerupse, trăgând scurt aer în piept. Ai sânge pe mânecă. Eşti rănită?

Se apropie de ea, apucând-o de încheietură. Clary se uită în jos şi văzu, spre surprinderea ei, că el avea dreptate – pe mâneca dreaptă a mantiei avea o pată stacojie neregulată. Ciudăţenia era că sângele încă arăta roşu strălucitor. Oare sângele uscat n-ar trebui să fie mai închis la culoare? Se încruntă.

— Ăsta nu-i sângele meu.

El se destinse puţin, slăbind strânsoarea încheieturii ei.

— E al Inchizitorului?

Ea clătină din cap.

— De fapt, cred că e al lui Sebastian.

— Sângele lui Sebastian?

— Da… când a venit în sală, acum două nopţi, adu-ţi aminte, faţa îi sângera. Cred că Isabelle îl zgâriase, dar oricum… eu i-am atins faţa şi mi-am pătat mâneca de sânge. Se uită mai îndeaproape la el. Am crezut că Amatis mi-a spălat mantia, dar se pare că n-a făcut-o.

Se aştepta ca el să-i dea drumul, în schimb el îi ţinu încheietura un moment mai lung, examinând sângele, înainte de a-i da drumul la braţ, aparent satisfăcut.

— Mulţumesc.

Ea se uită la el o clipă, înainte să clatine din cap.

— N-ai de gând să-mi spui despre ce-i vorba, nu?

— Nicio şansă.

Ea îşi aruncă mâinile în sus, exasperată.

— Mă duc înăuntru. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse şi urcă treptele spre uşa de la intrare a casei lui Amatis. Nu avea de unde să ştie că în clipa în care se întoarse cu spatele, zâmbetul dispăruse de pe faţa lui Jace, şi nici că el rămăsese multă vreme în întuneric după ce uşa se închisese în urma ei, uitându-se după ea şi învârtind în neştire un fir de aţă între degete.

— Isabelle, zise Simon.

Avusese nevoie de câteva încercări până să găsească uşa ei, dar strigătul „Pleacă de-aici!" care răsună din spatele acesteia, îl convinse că alesese bine.

— Isabelle, lasă-mă să intru!

Se auzi o bufnitură şi uşa vibră uşor, de parcă Isabelle ar fi aruncat cu ceva în ea. Probabil un pantof.

— Nu vreau să vorbesc cu tine şi Clary. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Lasă-mă în pace, Simon.

— Clary nu-i aici, zise Simon. Şi n-am să plec până nu vorbeşti cu mine.

— Alec! ţipă Isabelle. Jace! Faceţi-l să plece!

Simon aşteptă. Nu se auzi niciun sunet de la parter. Alec fie plecase, fie nu se amesteca.

— Nu sunt aici, Isabelle. Nu sunt decât eu.

Urmă o tăcere. În cele din urmă, Isabelle vorbi din nou. De data asta, vocea ei se auzi mult mai de-aproape, de parcă stătea de partea cealaltă a uşii.

— Eşti singur?

— Sunt singur, zise Simon.

Uşa se întredeschise. Isabelle îşi făcu apariţia, în furou negru, cu părul atârnându-i lung şi încurcat pe umeri. Simon n-o văzuse niciodată aşa: desculţă, cu părul nepieptănat, nemachiată.

— Poţi să intri.

Ea trecu pe lângă ea şi intră în cameră. În lumina ce venea pe uşă văzu că arăta, cum ar fi spus mama lui, ca o cameră lovită de o tornadă. Hainele erau împrăştiate pe podea, grămezi-grămezi, o geantă de voiaj căscată în mijlocul camerei de parcă explodase. Strălucitorul bici de argint-şi-aur al lui Isabelle atârna de unul dintre stâlpii patului, un sutien alb de dantelă, de celălalt. Simon îşi feri privirea. Draperiile erau trase la fereastră; lămpile, stinse.

Isabelle se trânti pe marginea patului şi se uită la el cu amuzament amar.

— Un vampir care roşeşte. Cine-ar fi crezut? Îşi ridică bărbia. Deci, te-am lăsat să intri. Ce vrei?

În pofida privirii ei mânioase, Simon se gândi că arăta mai tânără decât de obicei, iar ochii ei păreau uriaşi şi negri, pe faţa albă şi îngustă. Putu vedea cicatricele albe care-i marcau pielea luminoasă, pe toată suprafaţa braţelor goale, pe spate şi pe clavicule, chiar şi pe picioare. *Dacă rămâne vânător de umbre şi Clary o să arate aşa într-o bună zi, cu cicatrice peste tot,* gândi el. Dar gândul acesta nu-l mai întristă, cum ar fi făcut-o odinioară. Era ceva în modul în care Isabelle îşi purta cicatricele, de parcă era mândră de ele.

Ţinea ceva în mâni, ceva ce învârtea în neştire între degete. Era un obiect mic, care sclipea slab în penumbră. El se gândi pentru o clipă că ar putea fi vreo bijuterie.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Max, zise Simon, n-a fost din vina ta.

Ea nu se uită la el. Se uita la obiectul din mâinile ei.

— Ştii ce e ăsta? zise ea şi îl ridică.
Părea să fie un soldăţel cioplit din lemn. O jucărie de vânător de umbre, îşi dădu seama Simon, finisată, cu costumul de luptă vopsit negru. Sclipirea argintie pe care o observase el era vopseaua de pe mica sabie pe care o ţinea soldăţelul; era aproape ştearsă.
— A fost a lui Jace, zise ea, fără să mai aştepte răspunsul lui. A fost singura jucărie pe care o avea când a venit din Idris. Nu ştiu, poate că a fost cândva o piesă dintr-un set mai mare. Cred că a făcut-o el însuşi, dar n-a vorbit niciodată prea mult despre ea. Obişnuia s-o ia cu el peste tot când era mic, întotdeauna, în buzunar sau unde putea. Apoi, într-o zi, am observat că o avea Max la el. Jace să fi avut vreo treisprezece ani pe atunci. I-a dăruit-o lui Max, bănuiesc, când a crescut prea mare pentru ea. În orice caz, era în mâna lui Max când l-au găsit. A fost ca şi când ar fi înşfăcat-o s-o ţină strâns când Sebastian… când el…
Vocea i se frânse. Efortul pe care-l făcea să nu plângă era vizibil; gura îi era schimonosită într-o grimasă, de parcă se strâmbase singură.
— Eu ar fi trebuit să fiu acolo, să-l apăr. Ar fi trebuit să fiu acolo să se ţină de mine, nu de o stupidă jucărioară de lemn.
Se aruncă pe pat, cu ochii strălucind.
— Îţi pierduseşi cunoştinţa, protestă Simon. Ai fost gata să mori, Izzy. N-ai fi putut face nimic.
Isabelle clătină din cap, părul ei ciufulit lovind-o peste umeri. Arăta feroce şi sălbatică.
— Ce ştii tu despre asta? întrebă ea. Ştii că Max a venit la noi, în seara în care a murit, şi ne-a spus că văzuse pe cineva urcând în turnurile demonilor, iar eu i-am spus că a visat şi l-am expediat? Şi el avusese dreptate. Pariez că bastardul ăla de Sebastian a fost cel care a urcat pe turnuri, ca să suprime protecţiile. Şi Sebastian l-a ucis, ca să nu mai poată spune

nimănui ce văzuse. Dacă l-aş fi ascultat măcar – doar o secundă să-i fi acordat să-l ascult –, nu s-ar fi întâmplat.

— Nu aveai cum să ştii, zise Simon. Cât despre Sebastian… n-a fost cu adevărat ruda familiei Penhallow. I-a păcălit pe toţi.

Isabelle nu păru surprinsă.

— Ştiu, zise ea. V-am auzit vorbind cu Jace şi Alec. Am ascultat din capul scării.

— Ai tras cu urechea?

Ea ridică din umeri.

— Până la partea aceea când ai spus că o să vii să vorbeşti cu mine. Atunci m-am întors aici. N-aveam chef să te văd. Se uită la el dintr-o parte. Recunosc totuşi: eşti insistent.

— Uite, Isabelle.

Simon făcu un pas înainte. În mod ciudat, fu brusc conştient de faptul că ea nu era îmbrăcată propriu-zis, aşa că se abţinu să pună o mână pe umărul ei sau să facă vreun alt gest deschis de mângâiere.

— Când a murit tata, am ştiut că n-a fost vina mea, dar m-am tot gândit, neîncetat, la toate lucrurile pe care le-aş fi putut face, pe care ar fi trebuit să le spun înainte de a muri el.

— Mda, ei bine, în cazul de faţă *este* vina mea, zise Isabelle. Şi ceea ce ar fi trebuit să fac eu era să ascult. Şi ceea ce încă pot să fac este să-i iau urma bastardului care a făcut asta şi să-l ucid.

— Nu sunt sigur că o să ajute…

— De unde ştii tu? întrebă Isabelle. Tu ai găsit persoana responsabilă de moartea tatălui tău şi ai ucis-o?

— Tata a suferit un infarct, zise Simon. Deci, nu.

— Atunci nu ştii despre ce vorbeşti, nu-i aşa? Isabelle îşi ridică bărbia şi se uită drept la el. Vino aici!

— Ce?

Ea îi făcu imperios semn cu degetul.

— Vino *aici*, Simon.

Cu îndoială, el se duse spre ea. Ajuns la un pas distanţă, ea îl înşfăca de pieptul cămăşii, trăgându-l spre ea. Feţele lor erau la numai câţiva centimetri una de alta; el putea vedea cum pielea de sub ochii ei strălucea de la urmele lacrimilor recente.

— Ştii de ce am cu adevărat nevoie în momentul ăsta? zise ea, rostind fiecare cuvânt foarte clar.

— Hm, făcu Simon. Nu!

— Să mi se abată atenţia, zise ea şi, cu o jumătate de întoarcere, îl aruncă brusc, cu tot corpul, pe pat, lângă ea.

El ateriză pe pat, într-o grămadă amestecată de haine.

— Isabelle, protestă neconvingător Simon, chiar crezi că asta o să te facă să te simţi mai bine?

— Crede-mă, zise Isabelle, punându-i o mână pe piept, chiar deasupra inimii lui imobile. Deja mă simt mai bine.

Clary stătea întinsă pe pat, trează, uitându-se la singura pată de lumină a lunii care-şi croise drum peste tavan. Nervii îi erau încă prea întinşi de la evenimentele zilei pentru a putea să adoarmă, şi n-o ajutase nici faptul că Simon nu se întorsese înainte de cină – sau măcar după. În cele din urmă, îşi exprimă îngrijorarea în faţa lui Luke, care-şi aruncase o haină pe umeri şi se dusese până la familia Lightwood. Se întorsese părând amuzat.

— Simon e bine, Clary, zise el. Du-te la culcare.

După care plecase din nou, cu Amatis, la o altă întrunire interminabilă de-a lor în Sala Acordurilor. Ea se întrebă dacă între timp ştersese cineva sângele Inchizitorului.

Cum nu avea nimic altceva de făcut, se dusese la culcare, dar somnul se încăpăţâna să nu se apropie de ea. Clary îl tot vedea pe Valentine, în mintea ei, vârând mâna în Inchizitor şi smulgându-i inima din piept. Modul în care se întorsese spre ea

şi-i spusese *Tu ţine-ţi gura închisă. De dragul fratelui tău, dacă nu de al tău.* Şi mai presus de toate, secretele pe care le aflase de la Ithuriel apăsau ca o povară pe pieptul ei. Şi sub toate aceste îngrijorări se afla frica, la fel de neîncetată ca bătăile inimii, că mama ei va muri. Unde era Magnus?

Se auzi un foşnet pe lângă draperii şi deodată camera fu inundată de lumina lunii. Clary se ridică arc în capul oaselor, căutând înnebunită cu mâna pumnalul de seraf pe care-l ţinea pe noptieră.

— E-n regulă! O mână se aşeză peste a ei – o mână subţire, cu cicatrice, cunoscută. Eu sunt.

Clary răsuflă zgomotos, iar el îşi trase mâna înapoi.

— Jace, zise ea. Ce cauţi aici? Ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, el nu răspunse, iar ea se răsuci să se uite trăgându-şi aşternutul în jurul corpului. Simţea că roşise, acut de conştientă de faptul că purta doar pantalonii de pijama şi o cămăşuţă subţire, apoi îi văzu expresia şi stinghereala i se risipi.

— Jace? şopti ea.

El stătea la capul patului ei, încă îmbrăcat în hainele albe de doliu şi nu exista nimic uşuratic, sarcastic sau distant în modul în care se uita la ea. Era foarte palid, iar ochii lui arătau obsedaţi şi aproape negri de încordare.

— Te simţi bine?

— Nu ştiu, zise el, buimac ca o persoană care s-a trezit dintr-un vis. N-am vrut să vin aici. M-am tot plimbat pe-afară în noapte – nu puteam să dorm – şi mă tot trezeam venind aici. La tine.

Ea se ridică mai dreaptă, lăsând aşternuturile să-i cadă pe şolduri.

— De ce nu poţi să dormi? S-a întâmplat ceva? întrebă ea şi imediat se simţi prost – ce nu se întâmplase?

Cu toate acestea, Jace abia păru că aude întrebarea.

— Trebuia să te văd, zise el, mai mult pentru sine. Ştiu că nu se cuvine. Dar trebuia.

— Ei bine, stai jos, atunci, zise ea, trăgându-şi picioarele ca să-i facă loc să se aşeze pe marginea patului. Pentru că mă sperii foarte tare. Eşti sigur că nu s-a întâmplat nimic?

— N-am spus că nu s-a întâmplat nimic.

Se aşeză pe pat, cu faţa la ea. Era destul de aproape ca ea să fi putut să se aplece şi să-l sărute…

— Nu e de rău, zise Jace, şi nu e nici vreo veste. E opusul noutăţii. E ceva ce am ştiut dintotdeauna, ca şi tine… probabil că şi tu ştii. Dumnezeu ştie că n-am ascuns deloc prea bine acest lucru.

Ochii lui îi cercetară faţa, pe îndelete, ca şi cum voia s-o memoreze.

— S-a întâmplat, zise el şi şovăi… că mi-am dat seama de ceva.

— Jace, şopti ea deodată şi, fără un motiv clar, i se făcu frică de ceea ce se pregătea el să spună. Jace, nu trebuie să…

— Încercam să mă duc… undeva, zise Jace. Dar eram împins mereu aici. Nu m-am putut opri din mers, nu m-am putut opri din gândit. La prima oară când te-am văzut şi cum după aceea nu te-am mai putut uita. Am vrut, dar nu m-am putut opri. L-am silit pe Hodge să mă lase să fiu eu cel care să vină să te găsească şi să te aducă la Institut. Şi chiar de atunci, din cafeneaua aia stupidă, când te-am văzut stând pe canapea cu Simon, chiar de *atunci* mi s-a părut o greşeală – eu ar fi trebuit să fiu cel care să stea cu tine. Cel care să te facă să râzi aşa. N-am putut scăpa de senzaţia aceea. Că ar fi trebuit să fiu eu acela. Şi cu cât te cunoşteam mai bine, cu atât mai tare simţeam aşa – niciodată nu mi se mai întâmplase asta înainte. Întotdeauna când voiam o fată şi ajungeam s-o cunosc, după

aceea n-o mai voiam, dar cu tine sentimentul doar a crescut mai tare şi mai tare până în noaptea aceea, când ai apărut la Renwick şi am ştiu*t. Şi* apoi să aflu motivul pentru care simţeam în felul ăsta – de parcă ai fi fost o parte din mine pe care o pierdusem şi nu ştiusem niciodată că-mi lipseşte până nu te-am văzut din nou –, că mot*i*vul era acela că tu erai *sora* mea, mi s-a părut un soi de glumă a Universului. De parcă Dumnezeu scuipa pe mine. Nici măcar nu ştiu de ce – pentru că am crezut cu adevărat că te-aş putea avea, că aş *merita* aşa ceva, să fiu atât de fericit? Nu-mi puteam imagina ce făcusem de fusesem pedepsit…

— Dacă tu ai fost pedepsit, zise Clary, atunci am fost şi eu la fel. Pentru că toate lucrurile acela pe care le-ai simţit tu, le-am simţişi eu, dar nu putem… trebuie să încetăm să simţim în felul ăsta, pentru că e sin*g*ura noastră şansă.

Mâinile lui Jace erau strânse cu putere pe lângă el.

— Singura noastră şansă pentru ce?

— Să fim totuşi împreună. Pentru că altminteri nu mai putem niciodată să fim unul în preajma celuilalt, nici măcar în aceeaşi încăpere, iar eu nu pot îndura asta. Mai degrabă te am în viaţa mea chiar şi ca frate, decât să nu te am deloc…

— Şi adică eu să stau deoparte când tu te întâlneşti cu alţi băieţi, te îndrăgosteşti de altcineva, te căsătoreşti…? Vocea îi deveni mai aspră. Şi în tot acest timp, să mor câte puţin în fiecare zi, privind?

— Nu. N-o să-ţi mai pese până atunci, zise ea, întrebându-se chiar în clipa în care rostea aceste vorbe dacă ea ar fi suportat ideea unui Jace căruia să nu-i mai pese.

Ea nu se gândise atât de departe în viitor cum făcuse el, iar când încercă să se închipuie privindu-l pe el îndrăgostindu-se de altcineva, căsătorindu-se cu altcineva, nici măcar nu putea vizualiza aşa ceva, nu putea vizualiza decât un tunel gol şi

întunecat care se întindea în faţa ei, pentru totdeauna.
— Te rog. Dacă nu spunem nimic… dacă doar ne prefacem…
— Nicio prefăcătorie, zise Jace, cu perfectă claritate. Eu te iubesc pe tine şi o să te iubesc până o să mor, iar dacă există o viaţa după, o să te iubesc şi atunci.
Ea îşi ţinu răsuflarea. O spusese – cuvintele de la care nu mai era cale de întoarcere. Se strădui să răspundă, dar nu-i veni nimic în minte.
— Şi ştiu că te gândeşti că eu vreau să fiu cu tine doar ca să… ca să-mi arăt mie ce monstru sunt, zise el. Şi poate că sunt un monstru. Nu ştiu să răspund la asta. Dar ceea ce ştiu e că şi dacă am sânge de demon în mine, am şi sânge de om, totodată. Şi nu te-aş fi putut iubi aşa cum o fac, dacă n-aş fi fost măcar un pic uman. Pentru că demonii vor. Dar nu iubesc. Iar eu…
Se ridică în picioare, cu un soi de bruscheţe, şi străbătu odaia până la fereastră. Păru pierdut, la fel de pierdut cum stătuse şi în Sala cea mare, lângă trupul neînsufleţit al lui Max.
— Jace? zise Clary, alarmată, iar când el nu răspunse, se ridică în picioare şi se duse la el, punându-şi mâna pe braţul lui.
El continuă să se uite ţintă pe fereastră; reflecţiile lor în geam erau aproape transparente – contururi fantomatice ale unui băiat înalt şi unei fete mai mici, care se agăţase neliniştită de mâneca lui.
— Ce s-a întâmplat?
— N-ar fi trebuit să ţi-o spun aşa, zise el, fără să se uite la ea. Îmi pare rău. Asta a fost probabil prea mult deodată. Ai părut atât de… şocată.
Tensiunea din vocea lui era ca o sârmă zbârnâitoare.
— Am fost, zise ea. Mi-am petrecut ultimele câteva zile întrebându-mă dacă mă urăşti. Şi apoi te-am văzut în seara asta, şi am fost aproape sigură că mă urai.

— Să te urăsc? repetă el, uitându-se buimăcit. Întinse mâna şi-i atinse faţa, uşor, doar cu vârful degetelor pe piele. Ţi-am spus că n-am putut dormi. Mâine, la miezul nopţii, vom fi ori în război, ori sub conducerea lui Valentine. Asta ar putea fi ultima noapte din viaţa noastră, cu siguranţă ultima cât de cât obişnuită. Ultima noapte în care mergem la culcare şi ne trezim, aşa cum am făcut-o întotdeauna. Şi eu nu mă puteam gândi decât că voiam să mi-o petrec cu tine.

Inima ei îi tresăltă puternic.

— Jace…

— Nu m-am referit la modul ăla, zise el. N-o să te ating, nu dacă nu vrei tu. Ştiu că e greşit – Doamne, e greşit în atâtea feluri –, dar am vrut doar să dorm cu tine şi să mă trezesc cu tine, numai o dată, numai o dată în viaţa mea.

În vocea lui era disperare.

— E vorba doar despre noaptea asta. În marea schemă a lucrurilor, cât poate conta o singură noapte?

Dar gândeşte-te cum o să ne simţim dimineaţă. Gândeşte-te c-o să fie mult mai rău dacă ne vom preface că nu însemnăm nimic unul pentru altul în faţa tuturor celorlalţi, după ce am petrecut noaptea împreună, chiar dacă tot ce facem e să dormim E ca şi când ai lua un pic de drog – nu te face decât să vrei mai mult.

Dar tocmai de-asta îi spusese el ceea ce îi spusese, îşi dădu ea seama. Pentru că nu era adevărat, nu pentru el; nu exista nimic care ar fi putut face situaţia mai rea, la fel cum nu exista nimic care s-o facă mai bună. Ceea ce simţea era la fel de definitiv ca o sentinţă pe viaţă, şi ar fi putut ea cu adevărat să spună că pentru ea era cu totul diferit? Şi chiar dacă spera că ar putea fi, chiar dacă spera că poate într-o bună zi avea să fie convinsă de trecerea timpului, de judecată sau de uzură să nu mai simtă aşa, nu conta. Nu exista nimic pe care să-l fi dorit mai mult

vreodată în viaţa ei decât noaptea asta cu Jace.

— Atunci trage draperiile înainte să vii în pat, zise ea. Nu pot să dorm dacă e atât de multă lumină în cameră.

Expresia zugrăvită pe faţa lui era de pură neîncredere. Nu se aşteptase ca ea să spună da, îşi dădu seama Clary, cu surprindere, iar în clipa următoare, el o prinse şi o strânse în braţe, cu faţa îngropată în părul ei încă ciufulit de somn.

— Clary…

— Hai în pat, zise ea încetişor. E târziu.

Se îndepărtă de el şi se întoarse către pat, urcându-se în el şi trăgându-şi pătura până la brâu. Cumva, uitându-se la el astfel, aproape că-şi putea închipui că lucrurile fuseseră diferite, că asta se petrecea peste mulţi ani de-acum încolo şi că ei fuseseră împreună atât de multă vreme, încât făcuseră asta de sute de ori, că fiecare noapte le aparţinuse şi nu doar aceasta. Îşi propti bărbia în palme şi îl privi în timp ce el întindea mâna să tragă brusc draperiile şi apoi îşi descheie fermoarul jachetei albe, atârnând-o pe speteaza unui scaun. Purta un tricou cenuşiu pal pe dedesubt, iar Peceţile care i se împleteau pe braţele goale străluceau întunecat, când îşi desfăcu centura cu arme şi o lăsă pe podea.

Îşi desfăcu şireturile de la bocanci şi se descălţă, veni către pat, unde se întinse cu foarte mare grijă lângă Clary. Stând pe spate, îşi întoarse capul să se uite la ea. O geană de lumină se strecura pe lângă marginile draperiei, doar atât cât ea să-i poată vedea conturul feţei şi strălucirea intensă a ochilor.

— Noapte bună, Clary, zise el.

Mâinile lui erau cu palmele în jos pe pat – îşi ţinea braţele pe lângă corp, de o parte şi de alta. Abia părea că respiră; ea nu era sigură că ea însăşi respira. Îşi strecură mâna peste aşternuturi, doar atât cât să-şi atingă degetele – atât de uşor, încât ea probabil că nici nu şi-ar fi dat seama dacă ar fi atins pe

altcineva decât pe Jace; dar aşa, terminaţiile nervoase din vârful degetelor ei o furnicară uşor, de parcă le-ar fi ţinut deasupra unei flăcări joase. Îl simţi încordat lângă ea, apoi relaxat. Închisese ochii, iar genele lui aruncau umbre fine pe arcul pometţilor. Gura îi schiţa un zâmbet ca şi când ar fi simţit că ea îl privea, iar ea se întrebă cum avea să arate dimineaţă, cu părul ciufulit şi cearcăne sub ochi. Mai presus de toate, gândul o făcu să tresalte de bucurie.

Îşi împleti degetele cu ale lui.

— Noapte bună, şopti ea.

Ţinându-se de mână precum copiii din poveste, ea adormi lângă el în întuneric.

15
LUCRURILE SE DESTRAMĂ

Luke petrecu cea mai mare parte a nopţii urmărind înaintarea lunii pe acoperişul transparent al Sălii Acordurilor, ca o monedă de argint rostogolindu-se pe suprafaţa transparentă a unei mese de sticlă. Când luna era aproape plină, cum era acum, simţea cum i se ascut vederea şi simţul mirosului, chiar şi atunci când era în formă omenească. Acum, de pildă, putea simţi mirosul năduşelii de îndoială din sală şi, sub el, pe cel acid al fricii. Putea simţi neastâmpărul îngrijorării haitei sale de lupi din Pădurea Brocelind, în timp ce se plimbau în sus şi-n jos în întunericul de sub copaci şi aşteptau veşti de la el.

— Lucian! Vocea lui Amatis în urechea lui era gravă, dar pătrunzătoare. *Lucian!*

Smuls brusc din reverie, Luke se chinui să-şi fixeze ochii obosiţi asupra scenei de dinaintea lui. Era un mic grup zdrenţăros, al celor care se învoiseră măcar să-i asculte planul. Mai puţini decât sperase el. Pe mulţi dintre ei îi cunoscuse în viaţa lui de odinioară, din Idris – soţii Penhallow, soţii Lightwood, soţii Ravenscar; şi tot atâţia pe care tocmai îi cunoscuse, ca soţii Monteverde, ce conduceau Institutul din Lisabona şi vorbeau într-un amestec de portugheză şi engleză, sau ca Nasreen Chaudhury, şefa cu trăsături hotărâte a Institutului din Mumbai. Sariul ei verde era brodat cu rune elaborate, cu fir de argint atât de strălucitor, încât Luke se ferea instinctiv ori de câte ori ea trecea prea aproape de el.

— Serios, Lucian, zise Maryse Lightwood.

Faţa ei mică şi albă era trasă de oboseală şi mâhnire. Luke nu se aşteptase din partea ei sau a soţului ei să vină, dar fuseseră de acord aproape imediat ce le pomenise de întrunire. Îşi zise

că s-ar fi cuvenit să fie recunoscător că erau totuşi acolo, chiar dacă durerea o făcuse pe Maryse mai nervoasă decât de obicei.

— Tu eşti cel care ne-ai chemat pe toţi aici; măcar atâta poţi să faci, să fii atent.

— *A fost.* Amatis şedea cu picioarele sub ea ca o adolescentă, dar expresia chipului ei era fermă. Nu e vina lui Lucian că ne învârtim în cerc de o oră şi mai bine.

— Şi o să ne mai învârtim, până vom găsi o *soluţie,* zise Patrick Penhallow, cu o notă de iritare în glas.

— Cu tot respectul, Patrick, zise Nasreen, cu accentul ei sacadat, s-ar putea să nu fie nicio *soluţie* la această problemă. Cel mai bun lucru la care putem spera este un plan.

— Un plan care să nu implice nici sclavia în masă, nici… începu Jia, soţia lui Patrick, dar se întrerupse brusc, muşcându-şi buza.

Era o femeie frumoasă, zveltă, care semăna foarte mult cu fiica ei, Aline. Luke îşi amintea când Patrick fugise la Institutul din Beijing şi se căsătorise cu ea. Fusese ceva ca un scandal, de parcă s-ar fi considerat că trebuia să se însoare cu fata din Idris, pe care părinţii săi i-o aleseseră deja. Dar lui Patrick nu-i plăcuse niciodată să facă precum i se spunea, o calitate pentru care Luke îi era acum recunoscător.

— Sau să ne aliem cu repudiaţii? sfârşi Luke pentru ea. Mă tem că nu există altă cale, ca să se evite asta.

— Nu asta e problema şi o ştii bine, zise Maryse. Toată treaba e cu locurile din Consiliu. Conclavul n-o să fie niciodată de acord cu asta. Ştii bine. *Patru* locuri…

— Nu patru, zise Luke. Câte unul pentru spiritele naturii, pentru Copiii Lunii şi pentru Copiii lui Lilith.

— Magicienii, elfii şi licantropii, zise blând Senhor Monteverde, cu sprâncenele ridicate. Dar vampirii?

— Nu mi-au promis încă nimic, recunoscu Luke. Şi nici eu

nu le-am promis lor ceva. S-ar putea să nu fie prea dornici să se alăture Consiliului; nu sunt deloc prea toleranţi cu cei din neamul meu, nici nu se dau în vânt după întruniri şi reguli. Dar uşa le e deschisă, dacă se vor răzgândi.

— Malachi şi ai lui nu vor accepta niciodată aşa ceva şi, fără ei s-ar putea să nu avem prea multe voturi în Consiliu, murmură Patrick. De altfel, fără vampiri, ce şansă mai avem?

— Una foarte bună, se răsti Amatis, care părea să creadă în planul lui Luke chiar mai mult decât el însuşi. Sunt mulţi repudiaţi care vor lupta alături de noi şi sunt cu adevărat puternici. Numai magicienii…

Clătinând din cap, Senhora Monteverde se întoarse către soţul ei.

— Planul ăsta e nebunesc. Nu va merge niciodată. Repudiaţii nu sunt de încredere.

— A mers în timpul răzmeriţei, zise Luke.

Buzele doamnei portugheze se strâmbară.

— Numai pentru că Valentine lupta în fruntea unei armate de smintiţi, zise ea. Nu de demoni. Şi de unde ştim că foştii membri ai Cercului său nu se vor întoarce la el, în clipa în care îi va chema de partea lui?

— Ai grijă la ce spui, Senhora, tună surd Robert Lightwood.

Era prima oară când vorbea, după mai bine de o oră; îşi petrecuse mai toată seara nemişcat, paralizat de amărăciune. Pe faţa lui erau cute despre care Luke ar fi putu jura că nu le avusese în urmă cu trei zile. Chinul din sufletul său se vedea limpede în umerii încordaţi şi în pumnii strânşi; Luke cu greu i-ar fi putut reproşa atitudinea. Nu-l plăcuse niciodată prea mult pe Robert, dar era dureros să vezi un bărbat atât de impunător devenit neajutorat de mâhnire.

— Dacă ai impresia că eu m-aş alătura lui Valentine după moartea lui Max… el mi-a ucis băiatul…

— Robert, murmură Maryse şi puse o mână pe braţul lui.

— Dacă nu ne alăturăm lui, zise Senhor Monteverde, *toţi* copiii noştri ar putea muri.

— Dacă aşa gândiţi, atunci de ce sunteţi aici? Amatis se ridică în picioare. Credeam că ne-am înţeles…

Şi eu la fel. Pe Luke îl durea capul. Aşa era întotdeauna cu ei, se gândi el, doi paşi înainte, un pas înapoi. Erau la fel de răi ca şi militanţii repudiaţilor, dacă s-ar fi putut vedea. Probabil că ar fi dus-o cu toţii mai bine dacă şi-ar fi rezolvat problemele prin luptă, cum făcea haita…

O mişcare scurtă la uşile Sălii îi atrase atenţia. Durase doar o clipă şi dacă n-ar fi fost aproape lună plină, poate că n-ar fi văzut sau n-ar fi recunoscut silueta care trecea grăbită prin faţa uşilor. Se întrebă pentru o clipă dacă avea vedenii. Uneori, când era foarte obosit, i se părea c-o vedea pe Jocelyn – în tremurul unei umbre, în jocul luminii pe un perete.

Dar asta nu era Jocelyn. Luke se ridică în picioare.

— Mă duc vreo câteva minute să iau aer. Mă întorc.

Îi simţi petrecându-l cu privirea în timp ce-şi croia drum spre uşile de la intrare – toţi, chiar şi Amatis. Senhor Monteverde îi şopti ceva soţiei sale, în portugheză; Luke prinse *lobo,* cuvântul pentru „lup”, din şuvoiul vorbelor. *Îşi închipuie probabil că mă duc afară să alerg în cerc şi să latru la lună.*

Aerul de-afară era proaspăt şi rece, iar cerul cenuşiu ca o placă de oţel. Zorii înroşiseră cerul la răsărit şi dăduseră o nuanţă trandafirie treptelor de marmură albă din faţa uşilor de intrare în Palat. Jace îl aştepta, la jumătatea scării. Hainele albe de doliu pe care le purta îl loviră pe Luke ca o palmă peste faţă, o reamintire a tot ce înduraseră ei aici şi ce se pregăteau să mai îndure încă.

Luke se opri la câteva trepte mai sus de Jace.

— Ce faci aici, Jonathan?

Jace nu spuse nimic, iar Luke înjură în minte pentru că uitase – lui Jace nu-i plăcea să i se spună Jonathan şi, de regulă, la acest nume răspundea cu o remarcă tăioasă. De data asta totuşi, păru să nu-i pese. Chipul pe care îl ridică spre Luke era la fel de sumbru ca al oricărui adult din Sală. Deşi Jace mai avea un an până devenea adult după Legea Conclavului, deja văzuse în scurta sa viaţă lucruri mai rele decât şi-ar fi putut imagina cei mai mulţi adulţi.

— Îţi cauţi părinţii?

— Vrei să spui soţii Lightwood? Jace clătină din cap. Nu. Nu cu ei vreau să vorbesc. Te căutam pe tine.

— E în legătură cu Clary? Luke coborî câteva trepte până ajunse chiar lângă el. E teafără?

— E bine.

Numele lui Clary păru să-l facă pe Jace să se încordeze mai tare şi, prin urmare, îi făcu nervii lui Luke să scapere – dar Jace n-ar fi spus niciodată despre Clary că era bine, dacă n-ar fi fost într-adevăr aşa.

— Atunci ce e?

Jace se uită dincolo de el, spre uşile Sălii.

— Cum merge acolo? Vreun progres?

— Nu chiar, recunoscu Luke. Oricât nu vor să i se predea lui Valentine, ideea repudiaţilor în Consiliu le place încă mai puţin. Iar fără promisiunea locurilor în Consiliu, oamenii mei n-or să lupte.

Ochii lui Jace scoaseră fulgere.

— Conclavul o să urască ideea.

— Nu trebuie s-o iubească. Trebuie doar s-o placă puţin mai mult decât le place ideea sinuciderii.

— Or să refuze, îl preveni Jace. Eu le-aş da un termen-limită dac-aş fi în locul tău. Conclavul lucrează mai bine cu termene-limită.

Luke nu se putu abţine să zâmbească.
— Toţi repudiaţii pe care îi pot chema la luptă se vor apropia de Poarta de Nord, la apusul soarelui. Dacă până atunci Conclavul cade de acord să lupte împreună cu ei, vor intra în oraş. Dacă nu, vor face cale întoarsă. N-aş putea să amân mai mult de-atât – abia ne rămâne destul timp să ajungem la Brocelind până la miezul nopţii, dacă e cazul.
Jace fluieră.
— Asta-i dramatic. Speri că vederea tuturor acelor repudiaţi să-i inspire pe cei din Conclav sau să-i sperie?
— Probabil câte puţin din amândouă. Mulţi dintre membrii Conclavului sunt ataşaţi la Institute, ca voi; ei sunt mult mai obişnuiţi cu vederea repudiaţilor. Nativul idrisian mă îngrijorează pe mine. Vederea repudiaţilor la porţile lor le poate stârni panica. Pe de altă parte, le-ar prinde bine să li se aducă aminte cât sunt de vulnerabili.
Ca la un semnal, privirea lui Jace se îndreptă în sus, spre ruinele Citadelei, o cicatrice neagră pe versantul dealului de deasupra oraşului.
— Nu sunt sigur că are cineva nevoie de mai multe amintiri decât aceea.
Îşi întoarse privirea la Luke, cu ochii săi limpezi foarte serioşi.
— Vreau să-ţi spun ceva şi vreau să rămână între noi.
Luke nu-şi putu ascunde surprinderea.
— De ce să-mi spui mie? De ce nu soţilor Lightwood?
— Pentru că tu eşti conducătorul aici, în realitate. Şi ştii asta.
Luke şovăi. Ceva din faţa albă şi obosită a lui Jace îi atrase simpatia, deşi era extenuat – simpatia şi dorinţa de a-i arăta acestui băiat, care fusese atât de urât trădat şi folosit de adulţi la viaţa lui, că nu toţi adulţii erau aşa, că existau unii pe care se putea bizui.

— Bine.
— Şi, zise Jace, pentru că am încredere că vei şti cum să-i explici lui Clary.
— *Ce* să-i explic lui Clary?
— De ce trebuie s-o fac.
Ochii lui Jace erau larg deschişi în faţa soarelui care răsărea; asta îl făcea să pară cu vreo câţiva ani mai tânăr.
— Mă duc după Sebastian, Luke. Ştiu cum să-l găsesc şi o să-l urmăresc până mă va conduce la Valentine.
Luke răsuflă zgomotos, surprins.
— *Ştii cum să-l găseşti?*
— Magnus mi-a arătat cum să folosesc o vrajă de găsire a urmelor când am stat la el, în Brooklyn. Încercam atunci să folosim inelul tatălui meu ca să-l găsim. N-a mers, dar…
— Nu eşti magician. N-ar trebui să poţi să faci o vrajă de urmărire.
— Astea sunt rune. Exact cum m-a urmărit Inchizitoarea când am fost să-l văd pe Valentine pe vas. Tot ce-mi trebuie ca să le fac să meargă e ceva de la Sebastian.
— Dar am fost acasă la Penhallow. N-a lăsat nimic în urmă. Camera lui era absolut goală, probabil exact din pricina asta.
— Am găsit eu ceva, zise Jace. Un fir de aţă înmuiat în sângele lui. Nu e mult, dar e destul. L-am încercat şi a mers.
— Nu poţi să te duci să alergi după Valentine de unul singur, Jace. N-o să te las.
— Nu mă poţi opri. Nu chiar. Doar dacă nu vrei să te lupţi cu mine, chiar aici, pe treptele astea. Şi n-ai să învingi. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.
Era o tonalitate ciudată în vocea lui Jace, un amestec de siguranţă şi de ură de sine.
— Uite, oricât de hotărât ai fi să faci pe eroul solitar…
— Eu nu sunt erou, zise Jace. Vocea lui sună limpede şi fără

inflexiuni, de parcă ar fi enunţat cel mai simplu lucru.

— Gândeşte-te ce-o să însemne asta pentru familia Lightwood, chiar dacă n-o să ţi se întâmple nimic. Gândeşte-te la Clary…

— Crezi că nu m-am gândit la Clary? Crezi că nu m-am gândit la familia mea? De ce îţi închipui că fac asta?

— Crezi că nu-mi amintesc cum e să ai şaptesprezece ani? răspunse Luke. Să ai impresia că tu ai puterea să salvezi lumea, şi nu doar puterea, dar şi responsabilitatea…

— Uită-te la mine, zise Jace. Uită-te la mine şi spune-mi că sunt doar un băiat obişnuit de şaptesprezece ani.

Luke oftă.

— Nu e nimic obişnuit la tine.

— Acum spune-mi că e cu neputinţă. Spune-mi că sugestia mea nu poate fi dusă la îndeplinire.

Fiindcă Luke tăcea, Jace continuă:

— Uite, planul tău e foarte bun, după câte se pare. Să aduci repudiaţii, să luptaţi cu toate forţele împotriva lui Valentine la porţile lui Alicante. E mai bine aşa, decât să te întinzi la pământ şi să-l laşi să calce peste tine. Dar el o să se aştepte la asta. N-o să-l luaţi prin surprindere. Dar ar putea să nu ştie că Sebastian a fost urmărit. E o şansă, cel puţin, şi trebuie să ne folosim de orice mijloace putem.

— S-ar putea să fie adevărat, zise Luke. Dar asta e prea mult să aştepţi de la o singură persoană. Chiar dacă aceea eşti tu.

— Bine, dar nu înţelegi? Nu se poate să fiu decât eu, zise Jace, cu disperarea strecurându-i-se în glas. Chiar dacă Valentine simte că îl urmăresc, s-ar putea să mă lase să mă apropii destul de mult…

— Destul, ca să faci ce?

— Să-l ucid, zise Jace. Ce altceva?

Luke se uită la băiatul care stătea mai jos, pe trepte. Ar fi

vrut, cumva, să poată pătrunde prin el şi s-o vadă pe Jocelyn în fiul ei, aşa cum o vedea în Clary, dar Jace era întotdeauna numai el însuşi – închis, singur şi aparte.

— Ai putea să faci aşa ceva? zise Luke. Ai putea să-ţi ucizi propriul tată?

— Da, zise Jace, cu vocea la fel de îndepărtată ca un ecou. Acum urmează momentul în care tu îmi spui că nu pot să-l ucid, pentru că este totuşi tatăl meu, iar paricidul este o crimă de neiertat?

— Nu. E momentul în care îţi spun că trebuie să fii sigur că eşti capabil de aşa ceva, zise Luke şi îşi dădu seama, spre surprinderea lui, că o parte din el deja acceptase că Jace se va duce să facă exact ceea ce spusese că avea să facă şi că el îl va lăsa. Nu poţi să faci toate astea, să-ţi retezi legăturile de-aici şi să-l vânezi pe Valentine de unul singur, doar ca să te împiedici la ultimul obstacol.

— Oh, zise Jace, sunt capabil de asta. Îşi mută privirile de la Luke, în josul treptelor, spre piaţa care, până deunăzi, fusese plină de morţi. Tata m-a făcut ceea ce sunt. Şi îl urăsc pentru asta. Pot să-l ucid. El însuşi s-a asigurat de asta.

Luke clătină din cap.

— Indiferent de creşterea pe care ai primit-o, Jace, ai luptat împotriva ei. El n-a reuşit să te pervertească…

— Nu, zise Jace. N-a fost nevoie s-o facă.

Îşi ridică ochii spre cerul vârstat cu albastru şi cenuşiu; păsările îşi începuseră ciripitul de dimineaţă în copacii de pe marginea pieţei.

— Ar trebui să plec.

— Vrei să transmit ceva familiei Lightwood?

— Nu. Nu le spune nimic. Or să dea vina pe tine, dacă află c-ai ştiut ce voiam să fac şi m-ai lăsat totuşi să plec. Am lăsat bilete, adăugă el. O să înţeleagă ei.

— Şi atunci de ce...

— De ce ţi-am spus toate astea? Pentru că am vrut să ştii şi tu. Am vrut să ai asta în minte, când îţi faci planul de bătălie. Că eu sunt acolo căutându-l pe Valentine. Dacă îl găsesc, o să-ţi trimit un mesaj. Zâmbi fugar. Gândeşte-te la mine ca la planul tău de rezervă.

Luke îl apucă strâns de mână.

— Dacă tatăl tău n-ar fi cine este, zise el, ar fi mândru de tine.

Jace păru surprins pentru o clipă, după care roşi brusc şi îşi trase mâna înapoi.

— Dacă ai şti… începu el şi îşi muşcă buza. Nu contează. Mult noroc, Lucian Graymark. *Ave atque vale!*

— Să sperăm că nu va fi chiar ultimul rămas-bun, zise Luke.

Soarele se ridica acum grăbit pe boltă, iar când Jace îşi ridică fruntea, încruntându-se la subita intensificare a luminii, pe faţa lui era zugrăvit ceva care-l izbi pe Luke – un amestec de vulnerabilitate şi de mândrie încăpăţânată.

— Îmi aduci aminte de cineva, zise el, fără să se gândească. De cineva de-acum mulţi ani.

— Ştiu, zise Jace, cu o strâmbătură amară. Îţi aduc aminte de Valentine.

— Nu, zise Luke, cu voce mirată; dar când Jace se întoarse cu spatele, asemănarea se şterse, alungând nălucile din amintire. Nu… nu mă gândeam nicidecum la Valentine.

În momentul în care Clary se trezi, ştiu că Jace plecase, chiar mai înainte de a deschide ochii. Mâna ei, întinsă de-a curmezişul patului, era singură; niciun deget nu răspundea apăsării degetelor sale. Se ridică în capul oaselor încet, cu inima strânsă.

Trebuie să fi tras înapoi draperiile înainte de a pleca, pentru

că fereastra era deschisă şi raze strălucitoare de soare tărcau patul. Clary se întrebă de ce n-o trezise lumina. După poziţia soarelui, trebuia să fie după-amiază. Îşi simţea capul greu şi confuz, ochii înceţoşaţi. Poate doar pentru că nu avusese niciun coşmar peste noapte, pentru prima oară după atât de multă vreme, iar corpul ei se lăsase furat de somn.

Abia când se ridică observă bucata de hârtie de pe noptieră. O luă, şi un zâmbet îi flutură în colţurile gurii – deci Jace lăsase un bilet –, iar când ceva greu alunecă de sub hârtie şi zornăi pe podea, la picioarele ei, de surpriză sări cât colo, crezând că era viu.

Rămase la picioarele ei, un colac de metal strălucitor. Ştiu ce era mai înainte de a se apleca şi a-l culege de jos. Lănţişorul şi inelul de argint pe care Jace le purta la gât. Inelul familiei. Rareori îl văzuse fără el. O subită senzaţie de groază o străbătu.

Deschise biletul şi citi repede primele rânduri: *În pofida tuturor celorlalte, nu pot îndura gândul că acest inel s-ar pierde pentru totdeauna, şi nici gândul, la fel de dureros, de a te părăsi pe tine pentru totdeauna. Şi deşi nu am de ales în privinţa unuia, cel puţin pot să* aleg *ce să fac în privinţa celuilalt.*

Restul scrisorii păru să se dizolve într-o ceaţă de litere fără înţeles; trebui s-o citească de vreo câteva ori ca să înţeleagă ceva. Iar când în sfârşit înţelese, rămase cu ochii în jos, la hârtia care flutura în mâna ei tremurătoare. Înţelegea acum de ce Jace îi mărturisise tot ce îi mărturisise şi de ce spusese că o noapte nu conta. Îi poţi spune orice vrei cuiva pe care crezi că n-ai să-l mai vezi vreodată.

Mai târziu, nu-şi aminti următorul lucru pe care se hotărâse să-l facă sau dacă se repezise să caute ceva de îmbrăcat, însă cumva se trezi coborând în goană scările, îmbrăcată în costumul de vânător de umbre, cu scrisoarea într-o mână şi cu

lănţişorul şi inelul la gât.

Livingul era pustiu, focul din cămin arsese de tot şi era doar cenuşă, dar din bucătărie veneau zgomote şi lumină: voci care sporovăiau liniştite şi miros de ceva gătit. *Clătite?* se miră Clary. N-ar fi crezut că Amatis ştie să facă.

Şi avea dreptate. Intrând în bucătărie, Clary făcu ochii mari – Isabelle, cu părul ei lucios prins într-un coc la ceafă, stătea lângă plită, cu un şorţ prins la brâu şi un polonic de metal în cealaltă. Simon se afla la masă, lângă ea, cu picioarele ridicate pe un scaun, iar Amatis, în loc să-i spună să-şi dea jos picioarele, stătea sprijinită cu spatele de bufet, părând că se distrează de minune.

Isabelle flutură polonicul spre Clary.

— Bună dimineaţa, zise ea. Vrei micul dejun? Deşi, bănuiesc că-i mai degrabă prânzul.

Amuţită, Clary se uită la Amatis, care ridică din umeri.

— Pur şi simplu, au venit aici şi au vrut să pregătească micul dejun zise ea, şi trebuie să recunosc că eu nu sunt o bucătăreasă aşa de pricepută.

Clary se gândi la supa oribilă a lui Isabelle de la Institut şi îşi înăbuşi un fior.

— Unde-i Luke?

— În Brocelind, cu haita lui, zise Amatis. E totul în regulă, Clary? Pari puţin…

— Cu ochii speriaţi, sfârşi Simon pentru ea. E totul în regulă?

Pentru o clipă, Clary nu ştiu ce să răspundă. *Pur şi simplu au venit aici,* zisese Amatis. Ceea ce însemna că Simon îşi petrecuse *toată* noaptea cu Isabelle. Se uită lung la el. Nu *părea* diferit.

— Sunt bine, zise ea. Nu era deloc momentul acum să-şi facă griji în privinţa vieţii amoroase a lui Simon. Trebuie să vorbesc cu Isabelle.

— Păi, vorbeşte, zise Isabelle, împungând cu linguroiul în

obiectul de pe fundul tigăii care era, se temea Clary, o clătită. Te ascult.

— *Singură,* zise Clary.

Isabelle se încruntă.

— Nu poate aştepta? Aproape am terminat…

— Nu, zise Clary şi era ceva în tonul ei care-l făcu pe Simon, cel puţin, să devină brusc alert. Nu poate.

Simon se ridică de la masă.

— Bine. O să vă dau un pic de intimitate, zise el. Se întoarse spre Amatis. N-ai putea să-mi arăţi şi mie fotografiile acelea cu Luke când era mic, despre care povesteai?

Amatis aruncă o privire îngrijorată spre Clary, dar îl urmă pe Simon afară din bucătărie.

— Ba cred c-aş putea…

Isabelle clătină din cap, când uşa se închise în urma lor. Ceva sclipi la ceafa ei: un cuţit mic, strălucitor, înfipt în cocul său, care-l ţinea prins. În pofida tabloului domestic, era totuşi un vânător de umbre.

— Uite, zise ea, dacă e despre Simon…

— Nu e despre Simon. E despre Jace. Întinse biletul spre Isabelle. Citeşte asta!

Oftând, Isabelle stinse ochiul plitei, luă biletul şi se aşeză să-l citească. Din coşul de fructe de pe masă, Clary luă un măr şi se aşeză la masă în faţa lui Isabelle, în timp ce aceasta studia biletul în gând. Clary decojea mărul în tăcere – nu-şi închipuia că-l va mânca totuşi sau, de fapt, că va mai mânca vreodată ceva.

Isabelle îşi ridică ochii din scrisoare, cu sprâncenele mult înălţate.

— Pare destul de… personal. Eşti sigură că trebuia să-l citesc şi eu?

Probabil că nu. Clary abia îşi putea aminti cuvintele din scrisoare,

acum; în oricare altă situaţie, nu i-ar fi arătat-o nicicum lui Isabelle, dar spaima ei în legătură cu Jace întrecuse orice altă preocupare.

— Citeşte-o până la sfârşit.

Isabelle se întoarse la bilet. Când termină, puse hârtia pe masă.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să facă aşa ceva.

— Înţelegi ce vreau să spun, zise Clary, cuvintele rostogolindu-se din gura ei cu de la sine putere, dar nu se poate să fi plecat de prea mult timp sau să fi ajuns prea departe. Trebuie să ne ducem după el şi… Se întrerupse, creierul ei în sfârşit pricepând ce spusese Isabelle, şi rosti cu întârziere. Cum adică, te gândeai tu că s-ar putea să facă aşa ceva?

— Exact cum am spus. Isabelle îşi trecu pe după ureche o şuviţă desprinsă din coc. Din clipa în care a dispărut Sebastian, toată lumea a vorbit despre cum să-l găsească. Eu i-am răscolit camera de la Penhallow, căutând orice am fi putut folosi ca să-i luăm urma – dar n-am găsit nimic. Trebuia să fi ştiut că dacă Jace găsea ceva care să-i permită să-i ia urma lui Sebastian, avea s-o şteargă ca din puşcă. Îşi muşcă buza. Doar că atât mi-aş fi dorit să-l fi luat şi pe Alec cu el! Alec n-o să fie deloc mulţumit.

— Atunci crezi că Alec o să vrea să mergem după el? întrebă Clary cu speranţă renăscută.

— Clary. Isabelle părea uşor exasperată. *Cum* ai vrea să mergem după el? Cum am putea avea cea mai mică idee încotro a luat-o?

— Trebuie să existe vreo cale…

— Am putea încerca să-i luăm urma. Totuşi Jace e deştept. O fi găsit vreo modalitate de a bloca urmărirea.

O mânie rece îi răscoli pieptul lui Clary.

— Dar tu măcar vrei să-l găsim? Măcar îţi pasă că a plecat în

ceea ce e, practic, o misiune sinucigaşă? Nu-l poate înfrunta pe Valentine, nu de unul singur.

— Probabil că nu, zise Isabelle. Dar am încredere că Jace are motivele sale să…

— Să ce? Să vrea să moară?

— *Clary!* Ochii lui Isabelle se învăpăiară deodată cu fulgere mânie. Crezi că noi, ceilalţi, suntem în *siguranță?* Cu toţii aşteptăm să murim sau să fim înrobiţi. Chiar îl vezi pe Jace făcând asta, stând pur şi simplu pe margine şi aşteptând să se întâmple ceva groaznic? Chiar îl vezi…

— Tot ce văd e că Jace este fratele tău, la fel cum a fost şi Max, zise Clary, şi de ceea ce i s-a întâmplat *lui* ţi-a păsat.

Regretă că spusese asta, chiar în clipa în care o rosti; Isabelle se făcu palidă, de parcă vorbele lui Clary îi şterseseră toată culoarea de pe chip.

— Max, zise Isabelle cu o furie bine controlată, era un băieţel, nu un luptător – avea nouă ani. Jace e un vânător de umbre, un războinic. Dacă noi ne luptăm cu Valentine, crezi că Alec nu va fi în luptă? Crezi că noi, toţi ceilalţi, nu ne pregătim tot timpul să murim, dacă va trebui, dacă scopul este destul de important? Valentine este tatăl lui Jace; probabil că Jace are cea mai mare şansă dintre noi toţi să facă ceea ce trebuie să facă…

— Valentine o să-l ucidă pe Jace, dacă va trebui, zise Clary. N-o să-l cruţe.

— Ştiu.

— Dar tot ce contează este că moare în glorie? Nici măcar n-o să-i simţi lipsa?

— O să-i simt lipsa *în fiecare zi,* zise Isabelle, tot restul vieţii mele, care, hai să recunoaştem, dacă Jace dă greş, va mai dura probabil încă o săptămână.

Clătină din cap.

— Nu înţelegi, Clary. Nu înţelegi cum e să trăieşti tot timpul în război, să creşti cu bătălie şi sacrificiu. Bănuiesc că nu e vina ta. E cum ai fost crescută…

Clary îşi ridică mâinile.

— Ba înţeleg. Ştiu că nu mă placi, Isabelle. Pentru că sunt o mundană pentru tine.

— Crezi că de aceea…

Isabelle se întrerupse, cu ochii strălucitori; nu doar de mânie, văzu Clary surprinsă, dar şi de lacrimi.

— Dumnezeule, tu nu pricepi nimic, nu-i aşa? Îl cunoşti pe Jace de… cât, o lună? Eu îl cunosc de şapte ani. În tot timpul ăsta cât l-am cunoscut, nu l-am văzut niciodată îndrăgostit, nu l-am văzut niciodată plăcându-i de cineva. S-a întâlnit cu fete, desigur. Fetele întotdeauna se îndrăgosteau de el, dar lui nu i-a păsat niciodată. Cred că de aceea Alec a crezut...

Isabelle se opri pentru o clipă, rămânând perfect imobilă. Încearcă să nu plângă, se gândi Clary, uluită – Isabelle, care părea că nu plângea niciodată.

— Întotdeauna m-a îngrijorat, şi pe mama, de altfel… vreau să spun, ce fel de adolescent nu se îndrăgosteşte niciodată de nimeni? Era parcă întotdeauna doar pe jumătate treaz, când ceilalţi din jur erau îngrijoraţi. Am crezut că probabil ceea ce se întâmplase cu tatăl lui îi făcuse cumva un soi de rău definitiv, ca şi când niciodată nu avea să mai iubească pe cineva cu adevărat. Dacă aş fi ştiut măcar ce se întâmplase de-adevăratelea cu tatăl lui… dar atunci probabil că aş fi gândit acelaşi lucru, nu-i aşa? Vreau să spun, cine n-ar fi rămas marcat definitiv de-aşa ceva. Şi apoi, noi te-am cunoscut pe tine şi a fost ca şi când s-ar fi trezit. Tu n-ai avut cum să-ţi dai seama, pentru că nu l-ai cunoscut niciodată altfel. Dar eu am văzut. Hodge a văzut. Alec a văzut – de crezi că te-a urât atât de tare? A fost aşa din secunda în care ai apărut în faţa noastră.

Tu te-ai gândit că era uluitor că ne puteai vedea pe noi? Şi era, într-adevăr, dar ce uluire pe mine că şi Jace te putea vedea pe tine. A vorbit despre tine tot drumul până ne-am întors la Institut; l-a convins pe Hodge să-l trimită să te aducă; şi odată ce te-a adus la noi, n-a mai vrut să te lase să pleci. Ori de câte ori erai în cameră, nu te scăpa din ochi… Era gelos chiar şi pe Simon. Nu sunt sigur dacă el şi-a dat seama, dar era gelos. Pot să-ţi spun eu. Gelos pe un mundan. Şi după ceea ce i s-a întâmplat lui Simon la petrecere, a vrut imediat să meargă împreună cu tine la Dumort, încălcând Legea Conclavului, doar ca să salveze un mundan pe care nici măcar nu-l suporta. A făcut-o pentru tine. Căci dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Simon, tu ai fi suferit. Tu ai fost prima persoană din afara familiei noastre de a cărei fericire l-am văzut vreodată preocupat. Pentru că te iubea.

Clary scoase un sunet gâtuit.

— Dar asta a fost înainte…

— Înainte să afle că erai sora lui. Ştiu. Şi nu te învinuiesc pentru asta. N-aveai de unde să ştii. Şi bănuiesc că n-ai putut face nimic, nici când i-ai întors spatele şi-ai plecat, întâlnindu-te cu Simon după aceea ca şi când nici nu ţi-ar fi păsat. Am crezut că, de vreme ce Jace aflase că eşti sora lui, avea să renunţe şi să treacă peste asta, dar n-a făcut-o, n-a putut. Nu ştiu ce i-a făcut Valentine când era copil. Nu ştiu dacă din cauza asta e el aşa cum e sau dacă asta e pur şi simplu firea lui, dar n-o să treacă peste iubirea pentru tine, Clary. Nu poate. Am început să urăsc să te văd. Pentru *Jace* uram să te văd. E ca o rană pe care o capeți de la veninul de demon – trebuie s-o laşi în pace şi-o să se vindece. De fiecare dată când scoţi bandajele, nu faci decât să deschizi din nou rana. De fiecare dată când te vede, e ca şi când şi-ar scoate bandajele.

— Ştiu, şopti Clary. Cum crezi că e pentru mine?

— Nu ştiu. Nu pot să spun ce simţi tu. Nu eşti sora *mea.* Nu te

urăsc, Clary. Ba chiar te plac. Dacă ar fi cu putinţă, n-aş vrea pe nimeni altcineva care să fie cu Jace. Dar sper că poţi înţelege când spun că, dacă printr-o minune scăpăm cu toţii din asta, nădăjduiesc ca familia mea să se mute în altă parte, atât de departe, încât să nu te mai vedem niciodată.

Clary îţi simţea lacrimile înţepându-i pleoapele. Era ciudat, ea şi Isabelle, stând la masa aceea, plângând după Jace din motive care erau deopotrivă foarte diferite şi ciudat de asemănătoare.

— De ce îmi spui toate astea acum?

— Pentru că mă acuzi că nu vreau să-l protejez pe Jace. Dar eu chiar vreau să-l protejez. De ce crezi că am fost atât de supărată când te-am văzut pe tine apărând acasă la Penhallow? Tu te porţi de parcă nu faci parte din toată lumea asta, a noastră; stai pe tuşă, dar *eşti* o parte din ea. Eşti în mijlocul ei. Nu poţi să te prefaci la nesfârşit că eşti jucător începător, Clary, nu când eşti fiica lui Valentine. Nu când Jace face ceea ce face din cauza ta.

— Din cauza *mea!*

— Păi tu de ce crezi că e atât de dornic să-şi rişte viaţa? De ce crezi lui nu-i pasă dacă moare?

Cuvintele lui Isabelle se înfigeau ca nişte ace în urechile lui Clary. *Ştiu eu de ce,* se gândi ea. *Pentru că e convins că e demon, e convins că nu e cu adevărat uman, de aceea – dar nu pot să-ţi spun asta, nu-ţi pot spune singurul lucru care te-ar face să înţelegi.*

— Întotdeauna s-a gândit că era ceva în neregulă cu el, iar acum, din cauza ta, crede că e blestemat pentru totdeauna. L-am auzit când i-a spus asta lui Alec. De ce să nu-ţi rişti viaţa, dacă oricum nu vrei să trăieşti? De ce să nu-ţi rişti viaţa, dacă nu vei fi niciodată fericit, indiferent ce faci?

— Isabelle, destul!

Uşa se deschisese, aproape fără zgomot, iar în prag stătea

Simon. Aproape că uitase cât de ascuţit îi era acum auzul.
— Nu e vina lui Clary.
Isabelle se făcu roşie la faţă.
— Nu te amesteca, Simon. Tu nu ştii ce se petrece.
Simon intră în bucătărie, trântind uşa după el.
— Am auzit aproape tot ce-aţi vorbit, le spuse el, degajat. Chiar şi prin perete. Zici că nu-i ştii sentimentele lui Clary, pentru că n-o cunoşti de îndeajuns de multă vreme. Ei bine, eu da. Dacă tu crezi că Jace e singurul care suferă, aici te înşeli.
Urmă un moment de tăcere; înverşunarea din expresia lui Isabelle dispărea, încetul cu încetul. Ca de la mare depărtare, Clary avu impresia că aude pe cineva bătând la uşa din faţă: Luke, probabil, sau Maia care adusese o nouă provizie de sânge pentru Simon.
— Nu din cauza mea a plecat, zise Clary, iar inima începu să-i bată cu putere.
Pot să le spun secretul lui Jace, acum, că a plecat? Pot să le spun adevăratul motiv pentru care a plecat, adevăratul motiv pentru care nu-i pasă dacă moare? Cuvintele începură să se reverse din ea, aproape împotriva voinței sale.
— Când Jace şi cu mine am fost la conacul Wayland… când ne-am dus să găsim cartea Albă…
Se opri când uşa de la bucătărie se deschise brusc. Amatis stătea în prag, cu cea mai ciudată expresie întipărită pe chip. Pentru o clipă, Clary crezu că era speriată, şi simţi că i se strânge inima. Dar nu spaimă era pe faţa lui Amatis, nu chiar spaimă. Arăta ca atunci când Clary şi Luke apăruseră deodată la uşa ei. Arăta de parc-ar fi văzut o stafie.
— Clary, zise ea încet. A venit cineva care vrea să te vadă…
Mai înainte să poată sfârşi, acel cineva trecu pe lângă ea, intrând în bucătărie. Amatis rămase deoparte, iar Clary îl văzu bine pentru prima oară pe intrus – o femeie zveltă, îmbrăcată în negru. La început, tot ce desluşi Clary fu costumul de vânător

de umbre şi aproape că n-o recunoscu, nu până când ochii ei nu ajunseră la chipul femeii şi simţi că-i sare inima din piept, ca atunci când Jace sărise cu motocicleta peste marginea acoperişului hotelului Dumort, de la etajul zece.

Era mama ei.

PARTEA A TREIA

CALEA SPRE RAI

Oh, ştiu, calea spre rai era uşoară.
Siegfried Sassoon, „Îndrăgostitul imperfect”

16

CONDIŢIILE DE LOIALITATE

Din noaptea în care se întorsese acasă şi descoperise că mama ei dispăruse, Clary îşi închipuise atât de adesea că o s-o vadă din nou, teafără şi sănătoasă, încât închipuirile ei căpătaseră aspectul unei fotografii care începuse să se şteargă din cauză că fusese luată în mână de-atâtea ori şi studiată. Imaginile acelea înviaseră acum înaintea ei, în timp ce ea se holba nevenindu-i să creadă – imagini în care mama ei, arătând sănătoasă şi fericită, o îmbrăţişa pe Clary şi-i spunea ce dor îi fusese de ea, dar că totul o să fie bine acum.

Mama din închipuirile ei semăna foarte puţin cu femeia ce stătea în faţa ei acum. Ea şi-o amintea pe Jocelyn ca delicată şi artistă, o mică boemă cu salopeta ei pătată de vopselele cu care picta, cu părul roşu împletit într-o coadă pe spate sau strâns în vârful capului cu un creion, într-un coc alandala. Această Jocelyn era strălucitoare şi tăioasă ca un cuţit, cu părul pieptănat sever pe spate, fără nicio şuviţă nelalocul ei; negrul sumbru al costumului ei îi făcea faţa palidă şi dură. Nici expresia ei nu era aceea pe care şi-o imaginase Clary: în loc de încântare, era ceva ce aducea mai degrabă a groază când se uita la Clary, cu ochii ei verzi larg deschişi.

— Clary, şopti ea. *Hainele* tale.

Clary se uită în jos, la ea însăşi. Era îmbrăcată în costumul de luptă al lui Amatis, exact ceea ce mama ei nu voise niciodată ca fiica ei să poarte şi-şi petrecuse toată viaţa luând măsuri să nu se-ntâmple asta. Clary înghiţi cu greu nodul din gât şi se ridică în picioare, apucându-se strâns de marginea mesei. Vedea cum i se albiseră nodurile degetelor, dar mâinile i se

păreau cumva deconectate de restul trupului, de parcă i-ar fi aparţinut altcuiva.

Jocelyn făcu un pas spre ea, deschizându-şi braţele.

— Clary…

Iar Clary se trezi că se dă înapoi – atât de grăbită, că se lovi cu şalele de bufet. Durerea o săgetă prompt, dar ea abia o luă în seamă; se uita ţintă la mama ei. La fel şi Simon, cu gura uşor căscată; şi tot aşa şi Amatis, şocată.

Isabelle se ridică în picioare, interpunându-se între Clary şi mama ei îşi strecură mâna sub şorţ, iar Clary presimţi că, atunci când şi-o va scoate, avea să ţină în ea biciul ei subţire de electrum.

— Ce se petrece aici? întrebă Isabelle. Tu cine eşti?

Vocea ei puternică şovăi puţin când păru că citeşte expresia de pe faţa lui Jocelyn; Jocelyn se uita lung la ea, cu o mână pe inimă.

— *Maryse.*

Vocea lui Jocelyn era doar o şoaptă.

Isabelle păru şocată.

— De unde ştii cum o cheamă pe mama?

Imediat, obrajii lui Jocelyn se împurpurară.

— Bineînţeles. Tu eşti fiica lui Maryse. Numai că… semeni atât de mult cu ea!

Îşi lăsă mâna jos, încet.

— Eu sunt Jocelyn Fr… Fairchild, mama lui Clary.

Isabelle îşi scoase mâna de sub şorţ şi aruncă o privire spre Clary, nedumerită.

— Dar erai în spital… la New York…

— Am fost, zise Jocelyn cu voce mai fermă. Dar mulţumită fiicei mele, acum sunt bine. Şi mi-ar plăcea să rămân un moment doar cu ea.

— Eu nu prea cred, zise Amatis, că ea vrea să rămână un

moment doar cu tine. Întinse o mână spre umărul lui Jocelyn. Trebuie să fie un mare şoc pentru ea…

Jocelyn îi dădu la o parte mâna lui Amatis şi înaintă spre Clary, întinzându-şi braţele spre ea.

— Clary…

În sfârşit, Clary îşi regăsi vocea. O voce rece, glacială, într-atât de furioasă încât o surprinse şi pe ea.

— Cum ai ajuns aici, Jocelyn?

Mama ei încremeni, cu o expresie de nesiguranţă jucându-i pe chip.

— Am venit prin Portal, chiar la marginea oraşului, cu Magnus Bane. Ieri, a venit la mine, la spital… a adus antidotul. Mi-a povestit tot ce ai făcut pentru mine. Tot ce mi-am dorit de când m-am trezit a fost să te văd…

Vocea i se stinse.

— Clary, s-a întâmplat ceva?

— De ce nu mi-ai spus niciodată că aveam un frate? zise Clary.

Nu era ceea ce se aşteptase ea c-o să-i spună, nu era nici măcar ceea ce plănuise să rostească. Dar, asta îi ieşise.

Jocelyn lăsă braţele să-i cadă.

— Am crezut că murise. Am crezut că, dacă-ţi spun, nu făceam altceva decât să te îndurerez.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, mamă, zise Clary. E mai bine să ştii, decât să nu ştii. Întotdeauna.

— Îmi pare rău… începu Jocelyn.

— *Îţi pare rău?*

Parcă se rupsese ceva înăuntrul lui Clary şi totul se revărsa acum afară, toată amărăciunea ei, toată mânia înăbuşită.

— Vrei să-mi explici de ce nu mi-ai spus niciodată că sunt vânător de umbre? Sau că tatăl meu trăieşte? Oh, şi ce zici despre suma aia pe care i-ai plătit-o lui Magnus ca să-mi fure

amintirile?

— Încercam să te protejez…

— Ei bine, ai făcut o treabă *grozavă!* ridică vocea Clary. Ce te-aştepţi să se întâmple cu mine după ce tu dispăreai? Dacă n-ar fi fost Jace şi ceilalţi, acum aş fi moartă. Nu mi-ai arătat niciodată cum să mă protejez singură. Nu mi-ai spus niciodată cât de periculoase erau de fapt lucrurile. Ce te-ai gândit? Că dacă nu puteam să văd eu lucrurile rele, asta însemna că nici ele nu mă puteau vedea pe mine? Ochii îi ardeau. Ştiai că Valentine nu era mort. I-ai spus lui Luke că tu credeai că încă era în viaţă.

— Tocmai de aceea a trebuit să te ascund, zise Jocelyn. Nu puteam risca să-l las pe Valentine să afle unde eşti. Nu-l puteam lăsa să se atingă de tine…

— Pentru că l-a transformat pe primul tău născut într-un monstru, zise Clary, şi n-ai vrut să-mi facă şi mie acelaşi lucru.

Amuţită şi şocată, Jocelyn nu putea decât să se uite fix la ea.

— Da, zise ea, într-un târziu. Dar asta nu e tot, Clary…

— Mi-ai furat amintirile, zise Clary. Tu mi le-ai luat. Mi-ai răpit dreptul de a şti cine sunt.

— Nu asta eşti tu! strigă Jocelyn. N-am vrut niciodată să fii cine erai…

— Nu contează ce ai vrut tu! ţipă Clary. E vorba de cine sunt eu! Tu mi-ai răpit toate astea – *nu-ţi aparţineau*!

Jocelyn era lividă. În ochii lui Clary se adunară lacrimi – nu suporta s-o vadă pe mama ei astfel, s-o vadă atât de rănită, şi cu toate acestea ea era cea care-i făcuse toate rănile – şi ştia că dacă deschidea gura din nou, avea să-i iasă cuvinte şi mai cumplite, lucruri şi mai pline de ură şi de mânie. Îşi lipi mâna peste gură şi se repezi spre hol împingând-o la o parte pe mama ei şi trecând pe lângă mâna întinsă de Simon. Tot ce voia era să scape. Împingând orbeşte uşa de la intrare, aproape căzu în

stradă. În urma ei, cineva o strigă pe nume, dar ea nu se întoarse. Deja alerga.

Jace fusese cumva surprins să descopere că Sebastian lăsase calul lui Verlac în grajd, în loc să-l folosească şi să gonească la galop în noaptea în care fugise. Probabil că se temuse că i s-ar fi putut da de urmă lui Wayfarer.

Jace simţi o oarecare satisfacţie să înşeueze armăsarul şi să iasă călare din oraş. Ce-i drept, dacă Sebastian chiar l-ar fi vrut pe Wayfarer, nu l-ar fi lăsat în urmă – şi, de altfel, în primul rând, calul nu fusese într-adevăr al lui Sebastian. Dar realitatea era că lui Jace îi plăceau caii. Avea zece ani când călărise unul ultima oară, dar amintirile, observă el cu plăcere, îi reveneau cu repeziciune.

Le luase, lui şi lui Clary, aproape şase ore să vină pe jos de la conacul Wayland până în Alicante. Îi luă aproape două ore să ajungă înapoi, călărind aproape la galop. Când ajunseră să urce dealul la picioarele căruia se aflau casa şi grădinile, amândoi – şi el, şi calul – erau acoperiţi de broboane de năduşeală.

Protecţiile care deviau trecătorii şi ascundeau conacul fuseseră distruse odată cu temelia conacului. Ceea ce mai rămăsese din clădirea – odinioară elegantă – era un morman de piatră prăfuită. Grădinile, pârjolite acum pe la margini, încă îi mai evocau amintiri din perioada în care trăise se aici, pe când era copil. Văzu tufele de trandafiri, acum lipsite de flori şi năpădite de buruieni căţărătoare; băncile de piatră, de lângă bazinele secate; şi adâncitura din pământ unde stătuse cu Clary în noaptea când se prăbuşise conacul. Putea vedea printre copaci sclipirea albastră a lacului din apropiere.

Un val de amărăciune îl cuprinse. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase mai întâi o stelă – o „împrumutase” din camera lui Alec, înainte de a pleca, s-o înlocuiască pe aceea pe care i-o pierduse

Clary, de vreme ce Alec putea oricând să-şi ia alta – şi apoi firul de aţă pe care-l culesese de pe mâneca mantiei lui Clary. Îl ţinea în palmă – era mânjit de sânge la un capăt. Îl închise în pumn, strângând destul de tare cât să i se vadă oasele prin piele, iar cu stela trasă o rună pe dosul mâinii. Privi runa scufundându-se în pielea lui, ca piatra într-o apă, şi închise ochii.

În loc de întunericul din spatele pleoapelor sale, văzu o vale. El stătea pe un mal înalt şi o privea cum se desfăşoară la picioarele sale şi, ca şi cum s-ar fi uitat pe o hartă unde era marcat cu o piuneză locul în care se oprise. Ştiu exact unde se afla. Îşi aminti cum Inchizitoarea ştiuse precis unde era vasul lui Valentine pe mijlocul lui East River şi se lumină: *Deci aşa a făcut şi ea.* Fiecare detaliu era foarte clar – fiecare fir de iarbă, cele câteva frunze uscate împrăştiate la picioarele lui –, dar fără niciun sunet. Scena era nepământean de tăcută.

Valea avea formă de potcoavă, mai îngustă la un capăt decât la celălalt. Un fir argintiu strălucitor de apă – un izvor sau un pârâu – curgea pe mijlocul ei şi dispărea printre stâncile de la capătul mai îngust. Lângă pârâu se ridica o casă de piatră cenuşie, de pe al cărei horn pătrat ieşeau fuioare de fum alb. Era o scenă ciudat de pastorală, liniştită sub ochiul albastru al cerului. În timp ce privea, o siluetă zveltă răsări în raza lui vizuală. Sebastian. Acum, când nu se mai ostenea să se prefacă, aroganţa sa se distingea clar în modul în care păşea, în umerii ieşiţi în afară, în uşorul zâmbet afectat de pe faţa lui. Sebastian îngenunche la marginea pârâului şi îşi cufundă mâinile în apă, stropindu-se apoi pe faţă şi pe păr.

Jace deschise ochii. Sub el, Wayfarer păştea mulţumit iarbă. Jace îşi vârî stela şi firul de aţă la loc în buzunar şi, după o singură privire spre ruinele casei în care crescuse, apucă frâul şi îşi înfipse pintenii în coastele calului.

Clary stătea în iarbă, la marginea Colinei Citadelei, şi se uita posacă în jos, la Alicante. Priveliştea din punctul acela era de-a dreptul spectaculoasă, trebuia să recunoască. Putea vedea peste acoperişurile oraşului cu sculpturile lor elegante în piatră şi cu moriştile gravate cu rune-Peceţi peste turlele Palatului Acordurilor, până la ceva care sclipea în depărtare, ca marginea unei monede de argint – Lacul Lyn? Ruinele înnegrite ale Citadelei se înălţau în spatele ei, iar turnurile demonilor sclipeau precum cleştarul. Clary avu impresia că poate vedea protecţiile, sclipind ca o plasă invizibilă de jur împrejurul oraşului.

Se uită în jos, la mâinile ei. Rupsese mai multe fire de iarbă în ultimele spasme ale furiei sale, iar degetele îi erau lipicioase de pământ şi de sânge, de la unghia pe care şi-o despicase pe jumătate. Odată ce furia îi trecuse, îi luase locul o senzaţie de pustietate cumplită. Nu-şi dăduse seama câtă pică îi purta mamei sale, nu până când nu intrase pe uşă, iar Clary dăduse deoparte panica ei pentru viaţa lui Jocelyn şi realizase ce zăcea dedesubt. Acum, când era mai calmă, se întrebă dacă o parte din ea voia s-o pedepsească pe mama ei pentru ceea ce i se întâmplase lui Jace. Dacă el n-ar fi fost minţit – dacă amândoi n-ar fi fost minţiţi –, atunci probabil că şocul de a descoperi ce îi făcuse lui Valentine când era doar un copil nu l-ar fi împins la un gest pe care Clary nu avea cum să nu-l simtă ca fiind aproape o sinucidere.

— Te superi dacă stau şi eu cu tine?

Sări speriată şi se rostogoli pe o parte, ca să se uite în sus. Simon stătea în picioare, lângă ea, cu mâinile în buzunare. Cineva – Isabelle, probabil – îi dăduse o jachetă neagră, din materialul dur pe care-l foloseau vânătorii de umbre pentru costumele lor de luptă. Un vampir în costum, gândi Clary,

întrebându-se dacă era primul.
— Te-ai furişat şi m-ai luat prin surprindere, zise ea. Bănuiesc că nu sunt un vânător de umbre prea breaz.
Simon ridică din umeri.
— Păi, în apărarea ta, eu chiar mă mişc cu o graţie silenţioasă de panteră.
În pofida voinţei sale, Clary zâmbi. Se ridică în capul oaselor, ştergându-şi murdăria de pe mâini.
— Haide, stai şi tu lângă mine. Festivalul morocănoşilor e deschis tuturor.
Aşezându-se lângă ea, Simon se uită peste oraş şi fluieră.
— Frumoasă privelişte.
— Este. Clary îi aruncă o căutătură piezişă. Cum m-ai găsit?
— Păi, mi-a luat câteva ore, zâmbi el, puţin strâmb. Apoi mi-am amintit cum, atunci când ne certam, în clasa întâi, tu te duceai să te bosumfli pe acoperişul meu, iar mama trebuia să te dea jos.
— Şi?
— Te cunosc, zise el. Când te superi, cauţi locurile înalte.
Îi întinse ceva – mantia ei verde, frumos împăturită. Ea o luă şi o puse pe umeri – biata haină, avea deja semnele clare ale purtatului îndelungat. Chiar şi o gaură, destul cât să vâri un deget prin ea.
— Mersi, Simon.
Îşi prinse genunchii în braţe şi îşi îndreptă privirea spre oraş. Soarele coborâse spre orizont, iar turnurile începuseră să împrăştie o lumină slabă, roşu-trandafirie.
— Mama te-a trimis să mă aduci?
Simon clătină din cap.
— Luke, de fapt. Şi mi-a cerut doar să-ţi spun că ar fi bine să te întorci înainte de apusul soarelui. Se întâmplă nişte chestii destul de importante.

— Ce fel de chestii?
— Luke le-a dat termen celor din Conclav până la apus să decidă dacă sunt de acord să le ofere repudiaţilor nişte locuri în Consiliu. Repudiaţii se strâng cu toţii la Poarta de Nord, în amurg. Dacă acceptă Conclavul, intră în Alicante. Dacă nu…
— Îi trimit acasă, sfârşi Clary. Şi Conclavul se predă lui Valentine.
— Mda.
— Or să accepte, zise Clary. *Trebuie* să accepte. Îşi strânse genunchii la piept. Nu l-ar alege niciodată pe Valentine. Nimeni n-ar face-o.
— Mă bucur să văd că idealismul nu ţi-a fost ştirbit, zise Simon şi, cu toate că tonul lui era uşuratic, Clary auzi şi-o altă voce prin a lui. Vocea lui Jace, spunând că el nu era un idealist, iar ea se înfioră, în pofida mantiei pe care o purta.
— Simon? zise ea. Am să-ţi pun o întrebare stupidă.
— Care?
— Te-ai culcat cu Isabelle?
Simon scoase un sunet înecat. Clary se răsuci încet, ca să se uite la el.
— Te simţi bine? întrebă ea.
— Cred că da, zise el, recăpătându-şi stăpânirea cu un efort evident. Vorbeşti serios?
— Păi, ai fost plecat toată noaptea.
Simon tăcu un lung moment. În cele din urmă, spuse:
— Nu sunt sigur că e treaba ta, dar, nu.
— Ei bine, zise Clary după o pauză de chibzuinţă, bănuiesc că n-ai fi putut profita de ea când e atât de îndurerată de pierderea suferită şi toate celelalte.
Simon pufni.
— Dacă-l întâlneşti vreodată pe omul care să profite de Isabelle, să mă anunţi şi pe mine. Mi-ar plăcea să-i strâng

mâna. Sau să fug din calea lui cât de repede pot, nu prea ştiu bine care din ele.

— Deci nu te întâlneşti cu Isabelle.

— Clary, zise Simon, de ce mă întrebi despre Isabelle? Nu vrei să vorbim despre mama ta? Sau despre Jace? Izzy mi-a spus că a plecat. Ştiu cum trebuie să te simţi.

— Ba nu, zise Clary. Nu cred că ştii.

— Nu eşti singura persoană care s-a simţit vreodată părăsită. În vocea lui Simon se simţea o notă de nerăbdare. Zău că am crezut… vreau să spun, nu te-am văzut niciodată atât de furioasă. Şi pe mama ta. Am crezut că ţi-era dor de ea.

— Bineînţeles că mi-a fost dor de ea! zise Clary, dându-şi seama, chiar când o rosti, cum trebuie să fi arătat scena din bucătărie. Mai ales în ochii mamei sale. Alungă acest gând. Numai că, am fost atât de concentrată s-o salvez – s-o salvez de Valentine, apoi să găsesc o cale s-o vindec –, încât nu m-am oprit niciodată să mă gândesc cât de furioasă eram că m-a minţit în toţi aceşti ani. Că mi-a ţinut ascunse toate astea, mi-a ascuns adevărul. Nu m-a lăsat niciodată să ştiu cine eram de fapt.

— Dar nu asta i-ai spus când a intrat în bucătărie, zise Simon, liniştit. I-ai spus „De ce nu mi-ai spus niciodată că aveam un frate?”

— Ştiu. Clary culese un fir de iarbă din pământ, răsucindu-l între degete. Bănuiesc că nu mă pot opri să nu mă gândesc că, dac-aş fi ştiut adevărul, nu l-aş fi privit pe Jace aşa cum am făcut-o. Nu m-aş fi îndrăgostit de el.

Simon tăcu pentru o clipă.

— Nu cred că te-am mai auzit vreodată spunând asta.

— Că îl iubesc? râse, dar îi sună jalnic până şi ei. Se pare că n-are rost să mă prefac că nu-i aşa, în momentul ăsta. Poate că totuşi contează. Probabil că n-am să-l mai văd niciodată,

oricum.
— O să se întoarcă.
— Poate.
— O să se întoarcă, repetă Simon. Pentru tine.
— Nu ştiu.
Clary clătină din cap. Se făcuse mai rece de când soarele se cufundase spre marginea zării. Ea-şi miji ochii, aplecându-se şi privind ţintă.
— Simon, uite!
El îi urmări privirea. Dincolo de protecţii, la Poarta de Nord, sute de siluete întunecate se adunau, unele stând strânse în grup, altele ceva mai deoparte: repudiaţii pe care Luke îi chemase în ajutorul cetăţii aşteptau răbdători cuvântul de la Conclav care să-i lase să intre. Un fior îi străbătu şira spinării lui Clary. Era aşezată nu doar pe culmea acestui deal, uitându-se peste o pantă abruptă la oraşul de dedesubt, dar se afla chiar la limita unei crize, un eveniment care avea să schimbe lucrurile în lumea vânătorilor de umbre.
— Au venit, zise Simon, mai mult pentru sine. Mă întreb dacă asta înseamnă că s-a hotărât Conclavul?
— Sper că da.
Firul de iarbă pe care îl strivise Clary devenise o murdărie verde informă; îl aruncă şi smulse altul.
— Nu ştiu ce o să fac dacă ei decid să se supună lui Valentine. Poate voi reuşi să creez un Portal care să ne ducă până într-un loc unde Valentine să nu ne găsească niciodată. O insulă pustie sau ceva asemănător.
— Okay, am şi eu o întrebare prostească, zise Simon. Tu poţi crea rune noi, da? De ce nu creezi una care să distrugă toţi demonii din lumea asta? Sau care să-l ucidă pe Valentine?
— Nu merge aşa, zise Clary. Eu pot crea numai rune pe care le pot vizualiza. Întreaga imagine trebuie să vină în capul meu, ca

o pictură. Când încerc să vizualizez „ucide-l pe Valentine” sau „condu lumea” sau mai ştiu eu ce, nu obţin nicio imagine. Doar zgomot alb.

— Dar de unde vin imaginile runelor, tu ce crezi?

— Nu ştiu, zise Clary. Toate runele pe care le cunosc vânătorii de umbre vin din Cartea Gri. De aceea nu le pot fi puse decât nefilimilor, pentru asta sunt ele. Dar mai sunt şi altele, rune mai vechi. Magnus mi-a spus. Precum Pecetea lui Cain. A fost o rună de protecţie, dar nu una din Cartea Gri. Aşa că, atunci când mă gândesc la runele *acestea* vechi, ca runa Neînfricării, nu ştiu dacă e ceva ce eu inventez sau ceva de care *îmi amintesc* – rune mai vechi decât vânătorii de umbre. Runele sunt de aceeaşi vârstă cu îngerii.

Se gândi la runa pe care i-o arătase Ithuriel, cea simplă ca un nod. Venise oare din mintea ei sau dintr-a îngerului? Sau era doar ceva ce existase dintotdeauna, ca marea sau cerul? Gândul acesta o făcu să se înfioare.

— Ţi-e frig? întrebă Simon.

— Da… ţie, nu?

— Eu nu mai simt frigul.

O înconjură cu un braţ, mişcându-şi mâna pe spatele ei, în cercuri lente. Chicoti jalnic.

— Bănuiesc că asta nu te ajută prea tare, de vreme ce eu n-am căldură în corp şi aşa mai departe.

— Nu, zise Clary. Adică, da, mă ajută. Mai stai aşa.

Îşi ridică privirea spre el. El se uita în jos, la Poarta de Nord, în jurul căreia siluetele negre ale repudiaţilor încă stăteau strânse, aproape nemişcate. Lumina roşie a turnurilor demonilor i se răsfrângea în ochi; arăta ca un personaj dintr-o fotografie făcută cu blitzul. Îi putea vedea venele albastre palide întinzându-se ca o pânză de păianjen imediat sub piele, în locurile unde era mai subţire, la tâmple, la baza claviculei.

Aflase destule despre vampiri ca să ştie că asta însemna că trecuse multă vreme de când se hrănise.
— Ţi-e foame?
Acum el se uită la ea.
— Te temi c-o să te muşc?
— Ştii că eşti bine-venit să iei din sângele meu oricând vrei.
Un fior, dar nu de frig, trecu peste el, şi o strânse mai tare lângă el.
— N-aş face niciodată asta, zise el. După care, mai vesel: De altfel, am băut deja din sângele lui Jace – ajunge cât m-am hrănit din sângele prietenilor.
Clary se gândi la cicatricea argintie de pe gâtul lui Jace. Încet, cu mintea încă plină de imaginea lui Jace, zise:
— Crezi că de aceea…?
— De aceea?
— De aceea nu te afectează soarele. Adică, înainte, te ardea, nu-i aşa? Înainte de noaptea aceea de pe vas?
El dădu din cap, fără chef.
— Deci ce altceva s-a schimbat? Dacă nu e doar din cauză că i-ai băut sângele?
— Vrei să spui pentru că el e nefilim? Este, dar nu doar din cauza asta. Tu şi cu Jace… voi nu sunteţi absolut normali, nu-i aşa? Vreau să spun, nu sunteţi vânători de umbre obişnuiţi. Ceea ce vă face pe voi să fiţi diferiţi mă face şi pe mine diferit. E ceva special cu voi doi. Aşa cum a spus Regina Elfilor Luminii. Voi sunteţi experimente.
Zâmbi, văzându-i privirea speriată.
— Nu sunt prost. Pot să pun lucrurile cap la cap. Tu, cu puterea runelor tale, iar Jace, ei bine… nimeni nu poate fi atât de enervant fără vreo asistenţă supranaturală.
— Chiar atât de antipatic îţi e?
— Nu mi-e antipatic Jace! protestă Simon. Adică, l-am urât

la început, desigur. Părea atât de arogant şi de sigur pe el, iar tu te purtai de parcă el era buricul pământului…

— Ba nu.

— Lasă-mă să termin, Clary.

În vocea lui Simon era ceva profund, aşa cum avea răsuflarea tăiată – dacă se poate spune despre cineva care nu respira niciodată că avea răsuflarea tăiată. Suna de parcă ar fi gonit spre ceva.

— Pot să spun cât de mult îl plăceai tu pe el, iar eu credeam că el te folosea, că erai doar o fată mundană prostuţă pe care o putea el impresiona cu şmecheriile lui de vânător de umbre. La început, mi-am spus că n-ai să te laşi niciodată dusă de aşa ceva şi apoi, chiar dacă ai fi făcut-o, mi-am spus că el avea să se sature în cele din urmă de tine, iar tu ai să te întorci la mine. Nu sunt mândru de ce-am gândit, dar când eşti disperat, crezi orice, bănuiesc. Iar după aceea, când s-a dovedit că era fratele tău, mi s-a părut ca o graţiere de ultim minut – şi m-am bucurat. M-am bucurat chiar şi să văd cât de mult părea că suferă, până în noaptea aceea, la Curtea Elfilor Luminii, când l-ai sărutat. Am putut vedea…

— Ce-ai văzut? zise Clary, neputând să suporte pauza.

— Modul în care se uita la tine. Atunci am priceput. Nu se folosise niciodată de tine. Te iubea şi asta îl ucidea.

— Şi de-asta te-ai dus tu la Dumort? şopti Clary.

Era un lucru pe care voise mereu să-l ştie, dar nu fusese niciodată în stare să se hotărască să întrebe.

— Din cauza ta şi a lui Jace? În niciun caz, nu. Încă din prima noapte la hotel, voisem mereu să mă întorc. Visam despre asta. Şi mă dădeam jos din pat, mă îmbrăcam sau mă trezeam că sunt direct pe stradă şi ştiam că voiam să mă întorc la hotel. Era întotdeauna cel mai rău noaptea, şi mai rău cu cât mă apropiam de hotel. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că

era ceva supranatural – l-am considerat stres posttraumatic sau ceva de genul ăsta. În noaptea aceea, eram atât de obosit şi de furios, iar noi ajunseserăm atât de aproape de hotel, şi era noapte… nici nu-mi amintesc ce s-a întâmplat. Îmi amintesc doar că plecasem din parc şi apoi… nimic.

— Dar dacă n-ai fi fost furios pe mine… dacă noi nu te-am fi supărat…

— Nu-i ca şi când ai fi avut de ales, zise Simon. Şi nu-i ca şi când eu n-aş fi ştiut. N-ai decât să ţii adevărul cât mai mult timp în adâncuri, că tot scoate bulbuci la suprafaţă. Greşeala pe care am făcut-o eu a fost să nu vă spun ce se întâmpla cu mine, să nu vă spun despre visele mele. Dar nu regret că noi doi am fost împreună şi ca iubiţi. Mă bucur că am încercat. Şi te iubesc pentru că ai încercat, chiar dacă n-ar fi mers niciodată.

— Am vrut atât de mult să meargă, zise Clary cu blândeţe. N-am vrut niciodată să te rănesc.

— Eu n-aş schimba nimic, zise Simon. N-aş renunţa la a te iubi. Pentru nimic în lume. Ştii ce mi-a spus Raphael? Că n-am ştiut să fiu un bun vampir, că vampirii îşi acceptă moartea. Dar câtă vreme îmi amintesc cum era să te iubesc pe tine, o să mă simt întotdeauna viu.

— Simon…

— Uite! O întrerupse cu un gest, căscându-şi larg ochii negri. Acolo jos!

Soarele era doar o aşchie roşie la orizont; în timp ce se uita, pâlpâi şi se stinse, dispărând dincolo de marginea întunecată a lumii. Turnurile demonilor din Alicante se aprinseră deodată însufleţite de o incandescenţă. În lumina lor, Clary putu vedea mulţimea întunecată foindu-se neliniştită prin faţa Porţii de Nord.

— Ce se întâmplă? şopti ea. Soarele a apus; de ce nu se deschid porţile?

Simon era împietrit.
— Conclavul, zise el. Trebuie să-i fi spus *nu* lui Luke.
— Dar nu se poate! Vocea lui Clary se ridică ascuţit. Asta ar însemna că…
— Or să se predea lui Valentine.
— Nu pot face asta! ţipă iarăşi Clary, dar chiar sub ochii ei, grupurile siluetelor întunecate care înconjurau protecţiile se întoarseră se îndepărtară de oraş, curgând ca furnicile dintr-un muşuroi distrus.
Faţa lui Simon era ca de ceară în lumina înserării.
— Bănuiesc, zise el, că într-adevăr ne urăsc atât de mult. Mai degrabă îl aleg pe Valentine.
— Nu din ură, zise Clary, ci de frică. Până şi lui Valentine îi era frică.
O spusese fără să se gândească şi îşi dădu seama că era adevărat.
— Frică şi gelozie.
Simon aruncă iute o privire spre ea, surprins.
— Gelozie?
Dar Clary era din nou în visul pe care i-l arătase Ithuriel, iar voce lui Valentine îi răsuna în urechi. *Am visat că îmi vei spune de ce. De ce ne-a creat Raziel, ca pe rasa lui de vânători de umbre, şi totuşi nu ne-a dat puterile pe care le au repudiaţii – viteza lupilor, nemurirea spiritelor naturii, magia magicienilor, nici măcar rezistenţa vampirilor. Ne-a lăsat goi în faţa legiunilor iadului, doar cu liniile astea pictate pe pielea noastră. De ce a trebuit ca puterile lor să fie mai mari ca ale noastre? De ce nu putem să avem şi noi ce au ei?*
Deschise uşor buzele şi se uită fără să vadă la oraşul de jos. Îşi dădu seama vag că Simon o striga pe nume, dar mintea ei gonea. Îngerul i-ar fi putut arăta orice, se gândi ea, dar alesese să-i arate aceste scene, aceste amintiri, cu un scop. Se gândi la

Valentine care strigase: *Noi să fim* condiţionaţi *de repudiaţi, să fim legaţi de creaturile alea!*

Şi runa. Cea pe care o visase. Runa simplă ca un nod.

De ce nu putem să avem şi noi ce au ei?

— Legare, zise, cu voce tare. E o rună de legare. Uneşte ce-i asemănător cu ce e diferit.

— Cum? zise Simon şi o privi nedumerit.

Ea se ridică în picioare, scuturându-se de pământ.

— Trebuie să ajung acolo. Unde sunt ei?

— Unde sunt cine? Clary?

— *Conclavul*. Unde sunt întruniţi? Unde e Luke?

Simon se ridică în picioare.

— La Palatul Acordurilor. Clary…

Dar ea o luase deja la fugă, cât putea de repede, pe cărarea şerpuită care ducea în oraş. Înjurând printre dinţi, Simon o urmă.

Se spune că toate drumurile duc la Palat. Cuvintele lui Sebastian sunau mereu şi mereu în capul lui Clary, în timp ce ea alerga tot mai repede pe străduţele înguste din Alicante. Spera că era adevărat, pentru că altminteri cu siguranţă avea să se rătăcească. Străzile se întorceau în unghiuri ciudate, nu ca minunatele străzi ale Manhattanului, drepte şi perpendiculare. În Manhattan ştiai oricând unde te afli. Totul era clar numerotat şi afişat. Aici era un labirint.

Se repezi printr-o curte minusculă şi de-a lungul uneia dintre aleile înguste de pe marginea canalului, ştiind că dacă urmărea apa, avea să iasă în cele din urmă în Piaţa Îngerului. Cumva spre surprinderea ei, aleea o conduse pe lângă casa lui Amatis, iar apoi goni, gâfâind, pe o stradă mai largă, familiară, care făcea o buclă. Strada se deschise în piaţă, Palatul Acordurilor ridicându-se impunător şi alb în faţa ei, cu statuia îngerului

strălucitoare în centrul pieţei. Stând lângă statuie era Simon, cu braţele încrucişate, privind-o încruntat.

— Ai fi putut să aştepţi, zise el.

Ea se aplecă, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, trăgând răsuflarea.

— Nu… prea poţi să-mi reproşezi asta… de vreme ce ai ajuns oricum înaintea mea.

— Viteză de vampir, zise Simon cu o oarecare satisfacţie. Când ajungem acasă, o să caut o pistă de curse.

— Asta ar însemna… să trişezi.

Trăgând pentru ultima oară aer adânc în piept, Clary se îndreptă şi îşi dădu la o parte din ochi părul năduşit.

— Haide! Intrăm.

Sala era plină de vânători de umbre, mai mulţi decât văzuse vreodată Clary adunaţi la un loc, chiar în noaptea atacului lui Valentine. Vocile lor se ridicau într-un bubuit ca de avalanşă prăbuşindu-se; cei mai mulţi erau adunaţi în grupuri care strigau nemulţumite – estrada era goală, iar harta Idrisului atârna, părăsită, în spate.

Se uită după Luke. Îi luă câteva clipe să-l găsească, sprijinit de o coloană, cu ochii pe jumătate închişi. Arăta înfiorător – pe jumătate mort, cu umerii căzuţi. Amatis stătea în spatele lui, mângâindu-l pe umăr, cu îngrijorare. Clary îşi roti privirea, dar Jocelyn nu era de văzut pe nicăieri în mulţime.

Pentru doar un moment, ezită. Apoi se gândi la Jace, dus după Valentine, de unul singur, ştiind că avea toate şansele să fie ucis. El ştia că era o parte din asta, o parte din toate acestea, cum era şi ea, de asemenea – fusese dintotdeauna, chiar şi atunci când n-o ştiuse. Adrenalina încă îi gonea prin vene cu înţepături de ace, ascuţindu-i percepţia, făcând ca totul să i se pară foarte clar. Aproape prea clar. Îi strânse mâna lui Simon.

— Urează-mi noroc, zise ea, apoi picioarele începură s-o

ducă spre treptele estradei, aproape fără voia ei, şi se trezi stând pe estradă, cu faţa la mulţime.

Nu ştia la ce se aşteptase. Exclamaţii de surpriză? O mare de feţe reduse la tăcere, aşteptând încordate? Abia de-o observară – numai Luke îşi înălţă capul, de parcă ar fi simţit-o acolo, şi îngheţă, cu o expresie de uluire pe faţă. Şi apoi cineva din mulţime veni spre ea – un bărbat înalt, cu oasele la fel de proeminente ca prora unui velier. Consulul Malachi. Îi făcea semne să se dea jos de acolo, clătinând din cap şi strigându-i ceva ce ea nu putea auzi. Mai mulţi vânători de umbre se întorseseră acum spre ea, în timp ce el îşi croia drum prin adunare.

Acum, Clary avea ce voise: toţi ochii aţintiţi asupra ei. Auzi şoapte alergând prin mulţime: *Asta-i ea. Fiica lui Valentine.*

— Aveţi dreptate, zise ea, înălţându-şi vocea şi vorbind cât de tare putu, eu *sunt* fiica lui Valentine. N-am ştiut niciodată că el era tatăl meu până în urmă cu vreo câteva săptămâni. N-am ştiut nici măcar că există, până în urmă cu vreo câteva săptămâni. Ştiu că mulţi dintre voi o să credeţi că nu-i adevărat, şi e în regulă. Credeţi ce vreţi. Atâta timp cât credeţi, de asemenea, că eu ştiu lucruri despre Valentine pe care voi nu le ştiţi, lucruri care v-ar putea ajuta să câştigaţi bătălia împotriva lui – *doar dacă mă lăsaţi să vă spun care sunt acelea.*

— Ridicol! Malachi se oprise la baza treptelor estradei. Asta-i ridicol. Eşti doar o fetiţă…

— Este fiica lui Jocelyn Fairchild, zise Patrick Penhallow, care îşi făcuse loc prin mulţime până în faţă şi ridicase o mână. Lasă fata să spună ce are de spus, Malachi.

Mulţimea murmura.

— Tu, îi zise Clary Consulului, tu şi Inchizitorul l-aţi aruncat pe prietenul meu Simon în închisoare…

Malachi rânji dispreţuitor.

— Prietenul tău, vampirul?

— El mi-a spus că l-ai întrebat ce s-a întâmplat cu vasul lui Valentine, în noaptea aceea pe East River. Te-ai gândit că Valentine trebuie să fi făcut ceva, vreun soi de magie neagră. Ei bine, n-a făcut. Dacă vrei să ştii ce a distrus vasul acela, răspunsul sunt eu. Eu am făcut-o.

Râsul de neîncredere al lui Malachi fu însoţit ca un ecou şi de al altora din mulţime. Luke se uita la ea, clătinând din cap, dar Clary se aruncă mai departe.

— Am făcut-o cu o rună, zise ea. A fost o rună atât de puternică, încât a desfăcut vasul în bucăţi. Pot să creez rune noi. Nu doar pe acelea din Cartea Gri. Rune pe care nimeni nu le-a mai văzut înainte… unele puternice…

— Destul! tună Malachi. Asta-i ridicol. Nimeni nu poate crea rune noi. E complet imposibil. Se întoarse către mulţime. Ca şi tatăl ei, fata asta nu e decât o mincinoasă.

— Nu minte.

Vocea veni din spatele mulţimii. Era curată, destul de puternică şi hotărâtă. Mulţimea se întoarse şi Clary văzu cine vorbise: Alec. Stătea cu Isabelle de-o parte a sa şi cu Magnus de cealaltă. Simon era cu ei, la fel şi Maryse Lightwood. Alcătuiau un mic grup, strâns şi foarte hotărât, după feţele lor, lângă uşile de la intrare.

— Eu am văzut-o creând o rună. Chiar a folosit-o pe mine. A mers.

— Minţi! zise Consulul, dar îndoiala deja i se strecurase în ochi. Minţi ca să-ţi protejezi prietena…

— Zău, Malachi, i-o reteză Maryse, de ce ar minţi fiul meu despre aşa ceva, când adevărul poate fi atât de simplu de dovedit? Daţi-i fetei o stelă şi lăsaţi-o să creeze o rună.

Un murmur de aprobare străbătu Sala. Patrick Penhallow făcu un pas înainte şi îi întinse o stelă lui Clary. Ea o luă,

mulţumind, şi se întoarse spre mulţime.
Gura i se făcu iască. Adrenalina încă îi pulsa nebuneşte, dar nu destul cât să-i înăbuşe de tot tracul de scenă. Ce trebuia să facă? Ce soi de rună putea crea ca să convingă mulţimea asta că spunea adevărul? Ce le-ar fi *arătat* lor adevărul?
Îşi plimbă ochii peste mulţime şi-l zări pe Simon lângă familia Lightwood, uitându-se la ea peste distanţa care îi separa. La fel se uitase şi Jace la ea la conac. Exista un singur fir care îi unea pe aceşti băieţi, pe care ea îi iubea atât de mult, se gândi ea, un singur lucru în comun: amândoi credeau în ea, chiar şi atunci când ea nu credea în ea însăşi.
Uitându-se la Simon şi gândindu-se la Jace, luă stela şi-i apăsă vârful ascuţit pe partea interioară a încheieturii mâinii sale, în locul unde se simţea pulsul. Nu se uită în jos la ce făcea, doar desena orbeşte, încrezându-se în sine şi în stelă ca să creeze runa de care nevoie.
Desena uşor, subţire – nu avea nevoie de ea decât pentru un moment –, dar fără nicio secundă de ezitare.
Când termină, ochii îi căzură mai întâi de toate pe Malachi. Faţa lui se făcuse albă ca varul şi se dădea înapoi de lângă ea, cu oroare. Spuse ceva – un cuvânt într-o limbă pe care ea n-o recunoscu – şi apoi, în spatele lui, ea îl văzu pe Luke, uitându-se cu ochi mari la ea, cu gura întredeschisă.
— Jocelyn? zise Luke.
Ea clătină din cap spre el, foarte uşor, şi se uită apoi la mulţime. Era un păienjeniş de feţe, care ba dispăreau, ba apăreau, în timp ce le privea. Unii zâmbeau, alţii aruncau priviri în jur, surprinşi, alţii se întorceau către persoanele cele mai apropiate de ei. Câţiva îşi exprimară groaza sau uluirea, ducându-şi mâinile la gură. Ea îl văzu pe Alec, care se uită repede la Magnus şi apoi la ea, nevenindu-i să creadă, şi pe Simon, care părea la fel de confuz. Apoi Amatis ieşi în faţă,

făcându-şi loc cu greu pe lângă trupeşul Patrick Penhallow şi urcând grăbită pe estradă.

— Stephen! zise ea, uitându-se la Clary cu un soi de uimire buimacă. *Stephen!*

— Oh, zise Clary. Oh, Amatis, nu!

Şi atunci simţi runa magică alunecând de la ea, ca şi când ar fi dezbrăcat o haină subţire, invizibilă. Înflăcărarea lui Amatis se topi şi ea se dădu cu spatele înapoi, pe jumătate dezamăgită, pe jumătate uimită.

Clary se uită în jur, la mulţime. Tăcuseră absolut toţi, cu feţele întoarse către ea.

— Ştiu ce aţi văzut cu toţii adineauri, zise ea. Şi sunt convinsă că toţi ştiţi că magia aceasta este mai presus de orice iluzie magică. Şi am făcut asta cu o singură rună, una singură, o rună pe care *eu am creat-o.* Sunt motive temeinice pentru care eu am harul ăsta şi ştiu că vouă s-ar putea să nu vă placă sau chiar s-ar putea să nu-i daţi crezare, dar nu contează. Ce contează este că eu vă pot ajuta să câştigaţi bătălia asta cu Valentine, dacă mă lăsaţi.

— N-o să fie nicio bătălie împotriva lui Valentine, zise Malachi. Nu se uită în ochii ei când vorbi. Conclavul a decis. I-am acceptat cu toţii condiţiile lui Valentine şi mâine-dimineaţă vom depune armele.

— Nu puteţi face asta! zise ea, cu o notă de disperare în glas. Credeţi că totul va fi bine, dacă vă predaţi şi gata? Credeţi că Valentine o să vă lase să trăiţi aşa cum aţi trăit până acum? Credeţi că se va limita să-i ucidă doar pe demoni şi repudiaţi?

Îşi plimbă privirea prin încăpere.

— Cei mai mulţi dintre voi nu l-aţi văzut pe Valentine de cincisprezece ani. Poate aţi uitat cum este el de fapt. Dar eu ştiu. L-am auzit vorbind despre planurile lui. Vă gândiţi că o să reuşiţi să trăiţi sub conducerea lui Valentine, dar n-o să mai fiţi

în stare. El o să vă controleze complet, pentru că el întotdeauna va putea să ameninţe că vă distruge cu Instrumentele mortale. O să înceapă cu repudiaţii, bineînţeles. Dar apoi se va ocupa de Conclav. O să-i ucidă pe cei din Conclav în primul rând pentru că îi crede slabi şi corupţi. Apoi o să se abată asupra tuturor celor care au avut, undeva, un repudiat în familia lor. Poate un frate vârcolac – ochii ei alunecară spre Amatis –, sau o fiică adolescentă rebelă, care s-a întâlnit, ocazional, cu vreun cavaler elf – ochii ei se îndreptară spre soţii Lightwood –, sau oricine care nu e vinovat de altceva decât că are un prieten repudiat. Şi apoi o să-i vâneze pe toţi cei care au folosit vreodată serviciile unui magician. Câţi dintre voi vor fi?

— Asta e o aberaţie, zise Malachi rece. Valentine nu e interesat să distrugă nefilimii.

— Dar crede că oricine se întovărăşeşte cu repudiaţii nu merită să fie numit nefilim, stărui Clary. Ascultaţi, războiul vostru nu este împotriva lui Valentine. E împotriva demonilor. Să ţineţi demonii departe de lumea asta este misiunea voastră, o misiune primită de la Ceruri. Iar o misiune de la Ceruri nu e ceva ce puteţi *ignora*. Şi repudiaţii îi urăsc pe demoni. Şi ei îi nimicesc. Dacă Valentine are metoda lui, va irosi prea mult din timpul vieţii lui încercând să ucidă repudiaţii până la unul şi pe orice vânător de umbre care s-a asociat vreodată cu ei, încât va uita de demoni, şi la fel şi voi, pentru că veţi fi preocupaţi doar să vă temeţi de Valentine. Iar demonii or să conducă lumea şi asta va fi tot.

— Înţeleg unde baţi, zise Malachi printre dinţi. N-o să luptăm alături de repudiaţi într-o bătălie pe care nu avem cum s-o câştigăm…

— Dar puteţi s-o câştigaţi, zise Clary. Voi puteţi.

Gâtul îi era uscat şi o ardea, capul o durea, iar feţele din mulţimea aflată în faţa ei păreau că se topiseră într-o ceaţă

informă, punctată ici şi colo de uşoare explozii de lumină albă. *Dar nu te poţi opri acum. Trebuie să continui. Trebuie să încerci.*

— Tatăl meu îi urăşte pe repudiaţi pentru că este invidios pe ei, continuă ea, cuvintele căzând unul după altul. Invidios şi înfricoşat de toate lucrurile pe care ei le pot face şi el nu. Urăşte faptul că, din anumite puncte de vedere, ei sunt mai puternici decât nefilimii, şi pariez că nu e singurul care simte asta. E uşor să-ţi fie frică de însuşiri pe care tu nu le ai. Trase aer în piept: Şi dacă *aţi putea* să le aveţi şi voi? Dacă eu aş putea să fac o rună care să vă lege pe fiecare dintre voi, fiecare vânător de umbre, de un repudiat care luptă alături de voi, şi îi veţi putea *împrumuta puterile* – să vă puteţi vindeca la fel de repede ca un vampir, să fiţi la fel de puternici ca un vârcolac sau la fel de rapizi ca un cavaler elf. Iar ei, în schimb, să vă poată împărtăşi instruirea, îndemânarea voastră de a lupta. Aţi putea fi o forţă de neînvins… doar dacă mă lăsaţi să vă pun Pecetea şi dacă veţi lupta cu repudiaţii. Pentru că, dacă nu veţi lupta alături de ei, runele nu vor funcţiona. Făcu o pauză: Vă rog, zise ea, dar cuvintele ieşiră aproape neauzite din gâtul ei uscat. Vă rog, lăsaţi-mă să vă pun Pecetea.

Cuvintele ei căzură într-o linişte de-ţi ţiuiau urechile. Lumea se transformă într-o ceaţă învâltorată şi ea îşi dădu seama că îşi rostise ultima parte a discursului privind în sus, la tavanul Sălii, şi că micile explozii pe care le văzuse erau stelele aprinzându-se pe cerul nopţii, una câte una. Liniştea continua să domnească parcă la nesfârşit, în vreme ce ea îşi strânse încet pumnii pe lângă corp. Iar apoi, încet, foarte încet, îşi coborî privirea şi întâlni ochii mulţimii aţintiţi asupra ei.

17

POVESTEA VÂNĂTORULUI DE UMBRE

Clary stătea în capul scărilor Palatului Acordurilor, uitându-se spre Piaţa Îngerului. Luna răsărise mai devreme şi se întrezărea peste acoperişurile caselor. Turnurile demonilor îi reflectau lumina alb-argintie. Întunericul ascundea bine cicatricele şi rănile oraşului; părea paşnic sub cerul nopţii – dacă nu-ţi ridicai privirile spre Colina Citadelei şi spre conturul ruinelor fortăreţei. Gărzile patrulau prin piaţa de jos, apărând şi dispărând după cum intrau şi ieşeau din conurile de lumină ale felinarelor cu lampa-vrăjitoarei. Îi ignorau sârguincios prezenţa lui Clary.

Câteva trepte mai jos, Simon se plimba în sus şi-n jos, cu paşi absolut silenţioşi. Îşi ţinea mâinile în buzunare şi, când se întorcea, la capătul treptei, ca să vină iar spre ea, lumina lunii i se reflecta pe pielea palidă, ca pe o suprafaţă lucioasă.

— Nu te mai plimba, îi spuse ea. Mă faci să fiu şi mai încordată.

— Scuze.

— Mi se pare că suntem aici de-o veşnicie.

Clary îşi ciulea urechile, dar nu putea auzi decât murmurul surd al numeroaselor glasuri care răzbătea prin uşile duble ale Sălii.

— Tu poţi auzi ce spun ei, înăuntru?

Simon îşi miji ochii; părea să se concentreze intens.

— Puţin, zise el, după o pauză.

— Mi-aş dori să fi fost şi eu acolo, zise Clary, pocnindu-şi nervoasă călcâiele de marginea treptei.

Luke îi ceruse să aştepte afară, în faţa uşii, până când delibera Conclavul; voise s-o trimită pe Amatis să stea cu ea afară, dar Simon stăruise să vină el în locul ei, spunând că era mai bine ca Amatis să rămână înăuntru, s-o susţină pe Clary.

— Mi-aş fi dorit să particip şi eu la discuţii.

— Nu, zise Simon. Nu ţi-ai fi dorit.

Ea ştia de ce îi ceruse Luke să aştepte afară. Îşi putea închipui ce spuneau despre ea înăuntru. *Mincinoasă. Ciudată. Neghioabă. Smintită. Stupidă. Monstru. Fiica lui Valentine.* Probabil că era mai bine că se afla afară din Sală dar tensiunea anticipării deciziei Conclavului era aproape dureroasă.

— Poate aş izbuti să mă caţăr pe una dintre astea, zise Simon, măsurând din ochi coloanele groase şi albe ce susţineau acoperişul înclinat al Palatului. Pe ele erau cioplite rune în modele suprapuse, dar altminteri nu exista niciun loc de care să te prinzi cu mâna. Să mă avânt cu toată puterea în direcţia asta.

— Oh, las-o baltă, zise Clary. Eşti vampir, nu Spider-Man.

Singurul răspuns al lui Simon a fost să urce alergând uşor pe scară, până la baza unei coloane. O studie din ochi o clipă, înainte de a-şi pune mâinile pe ea şi a începe să se caţere. Clary îl urmărea, cu gura căscată, în timp ce vârfurile degetelor şi al picioarelor lui găseau prize imposibile pe piatra canelată.

— Tu *eşti* Spider-Man! exclamă ea.

Simon privi în jos de unde era cocoţat, la jumătatea coloanei.

— Asta te face pe tine Mary Jane. Ea era roşcată, zise el. Aruncă o privire peste oraş, încruntându-se. Speram să văd Poarta de Nord de aici, da' nu sunt destul de sus.

Clary ştia de ce voia el să vadă poarta. Acolo fuseseră trimişi curierii să le ceară repudiaţilor să aştepte până delibera Conclavul, iar Clary nu putea decât să spere că ei se înduplecaseră să rămână. Şi dacă erau dincolo de poartă? Clary îşi imagină mulţimea aşteptând, fremătând, întrebându-se.

Uşile duble ale Sălii se crăpară puţin. O siluetă zveltă se strecură prin deschizătură, închise uşa şi se întoarse cu faţa la Clary. Era în umbră şi abia când înaintă mai aproape de lampa-vrăjitoarei care îmbăia treptele în lumină, Clary îi văzu părul ca flacăra şi o recunoscu pe mama ei.

Jocelyn privi în sus, amuzată.

— Ei, bună, Simon. Mă bucur să văd că… te adaptezi.

Simon dădu drumul coloanei şi se lăsă să cadă, aterizând uşor la baza ei. Arăta uşor ruşinat.

— Salutări, doamnă Fray.

— Nu ştiu dacă mai are vreun rost să-mi spui aşa acum, zise mama lui Clary. Poate c-ar trebui să-mi spui doar Jocelyn. Ştii, ezită ea, oricât de ciudată ar fi situaţia asta, mă bucur să te văd aici, cu Clary. Nu pot să-mi amintesc ultima oară când n-aţi fost voi împreună.

Simon păru din cale-afară de stingherit.

— Şi eu mă bucur să vă văd.

— Mulţumesc, Simon.

Jocelyn îşi îndreptă privirea spre Clary.

— Acum, Clary, ai ceva împotrivă să stăm puţin de vorbă noi două? Singure?

Clary rămase un lung moment fără să facă nicio mişcare, uitându-se ţintă la mama ei. Era greu să nu se simtă de parcă s-ar fi uitat la o străină. Simţea o gheară în gât, aproape prea strânsă ca să poată vorbi. Aruncă o privire spre Simon, care evident aştepta un semn de la ea să ştie ce să facă, să rămână sau să plece. Ea oftă.

— Bine.

Simon îi făcu un semn de încurajare cu degetele mari în sus, înainte să dispară înapoi în Sală. Clary se întoarse cu spatele şi îşi aţinti privirea spre piaţă, urmărind gărzile făcându-şi rondul, în vreme ce Jocelyn veni şi se aşeză lângă ea. O parte din Clary

ar fi vrut să se aplece într-o parte şi să-şi aşeze capul pe umărul mamei sale. Ar fi putut chiar să-şi închidă ochii, prefăcându-se că totul era în regulă. Cealaltă parte din ea ştia că asta n-ar fi schimbat nimic; nu şi-ar fi putut ţine ochii închişi la nesfârşit.

— Clary, zise Jocelyn în cele din urmă, foarte încet. Îmi pare atât de rău!

Clary îşi lăsă privirea în jos, la mâinile ei. Îşi dădu seama că încă avea stela lui Patrick Penhallow. Speră că el nu credea că voise să i-o fure.

— N-am crezut că o să mai văd locul ăsta vreodată, continuă Jocelyn.

Clary strecură o privire piezişă spre mama ei şi văzu că se uita spre oraş, la turnurile demonilor ce îşi răspândeau lumina lor palidă şi alburie peste linia clădirilor.

— L-am visat, uneori. Am vrut chiar să-l pictez, să-mi pictez amintirile care le aveam din el, dar nu puteam face asta. M-am gândit că dacă tu ai să vezi vreodată picturile, ai putea pune întrebări, ai putea să te întrebi cum de mi-au venit vreodată imaginile acelea în minte. Eram atât de speriată că ai să afli de unde eram eu de fapt! Cine eram de fapt.

— Şi acum am aflat.

— Şi acum ai aflat, repetă Jocelyn cu melancolie. Şi ai toate motivele să mă urăşti.

— Nu te urăsc, mamă, zise Clary. Numai că…

— Nu ai încredere în mine, completă Jocelyn. Nu te pot învinui. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul. O atinse uşor pe Clary pe umăr şi păru încurajată când Clary nu se feri. Pot să-ţi spun că am făcut-o ca să te protejez, dar ştiu cum trebuie să sune. Am fost acolo, adineauri, în Sală, şi te-am privit…

— Ai fost acolo? Clary era surprinsă. Nu te-am văzut.

— Am stat în spate de tot. Luke a insistat să nu vin la întrunire fiindcă prezenţa mea n-ar fi făcut decât să supere pe

toată lumea şi să dea totul peste cap, şi probabil că a avut dreptate, dar am vrut atât de mult să fiu aici! M-am furişat înăuntru după ce a început şedinţa şi am stat ascunsă în umbră. Dar am fost înăuntru. Şi am vrut doar să-ţi spun…

— Că m-am făcut de ruşine? zise Clary, cu amărăciune. Deja ştiu asta.

— Nu. Am vrut să-ţi spun că am fost mândră de tine.

Clary se răsuci ca să se uite la mama ei.

— Ai fost?

Jocelyn dădu din cap.

— Bineînţeles că am fost. De cum te-ai ridicat în faţa Conclavului, De cum le-ai dovedit ce puteai face. I-ai făcut să se uite la tine şi să vadă persoana pe care o iubeau cel mai mult pe lume, nu-i aşa?

— Mda, zise Clary. De unde ştii?

— Pentru că i-am auzit pe toţi rostind diverse nume, zise Jocelyn încetişor. Dar eu tot pe tine te-am văzut.

— Oh! Clary se uită în jos, la picioarele ei. Ei bine, încă nu sunt sigură că mă cred, despre rune. Adică, sper să mă creadă, dar…

— Pot s-o văd? întrebă Jocelyn.

— Ce să vezi?

— Runa. Cea pe care ai creat-o ca să legi vânătorii de umbre şi repudiaţii. Şovăi. Dacă nu poţi să mi-o arăţi…

— Nu, e-n regulă.

Cu stela, Clary trasă pe marmura treptelor Palatului Acordurilor liniile runei pe care îngerul i-o arătase, iar ele se aprindeau aurii ca de foc de cum le trasa. Era o rună puternică, o hartă de linii care se întretăiau o matrice de altele, drepte. Simplă şi complexă, în acelaşi timp Clary ştia acum de ce i se păruse cumva neterminată când o vizualizase înainte. Îi trebuia o rună-soră ca să meargă. O geamănă. O parteneră.

— Alianţă, zise ea, în timp ce trăgea stela înapoi. Aşa o numesc eu.

Jocelyn privi în tăcere cum runa se înflăcără şi apoi, încet, se stinse lăsând doar uşoare urme negricioase pe piatră.

— Când eram tânără, zise ea, în cele din urmă, m-am străduit atât de mult să unesc repudiaţii şi vânătorii de umbre, să protejez Acordurile! Am crezut că urmăream un soi de vis – ceva ce majoritatea vânătorilor de umbre cu greu îşi pot închipui. Iar acum tu l-ai făcut concret, în sens literal şi *real.* Clipi des. Privindu-te în Sală, mi-am dat seama de un lucru. Ştii, în toţi aceşti ani, eu am încercat să te protejez ascunzându-te. De aceea nu puteam să sufăr când te duceai la Pandemonium. Ştiam că acela era un local frecventat deopotrivă de repudiaţi şi de mundani, laolaltă – ceea ce însemna că şi vânătorii de umbre trebuia să dea târcoale pe acolo. Mi-am imaginat că exista ceva în sângele tău care te atrăgea către locul acela, ceva din tine care recunoştea lumea din umbră chiar dacă nu aveai Vederea. Am crezut că ai să fii în siguranţă dacă aş fi putut să ţin lumea aceea ascunsă de tine. Nu m-am gândit niciodată să încerc să te protejez ajutându-te să fii puternică şi să lupţi. Vorbea cu tristeţe. Dar cum-necum, trebuia să ajungi puternică. Destul de puternică pentru a-ţi putea spune acum adevărul, dacă mai vrei să-l auzi.

— Nu ştiu. Clary se gândi la imaginile pe care i le arătase îngerul, cât de zguduitoare fuseseră. Ştiu că am fost furioasă pe tine fiindcă mă minţiseşi. Dar nu sunt sigură că vreau să aflu mai multe lucruri cumplite.

— Am stat de, vorbă cu Luke. El crede că ar trebui să ştii ceea ce am să-ţi spun. Întreaga poveste. Totul. Lucrurile pe care nu le-am spus niciodată, nimănui, nici măcar lui. Nu pot să-ţi promit că adevărul întreg este plăcut. Dar este adevărul.

Legea e aspră, dar e Lege. Îi datora lui Jace să afle adevărul,

în aceeaşi măsură în care şi-o datora şi ei însăşi. Clary strânse mai tare stela în mână, până i se albiră nodurile degetelor.

— Vreau să ştiu totul.

— Totul… Jocelyn trase adânc aer în piept. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Ce-ar fi să începi să-mi spui cum de-ai putut să te căsătoreşti cu Valentine? Cum ai putut să te căsătoreşti cu un astfel de om, să-l faci tatăl meu… e un monstru.

— Nu. E un om. Nu e un om bun. Dar dacă vrei să ştii de ce m-am căsătorit cu el, îţi spun: pentru că l-am iubit.

— Nu se poate, zise Clary. Nimeni n-ar putea.

— Când m-am îndrăgostit de el, eram de vârsta ta, zise Jocelyn. L-am considerat perfect – inteligent, deştept, minunat, amuzant, fermecător. Ştiu, mă priveşti de parcă mi-am pierdut minţile. Tu nu-l cunoşti pe Valentine decât aşa cum este acum. Nu-ţi poţi închipui cum era pe atunci. Când eram împreună la şcoală, *toată lumea* îl iubea. Părea să răspândească lumină în jurul lui, de parcă exista ceva special şi strălucitor luminând într-o parte a Universului la care numai el avea acces; şi dacă noi eram atât de norocoşi, el ar fi putut s-o împartă cu noi, măcar puţin. Nu era fată să nu-l iubească, iar eu credeam că nu aveam nicio şansă. Eu nu aveam nimic ieşit din comun. Nu eram nici măcar populară; Luke era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei şi cu el îmi petreceam mai tot timpul. Totuşi, cumva, Valentine m-a ales pe mine.

Scârbos, voia Clary să spună. Dar îşi înghiţi remarca. Poate din pricina melancoliei din vocea mamei sale, amestecată cu regret. Poate din pricina celor spuse de ea, despre Valentine care răspândea lumină în jur. Clary gândise acelaşi lucru despre Jace înainte, şi apoi se simţise stupidă pentru că gândise aşa ceva. Dar poate că toată lumea se simţea în felul ăsta.

— Bine, zise ea, pricep. Dar pe atunci aveai şaisprezece ani.

Asta nu înseamnă că trebuia să te căsătoreşti cu el mai târziu.

— Aveam optsprezece ani când ne-am căsătorit. El avea nouăsprezece, zise Jocelyn, pe un ton detaşat.

— Oh, Doamne, zise Clary îngrozită. Tu m-ai *omorî* dacă aş vrea să mă căsătoresc la optsprezece ani.

— Te-aş omorî, admise Jocelyn. Dar vânătorii de umbre tind să se căsătorească mai devreme decât mundanii. Durata lor – a noastră – de viaţă e mai scurtă; mulţi dintre noi au parte de morţi violente. Chiar şi aşa, eram prea tânără să mă căsătoresc. Dar familia mea s-a bucurat pentru mine – chiar şi Luke s-a bucurat pentru mine. Toată lumea credea că Valentine era un băiat minunat. Şi era, ştii, doar un băiat pe atunci. Singura persoană care mi-a spus vreodată că n-ar trebui să mă mărit cu el a fost Madeleine. Fuseserăm prietene la şcoală, dar când i-am spus că mă logodisem, ea a zis că Valentine era egoist şi nesuferit şi că farmecul lui maschează o imoralitate oribilă. Eu mi-am spus că era doar geloasă.

— Şi era?

— Nu, zise Jocelyn, spunea adevărul. Numai că eu nu voiam să-l aud.

Se uită în jos, la mâinile ei.

— Dar ţi-a părut rău, zise Clary. După ce te-ai căsătorit cu el, ţi-a părut rău de ce ai făcut, nu-i aşa?

— Clary, zise Jocelyn, cu o voce cumva obosită. Am fost *fericiţi*. Cel puţin în primii câţiva ani. Ne-am dus să locuim în conacul de la ţară al părinţilor mei, unde crescusem eu. Valentine nu voia să fie în oraş şi voia ca şi restul Cercului să evite Alicante şi deopotrivă ochii indiscreţi ai Conclavului. Familia Wayland locuia într-un conac la numai o milă sau două distanţă de al nostru; şi mai erau şi alţii prin apropiere; soţii Lightwood, soţii Penhallow. Era de parcă am fi fost în centrul lumii, cu toată acea activitate, acel freamăt din jurul nostru,

acea pasiune, şi, în toate acestea, eu eram de partea lui Valentine. Niciodată nu m-a făcut să mă simt în plus sau neînsemnată. Nu, eram un membru-cheie al Cercului. Eram una dintre puţinele în care el avea încredere. Mi-a spus de nenumărate ori că, fără mine, n-ar fi putut face nimic. Fără mine, ar fi fost nimeni.

— A zis el asta?

Clary nu şi-l putea închipui pe Valentine spunând aşa ceva, ceva ce l-ar fi făcut să sune… vulnerabil.

— A zis, dar nu era adevărat. Niciodată Valentine n-ar fi putut rămâne un nimeni. S-a născut să fie lider, să fie centrul unui sistem planetar. Din ce în ce mai mulţi adepţi veneau la el. Erau atraşi de pasiunea lui şi de ideile lui sclipitoare. Rareori vorbea despre repudiaţi, în zilele acelea de început. Totul era despre reforma Conclavului, despre schimbarea legilor care erau prea vechi, prea rigide şi greşite. Valentine spunea că trebuia să fie mai mulţi vânători de umbre, mai mulţi care să lupte cu demonii, mai multe Institute, că ar trebui să ne preocupe mai puţin să ne ascundem şi mai mult să apărăm lumea de demoni. Că ar trebui să păşim deschis şi mândri în lume. Era seducătoare viziunea lui: o lume plină de vânători de umbre, din care demonii să fugă speriaţi şi mundanii, în loc să creadă că noi nu existăm, să ne mulţumească pentru ceea ce făceam pentru ei. Eram tineri; consideram că *mulţumirile* erau importante. Nu ştiam… Jocelyn trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde în apă. Apoi, am rămas însărcinată.

Clary simţi o furnicătură rece în ceafă şi deodată – n-ar fi putut spune de ce – nu mai era atât de sigură că voia adevărul de la mama ei, nu mai era sigură că voia să audă, din nou, cum Valentine îl transformase pe Jace într-un monstru.

— Mamă…

Jocelyn clătină din cap, fără să vadă.

— M-ai întrebat de ce nu ţi-am spus niciodată că aveai un frate. De asta nu ţi-am spus. Răsuflă întretăiat. Am fost atât de fericită când am aflat! Iar Valentine… Întotdeauna voise să fie tată, zicea el. Să-şi pregătească fiul să fie un războinic, la fel cum tatăl lui îl învăţase pe el. „Sau pe fiica ta”, spuneam eu, iar el zâmbea şi spunea că şi o fiică putea fi războinic, la fel ca un fiu, şi că el ar fi fericit în orice caz. Am crezut că totul era perfect. Iar apoi, Luke a fost muşcat de un vârcolac. Ţi se spune că există una la două şanse ca muşcătura să se transforme în licantropie. Eu cred că şansele sunt mai curând trei din patru. Rareori am văzut pe cineva scăpând de boală, iar Luke n-a fost o excepţie. La următoarea lună plină, s-a Preschimbat. A venit acolo, pe treptele casei noastre, dimineaţa, plin de sânge, cu hainele făcute zdrenţe. Am vrut să-l mângâi, dar Valentine m-a împins la o parte. „Jocelyn”, a spus, „copilul”. De parcă Luke ar fi fost gata să se repeadă la mine şi să-mi smulgă copilul din burtă. Era tot Luke, dar Valentine m-a împins la o parte şi l-a târât pe Luke jos de pe trepte şi l-a dus în pădure şi când s-a întors, mult mai târziu, era singur. I-am ieşit în întâmpinare şi mi-a spus că Luke se sinucisese, disperat din cauza licantropiei sale. Că era… mort.

Mâhnirea din glasul lui Jocelyn era dureroasă şi sfâşietoare, gândi Clary, chiar şi acum, când ştia că Luke nu murise. Dar Clary îşi aduse aminte de propria disperare când îl ţinuse în braţe pe Simon, care murise, pe treptele Institutului. Există unele sentimente care nu se uită niciodată.

— Dar îi dăduse lui Luke un pumnal, zise Clary, cu voce firavă. Şi îi spusese să-şi ia singur viaţa. L-a făcut pe soţul lui Amatis să divorţeze de ea, numai pentru că fratele ei devenise vârcolac.

— Eu n-am ştiut, zise Jocelyn. După ce Luke a murit, a fost

de parcă picasem într-o prăpastie întunecată. Am petrecut luni întregi în camera mea, dormind mai tot timpul, mâncând numai din cauza copilului. Mundanii ar numi asta depresie, dar vânătorii de umbre nu au termeni din ăştia. Valentine a crezut că aveam o sarcină dificilă. A spus la toată lumea că eram bolnavă. Şi eram bolnavă… nu puteam să dorm. Mi se tot părea că aud zgomote ciudate, strigăte în noapte. Valentine lui mi-a dat leacuri de somn, însă ele îmi provocau numai coşmaruri. Vise groaznice, că Valentine mă ţinea la pământ, că împlânta un pumnal în mine sau că mă înecam cu otravă. Dimineaţa, eram epuizată şi de aceea dormeam toată ziua. Habar n-aveam ce se mai petrecea afară, habar nu aveam că el îl silise pe Stephen să divorţeze de Amatis şi să se însoare cu Celine. Eram într-o ameţeală continuă. Şi apoi… Jocelyn îşi împreună mâinile şi le aşeză în poală. Tremurau. Adăugă: Şi apoi am născut.

Tăcu, atât de multă vreme, încât Clary se întrebă dacă avea să mai vorbească vreodată. Jocelyn se uita – fără să vadă nimic – spre turnurile demonilor, bătând nervos darabana cu degetele pe genunchi. În cele din urmă, spuse:

— Mama era cu mine când s-a născut copilul. Tu n-ai cunoscut-o pe bunica ta. Era aşa o femeie blândă! Ţi-ar fi plăcut de ea, cred. Ea mi l-a pus în braţe pe fiul meu şi, la început, n-am ştiut decât că se potrivea perfect în braţele mele, că scutecelul cu care era învelit era moale şi că el era atât de mic şi de fragil, doar cu un smoc de păr în creştetul capului. După care a deschis ochii.

Vocea lui Jocelyn era monotonă, aproape lipsită de intonaţie, totuşi Clary se trezi că se cutremură, temându-se de ceea ce mama ei ar putea spune în continuare. *Nu,* ar fi vrut ea să zică. *Nu-mi spune*. Dar Jocelyn continuă, cuvintele curgând din ea ca otrava rece.

— Groaza m-a paralizat din cap până-n tălpi. Parcă mă îmbăiase cineva în acid – carnea părea să-mi ardă pe oase şi tot ce-am putut să fac a fost să nu scap copilul când am început să ţip. Se zice că fiecare mamă îşi cunoaşte instinctiv copilul. Presupun că e la fel de valabil şi invers. Fiecare nerv din corp îmi striga că acela nu-i copilul meu, că era ceva înfiorător şi nenatural, la fel de inuman ca un parazit. Cum putea mama să nu-l vadă? Însă ea zâmbea la mine ca şi când n-ar fi fost nimic în neregulă. „Numele lui e Jonathan”, a zis o voce din prag. Mi-am ridicat ochii şi l-am văzut pe Valentine privind scena din faţa lui cu o expresie de încântare. Copilul şi-a deschis din nou ochii, de parcă ar fi recunoscut sunetul numelui său. Ochii lui erau negri, negri ca noaptea, adânci ca nişte tuneluri sfredelite în craniul său. Nu exista nimic omenesc în ei.

Urmă o lungă tăcere. Clary rămăsese nemişcată, uitându-se la mama ei cu gura întredeschisă de groază. *Despre Jace vorbeşte acum*, îşi zise ea. *Jace când era nou-născut. Cum poţi să simţi aşa ceva pentru un nou-născut?*

— Mamă, şopti ea, poate că… poate că erai în stare de şoc sau ceva. Sau poate că erai bolnavă…

— Asta mi-a spus şi Valentine, zise Jocelyn fără emoţie. Că eram bolnavă. Valentine îl adora pe Jonathan. Nu putea înţelege ce era cu mine. Iar eu ştiam că avea dreptate. Eu eram monstrul, o mamă care nu-şi putea suporta propriul copil. M-am gândit să mă sinucid. Aş fi făcut-o… dar am primit un mesaj, trimis prin scriere de foc, de la Ragnor Fell. El era un magician apropiat dintotdeauna de familia mea; el era cel pe care îl chemam când aveam nevoie de vreo vrajă de însănătoşire sau ceva asemănător. Aflase că Luke devenise conducătorul unei haite de vârcolaci în Pădurea Brocelind, în capătul de răsărit. Am ars scrisoarea după ce am citit-o. Ştiam că Valentine ar putea să nu afle niciodată. Dar abia când m-am

dus la tabăra vârcolacilor şi l-am văzut pe Luke, am ştiut sigur că Valentine mă minţise, mă minţise despre sinuciderea lui Luke. Abia atunci am început să-l urăsc cu adevărat.

— Dar Luke a zis că tu ştiai că era ceva necurat cu Valentine – că ştiai că făcea o grozăvie. A zis că ştiai de asta chiar dinainte de a se Preschimba el.

Pentru moment, Jocelyn nu răspunse.

— Ştii, Luke n-ar fi trebuit să fie niciodată muşcat. N-ar fi trebuit să se întâmple asta. A fost un rond de rutină în pădure, el era cu Valentine… n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Mamă…

— Luke zice că i-am spus că mi se făcuse frică de Valentine încă dinainte de a se Preschimba el. Zice că eu i-am spus că puteam auzi ţipetele prin zidurile conacului, că am bănuit ceva, că m-am temut de ceva. Iar Luke – încrezătorul Luke – l-a întrebat pe Valentine despre asta chiar a doua zi. În noaptea aceea, Valentine l-a luat pe Luke la vânătoare şi el a fost muşcat. Cred… cred că Valentine m-a făcut să uit. Ceea ce am văzut, acel ceva care m-a înfricoşat. M-a făcut să cred că nu erau decât vise urâte. Şi cred că s-a asigurat că Luke va fi muşcat în noaptea aceea. Cred că a vrut să-l îndepărteze pe Luke, astfel ca nimeni să nu-mi mai amintească de faptul că mi se făcuse frică de soţul meu. Însă eu nu mi-am dat seama, nu imediat. Luke şi cu mine ne-am văzut pentru atât de puţin timp, în acea primă zi, iar eu voiam atât de mult să-i povestesc despre Jonathan, dar n-am putut, n-am putut. Jonathan era fiul meu. Totuşi, văzându-l pe Luke, numai atât, văzându-l, şi m-am simţit mai puternică. M-am întors acasă hotărâtă să fac un nou efort cu Jonathan, să învăţ să-l iubesc. Să mă silesc să-l iubesc. În noaptea aceea, am fost trezită de un plânset de copil. M-am ridicat brusc în capul oaselor, eram singură în dormitor. Valentine era plecat la o întrunire de-a Cercului, aşa că nu aveam cui să-i împărtăşesc uimirea mea. Jonathan, vezi tu, nu

plângea niciodată – nu scotea niciodată vreun scâncet. Muţenia lui era unul dintre lucrurile care mă supăra cel mai rău la el. Am dat fuga pe hol până în camera lui, dar el dormea în linişte. Totuşi, eu puteam auzi un copil plângând, de asta nu mă îndoiam.

Am coborât în goană scările, urmărind plânsetul. Părea să vină din pivniţa de vinuri, dar uşa era încuiată, pivniţa era goală şi niciodată folosită. Eu însă crescusem în conacul acela. Ştiam unde ascundea tata cheile…

Jocelyn nu se uita la Clary când vorbea; părea pierdută în povestire, în amintirile ei.

— Nu ţi-am spus niciodată povestea cu nevasta lui Barbă-Albastră, nu-i aşa, când erai mică? Soţul îi spune soţiei să nu se uite niciodată în camera încuiată, iar ea se uită şi găseşte rămăşiţele pământeşti a ale tuturor nevestelor de dinaintea ei, pe care el le ucisese şi le aşezase ca pe fluturi într-o vitrină de sticlă. Nici prin gând nu-mi trecea, când am descuiat uşa aceea, ce aveam să găsesc înăuntru. Dacă ar fi s-o mai fac o dată, oare aş mai fi în stare să mă hotărăsc să deschid uşa, să-mi folosesc lampa-vrăjitoarei ca să mă călăuzească până jos, în beznă. Nu ştiu, Clary, chiar nu ştiu. Mirosul… oh, mirosul de-acolo, ca de sânge, de moarte şi de putreziciune. Valentine săpase un loc sub pământ, în ceea ce fusese altădată pivniţa de vinuri. Nu era un copil plângând ceea ce auzisem eu, la urma urmelor. Erau celule, acolo jos, cu diverse creaturi închise în ele. Demoni, legaţi cu lanţuri de electrum, stafidiţi, prăbuşiţi şi gâlgâitori în celulele lor, dar erau şi alţii, mulţi alţii – trupuri de repudiaţi, în diverse stadii de moarte şi de agonie. Erau vârcolaci, cu trupurile pe jumătate topite de pulberea de argint. Vampiri ţinuţi cu capul în agheasmă până li se desfăcuse carnea de pe oase. Elfi a căror piele fusese străpunsă cu fierul rece. Nici măcar acum nu mă gândesc la el ca la un

torţionar. Nu întru totul. Părea să fi urmărit un scop aproape ştiinţific. Erau registre mari cu însemnări la fiecare uşă de celulă, descrieri meticuloase ale experimentelor sale, cât de mult durase până murise fiecare creatură. Era un vampir a cărui piele fusese arsă în repetate rânduri, ca să vadă dacă exista un punct dincolo de care biata făptură nu se mai putea regenera. Era greu să citesc ceea ce scrisese, fără să-mi vină să leşin sau să vărs. Cumva, n-am făcut niciuna, nici cealaltă. Exista o pagină dedicată experimentelor pe care le făcuse pe el însuşi. Citise undeva că sângele de demoni ar putea acţiona ca un amplificator al puterilor cu care se nasc de regulă vânătorii de umbre, încercase să-şi injecteze sânge, fără niciun rezultat. Nu se întâmplase nimic, în afară de faptul că i se făcuse rău. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că era prea în vârstă pentru ca sângele să mai aibă efect asupra lui şi că trebuia să-i fie dat unui copil ca să-şi facă efectul cum trebuie – preferabil unul încă nenăscut. Pe pagina alăturată celei unde notase aceste concluzii ciudate scrisese o serie de observaţii cu un titlu pe care l-am recunoscut. Numele meu, *Jocelyn Morgenstern.* Îmi aduc aminte cum mi-au tremurat mâinile când am început să dau paginile, cuvintele gravându-se în creierul meu cu litere de foc. „Jocelyn a băut din nou amestecul, în seara asta. Nicio schimbare vizibilă la ea, dar, repet, copilul mă interesează pe mine… Cu infuzii regulate de limfă demonică precum aceea pe care i-am administrat-o ei, copilul poate fi capabil de orice faptă vitejească… Noaptea trecută i-am auzit copilului inima bătând mai puternic decât orice inimă omenească, sunând ca un dangăt de clopot mare, anunţând începutul unei noi generaţii de vânători de umbre, sângele de îngeri şi de demoni amestecat ca să producă puteri mai presus de orice s-a imaginat c-ar fi cu putinţă până acum… Puterea repudiaţilor nu va mai fi cea mai mare de pe acest pământ…” Mai scrisese şi altele, mult mai

multe. Am răsfoit paginile, cu degetele tremurânde, cu mintea gonindu-mi înapoi, văzând amestecurile pe care Valentine mi le dăduse să beau în fiecare noapte, coşmarurile despre înjunghiere, înecare, otrăvire. Dar nu pe mine mă otrăvise, ci pe Jonathan. Jonathan, pe care el în prefăcuse într-un soi de creatură pe jumătate *demon. Ş*i abia atunci, Clary, atunci mi-am dat seama *cine* era de fapt Valentine.

Clary lăsă aerul să-i iasă din plămâni, deşi nu realizase că îşi ţinuse respiraţia. Era groaznic – atât de groaznic – şi totuşi se potrivea cu viziunea pe care Ithuriel i-o arătase ei. Nu ştia sigur pentru cine simţea mai multă milă: pentru mama ei sau pentru Jonathan? Jonathan – nu se mai putea gândi acum la el ca la Jace, nu cu mama ei acolo, nu cu povestea care îi era atât de proaspătă în minte – osândit să nu fie în întregime uman, de un tată căruia îi păsase mai mult de uciderea repudiaţilor decât de familia lui.

— Dar… nu l-ai părăsit atunci, nu? întrebă Clary, vocea ei sunând firavă şi pentru urechile sale. Ai rămas…

— Din două motive, zise Jocelyn. Unul a fost Răzmeriţa. Ceea ce am găsit în noaptea aceea în pivniţă a fost ca o palmă peste ochi. M-am trezit brusc din nefericirea mea şi m-a făcut să văd ce se petrecea în jurul meu. Odată ce mi-am dat seama ce plănuia Valentine – stârpirea în totalitate a repudiaţilor –, am înţeles că nu puteam lăsa să se întâmple. Am început să mă întâlnesc în secret cu Luke. Nu-i puteam spune ce ne făcuse Valentine mie şi copilului. Ştiam că asta l-ar fi scos din minţi, că nu s-ar fi putut opri să nu încerce să-l urmărească pe Valentine şi să-l ucidă, şi n-ar fi reuşit altceva decât să fie el însuşi ucis în încercare. Şi, de asemenea, nu puteam lăsa pe nimeni să afle ce i se făcuse lui Jonathan. În ciuda tuturor acestor lucruri, el era încă fiul meu. Dar i-am povestit lui Luke despre ororile din pivniţă, despre convingerea mea că

Valentine îşi pierduse minţile, că devenea pe zi ce trecea mai smintit. Împreună, am plănuit să sabotăm Răzmeriţa. M-am simţit datoare s-o fac, Clary. Era un soi de ispăşire, singura cale prin care puteam să mă fac să plătesc pentru păcatul de a mă fi alăturat vreodată Cercului, de a fi avut încredere în Valentine. De a-l fi iubit.

— Şi el n-a ştiut? Valentine, adică. Nu şi-a putut da seama ce făceai?

Jocelyn clătină din cap.

— Când oamenii te iubesc, au încredere în tine. De altfel, acasă am încercat să mă prefac că totul era normal. M-am purtat de parcă repulsia mea iniţială la vederea lui Jonathan îmi dispăruse. Îl duceam la Maryse Lightwood acasă, îl lăsam să se joace cu băieţelul ei, Alec. Uneori, Celine Herondale ni se alătura – era însărcinată pe-atunci. „Soţul tău e atât de drăguţ”, îmi spunea ea. „E atât de preocupat de Stephen şi de mine! Îmi dă poţiuni şi mixturi pentru sănătatea copilului; sunt excelente.”

— Oh, zise Clary. Oh, Doamne!

— Aşa am gândit şi eu, zise Jocelyn posomorâtă. Voiam să-i spun să nu aibă încredere în Valentine sau să nu accepte nimic din ceea ce îi dădea el, dar n-am putut. Soţul ei era cel mai apropiat prieten al lui Valentine şi m-ar fi trădat faţă de el fără să clipească. Mi-am ţinut gura. Şi apoi…

— Ea s-a sinucis, zise Clary, amintindu-şi povestea. Dar… a fost din cauza a ceea ce îi făcuse Valentine?

Jocelyn clătină din cap.

— Sincer, nu cred. Stephen fusese ucis într-un raid, iar ea şi-a tăiat venele când a aflat vestea. Era însărcinată în opt luni. A pierdut sânge până a murit…

Făcu o pauză.

— Hodge a fost cel care a găsit-o. Iar Valentine a părut cu

adevărat înnebunit de mâhnire pentru moartea lor. A dispărut aproape o zi întreagă după aceea şi s-a întors acasă cu ochii tulburi şi clătinându-se. Şi totuşi, într-un fel, i-am fost aproape recunoscătoare pentru mâhnirea aceasta a lui. Însemna cel puţin că nu era atent la ceea ce făceam eu. În fiecare zi, am devenit mai înfricoşată că Valentine avea să descopere conspiraţia şi să încerce să scoată prin tortură adevărul de la mine – cine mai făcea parte din alianţa noastră secretă? Cât de mult trădasem din planurile lui? Mă întrebam cum aveam să rezist la tortură, dacă aveam să-i fac faţă. Îmi era cumplit de teamă că nu. În cele din urmă, m-am hotărât să iau măsuri ca să fiu sigură că aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată. M-am dus cu spaimele mele la Fell, iar el a creat pentru mine o poţiune…

— Poţiunea din Cartea Albă, zise Clary, înţelegând. De aceea i-ai cerut-o. Şi antidotul… cum a ajuns în biblioteca familiei Wayland?

— Am ascuns-o eu acolo, într-o noapte, în timpul unei petreceri, zise Jocelyn cu un zâmbet abia schiţat. N-am vrut să-i spun lui Luke – ştiam că el nu putea suferi ideea de poţiuni –, dar toţi ceilalţi pe care îi cunoşteam erau în Cerc. I-am trimis un mesaj lui Ragnor, dar el părăsea Idrisul şi nu ştia când avea să se întoarcă. A spus că îl puteam întotdeauna găsi cu un mesaj – dar cine i l-ar fi trimis? În cele din urmă, mi-am dat seama că exista o singură persoană căreia îi puteam spune, o persoană care îl ura pe Valentine destul cât să nu mă trădeze niciodată în faţa lui. I-am trimis o scrisoare lui Madeleine, explicându-i ce plănuisem să fac şi că singura cale de a mă reanima era să-l găsească pe Ragnor Fell. Nu mi-a răspuns niciodată, dar eram silită să cred că o citise şi înţelesese. Era tot ce-mi trebuia ca să îmi urmez planul.

— Două motive, zise Clary. Ai spus că au fost două motive

pentru care ai rămas. Unul a fost Răzmeriţa. Care a fost celălalt?

Ochii verzi ai lui Jocelyn erau obosiţi, dar luminoşi şi larg deschişi.

— Clary, zise ea, nu poţi ghici? Al doilea motiv era acela că eram din nou însărcinată. Însărcinată cu tine.

— Oh, zise Clary cu voce firavă.

Îşi aminti că Luke îi spusese: „Purta în pântece un alt copil şi o ştia de mai multe săptămâni”.

— Dar asta nu te-a făcut să vrei şi mai tare să fugi?

— Ba da, zise Jocelyn. Dar ştiam că n-aş fi putut. Dacă aş fi fugit de Valentine, ar fi pus în mişcare şi cer şi iad ca să mă aducă înapoi. M-ar fi urmărit până la capătul pământului, pentru că eu îi aparţineam şi nu m-ar fi lăsat niciodată să plec. Şi poate că eu l-aş fi lăsat să vină după mine şi aş fi riscat, dar nu l-aş fi lăsat niciodată să vină după tine.

Îşi dădu părul la o parte de pe faţă; arăta obosită.

— Exista o singură cale să fiu sigură că n-avea s-o facă niciodată. Şi asta era să moară.

Clary se uită surprinsă la mama ei. Jocelyn tot mai părea obosită, dar faţa îi strălucea de lumina înverşunării.

— Am crezut că avea să fie ucis în timpul Răzmeriţei, zise ea. N-aş fi putut ucide cu mâna mea. N-aş fi putut să găsesc cumva curajul s-o fac într-adevăr. Dar nu m-am gândit că avea să supravieţuiască bătăliei. Şi mai târziu, când casa a ars, am vrut să cred că era mort. Mi-am spus, în repetate rânduri, că el şi Jonathan muriseră arşi în incendiu. Dar ştiam… Vocea i se stinse încet. De aceea am făcut ce-am făcut. M-am gândit că era singura cale să te protejez – să-ţi iau amintirile, să te transform pe cât mi-ar fi stat în puteri într-o mundană. Să te ascund în lumea mundană. A fost o prostie, acum îmi dau seama de asta, o prostie şi o greşeală. Şi îmi pare rău, Clary.

Numai că sper să mă poţi ierta… dacă nu acum, măcar în viitor.

— Mamă!

Clary îşi drese glasul. Se simţea gata să plângă de vreo zece minute încoace.

— E în regulă. Doar că… un singur lucru nu pricep. Îşi răsuci degetele în materialul mantiei. Vreau să spun, aflasem deja puţin despre ceea ce îi făcuse Valentine lui Jace – adică lui Jonathan. Dar după modul în care îl descrii pe Jonathan s-ar zice că e un monstru. Şi, mamă, Jace nu-i aşa. Nu e deloc aşa. Dacă l-ai cunoaşte… dacă l-ai putea întâlni măcar…

— Clary! Jocelyn întinse mâna şi i-o luă pe a lui Clary într-a ei. Mai am să-ţi spun ceva. Nu mai am altceva să-ţi ascund sau despre care să te mint. Însă sunt unele lucruri pe care nici eu nu le-am ştiut, lucruri care tocmai le-am descoperit. Şi s-ar putea să-ţi vină destul de greu să le auzi.

Mai rele decât cele pe care mi le-ai spus deja? gândi Clary. Îşi muşcă buza şi dădu din cap.

— Continuă, spune-mi. Mai bine să le ştiu.

— Când Dorothea mi-a spus că Valentine fusese zărit în oraş, am ştiut că venise după mine, după Pocal. Am vrut să fug, dar nu m-am putut hotărî să-ţi spun de ce. Nu-ţi reproşez că ai fugit de mine în noaptea aceea cumplită, Clary. Am fost doar bucuroasă că nu erai acolo când tatăl tău… când Valentine şi demonii lui au dat buzna în apartamentului nostru. N-am avut timp decât să înghit poţiunea… îi auzeam deja spărgând uşa…

Se opri din povestit, cu vocea gâtuită.

— Am sperat că Valentine avea să mă lase, crezând că am murit, dar n-a făcut-o. M-a dus la Renwick, cu el. A încercat diverse metode să mă trezească, dar nimic n-a mers. Eram într-un soi de visare; eram pe jumătate conştientă că el era acolo, dar nu puteam nici să mă mişc, nici să-i răspund. Mă

îndoiesc că el a crezut că-l puteam auzi sau înţelege. Şi totuşi stătea lângă patul meu, în timp ce dormeam şi îmi vorbea.

— Îţi vorbea? Despre ce?

— Despre trecutul nostru. Căsnicia noastră. Cum el mă iubise şi eu îl trădasem. Cum nu mai iubise pe nimeni de atunci. Cred că vorbea serios, de altfel, pe cât de serios poate lua el lucrurile acestea. Eu fusesem întotdeauna cea căreia îi vorbea despre îndoielile sale, despre vinovăţia pe care o simţea, iar în atâţia ani de când îl părăsisem nu cred că mai fusese altcineva în rolul ăsta. Presupun că nu voia decât să-i vorbească în sfârşit cuiva. Te-ai fi aşteptat ca mintea lui să fie la ce le făcuse acelor bieţi oameni, damnaţii, şi la ceea ce plănuia să facă împotriva Conclavului. Dar n-a fost aşa. El voia să vorbească despre Jonathan.

— Ce anume despre el?

Gura lui Jocelyn se crispă.

— A vrut să-mi spună că îi părea rău pentru ceea ce îi făcuse Jonathan înainte să se fi născut, pentru că ştia că asta aproape că m-a distrus pe mine. Ştiuse că fusesem la un pas de sinucidere din pricina lui Jonathan – deşi n-a ştiut că am fost disperată şi din cauza a ceea ce descoperisem despre *el*. Făcuse rost, cumva, de sânge de înger. Acesta este o substanţă aproape legendară pentru vânătorii de umbre. Dacă-l bei se zice că-ţi dă puteri incredibile. Valentine îl încercase pe el însuşi şi descoperise că îi dădea nu doar o forţă incredibilă, dar şi o stare de euforie şi de fericire de fiecare dată când şi-l injecta în sângele lui. Aşa că luase puţin, îl uscase şi-l făcuse un praf pe care îl amestecase în mâncarea mea, sperând că-mi va lecui disperarea.

Eu ştiu de unde a făcut rost de sânge de înger, îşi zise Clary, gândindu-se Ithuriel cu o tristeţe amară.

— Şi crezi c-a avut vreun efect?

— De fapt, mă întreb acum dacă nu de aceea am găsit deodată concentrarea şi abilitatea să merg până la capăt şi să-l ajut pe Luke să dea peste cap Răzmeriţa. Ar fi ironic dacă aşa ar sta lucrurile, ţinând cont de scopul iniţial urmărit de Valentine. Dar ceea ce n-a ştiut el a fost că, în timp ce făcea asta, cu eram însărcinată cu tine. Aşa că, dacă pe mine m-a afectat puţin, pe tine te-a afectat mult mai mult. Cred că de aceea poţi tu să faci ceea ce faci cu runele.

— Şi poate, zise Clary, de aceea poţi tu să faci lucruri precum închiderea imaginii Pocalului Mortal într-o carte de tarot. Şi de aceea Valentine poate face lucruri ca ridicarea blestemului lui Hodge…

— Valentine a petrecut ani în şir făcând experimente pe el însuşi în nenumărate feluri, zise Jocelyn. E acum tot atât de aproape de o fiinţă omenească, pe cât e un vânător de umbre de a fi un magician. Dar nimic din ceea ce poate să-şi facă lui însuşi n-ar avea un efect la fel de profund cum a avut asupra ta sau asupra lui Jonathan, pentru că voi eraţi atât de cruzi. Nu sunt sigură că a mai făcut cineva vreodată ce a făcut Valentine, nu unui prunc înainte de a se naşte.

— Prin urmare, Jace – Jonathan – şi cu mine chiar suntem amândoi experimente.

— Tu ai fost unul neintenţionat. Cu Jonathan, Valentine a vrut să creeze un soi de superrăzboinic, mai puternic, mai rapid şi mai bun decât oricare alt vânător de umbre. La Renwick, Valentine mi-a spus că Jonathan chiar era astfel. Dar că era totodată şi crud, imoral şi ciudat de gol de simţire. Jonathan îi era destul de loial lui Valentine, dar bănuiesc că Valentine şi-a dat seama că undeva, de-a lungul drumului, în încercarea de a crea un copil care să fie superior celorlalţi, crease un fiu care nu l-ar fi putut iubi niciodată cu adevărat.

Clary se gândi la Jace, la felul în care arătase la Renwick, la

cum strânsese în pumn ciobul acela din Portalul spart atât de tare, încât îi cursese sângele printre degete.

— Nu, zise ea. Nu şi nu. Jace nu e aşa. El chiar îl iubeşte pe Valentine. N-ar trebui, dar îl iubeşte. Şi nu e gol de simţire. E chiar opusul a tot ce ai descris tu.

Jocelyn îşi frământa mâinile în poală. Acestea erau acoperite în întregime de dantela fină a cicatricelor albe – cicatricele subţiri şi albe pe care le aveau toţi vânătorii de umbre, amintirea Peceţilor trecute. Dar Clary nu-i văzuse niciodată înainte cicatricele mamei sale. Magia lui Magnus o făcuse întotdeauna să le uite. Exista una, la încheietura mâinii mamei sale, care avea o formă foarte apropiată de o stea…

Atunci mama ei vorbi şi lui Clary îi fugiră celelalte gânduri din minte.

— Eu nu vorbesc despre Jace, zise Jocelyn.

— Dar… bâigui Clary.

Totul păru că se întâmplă foarte încet, de parcă visa. *Poate chiar visez*, se gândi ea. *Poate că mama nu s-a trezit niciodată şi toate acestea sunt doar un vis.*

— Jace este fiul lui Valentine. Vreau să spun, cine altul ar putea fi?

Jocelyn se uită drept în ochii fiicei sale.

— În noaptea în care Celine Herondale a murit, era însărcinată în opt luni. Valentine îi dăduse poţiuni, prafuri – încercase pe ea ceea ce încercase şi pe el însuşi cu sângele de înger, sperând că fiul lui Stephen avea să fie la fel de puternic şi de înzestrat cum bănuia că avea să fie Jonathan. El n-a putut suporta gândul ca experimentul lui să fie astfel irosit, aşa că l-a rugat pe Hodge să-l ajute să scoată copilul din burta lui Celine. Ea nu murise decât de puţin timp…

Clary scoase un icnet.

— Asta nu-i cu putinţă!

Jocelyn continuă, ca şi când Clary n-ar fi zis nimic.
— Valentine a luat acel copil şi l-a pus pe Hodge să-l ducă la casa lui părintească, într-o vale nu departe de Lacul Lyn. Din acest motiv lipsise în noaptea aceea de acasă. Hodge a avut grijă de copil până la Răzmeriţă. După aceea, pentru că Valentine s-a dat drept Michael Wayland, a mutat copilul în conacul Wayland şi l-a crescut el însuşi, ca pe fiul lui Michael Wayland.
— Prin urmare, Jace, şopti Clary, Jace *nu* e fratele meu?
Simţi că mama ei îi strânge mâna – în semn de compătimire.
— Nu, Clary, nu este.
Clary văzu negru înaintea ochilor. Îşi simţea inima bătând tare şi fiecare bătaie în parte, distinct. *Mamei îi pare rău pentru mine,* gândi ea. *Ea crede că e o veste rea.* Mâinile îi tremurau.
— Atunci ale cui erau oasele din incendiu? Luke a zis că erau oasele unui copil…
Jocelyn clătină din cap.
— Acelea erau oasele lui Michael Wayland şi oasele fiului său. Valentine i-a ucis pe amândoi şi le-a ars cadavrele. A vrut să creadă Conclavul că muriseră şi el şi fiul lui.
— Atunci Jonathan…
— E în viaţă, zise Jocelyn, durerea răzbindu-i o clipă pe faţă. Valentine mi-a spus asta, la Renwick. Valentine l-a adus pe Jace în conacul Wayland, iar pe Jonathan în casa de lângă lac. A reuşit să-şi împartă timpul între ei doi, bătând mereu drumul între o casă şi cealaltă, uneori lăsându-i pe amândoi singuri lungi perioade de timp. Se pare că Jace n-a aflat niciodată de Jonathan, deşi Jonathan se poate să fi ştiut despre Jace. Nu s-au întâlnit niciodată, deşi probabil că au locuit la mai puţin de opt mile unul de altul.
— Iar Jace nu are sânge de demon în el? Nu e… blestemat?
— Blestemat? Jocelyn păru surprinsă. Nu, el nu are sânge de

demon. Clary, Valentine a experimentat pe Jace, când era copil, acelaşi sânge pe care l-a folosit şi pe mine, şi pe tine. Sânge de *înger*. Jace nu e blestemat. Dimpotrivă, am putea zice. Toţi vânătorii de umbre au în parte sânge de înger în ei – voi doi aveţi doar ceva mai mult.

Lui Clary i se învârteau gândurile în cap. Încerca să şi-l închipuie pe Valentine crescând doi copii în acelaşi timp, unul în parte demon, unul în parte înger. Unul, băiatul-întuneric; altul, lumină. Iubindu-i pe amândoi, probabil, atât cât putea iubi Valentine pe cineva. Jace nu aflase niciodată despre Jonathan, dar celălalt băiat ştiuse despre el? Partea lui complementară, opusul său? Oare urâse gândul că există? Oare arsese de dorinţă să-l întâlnească? Fusese indiferent? Amândoi fuseseră atât de singuri. Iar unul dintre ei era fratele său – adevăratul ei frate, de ambii părinţi.

— Crezi că e tot aşa? Jonathan, adică? Nu crezi că ar fi putut deveni… mai bun?

— Nu cred, zise Jocelyn cu blândeţe.

— Dar ce te face atât de sigură? Clary se întoarse să se uite la mama ei, deodată însufleţită. Vreau să spun, poate că s-a schimbat. Au trecut ani. Poate că…

— Valentine mi-a spus că a petrecut ani de-a rândul învăţându-l pe Jonathan cum să pară plăcut, chiar fermecător. Voia să fie un spion pentru el şi nu poţi fi spion dacă îngrozeşti pe toată lumea pe care o întâlneşti. Jonathan a deprins chiar abilitatea de a arunca uşoare iluzii magice, ca să convingă oamenii că era simpatic şi demn de încredere. Jocelyn oftă. Îţi spun asta ca să nu te simţi prost că ai fost păcălită. Clary, l-ai întâlnit pe Jonathan. Numai că nu ţi-a spus niciodată adevăratul lui nume, pentru că se dădea drept altcineva. Sebastian Verlac.

Clary se holbă la mama ei. *Dar el e rudă cu familia Penhallow,* stăruia o parte din mintea ei, însă de bună seamă că

Sebastian nu fusese niciodată cine susţinuse el că era; tot ce spusese el fusese o minciună. Se gândi la ce simţise prima oară când îl văzuse, de parcă ar fi recunoscut pe cineva pe care-l cunoscuse toată viaţa ei, cineva la fel de intim, de familiar ei ca ea însăşi. Nu simţise niciodată aşa ceva pentru Jace.

— Sebastian e fratele meu?

Faţa cu oase delicate a lui Jocelyn era trasă; îşi ţinea mâinile laolaltă cu degetele împletite. Vârfurile degetelor erau albe, de parcă le-ar fi strâns prea tare.

— Am stat de vorbă cu Luke multă vreme despre tot ce s-a întâmplat în Alicante de când aţi sosit voi doi. Mi-a spus despre turnurile demonilor şi despre bănuiala lui că Sebastian distrusese vrăjile de protecţie, deşi n-avea idee cum. Atunci mi-am dat seama cine era de fapt Sebastian.

— Vrei să spui, pentru că a minţit că era Sebastian Verlac? Şi pentru că e un spion pentru Valentine?

— Şi din aceste două motive, da, răspunse Jocelyn, dar de fapt am ghicit abia când Luke mi-a spus că tu i-ai povestit că Sebastian îşi vopsea părul. Şi poate că greşeam, dar un băiat un pic mai mare decât tine, cu păr blond şi ochii negri, aparent fără părinţi, absolut devotat lui Valentine – n-am putut să nu mă gândesc că trebuia să fie Jonathan. Şi mai e şi altceva. Valentine a încercat întotdeauna să găsească o cale de a suprima protecţiile, a susţinut întotdeauna că trebuia să existe o cale. Experimentând pe Jonathan sângele de demon – el a zis că era pentru a-l face un luptător mai puternic, mai bun, dar la mijloc era ceva mai important de-atât…

Clary făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui, ce era mai important?

— Era calea lui de a suprima protecţiile, zise Jocelyn. Nu poţi să aduci un demon în Alicante, dar îţi trebuie sânge de demon ca să anulezi protecţiile. Jonathan are sânge de demon, e în

venele lui. Şi fiind vânător de umbre înseamnă că intrarea lui e automat garantată în oraş oricând vrea să intre, orice ar fi. Şi-a folosit sângele de demon ca să suprime protecţiile, nu mă îndoiesc de asta.

Clary se gândi la Sebastian când stătuse în faţa ei, în iarba de lângă ruinele conacului Fairchild. La cum îi aducea vântul părul negru pe faţă. La cum o strânsese de încheietură, afundându-şi unghiile în pielea ei. La cum spusese că era imposibil ca Valentine să-l fi iubit vreodată pe Jace. Ea crezuse că spunea aşa din cauză că-l ura pe Valentine. Dar nu era de asta, îşi dădu ea seama. Fusese… gelos.

Se gândi la prinţul întunecat din desenele ei, cel care semănase atât de mult cu Sebastian. Respinsese asemănarea ca pe o coincidenţă, o festă de-a imaginaţiei, dar acum se întrebă dacă fusese legătura sângelui lor comun cea care o făcuse să-i confere nefericitului erou al poveştii sale chipul fratelui ei. Încercă să-l vizualizeze din nou pe prinţ, dar imaginea păru să se fărâmiţeze şi să se dizolve dinaintea ochilor ei, precum cenuşa spulberată de vânt. Acum nu-l mai putea vedea decât pe Sebastian, cu lumina roşie a oraşului arzând reflectată în ochii lui.

— Jace, zise ea. Cineva trebuie să-i spună. Trebuie să-i spună adevărul.

Gândurile ei se rostogoleau unele peste altele, de-a valma; dacă Jace ar fi ştiut asta, dacă ar fi ştiut că nu avea sânge de demon, poate că nu s-ar mai fi dus după Valentine. Dacă ar fi ştiut că nu era, de fapt, fratele lui Clary…

— Dar, zise Jocelyn, cu un amestec de compătimire şi nedumerire, am înţeles că nu ştie nimeni unde e…?

Înainte s-apuce Clary să-i răspundă, uşile duble ale Sălii se deschiseră larg, revărsând lumina în afară, peste arcada cu coloane şi treptele de dedesubt. Vuietul până atunci înfundat al

glasurilor se înălţă, iar Luke ieşi pe uşi. Arăta epuizat, dar avea o degajare pe care n-o avusese înainte. Părea aproape uşurat.

Jocelyn se ridică în picioare.

— Luke. Ce e?

El făcu vreo câţiva paşi spre ele, apoi se opri între prag şi trepte.

— Jocelyn, zise el, îmi pare rău că vă întrerup.

— E-n regulă, Luke.

Chiar şi ameţită, Clary gândi: *De ce îşi tot rostesc unul altuia numele aşa?* Era un soi de stinghereală între ei acum, o stinghereală care nu existase înainte.

— S-a întâmplat ceva rău?

El clătină din cap.

— Nu. Dimpotrivă, ceva bun.

Zâmbi spre Clary şi nu exista nimic stingherit în asta. Era mulţumit de ea, chiar mândru.

— Ai reuşit, Clary, zise el. Conclavul a fost de acord să te lase să-i însemnezi cu Pecetea. N-o să mai fie nicio capitulare, în cele din urmă.

18

CINSTE ȚIE
ŞI RĂMAS BUN!

Valea era mai frumoasă în realitate decât fusese în viziunea lui Jace. Poate din pricina lunii strălucitoare care arginta râul ce tăia albia văii verzi. Mesteceni albi şi plopi punctau pantele văii, tremurându-şi frunzele în adierea rece – era foarte frig sus, pe creastă, fără nicio protecţie împotriva vântului.

Aceasta era fără nicio îndoială valea unde-l văzuse ultima oară pe Sebastian, În sfârşit, îl ajunsese din urmă. După ce îl priponi pe Wayferer de un copac, Jace scoase firul însângerat din buzunar şi repetă ritualul căutării, doar ca să fie sigur.

Închise ochii, aşteptându-se să-l vadă pe Sebastian, sperând să fie pe undeva prin apropiere, poate chiar încă în vale…

În schimb, nu văzu decât întuneric.

Inima începu să-i bată mai tare.

Încercă din nou, mutând firul în pumnul stâng şi trasând cu stângăcie runa de urmărire pe dosul palmei cu mâna sa dreaptă, mai puţin abilă.

De data asta, trase adânc aer în piept, înainte de a închide ochii.

Din nou, nimic. Doar un întuneric tremurător, traversat de umbre. Stătu acolo un minut întreg, cu dinţii strânşi, în timp ce vântul îi pătrundea tăios prin jachetă, făcându-i pielea ca de găină. În cele din urmă, înjurând, deschise ochii – şi atunci, într-o pornire de mânie disperată, îşi desfăcu pumnul; vântul smulse firul de aţă şi-l duse cu el, atât de repede încât şi dacă ar fi regretat imediat, tot nu l-ar mai fi putut prinde înapoi.

Mintea lui clocotea. Evident, runa de urmărire nu mai

funcţiona. Probabil că Sebastian îşi dăduse seama că fusese urmărit şi făcuse ceva ca să rupă vraja – dar *ce* puteai face să opreşti o urmărire? Poate dăduse de o apă mare. Apa întrerupe magia.

Nu că asta l-ar fi ajutat prea mult pe Jace. Nu era ca şi când s-ar fi putut duce la fiecare lac din ţară să vadă dacă Sebastian nu plutea în mijlocul lui. Fusese însă atât de aproape – atât de aproape! *Văzuse* valea asta, îl văzuse pe Sebastian aici. Şi casa era aici, abia vizibilă, cuibărită lângă un pâlc de copaci din lunca râului. Cel puţin ar merita să coboare până acolo să vadă dacă nu exista ceva care i-ar putea indica unde se aflau Sebastian sau Valentine.

Cu un sentiment de resemnare, Jace folosi stela ca să-şi graveze mai multe Peceţi de luptă cu acţiune rapidă şi dispariţie rapidă: una să-l facă neauzit, una să-l facă iute şi o alta pentru a păşi fără să se împiedice. Când termină – şi simţi usturimea cunoscută, vie, pe pielea lui – îşi strecură stela în buzunar, îl bătu vioi pe Wayfarer pe grumaz şi porni să coboare spre vale.

Pantele ce duceau la râu erau înşelător de abrupte şi acoperite de grohotiş perfid. Jace ba cobora cu grijă, ba se lăsa să alunece pe grohotiş, ceea ce era o cale rapidă, dar periculoasă. Până ajunse în albia văii, mâinile îi erau însângerate de la căderile repetate pe grohotiş. Şi le spălă în pârâul limpede, cu ape repezi; era paralizant de rece.

Când se ridică şi se uită în jur, îşi dădu seama că stătea şi privea valea dintr-un alt unghi decât cel pe care îl avusese în viziunea de urmărire. Identifică pâlcul de copaci noduroşi, cu crengile lor împletite, pereţii ridicându-se de jur împrejur, şi casa mică. Ferestrele ei erau acum întunecate şi niciun fir de fum nu ieşea pe hornul ei. Jace simţi un mic ghimpe de uşurare şi dezamăgire. Pentru că avea să fie mai simplu să caute prin casă, dacă nu era nimeni înăuntru. Şi pe de altă parte, pentru că

nu era nimeni înăuntru.

Când se apropie, se întrebă de ce casa din viziunea lui i se păruse nepământeană. De aproape, era doar o casă de fermă obişnuită din Idris, făcută din piatră tăiată pătrat, albă şi cenuşie. Obloanele fuseseră cândva vopsite în albastru-viu, dar arătau de parcă de mulţi ani nu se mai atinsese o pensulă de ele. Erau decolorate şi scorojite de trecerea vremii.

Întinzând mâinile spre una dintre ferestre, Jace se ridică pe pervazul acesteia şi privi prin geamul înceţoşat. Văzu o cameră mare, uşor prăfuită, cu un banc de lucru pentru unelte care se întindea pe lângă un perete întreg. Uneltele la vedere nu erau nici pe departe meşteşugăreşti, ci unelte de magician; teancuri de pergamente soioase; lumânări de ceară neagră, boluri de cupru cu lichid întunecat, uscat, murdărind marginile, o gamă largă de cuţite, unele subţiri ca acul, unele cu lamele pătate de sânge. Pe podea era trasată cu creta o pentagramă, ale cărei linii se şterseseră, fiecare dintre cele cinci colţuri fiind împodobit cu o rună diferită. Lui Jace i se strânse inima – runele arătau ca acelea care fuseseră scrijelite în jurul picioarelor lui Ithuriel. Oare Valentine să fi făcut-o – oare acestea puteau fi lucrurile lui? Aici era ascunzătoarea lui – o ascunzătoare pe care Jace n-o vizitase niciodată şi de care nu ştiuse nimic?

Jace coborî de pe pervaz, aterizând într-o pajişte cu iarbă uscată, exact în momentul în care o umbră trecea peste faţa lunii. Dar aici nu era nicio pasăre, se gândi el, şi îşi ridică privirea la timp ca să vadă un corb rotindu-se deasupra capului. Îngheţă, apoi se duse rapid la umbra unui copac, uitându-se în sus printre crengile lui. Când corbul se lăsă mai aproape de pământ, Jace ştiu că primul său instinct fusese corect. Nu era un corb oarecare – acesta era Hugo, corbul care îi aparţinuse o dată lui Hodge; Hodge îl folosea, când se ivea ocazia, pentru a

trimite mesaje în afara Institutului. Încă de atunci, Jace aflase că Hugo fusese la origini al tatălui său.

Jace se lipi de trunchiul copacului. Inima îi bătea iarăşi cu putere, de data asta de entuziasm. Dacă Hugo era aici, nu putea însemna decât că avea un mesaj, iar de data asta mesajul nu mai era pentru Hodge, ci pentru Valentine. *Trebuia* să fie. Dacă Jace ar izbuti să urmărească pasărea…

Cocoţat pe un pervaz, Hugo se uita pe una dintre ferestrele casei. Aparent dându-şi seama că nu era nimeni în casă, pasărea se ridică în văzduh cu un croncănit nervos şi zbură în direcţia pârâului.

Jace ieşi din umbră şi porni în urmărirea corbului.

— Deci, zise Simon, practic, chiar dacă Jace nu e de fapt rudă cu tine, tu ţi-ai *sărutat* totuşi fratele.

— Simon! Clary pălise. Tacă-ţi fleanca!

Se răsuci în loc să vadă dacă îl auzise cineva, dar, din fericire, părea să nu-l fi auzit nimeni. Ea stătea într-un jilţ înalt pe estrada din Sala Acordurilor, cu Simon alături. Mama ei stătea în picioare, la marginea estradei, vorbind cu Amatis.

De jur împrejur, Sala era un haos, de când repudiaţii care veniseră pe Poarta de Nord se revărsaseră înăuntru, dând năvală pe uşile duble, înghesuindu-se pe lângă pereţi. Clary recunoscu diverşi membri ai haitei lui Luke, inclusiv pe Maia, care-i aruncă un rânjet peste mulţime. Erau elfi, palizi şi reci, frumoşi ca ţurţurii de gheaţă, şi magicieni cu aripi de liliac şi picioare de ţap – chiar zări unul cu coarne – care scăpărau scântei albastre din vârful degetelor, în timp ce se mişcau prin încăpere. Vânătorii de umbre se strecurau încolo şi-ncoace printre ei, arătând nervoşi.

Strângând stela cu ambele mâini, Clary privea în jur, cu nelinişte. Unde era Luke? Dispăruse în mulţime. Îl descoperi,

după un moment, vorbind cu Malachi, care clătina energic din cap. Amatis stătea în apropierea lor, săgetându-l pe Consul cu priviri încruntate.

— Nu mă face să-mi pară rău că ţi-am povestit câte ceva din toate astea, Simon, zise Clary, uitându-se urât la el.

Făcuse tot ce putuse ca să-i prezinte o versiune concisă a poveştii lui Jocelyn, relatată mai mult în şoaptă, în timp ce el o ajutase să-şi croiască drum prin mulţime până la estradă şi să se aşeze pe jilţul pregătit pentru ea. Era ciudat să se afle acolo, sus, privind spre mulţimea de jos, de parcă ar fi fost regina cercetându-şi supuşii. Dar o regină n-ar fi fost atât de vulnerabilă să intre în panică.

— De altfel, săruta groaznic.

— Sau poate că sărutul a fost doar scârbos, pentru că el era, ştii, *fratele* tău.

Simon părea mai amuzat de toată întâmplarea decât credea Clary că ar fi avut vreun drept să fie.

— *Nu* spune asta când te poate auzi mama, altfel te omor, zise ea, cu o a doua căutătură fioroasă. Deja mă simt gata să vomit sau să leşin. Nu turna şi tu gaz pe foc.

Jocelyn, întorcându-se de la marginea estradei la timp ca să prindă ultimele cuvinte ale lui Clary – deşi, din fericire, neştiind despre ce discuta ea cu Simon –, puse o mână încurajatoare pe umărul lui Clary.

— Nu fi emoţionată, scumpo! Ai fost minunată înainte. Îţi trebuie ceva? O pătură, nişte apă fierbinte…

— Nu mi-e frig, zise Clary răbdătoare, şi nu am nevoie nici de o baie. Sunt bine. Vreau doar ca Luke să vină aici şi să-mi spună ce se întâmplă.

Jocelyn făcu semn spre Luke să-i capteze atenţia, spunându-i din buze ceva ce Clary nu reuşi să descifreze.

— Mamă, zise ea tăios, *nu!*

Dar era deja prea târziu. Luke îşi ridică privirea şi la fel şi alţi câţiva vânători de umbre. Majoritatea îşi întoarseră ochii la fel de repede, dar Clary simţi fascinaţia din privirile lor. Era ciudat gândul că mama ei era cumva un personaj legendar aici. Aproape toată lumea din sală auzise de numele ei şi avea o părere despre ea, bună sau rea. Clary se întrebă cum izbutea mama ei să nu se lase afectată de lucrul acesta. Căci nu părea afectată – părea liniştită, stăpână pe sine şi primejdioasă.

Un moment mai târziu, Luke li se alăturase pe estradă, cu Amatis lângă el. Arăta obosit, dar deopotrivă alert şi chiar un pic entuziasmat. Spuse:

— Mai staţi o secundă. Vine toată lumea.

— Malachi, întrebă Jocelyn fără să se uite direct la Luke, îţi dădea bătăi de cap?

Luke făcu un gest de lehamite.

— Crede că ar trebui să-i trimitem un mesaj lui Valentine, despre refuzarea condiţiilor lui. Eu am spus că n-ar trebui să ne forţăm mâna. Să-l lăsăm pe Valentine să vină cu armata pe Câmpia Brocelind aşteptându-se la capitulare. Malachi părea să considere că n-ar fi corect, iar când i-am spus că războiul nu e o partidă de crichet între elevii din Anglia, mi-a replicat că dacă vreunul dintre repudiaţii de aici va scăpa de sub control, el o să iasă în faţă şi o să pună capăt întregii afaceri. Nu ştiu ce-şi închipuie el că se întâmplă – de parcă repudiaţii nu s-ar putea opri din bătaie nici pentru cinci minute.

— Exact asta crede, zise Amatis. Aşa e Malachi. Îşi face probabil griji că veţi începe să vă mâncaţi unii pe alţii.

— Amatis, zise Luke, s-ar putea să te audă careva.

Se întoarse, tocmai când doi oameni urcau treptele estradei, în spatele lui: unul era un cavaler elf înalt şi zvelt, cu părul lung şi negru, care-i cădea drept, de o parte şi de alta a feţei sale înguste. Purta o tunică albă din zale ca nişte cercuri mici prinse

unul de altul, dintr-un metal palid, dur, şi care arătau ca solzii de peşte. Ochii lui erau verzi ca frunza.

Celălalt era Magnus Bane. El nu-i zâmbi lui Clary când veni lângă Luke. Purta o haină lungă, neagră, cu nasturi de sus până jos, şi părul lui negru fusese pieptănat pe spate, lăsându-i faţa descoperită.

— Arăţi atât de *simplu*, zise Clary, mirată.

Magnus zâmbi slab.

— Am auzit că ai să ne arăţi o rună, se mulţumi el să răspundă.

Clary se uită la Luke, care încuviinţă din cap.

— Oh, da, zise ea. Am nevoie doar de ceva pe care să scriu… nişte hârtie.

— Şi te-am întrebat dacă ai nevoie de ceva, zise Jocelyn cu voce joasă, vorbind foarte asemănător cu felul în care îşi amintea Clary că vorbea mama ei.

— Am eu hârtie, zise Simon, pescuind ceva din buzunarul jeanşilor.

I-o întinse ei. Era un fluturaş mototolit, pentru spectacolul trupei sale la Fabrica de Tricotaje, din iulie. Ea înălţă din umeri şi-l întoarse pe partea cealaltă, ridicându-şi stela împrumutată. Aceasta scânteie uşor rând atinse cu vârful ei peticul de hârtie şi, pentru un moment, îşi făcu griji că ar fi putut lua foc, dar flacăra micuţă se stinse. Se apucă să deseneze, făcând eforturi să nu se mai gândească la nimic altceva: zgomotul mulţimii, senzaţia că toată lumea se uita la ea.

Runa apăru ca şi înainte – un model de linii care se arcuiau şi se intersectau viguros, apoi întinzându-se pe pagină de parcă ar fi aşteptat o completare ce nu se afla acolo. Scutură praful de pe hârtie şi o ridică, simţindu-se la fel de absurd ca şi când ar fi fost la şcoală şi ar fi arătat un soi de prezentare clasei.

— Asta e runa, zise ea. E nevoie de o secundă ca s-o desenez,

ca s-o lucrez cum se cuvine. O… rună de partener.

— Un repudiat, un vânător de umbre. Fiecare jumătate a parteneriatului trebuie să poarte Pecetea, zise Luke.

Schiţă o copie a runei pe marginea hârtiei, rupse hârtia pe din două şi îi întinse o jumătate ilustrată lui Amatis.

— Trebuie să-ncepi să faci runa asta să circule, zise el. Arată nefilimilor cum se face.

Cu un semn din cap, Amatis coborî pe trepte şi dispăru în mulţime. Cavalerul elf, aruncând o privire după ea, clătină din cap.

— Mi s-a spus întotdeauna că numai nefilimii pot suporta Peceţile Îngerilor, zise el, cu o certă neîncredere. Că noi, ceilalţi, am înnebuni sau am muri dacă ar fi să le purtăm.

— Asta este una dintre Peceţile îngerului, zise Clary. Nu e din Cartea Gri. E sigură, promit.

Cavalerul elf nu păru impresionat.

Cu un oftat, Magnus îşi trase mâneca şi întinse mâna spre Clary.

— Dă-i drumul.

— Nu pot, zise ea. Vânătorul de umbre care îţi face runa va fi partenerul tău, iar eu nu lupt în bătălie.

— Sper să n-o faci, zise Magnus.

Îşi îndreptă privirea spre Luke şi Jocelyn, care stăteau unul lângă altul.

— Voi doi, zise el. Daţi-i drumul, atunci. Arătaţi-i elfului cum funcţionează.

Jocelyn clipi, surprinsă.

— Ce?

— Presupun, zise Magnus, că voi doi veţi fi parteneri, de vreme oricum sunteţi practic căsătoriţi.

Faţa lui Jocelyn se împurpură; ea evită cu grijă să se uite spre Luke.

— Nu am o stelă…
— Ia-o pe a mea, zise Clary, întinzându-i-o. Haide, arată-le.
Jocelyn se întoarse spre Luke, care părea cu totul luat prin surprindere. Îşi întinse mâna înainte să i-o ceară ea şi Jocelyn i-o gravă în palmă, cu o grăbită precizie. Mâna lui tremură în timp ce ea desena, prin urmare ea îi apucă încheietura, ca s-o ţină nemişcată; Luke se uita încordat la ea, cum lucra, iar Clary se gândi la conversaţia despre mama ei, despre ce îi spusese el despre sentimentele lui pentru Jocelyn, şi simţi un ghimpe de tristeţe. Se întrebă dacă mama ei ştiuse vreodată că Luke o iubea şi, dacă ar şti, ce ar spune.
— Iată! Jocelyn ridică stela. Gata!
Luke îşi ridică mâna, cu palma în afară, arătându-i cavalerului elf semnul negru spiralat din mijlocul ei.
— Acum eşti mulţumit, Meliorn?
— *Meliorn*? zise Clary. Te-am mai văzut, nu-i aşa? Obişnuiai să te întâlneşti cu Isabelle Lightwood.
Meliorn era aproape lipsit de expresie, dar Clary ar fi putut jura că arăta o idee stânjenit. Luke clătină din cap.
— Clary, Meliorn este un cavaler al Curţii Elfilor Luminii. E foarte improbabil ca el…
— Categoric se întâlnea cu Isabelle, zise Simon, şi ea îl înşela. Prea puţin, aşa spunea ea că se întâmpla. Urâtă despărţire, frate.
Meliorn îl privi.
— *Tu*, zise el cu dezgust, tu eşti reprezentantul ales al Copiilor Nopţii?
Simon clătină din cap.
— Nu, eu sunt aici pentru ea.
Şi arătă spre Clary.
— Copiii Nopţii, zise Luke după o scurtă ezitare, nu participă, Meliorn. I-am transmis această informaţie Stăpânei

tale. Ei au ales să… să-şi vadă de treaba lor.

Trăsăturile delicate ale lui Meliorn se strâmbară într-o încruntătură mânioasă.

— Oare de unde am ştiut, zise el. Copiii Nopţii sunt o rasă înţeleaptă ţi prudentă. Orice plan care le stârneşte lor mânia îmi stârneşte mie *suspiciunea.*

— Eu n-am spus nimic despre mânie, începu Luke, cu un amestec de calm voit şi uşoară exasperare.

Clary se îndoia că dintre cei care nu-l cunoşteau bine ar fi putut deduce careva că era cât de cât nervos. Putu simţi o schimbare de direcţie a atenţiei lui. Se uita în jos, spre mulţime. Urmărindu-i privirea, Clary văzu o figură familiară croindu-şi drum prin sală – Isabelle, cu părul ei negru legănându-se şi cu biciul înfăşurat pe antebraţ, ca o serie de brăţări de aur.

Clary îl prinse pe Simon de încheietură.

— Familia Lightwood. Tocmai am văzut-o pe Isabelle.

El aruncă o privire spre mulţime, încruntându-se.

— Nu mi-am dat seama că îi aşteptai.

— Te rog, du-te şi stai de vorbă cu ea pentru mine, şopti ea, uitându-se rapid să vadă dacă stătea cineva cu ochii pe ei; nu-i băga nimeni în seamă.

Luke gesticula spre cineva din mulţime; între timp, Jocelyn se apucase să-i spună ceva lui Meliorn, care se uita la ea cu o expresie aproape alarmată.

— Eu trebuie să stau aici, dar… te rog, am nevoie să te duci să le spui, ei şi lui Alec, ceea ce mi-a povestit mama. Despre Jace şi cine este de fapt, şi despre Sebastian. Trebuie să ştie şi ei. Spune-le să vină să-mi vorbească de îndată ce vor putea. Te rog, Simon.

— Bine.

Clary îşi făcu griji pentru înflăcărarea tonului ei. Simon îşi eliberă încheietura din strânsoarea ei şi o mângâie, liniştitor, pe

obraz.

— Mă întorc.

Coborî treptele şi dispăru în mulţime; când ea se întoarse la loc, văzu că Magnus se uita la ea, cu gura uşor strâmbată.

— E în regulă, zise el, evident răspunzând unei întrebări din partea lui Luke. Cunosc Câmpia Brocelind. Am instalat un Portal acolo, în piaţă. Totuşi unul atât de mare n-o să dureze prea mult, aşa că mai bine îi grăbeşti pe toţi să treacă prin el de îndată ce şi-au primit Pecetea.

Când Luke dădu din cap şi se întoarse să-i spună ceva lui Jocelyn, Clary se aplecă şi zise, cu voce joasă:

— Mulţumesc, apropo. Pentru tot ce ai făcut pentru mama.

Zâmbetul strâmb al lui Magnus se lărgi.

— Nu credeai că am s-o fac, nu-i aşa?

— M-am îndoit, admise Clary. Mai ales ţinând cont că, atunci când te-am văzut la colibă, nu m-ai socotit demnă de osteneală nici măcar să-mi spui că Jace îl adusese pe Simon prin Portal cu el, când venise în Alicante. N-am avut ocazia să-ţi spun asta înainte, dar *ce* ţi-ai închipuit? Că n-am să fiu interesată?

— Ba, că ai să fii prea interesată, replică Magnus. Că ai să laşi totul baltă şi-ai să dai fuga la Citadelă. Şi aveam nevoie ca tu să cauţi Cartea Albă.

— Asta-i lipsă de scrupule, zise Clary mânioasă. Şi te înşeli. Aş fi…

— Ai fi făcut ceea ce ar fi făcut oricine. Ceea ce aş fi făcut şi eu, dacă ar fi fost vorba despre cineva la care să fi ţinut. Nu te învinuiesc, Clary şi nu ţi-am ascuns informaţia pentru că m-am gândit că ai fi slabă. Am făcut-o pentru că eşti om, şi ştiu eu cum fac oamenii. Am trăit destul de mult ca să ştiu.

— De parcă tu nu faci niciodată ceva prostesc pentru că ai sentimente, zise Clary. Unde-i Alec, apropo? De ce nu te duci să-l alegi pe el ca partener, chiar acum?

Magnus păru să se crispeze.
— Nu m-aş putea apropia de el cu părinţii lui de faţă. Ştii asta.
Clary îşi sprijini bărbia în palmă.
— Când faci ceea ce se cuvine pentru că iubeşti pe cineva e uneori o porcărie.
— Aşa e, încuviinţă Magnus.

Corbul zbura în cercuri lente, leneşe, îndreptându-se peste vârfurile copacilor spre peretele de la apus al văii. Luna era sus pe cer, făcând inutilă nevoia de lampa-vrăjitoarei pentru Jace, care-l urmărea, ţinându-se pe lângă copaci.
Peretele văii se ridica înaintea sa, abrupt, ca tăiat în piatra cenuşie. Traiectoria corbului părea să urmeze meandrul râului, care se arcuia spre vest, dispărând, în cele din urmă, printr-un defileu îngust ca o fisură în peretele de stâncă. Jace aproape că-şi suci glezna de vreo câteva ori pe pietrele ude şi i-ar fi plăcut să poată înjura tare, dar Hugo l-ar fi auzit, cu siguranţă. Mergând cocârjat, incomod, se concentra să nu-şi rupă de-a binelea vreun picior.
Cămaşa îi era leoarcă de năduşeală când ajunse la marginea văii. Pentru o clipă, crezu că-l pierduse pe Hugo şi era deznădăjduit – apoi îi văzu umbra neagră în picaj, corbul lăsându-se spre pământ şi dispărând prin spărtura întunecată a fisurii din peretele văii. Jace o luă la fugă – era aşa o uşurare să poată fugi, în loc să se furişeze. Când se apropie de defileu, văzu că dincolo de intrare fisura se lărgea mult mai mult – o peşteră. Scotocind după lampa-vrăjitoarei din buzunar, Jace se avântă după corb.
Doar puţină lumină pătrundea înăuntru prin gura peşterii şi, după câţiva paşi, până şi aceea a fost înghiţită de apăsătoarea beznă. Jace ridică lampa-vrăjitoarei şi lăsă razele să i se

prelingă printre degete.

La început, avu impresia că descoperise, cumva, calea de ieşire din nou în aer liber şi că vedea stelele deasupra, strălucind în toată gloria lor. Stelele nu străluceau nicăieri la fel cum străluceau în Idris – şi nici acum n-o făceau. Lumina de la lampa-vrăjitoarei se răsfrângea în zecile de depozite de mică din stânca din jurul lui, iar pereţii peşterii se însufleţiseră cu strălucitoare puncte luminoase.

Acestea îi arătară că se afla într-o grotă strâmtă, săpată direct în blocul de stâncă, având intrarea în spatele lui şi o ramificaţie de două tuneluri întunecate în faţă. Jace se gândi la poveştile pe care i le spusese tatăl lui despre eroi rătăciţi în labirinturi care foloseau sfoară sau viţe sălbatice ca să-şi găsească drumul înapoi. El totuşi nu avea niciunul dintre aceste mijloace la el. Se apropie de tuneluri şi stătu nemişcat un lung moment, ascultând. Auzi picurul apei, slab, undeva foarte departe susurul pârâului, un foşnet de aripi şi… voci.

Sări înapoi. Vocile veneau prin tunelul din partea stângă, de asta era sigur. Dădu cu degetul mare peste lampa-vrăjitoarei ca să-i micşoreze puterea, până când ea mai scotea doar un licăr palid, atât cât să-i lumineze calea. Apoi se avântă în beznă.

— Vorbeşti serios, Simon? Chiar e adevărat? Asta-i fantastic! E minunat!

Isabelle îl luă de mână pe fratele său.

— Alec, ai auzit ce-a spus Simon? Jace *nu* e fiul lui Valentine. N-a fost niciodată.

— Şi atunci al cui fiu e? replică Alec, deşi Simon avea impresia că nu era foarte atent.

Părea să caute ceva prin mulţime. Părinţii lui stăteau la câţiva paşi distanţă, încruntându-se în direcţia lor; Simon îşi făcuse probleme că va trebui să le explice şi lor întreaga tărăşenie, dar

ei fuseseră atât de amabili cât să-i îngăduie să stea de vorbă doar cu Isabelle şi Alec vreo câteva minute.

— Ce contează! Isabelle îşi ridică mâinile încântată, apoi se încruntă. De fapt, asta-i o întrebare bună. Cine *a fost* tatăl lui? Michael Wayland până la urmă?

Simon clătină din cap.

— Stephen Herondale.

— Atunci a fost nepotul Inchizitoarei, zise Alec. Înseamnă că *de aceea*…

Se întrerupse, cu privirea aţintită în depărtare.

— De aceea ce? întrebă Isabelle. Alec, fii atent. Sau cel puţin spune-ne şi nouă ce cauţi.

— Nu ce, zise Alec, ci pe cine. Pe Magnus. Voiam să-l întreb dacă vrea să fie partenerul meu în bătălie. Dar n-am idee unde e. *Tu* l-ai văzut? întrebă el, întorcându-se spre Simon.

Simon dădu din cap.

— E sus, pe estradă, cu Clary, dar… îşi lungi gâtul. Acum nu e acolo. E probabil prin mulţime, pe undeva.

— Serios? O să-i ceri să fie partenerul tău? întrebă Isabelle. E ca un cotilion, treaba asta cu partenerii, mai puţin partea cu ucisul.

— Deci, exact ca un cotilion, zise Simon.

— Poate o să te rog pe tine să fii partenerul meu, Simon, zise Isabelle, ridicându-şi delicat o sprânceană.

Alec se încruntă. Ca şi restul vânătorilor de umbre, era echipat complet în costumul de luptă – îmbrăcat în negru, cu o cingătoare de care atârnau multiple arme. Un arc era prins în spatele lui; Simon se bucură să vadă că găsise un înlocuitor pentru cel pe care i-l rupsese Sebastian.

— Isabelle, tu n-ai nevoie de partener, pentru că tu nu lupţi. Eşti prea tânără. Şi dacă-ţi trece cumva prin cap s-o faci, te omor eu.

Îşi înălţă deodată capul.

— Stai… ăla *e Magnus*?

Isabelle, urmărindu-i privirea, pufni cu dispreţ.

— Alec, ăla e un vârcolac. O fată vârcolac. De fapt, e chiar cum-o-cheamă, May.

— Maia, o corectă Simon.

Maia stătea puţin mai departe, îmbrăcată în pantaloni bruni de piele şi un tricou strâmt, negru, pe care scria CE NU MĂ UCIDE… MAI BINE O IA LA FUGĂ ACUM. Părul ei împletit în multe codiţe era prins la spate cu un şnur. Se întoarse, ca şi când le-ar fi simţit privirile, şi zâmbi. Simon îi răspunse cu un zâmbet. Isabelle îi aruncă o privire cruntă. Simon încetă brusc să mai zâmbească – oare când naiba devenise viaţa lui atât de complicată?

Alec se lumină la faţă.

— Iată-l pe Magnus, zise el şi plecă fără să se uite deloc în urmă, croindu-şi cărare prin mulţime către locul unde stătea magicianul cel înalt.

Surprinderea lui Magnus, când Alec se apropie, era vizibilă, chiar şi de la distanţă.

— E cumva înduioşător, zise Isabelle, uitându-se la ei, ştii, la modul jalnic.

— De ce jalnic?

— Pentru că, explică Isabelle, Alec încearcă să-l facă pe Magnus să-l ia în serios, dar nu le-a spus nimic părinţilor noştri despre Magnus şi nici măcar că-i plac, ştii tu…

— Magicienii? întrebă Simon.

— Foarte amuzant. Isabelle îl fulgeră cu o privire mânioasă. Ştii ce vreau să spun. Ceea ce întâmplă aici e…

— Ce se întâmplă, mai exact? întrebă Maia, apropiindu-se până le prinse cuvintele. Vreau să spun, eu nu prea înţeleg cum vine treaba asta cu partenerii. Cum se presupune că

funcţionează?
— Uite aşa!
Simon arătă spre Alec şi Magnus, care stăteau acum un pic mai la o parte de mulţime, într-un mic spaţiu numai al lor. Alec desena pe mâna lui Magnus, cu faţa foarte concentrată şi cu părul lui negru ascunzându-i ochii.
— Deci trebuie să facem toţi aşa? zise Maia. Să ne lăsăm desenaţi, vreau să spun.
— Numai dacă o să lupţi, zise Isabelle, uitându-se la cealaltă fată cu răceală. Nu pari să ai optsprezece ani.
Maia zâmbi forţat.
— Eu nu sunt vânător de umbre. Licantropii sunt consideraţi adulţi la şaisprezece.
— Ei bine, atunci trebuie să te laşi desenată, zise Isabelle. De către un vânător de umbre. Aşa că mai bine îţi cauţi unul.
— Dar…
Maia, încă uitându-se către Alec şi Magnus, se întrerupse şi îşi ridică sprâncenele. Simon se întoarse să vadă la ce se uita şi făcu ochii mari.
Alec îl îmbrăţişase pe Magnus şi îl săruta pe gură. Magnus, care părea să fie în stare de şoc, stătea lemn. Mai multe grupuri de persoane deopotrivă de vânători de umbre şi repudiaţi – se holbau şi comentau în şoaptă. Privind în dreapta, Simon îi văzu pe soţii Lightwood, cu ochii holbaţi, căscând gura la spectacol. Maryse îşi acoperise gura cu mâna.
Maia părea perplexă.
— Stai puţin, zise ea. Trebuie să facem şi asta?

Pentru a şasea oară, Clary îşi trecu ochii peste mulţime, căutându-l pe Simon. Nu-l zări. Sala era o masă clocotitoare de vânători de umbre şi de repudiaţi, mulţimea revărsându-se pe uşile duble şi mai departe, pe treptele de-afară. Pretutindeni

vedeai sclipirea stelelor, când se formau perechi de repudiaţi şi vânători de umbre şi îşi desenau reciproc Pecetea. Clary o văzu pe Maryse Lightwood întinzându-i mâna unei femei elf înalte, cu pielea verde, care arăta la fel de palidă şi de maiestuoasă ca şi ea. Patrick Penhallow schimbase solemn Peceţi cu un magician al cărui păr strălucea cu scânteieri albastre. Pe uşile Sălii, Clary putea vedea strălucirea puternică a Portalului din piaţă. Lumina stelelor pătrunzând prin luminatorul de sticlă conferea un aer suprarealist întregului tablou.

— Uluitor, nu-i aşa? zise Luke. Stătea la marginea estradei, uitându-se în jos, peste capetele mulţimii. Vânători de umbre şi repudiaţi, laolaltă în aceeaşi încăpere.

Părea profund impresionat. Tot ce putea gândi Clary era că şi-ar fi dorit să fie şi Jace de faţă, ca să vadă ce se întâmpla. Nu reuşea să-şi alunge teama pentru el, oricât ar fi încercat. Ideea că ar putea să se înfrunte cu Valentine, că ar putea să-şi rişte viaţa pentru că era convins că e blestemat… că ar putea să moară fără să afle vreodată că nu era adevărat…

— Clary, zise Jocelyn cu o undă de amuzament, ai auzit ce am spus?

— Da, zise Clary, şi este uimitor, ştiu.

Jocelyn puse o mână pe creştetul lui Clary.

— Nu asta am spus. Luke şi cu mine vom fi amândoi în luptă. Ştiu că ştii asta. Tu o să stai aici cu Isabelle şi ceilalţi copii.

— Eu nu sunt copil.

— Ştiu că nu eşti, dar eşti prea tânără ca să lupţi. Şi chiar dacă n-ai fi, nu te-ai antrenat niciodată.

— Nu vreau doar să stau aici şi să nu fac nimic.

— Nimic? zise Jocelyn uimită. Clary, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ai fi fost tu. N-am fi avut nicio şansă să luptăm, dacă n-ai fi fost tu. Sunt atât de mândră de tine! Voiam doar să-ţi spun că şi dacă Luke şi cu mine vom fi

plecaţi, o să ne întoarcem. Totul o să fie bine.

Clary se uită la mama ei, privind-o în ochii ei verzi, atât de asemănători cu ai săi.

— Mamă, zise ea, nu minţi.

Jocelyn trase scurt aer în piept şi se ridică în picioare, trăgându-şi mâna înapoi. Înainte de a putea răspunde, ceva îi atrase atenţia lui Clary – o faţă cunoscută, în mulţime. O siluetă zveltă, întunecată mişcându-se hotărât spre ele, strecurându-se prin Sala înţesată de lume cu o uşurinţă surprinzătoare – de parcă ar fi putut pătrunde *prin* cei de faţă, ca fumul prin deschizăturile dintr-un gard.

Şi chiar el era, îşi dădu seama Clary, când se apropie de estradă. Raphael purta aceeaşi cămaşă albă şi pantaloni negri, cum îl văzuse şi prima oară îmbrăcat. Uitase cât de zvelt era. Părea să nu aibă mai mult de paisprezece ani când urcă pe estradă, cu faţa lui îngustă, calmă şi angelică, precum un băiat de cor urcând treptele către altar.

— Raphael! În vocea lui Luke se simţea mirare amestecată cu uşurare. Nu credeam că o să veniţi. S-au răzgândit Copiii Nopţii şi vor să ni se alăture în lupta împotriva lui Valentine? Mai există încă un loc în Consiliu disponibil pentru voi, dacă vreţi să-l ocupaţi.

Îi întinse mâna lui Raphael.

Frumoşii ochi limpezi ai lui Raphael îl priviră lipsiţi de expresie.

— Nu pot da mâna cu tine, vârcolacule.

Când Luke se arătă insultat, el zâmbi, doar atât cât să-şi arate vârfurile albe ale colţilor.

— Sunt o proiecţie, zise el, ridicându-şi mâna ca să poată vedea toţi că trece lumina prin ea. Nu pot atinge nimic.

— Dar... Luke aruncă o privire spre lumina lunii ce se revărsa prin acoperiş. De ce... Îşi lăsă mâna jos. Ei bine, mă bucur că

eşti aici. Indiferent cum ţi-ai ales să-ţi faci apariţia.

Raphael clătină din cap. Pentru o clipă, ochii lui zăboviră asupra lui Clary – o privire care ei nu-i plăcu deloc – şi apoi se întoarse să se uite la Jocelyn, iar zâmbetul lui deveni mai larg.

— Tu, zise el, soţia lui Valentine. Ceilalţi din neamul meu, care au luptat cu tine la Răzmeriţă, mi-au vorbit despre tine. Recunosc că nu m-am gândit niciodată c-o să am ocazia să te văd personal.

Jocelyn îşi înclină capul.

— Mulţi Copii ai Nopţii au luptat foarte curajos atunci. Prezenţa ta aici sugerează cumva că am putea lupta umăr la umăr încă o dată?

Era ciudat, se gândi Clary, s-o audă pe mama ei vorbind în modul acela rece şi formal, şi totuşi lui Jocelyn i se părea foarte firesc. La fel de firesc cum i se părea şi să stea pe jos, în salopeta ei veche, ţinând în mână o pensulă mânjită de vopsea.

— Nădăjduiesc, zise Raphael, iar privirea îi trecu din nou peste Clary, ca atingerea unei mâini îngheţate. Avem doar o singură cerinţă, una simplă – şi mică. Dacă ni se onorează, Copiii Nopţii de pe multe teritorii vor fi fericiţi să meargă la bătălie de partea voastră.

— Locul din Consiliu, zise Luke. Fireşte… poate fi oficializat, documentele întocmite în mai puţin de o oră…

— Nu, zise Raphael, nu locul din Consiliu. Altceva.

— Alt… ceva? repetă Luke, automat. Ce anume? Vă asigur că, dacă ne stă în puteri…

— Oh, vă stă. Zâmbetul lui Raphael era orbitor. De fapt, e ceva ce stă între pereţii Sălii acesteia chiar acum, când vorbim. Se întoarse şi făcu semn cu graţie către mulţime. Pe băiatul Simon îl vrem noi, zise el. Pe Diurn.

Tunelul era lung şi întortocheat, răsucindu-se în jurul axei

sale la nesfârşit, de parcă Jace s-ar fi târât prin intestinele unui monstru enorm. Mirosea a piatră udă, a cenuşă şi a altceva, ceva jilav şi ciudat, care-i aducea vag aminte lui Jace de mirosul din Oraşul Oaselor.

În cele din urmă, tunelul se deschise într-o încăpere circulară. Stalactite imense, a căror suprafaţă era lucioasă ca a pietrelor preţioase, atârnau din tavanul încreţit, de piatră, aflat la mare înălţime. Podeaua era netedă de parcă ar fi fost lustruită, ici şi colo alternând modele oculte din intarsii sclipitoare de piatră. O serie de stalagmite necizelate înconjurau camera. Chiar în centrul ei se afla o singură stalagmită masivă de cuarţ, înălţându-se din podea ca un colţ gigantic, decorat ici şi colo cu un desen roşiatic. Uitându-se mai îndeaproape, Jace văzu că laturile stalagmitei erau transparente, desenele roşietice fiind rezultatul a ceva ce se învârtea şi se mişca *înăuntrul* ei, ca un tub de sticlă plin cu fum colorat.

Foarte sus, deasupra ei, lumina se cernea până jos printr-o deschizătură circulară în piatră, un luminator natural. Camera cu siguranţă era produsul acţiunii voluntare şi nu un accident natural – modelele complicate ce împodobeau podeaua făcând lucrul acesta şi mai clar –, dar cine să fi săpat o cameră de dimensiuni uriaşe sub pământ şi de ce?

Un croncănit aspru stârni ecouri prin încăpere, trimiţând un şoc prin nervii lui Jace. Se piti după o stalagmită mai groasă, acoperindu-şi lampa-vrăjitoarei, exact în clipa în care două siluete ieşiră din umbrele din capătul îndepărtat al încăperii şi se îndreptară spre el, cu capetele aplecate una spre alta, în conversaţie. Abia când ajunseră în centrul încăperii şi lumina căzu peste ele, Jace le recunoscu.

Sebastian.

Şi Valentine.

Sperând să evite mulţimea, Simon o luă pe calea cea mai lungă înapoi către estradă, strecurându-se pe după şirul de coloane ce străjuiau laturile Sălii. Îşi ţinea capul în jos şi mergea pierdut în gânduri. I se părea ciudat că Alec, cu doar un an sau doi mai mare decât Isabelle, se pregătea să plece la luptă într-un război, iar ei, restul, aveau să stea deoparte. Dar Isabelle părea foarte liniştită în privinţa asta. Fără plânsete, fără istericale. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie aşa. Poate că se aşteptase. Poate că toţi se aşteptaseră.

Ajunsese aproape de treptele podiumului când îşi ridică privirea şi, spre surprinderea lui, îl văzu stând în faţa lui Luke pe Raphael, cu înfăţişarea lui dintotdeauna, aproape lipsită de expresie. Luke, pe de altă parte, părea agitat – clătina din cap, îşi ridica mâinile a protest, iar Jocelyn, lângă el, părea scandalizată. Simon nu-i putea zări faţa lui Clary – era cu spatele spre el –, dar o cunoştea destul de bine ca să-i recunoască încordarea numai după cum îşi ţinea umerii.

Neavând chef să fie văzut de Raphael, Simon se ascunse după o coloană, ciulind urechea. Cu toată flecăreala din mulţime, era în stare să audă vocea ridicată a lui Luke.

— Nici nu încape discuţie, zicea Luke. Nu pot să cred că ceri aşa ceva.

— Iar eu nu pot să cred că mă refuzaţi. Vocea lui Raphael era rece şi limpede, vocea clară, încă subţirică, a unui băiat încă necopt. E aşa un lucru neînsemnat!

— Nu e un *lucrul* Clary părea mânioasă. E Simon. Este o *persoană.*

— Este un vampir, zise Raphael. Ceea ce se pare că tu continui să uiţi.

— Dar tu nu eşti tot vampir? întrebă Jocelyn, pe un ton la fel de tăios ca de fiecare dată când Clary şi Simon intrau în bucluc pentru vreo prostie. Vrei să spui că viaţa ta nu are nicio

valoare?

Simon se lipi cu spatele de coloană. Ce se întâmpla?

— Viaţa mea preţuieşte mult, zise Raphael, fiind, spre deosebire de a voastră, eternă. Nu există o limită pentru ceea ce aş putea eu înfăptui, în vreme ce, în ceea ce vă priveşte, există un capăt clar. Dar nu asta e problema. El este vampir, un semen de-al meu, iar eu îl cer înapoi.

— Nu-l poţi avea *înapoi*, se răsti Clary. Pentru că nu l-ai avut niciodată, în primul rând. N-ai fost niciodată interesat de el, până ce n-ai aflat că poate umbla la lumina zilei…

— Posibil, zise Raphael, dar nu din motivul la care te gândeşti tu.

Îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se cu ochii lui negri, strălucitori şi vioi ca de pasăre.

— Niciun vampir, continuă el, n-ar trebui să aibă puterea pe care o are el, la fel cum niciun vânător de umbre n-ar trebui să aibă puterile pe care le aveţi tu şi fratele tău. Ani de-a rândul ni s-a spus că noi suntem anormali şi nenaturali. Dar asta… *asta e* nenatural.

— Raphael! zise Luke pe ton de avertisment. Nu ştiu ce sperai. Dar nu există nicio şansă să te lăsăm să-i faci rău lui Simon.

— Dar o să-i lăsaţi pe Valentine şi pe armata lui de demoni să le facă rău tuturor acestor oameni, aliaţii voştri. Raphael făcu un gest larg, cuprinzând sala. O să-i lăsaţi să-şi rişte vieţile la discreţie, dar nu-i veţi da şi lui Simon ocazia să facă aceeaşi alegere? Probabil că el ar face una diferită de cea pe care o doriţi voi.

Îşi lăsă braţul jos.

— Ştiţi că altfel nu vom lupta împreună cu voi. Copiii Nopţii nu vor juca niciun rol în ziua aceasta.

— Atunci să nu aibă, zise Luke. Nu vom cumpăra cooperarea

voastră plătind cu o viaţă nevinovată. Eu nu sunt Valentine.

Raphael se întoarse spre Jocelyn.

— Dar tu ce zici, vânătorule de umbre? O să-l laşi pe acest vârcolac să decidă ce e mai bine pentru poporul tău?

Jocelyn se uita la Raphael de parcă ar fi fost un gândac de bucătărie pe care-l găsise mergând pe podeaua curată a bucătăriei sale. Foarte încet, ea zise:

— Dacă pui o singură mână pe Simon, vampirule, o să te toc bucăţi-bucăţele şi-o să te dau la pisica mea. Înţelegi?

Raphael îşi strânse buzele.

— Prea bine, zise el. Când o să zaci pe moarte în Câmpia Brocelind, poate o să te întrebi dacă o singură viaţă a meritat într-adevăr sacrificarea atâtora.

Dispăru. Luke se întoarse repede spre Clary, dar Simon nu-i mai urmări. Se uită în jos, la mâinile sale. Ar fi crezut că-i tremurau, însă erau la fel de nemişcate ca ale unui cadavru. Foarte lent, le strânse în pumni.

Valentine arăta aşa cum arătase întotdeauna, un bărbat vajnic, în costum de luptă de vânător de umbre, modificat, umerii săi largi şi musculoşi contrastând cu faţa cu trăsături dure, dar fine, cizelate. Avea Sabia Mortală legată cu o curea în spinare, dimpreună cu un săculeţ umflat. La brâu avea o cingătoare cu numeroase arme vârâte în ea: cuţite lungi şi groase de vânătoare, pumnale scurte şi cuţite strălucitoare. Uitându-se fix la Valentine din spatele stâncii, Jace simţi ceea ce acum simţea de fiecare dată când se gândea la tatăl lui – o persistentă afecţiune filială, corodată de tristeţe, dezamăgire şi suspiciune.

Era ciudat să-l vadă pe tatăl său cu Sebastian, care arăta… altfel. Şi el avea costum de luptă, deopotrivă cu o sabie lungă, cu mâner de argint, prinsă de centiron, dar nu ceea ce purta îi atrăsese atenţia ca fiind ieşit din comun – ci părul lui, care nu

mai era o coamă de bucle negre, ci blond, strălucitor de blond, ca de aur-alb. I se potrivea, de fapt, mai bine decât părul negru, fiindcă pielea lui nu mai arăta şocant de palidă. Probabil că se vopsise ca să semene cu adevăratul Sebastian Verlac, iar adevărata lui înfăţişare era aceasta de-acum. Un val de mânie acidă, tumultuoasă, îl invadă pe Jace, dar tot ce-a putut face a fost să stea ascuns în spatele stâncii şi să nu se repeadă să-şi înfigă mâinile în gâtul celuilalt băiat.

Hugo croncăni din nou şi se lăsă din zbor pe umărul lui Valentine. Jace simţi un fior dureros când văzu corbul în postura care-i devenise atât de familiară, de-a lungul anilor în care îl cunoscuse pe Hodge. Hugo trăise practic pe umărul tutorelui său, şi să-l vadă acum pe al lui Valentine i se părea ciudat de străin, chiar nepotrivit, în ciuda tuturor relelor pe care le făcuse Hodge.

Valentine ridică mâna şi mângâie penele lucioase ale păsării, dând din cap, de parcă ei doi s-ar fi adâncit într-o conversaţie. Sebastian îi urmări, cu sprâncenele lui palide ridicate.

— Vreo veste din Alicante? zise el, când Hugo zbură de pe umărul lui Valentine şi se înălţă din nou în aer, atingând cu aripile vârfurile ca nestematele ale stalactitelor.

— Nimic atât de clar cum mi-ar fi plăcut mie, zise Valentine.

Sunetul glasului tatălui său, rece, netulburat ca întotdeauna, îl străpunse pe Jace ca săgeata. Mâinile îi zvâcniră involuntar şi le apăsă tare de coapse, recunoscător pentru stânca masivă care îl ascundea vederii.

— Un lucru e sigur. Conclavul se aliază cu armata repudiaţilor lui Luke.

Sebastian se încruntă.

— Dar Malachi a zis…

— Malachi a dat greş.

Obrazul lui Valentine era încordat.

Spre surprinderea lui Jace, Sebastian făcu un pas înainte şi puse o mână pe braţul lui Valentine. Era ceva în atingerea aceea – ceva intim şi încrezător în sine – care îl făcu pe Jace să-şi simtă măruntaiele ca năpădite de un ghem de viermi. Nimeni nu-l atingea pe Valentine aşa. Nici măcar el nu l-ar fi atins pe tatăl lui aşa.

— Eşti supărat? întrebă Sebastian şi aceeaşi nuanţă era şi în vocea lui aceeaşi prezumţie de familiaritate.

— Conclavul e mai decrepit decât credeam. Ştiam că soţii Lightwood erau degeneraţi dincolo de orice nădejde şi că acest soi de denaturare e contagios. Tocmai de aceea am încercat să-i împiedic să intre în Idris. Dar ca restul să-şi lase atât de uşor minţile umplute de otrava lui Lucian, când el nici măcar nu e un nefilim…

Dezgustul lui Valentine era fără echivoc, dar nu se îndepărtă de Sebastian, văzu Jace cu mirare crescândă, nici nu-i dădu la o parte mâna băiatului de pe umărul lui.

— Sunt dezamăgit. Am crezut că vor avea judecată. Aş fi preferat să nu se sfârşească în felul ăsta.

Sebastian păru amuzat.

— Nu sunt de acord, zise el. Gândeşte-te la ei, gata să intre în bătălie, să gonească spre glorie, numai ca să descopere că nimic nu contează. Că gestul lor e zadarnic. Gândeşte-te la expresia de pe mutrele lor.

Îşi strâmbă gura într-un rânjet.

— Jonathan, oftă Valentine. Aceasta este o necesitate urâtă, nu-i vreo desfătare.

Jonathan? Jace se ţinu de stâncă, descoperindu-şi deodată mâinile alunecoase. De ce l-ar fi numit Valentine pe Sebastian cu numele *lui*? Să fi fost o greşeală? Dar Sebastian nu părea surprins.

— Nu-i mai bine dacă-mi place ceea ce fac? zise Sebastian.

Mie cu siguranţă mi-a plăcut în Alicante. Fraţii Lightwood erau o companie mai plăcută decât m-ai lăsat să bănuiesc, mai ales acea Isabelle. Cu siguranţă, ne-am despărţit foarte vesel. Cât despre Clary…

Doar auzindu-l pe Sebastian rostindu-i numele lui Clary, inima lui Jace tresăltă dureros.

— N-a fost deloc aşa cum credeam eu c-o să fie, continuă Sebastian iritat. Nu semăna absolut deloc cu mine.

— Nu există nimeni pe lumea asta ca tine, Jonathan. În ceea ce o priveşte pe Clary, ea a fost întotdeauna exact ca mama ei.

— Nu recunoaşte în ruptul capului ceea ce vrea cu adevărat, zise Sebastian. Nu încă. Dar o să se dea ea pe brazdă.

Valentine ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui, cum să se dea pe brazdă?

Sebastian rânji, un rânjet care-l umplu pe Jace de o furie aproape incontrolabilă. Îşi muşcă tare buza, până-i dădu sângele.

— Oh, ştii tu, zise Sebastian. De partea noastră. Abia aştept. S-o duc pe ea de nas a fost cel mai distractiv lucru din ultimii nici nu mai ştiu câţi ani.

— Dar nu se presupunea să te distrezi. Scopul tău era să găseşti ceea ce căuta ea. Iar când ea a găsit-o, în sfârşit – fără tine, aş putea adăuga –, tu ai lăsat-o s-o dea unui magician. După care ai ratat s-o aduci cu tine când ai plecat, în pofida ameninţării pe care o reprezintă ea pentru noi. Nu e tocmai un succes glorios, Jonathan.

— Am încercat s-o aduc. Ei n-au vrut s-o lase să le scape din ochi, iar eu n-am putut chiar s-o răpesc din mijlocul Sălii Acordurilor, zise Sebastian, pe un ton posac. De altfel, ţi-am spus, ea habar n-are cum să-şi folosească puterea runelor pe care o are. E prea naivă ca să reprezinte vreo primejdie…

— Indiferent ce plănuieşte Conclavul acum, ea e în centrul

acţiunii, zise Valentine. Aşa spune Hugin. A văzut-o acolo, pe estradă, în Sala Acordurilor. Dacă o să le arate celor din Conclav puterea ei…

Jace simţi o străfulgerare de teamă pentru Clary, amestecată cu un soi de mândrie – bineînţeles că ea era în centrul tuturor lucrurilor. Aşa era Clary a lui.

— Atunci ei or să lupte, completă Sebastian. Ceea ce este exact ce vrem noi, nu-i aşa? Clary nu contează. Bătălia contează.

— O subestimezi, cred, zise Valentine, liniştit.

— Am urmărit-o, zise Sebastian. Dacă puterea ei era atât de nemărginită precum pari să crezi tu, ar fi putut s-o folosească pentru a-l scoate pe micul ei prieten, vampirul, din închisoare – sau pentru a-l salva pe neghiobul ăla de Hodge de la moarte…

— Puterea nu trebuie să fie nemărginită ca să fie mortală, zise Valentine. Cât despre Hodge, ai putea să arăţi ceva mai multă rezervă în privinţa morţii lui, de vreme ce tu ai fost cel care l-ai ucis.

— Se pregătea să le spună despre înger. A *trebuit* s-o fac.

— Ai *vrut* s-o faci. Întotdeauna vrei.

Valentine luă o pereche de mănuşi groase de piele din buzunar pe care şi le puse, fără grabă.

— Poate că le-ar fi spus. Poate că nu. În toţi anii în care a avut grijă de Jace la Institut, trebuie să se fi întrebat ce creştea el acolo. Hodge a fost unul dintre puţinii oameni care au ştiut că a fost mai mult de un băiat. Ştiam că nu mă va trăda – era mult prea laş pentru asta.

Îşi flexă degetele în mănuşi, încruntându-se.

Mai mult de un băiat? Despre ce vorbea Valentine?

Sebastian îl scoase pe Hodge din discuţie, cu o fluturare de mână.

— Cui îi pasă ce-a gândit el? E mort, şi? Atâta pagubă!

Ochii îi luciră negru.
— Te duci acum la lac?
— Da. Ţi-e clar ce trebuie făcut? Valentine făcu semn cu bărbia către sabia de la brâul lui Sebastian. Foloseşte asta. Nu e Sabia Mortală, dar aliajul ei este destul de demonic pentru scopul acesta.
— Nu pot veni şi eu la lac cu tine? Vocea lui Sebastian luase un ton clar plângăreţ. Nu putem da drumul armatei acum?
— Nu e încă miezul nopţii. Am spus că le voi da răgaz până la miezul nopţii. Ar mai putea încă să se răzgândească.
— N-or s-o facă…
— Mi-am dat cuvântul. O să mi-l ţin. Tonul lui Valentine era decisiv. Dacă nu primeşti nicio veste de la Malachi până la miezul nopţii, deschide poarta.
Văzându-i ezitarea lui Sebastian, Valentine păru nerăbdător.
— Am nevoie să faci tu asta, Jonathan. Nu pot să aştept aici miezul nopţii; o să-mi ia aproape o oră ca să ajung la lac prin tuneluri şi n-am de gând să las bătălia să dureze prea mult. Generaţiile viitoare trebuie să ştie cât de repede a pierdut Conclavul şi cât de hotărâtoare a fost victoria noastră.
— Da, numai că îmi pare rău că pierd invocarea. Mi-ar plăcea să fiu acolo când o faci.
Expresia lui Sebastian era gânditoare, dar exista ceva calculat dedesubtul ei, ceva batjocoritor, acaparator, uneltitor şi în mod ciudat, deliberat de… rece. *Nu* că pe Valentine părea să-l deranjeze.
Spre nedumerirea lui Jace, Valentine îi atinse obrazul lui Sebastian, într-un gest de afecţiune scurt, neprefăcut, înainte de a se întoarce cu spatele şi a se îndrepta către capătul îndepărtat al cavernei, unde pânzele groase de umbre se adunau ghem. Se opri puţin acolo, un chip palid pe un fundal de beznă.
— Jonathan, strigă el şi, fără să vrea, Jace îşi ridică ochii. O

să vezi faţa îngerului într-o bună zi. La urma urmelor, tu vei moşteni Instrumentele mortale, când nu voi mai fi eu. Probabil, într-o zi, şi tu îl vei invoca pe Raziel.

— Mi-ar plăcea asta, zise Sebastian şi rămase nemişcat şi drept, când Valentine, dând din cap pentru o ultimă oară, dispăru în întuneric.

Vocea lui Sebastian scăzu până la şoaptă.

— Mi-ar plăcea chiar foarte mult, mârâi el. Mi-ar plăcea să-l scuip în faţa lui de nemernic.

Se răsuci, cu faţa ca o mască albă în lumina slabă.

— Poţi să ieşi afară, Jace, zise el. Ştiu că eşti aici.

Jace încremeni – dar numai o secundă. Corpul lui se mişcă mai înainte ca mintea să-l prindă din urmă, catapultându-l în picioare. Alergă spre intrarea în tunel, gândindu-se doar să iasă, să-i trimită un mesaj, cumva, lui Luke.

Dar intrarea era blocată. Sebastian, calm şi privindu-l lacom, stătea cu braţele deschise, aproape atingând cu degetele pereţii tunelului.

— Pe bune, zise el, doar n-ai crezut că eşti într-adevăr mai rapid decât mine, nu?

Jace se opri prin alunecare. Inima îi bătea neregulat în piept, ca un metronom stricat, dar vocea îi era netulburată.

— De vreme ce sunt mai bun ca tine în toate celelalte privinţe cu putinţă, mi se pare logic.

Sebastian doar zâmbi.

— Ţi-am putut auzi bătăile inimii, zise el, încetişor. Când ne urmăreai, pe mine şi pe Valentine. Te-a deranjat?

— Că pari să fii amorezul tatei? Jace ridică din umeri. Eşti cam tânăr pentru el, să fiu cinstit.

— *Ce?*

Pentru prima oară de când îl cunoscuse Jace, Sebastian păru să rămână fără replică. Jace putu să se bucure de triumf numai

pentru un scurt moment totuşi, înainte ca Sebastian să-şi regăsească stăpânirea de sine. Însă în ochii lui rămase o sclipire întunecată ce indica faptul că nu-l iertase pe Jace pentru că-l făcuse să-şi iasă din pepeni.

— M-am mirat de tine, uneori, reluă Sebastian, pe tonul liniştit de mai devreme. Mi se părea, când şi când, că ar fi ceva de capul tău, c-ar mai fi ceva dincolo de ochii ăia galbeni ai tăi. O sclipire de inteligenţă, spre deosebire de restul familiei tale adoptive, proaste ca noaptea. Însă presupun că n-a fost decât o poză, o atitudine. Eşti la fel de prost ca şi restul, în pofida deceniului în care ai fost educat.

— Ce naiba ştii tu despre educaţia mea?

— Mai multe decât crezi. Sebastian îşi lăsă braţele jos. Acelaşi om care te-a crescut pe tine m-a crescut şi pe mine. Numai că nu s-a şi plictisit de mine după primii zece ani.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui Jace devenise o şoaptă şi atunci, în timp ce se uita la faţa imobilă, lipsită de zâmbet, a lui Sebastian, păru să-l vadă pe băiat pentru prima oară – părul blond-alb, ochii negri ca antracitul, trăsăturile dure ale feţei sale, parcă dăltuite în piatră – şi văzu în minte chipul tatălui său, aşa cum i-l arătase îngerul, tânăr şi ager, alert şi flămând, şi *înţelese.*

— *Tu,* zise el. Valentine e tatăl tău. Tu *eşti fratele* meu.

Dar Sebastian nu mai stătea în faţa lui; se afla deodată în spatele lui, iar braţele sale erau în jurul umerilor lui Jace, de parcă ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, numai că mâinile erau strânse în pumni.

— Cinste ţie şi rămas-bun, frate! zise el cu dispreţ, apoi braţele îi tresăltară brusc şi se încordară, tăindu-i răsuflarea lui Jace.

Clary era epuizată. O durere surdă îi zvâcnea în cap, efectul

de după desenarea runei Alianţei, cuibărită în lobul frontal. Se simţea de parcă ar fi fost cineva care încerca să spargă o uşă, izbind cu piciorul în ea din partea care nu trebuia.

— Eşti în regulă? Jocelyn puse o mână pe umărul lui Clary. Arăţi de parcă nu te-ai simţi bine.

Clary privi în jos – şi văzu runa ca păianjenul care-i traversa dosul mâinii mamei sale, geamăna celei din palma lui Luke. I se strânse inima. Reuşise să facă faţă ideii că, în câteva ore, mama ei ar putea într-adevăr *să se lupte cu o armată de demoni* – însă doar alungându-şi gândul cu forţa ori de câte ori îi apărea înainte.

— Mă întrebam doar unde e Simon. Clary se ridică în picioare. Mă duc să-l caut.

— Acolo, jos?

Jocelyn aruncă îngrijorată o privire spre mulţime. Se mai rărise acum, observă Clary, fiindcă pe măsură ce erau însemnaţi cu Pecetea, ieşeau pe uşile sălii în piaţa de afară. Malachi stătea în dreptul uşilor, cu faţa lui impasibilă ca de bronz, şi le dădea indicaţii repudiaţilor şi vânătorilor de umbre unde să se ducă.

— O să fiu bine. Clary trecu pe lângă mama ei şi Luke, îndreptându-se spre treptele estradei. Mă întorc imediat.

Oamenii întorceau capul după ea, când coborî treptele şi se strecură în mulţime. Le putea simţi privirile aţintite asupra ei, *greutatea* privirilor lor. Îşi roti ochii, uitându-se după fraţii Lightwood sau Simon, dar nu văzu pe nimeni cunoscut – şi era destul de greu să vadă ceva peste capetele mulţimii, ţinând cont cât de scundă era. Cu un oftat, Clary se îndreptă către partea de apus a Sălii, unde era mai puţin aglomerat.

În clipa în care aproape ajunsese în dreptul şirului înaltelor coloane de marmură, o mână ieşi dintre două din ele şi o trase într-o parte. Clary abia avu timp să scoată o exclamaţie de

surpriză, că se şi trezi în întunericul din spatele marilor coloane, cu spinarea lipită de zidul rece de marmură, mâinile lui Simon imobilizându-i braţele.

— *Nu* ţipa, okay? Sunt eu, zise el.

— Bineînţeles că n-o să ţip. Nu fi caraghios!

Clary se uită în stânga şi-n dreapta, întrebându-se ce se petrece, dar nu putu zări decât fragmente din scena Sălii mari, printre coloane.

— Dar care-i chestia cu spionajul ăsta de James Bond? Venisem să te caut, oricum.

— Ştiu. Te-am aşteptat să cobori de pe estradă. Voiam să vorbesc cu tine într-un loc unde să nu ne audă nimeni.

Îşi umezi buzele cu nervozitate.

— Am auzit ce a spus Raphael. Ce a vrut.

— Oh, Simon. Clary îşi lăsă umerii în jos. Uite, nu s-a întâmplat nimic. Luke l-a izgonit…

— Poate că n-ar fi trebuit, zise Simon. Poate că ar fi trebuit să-i dea lui Raphael ce voia.

Ea se uită la el fără să priceapă.

— Vrei să spui *pe tine*? Nu fi prost! În niciun caz…

— Ba există o cale. O strânse mai tare de braţe. Vreau eu să fac asta. Vreau să-i spun lui Luke că primeşte târgul. Sau o să-i spun eu însumi.

— Ştiu ce faci acum, protestă Clary. Şi îţi respect intenţia, te admir pentru ea, dar nu trebuie s-o faci, Simon, nu trebuie s-o faci. Ceea ce a cerut Raphael e nedrept şi nimeni n-o să te judece pentru că nu te-ai sacrificat pentru un război care nu e al tău…

— Ba tocmai asta e, zise Simon. Ceea ce a spus Raphael e corect. Eu sunt vampir şi tu tot uiţi asta. Sau poate că vrei să uiţi. Însă eu sunt repudiat şi tu eşti vânător de umbre, iar bătălia asta este a amândurora, a noastră.

— Dar tu nu eşti ca ei…
— Sunt unul dintre ei.
Vorbea fără grabă, deliberat, de parcă voia să fie absolut sigur că ea înţelegea fiecare cuvânt pe care-l spunea el.
— Şi voi fi întotdeauna. Dacă repudiaţii luptă în acest război cu vânătorii de umbre, fără participarea vampirilor lui Raphael, atunci nu va exista un loc în Consiliu pentru Copiii Nopţii. Ei n-or să fie o parte din lumea pe care Luke încearcă s-o creeze, o lume în care vânătorii de umbre şi repudiaţii lucrează împreună. Sunt împreună. Vampirii vor fi excluşi. Vor fi duşmanii vânătorilor de umbre. Eu voi fi duşmanul *tău.*
— Eu n-aş putea niciodată să fiu duşmanul tău.
— Asta m-ar omorî, zise Simon, simplu. Dar nu pot să ajut cu nimic dacă stau deoparte şi pretind că n-am nicio legătură. Şi nu-ţi cer permisiunea. Aş vrea să mă ajuţi. Dar dacă n-o să vrei, am s-o rog pe Maia să mă ducă la tabăra vampirilor, oricum, şi o să mă predau lui Raphael. Înţelegi?
Clary se uită lung la Simon. El îi ţinea braţele atât de strâns, încât ea-şi putea simţi sângele zvâcnind în piele, sub mâinile lui. Îşi umezi buzele uscate; simţi gust amar.
— Ce pot să fac, şopti ea, ca să te ajut?
Se uită la el nevenindu-i să creadă, când el îi spuse. Deja clătina din cap mai înainte să termine el, părul biciuindu-i faţa înainte şi înapoi, aproape acoperindu-i ochii.
— Nu, zise ea, asta-i o idee nebunească, Simon. Nu e un dar, e o *pedeapsă…*
— Poate nu şi pentru mine, zise Simon.
Îşi aruncă o privire spre mulţime, iar Clary o văzu pe Maia stând acolo, urmărindu-i, cu o expresie făţiş curioasă. În mod clar îl aştepta pe Simon. *Prea repede,* gândi Clary. *Toate acestea se petrec prea repede.*
— E mai bine aşa decât alternativa, Clary.

— Nu…
— S-ar putea să nu-mi facă niciun rău. Vreau să spun, am fost *deja* pedepsit, da? Nu pot să intru într-o biserică, într-o sinagogă, nu pot spune… nu pot rosti numele sfinte, nu pot îmbătrâni, deja sunt exclus de la viaţa normală. Poate că asta n-o să schimbe nimic.
— Dar poate o să schimbe.
El îi dădu drumul la braţe, îşi strecură mâna pe lângă ea şi-i scoase de la cingătoare stela lui Patrick. I-o întinse.
— Clary, zise, fă asta pentru mine. Te rog.
Ea luă stela cu degete amorţite şi o ridică, atingându-i lui Simon pielea aflată imediat deasupra ochilor. Prima Pecete, spusese Magnus. Cea dintâi. Se gândi la ea şi stela începu să se mişte cum se mişcă un dansator de cum porneşte muzica. Liniile negre se desenau singure pe fruntea lui, ca o floare care îşi deschide petalele într-un film derulat rapid. Când termină, mâna ei dreaptă o durea şi o înţepa, dar când se lăsă în jos şi se uită, îşi dădu seama că desenase ceva perfect, straniu şi străvechi, ceva de la începutul istoriei. Strălucea ca o stea deasupra ochilor lui Simon, când el îşi trecu degetele peste frunte, cu o expresie zăpăcită şi confuză.
— O pot simţi, zise el. Ca pe o arsură.
— Nu ştiu ce se va întâmpla, şopti ea. Nu ştiu ce efecte secundare va avea pe termen lung.
Cu un zâmbet strâmb, pe jumătate silit, el îşi ridică mâna şi-i atinse obrazul.
— Să sperăm că vom avea şansa să aflăm.

19

PENIEL

Maia păstră tăcerea în cea mai mare parte a drumului spre pădure, ţinând capul în jos şi, din când în când, aruncând câte o privire în dreapta şi-n stânga, încreţindu-şi nasul a concentrare. Simon se întrebă dacă ea *adulmeca* drumul şi ajunse la concluzia că, deşi era un pic ciudat, cu siguranţă putea fi socotit drept un talent folositor. De asemenea, descoperi că nu trebuia să grăbească pasul să se ţină de ea, oricât de repede s-ar fi mişcat. Nici în momentul când ajunseseră la poteca mult bătută care ducea în pădure şi Maia începu să alerge – iute, în linişte şi ţinându-se foarte aproape de pământ –, el nu avu nicio problemă să-şi adapteze paşii după ai ei. Era singurul lucru caracteristic vampirilor de care putea spune sincer că se bucura.

Se termină prea curând; pădurea se îndesise şi ei alergau printre copaci, pe pământ zgrunţuros, năpădit de rădăcini groase şi acoperit de un strat gros de frunze moarte. Crengile de deasupra arătau ca un soi de dantelă pe fundalul cerului luminat de stele. Ieşiră dintre copaci într-un luminiş presărat cu bolovani mari, care sclipeau ca nişte dinţi albi şi deşi. Din loc în loc se vedeau grămezi de frunze, de parcă ar fi trecut cineva pe acolo cu o greblă uriaşă.

— Raphael!

Maia îşi dusese mâinile pâlnie la gură şi striga cu o voce destul de puternică încât să sperie păsările din vârfurile copacilor.

— Raphael, arată-te!

Tăcere. Apoi umbrele foşniră; se auzi un ropot uşor, ca ploaia pe un acoperiş de tablă. Grămezile de frunze de pe sol se învârtejiră, ridicându-se în aer ca nişte mici cicloane. Simon o

auzi pe Maia tuşind; îşi ţinea mâinile în sus de parcă ar fi vrut să dea la o parte frunzele de pe faţa ei, din ochi.

La fel de subit cum se pornise, vântul încetă. Raphael stătea la numai câţiva paşi de Simon. Era încercuit de un grup de vampiri, palizi şi neclintiţi ca trunchiurile copacilor în lumina lunii. Expresiile lor erau reci, înclinând către o ostilitate făţişă. Îi recunoscu pe vreo câţiva dintre ei de la Hotel Dumort: miniona Lily şi blondul Jacob, cu ochii înguşti ca lamele de cuţit. Dar pe mulţi dintre ceilalţi nu-i văzuse niciodată.

Raphael făcu un pas înainte. Pielea îi era lividă, ochii cu cearcăne negre, dar zâmbi la vederea lui Simon.

— Diurnule, şopti el. Ai venit.

— Am venit, zise Simon. Sunt aici, deci… s-a sfârşit.

— Mai e mult până să se sfârşească, Diurnule.

Raphael se uită la Maia.

— Licantropule, zise el, întoarce-te la conducătorul tău de haită şi spune-i că-i mulţumesc pentru că s-a răzgândit. Mai spune-i că, acum, şi Copiii Nopţii vor lupta alături de semenii lui pe Câmpia Brocelind.

Chipul Maiei era dârz.

— Luke n-a schimbat…

Simon o întrerupse grăbit.

— E-n regulă, Maia. Du-te.

Ochii ei erau luminoşi şi trişti.

— Simon, gândeşte-te, zise ea. Nu trebuie să faci asta.

— Ba da, trebuie. Tonul lui era ferm. Maia, îţi mulţumesc mult pentru că m-ai condus aici. Acum, pleacă.

— Simon…

El îşi coborî vocea.

— Dacă n-o să pleci, or să ne ucidă pe amândoi şi toate acestea au fost zadarnice. Du-te. Te rog.

Ea dădu din cap şi se întoarse, preschimbându-se în timp ce

se întorcea, aşa că într-o clipă era o fată zveltă, cu înfăţişare omenească şi codiţe împletite cu mărgele, care-i săltau pe umeri, iar în clipa următoare lovea pământul cu toate cele patru labele, cu înfăţişarea unui lup agil şi tăcut. Ieşi din luminiş ca săgeata şi dispăru în umbră.

Simon se întoarse din nou către vampiri – şi a fost cât pe-aci să dea un strigăt; Raphael stătea drept în faţa lui, la câţiva centimetri distanţă. De aproape, pielea lui trăda semnele negre ale foamei. Simon se gândi la noaptea aceea din Hotelul Dumort – feţele apărând din umbre, râsetele zburând prin aer, mirosul de sânge – şi se cutremură.

Raphael întinse braţele şi-l luă pe Simon de umeri, într-o strânsoare înşelător uşoară a mâinilor sale ca de fier.

— Întoarce-ţi capul, zise el, şi uită-te la stele; o să fie mai uşor aşa.

— Deci chiar o să mă ucizi, zise Simon.

Spre surprinderea lui, nu se simţea înfricoşat, nici măcar mai agitat; totul părea să se fi încetinit, cât să fie perfect clar. Era simultan conştient de fiecare frunză de pe crengile de deasupra lui, de fiecare pietricică măruntă de pe sol, de fiecare pereche de ochi aţintiţi asupra lui.

— Tu ce-ai crezut? zise Raphael – un pic trist, gândi Simon. Nu e nimic personal, te asigur. E cum am zis şi mai înainte – eşti prea periculos ca să-ţi fie îngăduit să continui să fii aşa cum eşti. Dacă aş fi ştiut ce aveai să devii…

— Nu m-ai fi lăsat niciodată să mă târăsc afară din mormântul ăla. Ştiu, zise Simon.

Raphael îi întâlni privirea.

— Toată lumea face ceea ce trebuie ca să supravieţuiască. Din punctul ăsta de vedere, până şi noi suntem ca oamenii.

Dinţii lui ascuţiţi ca acele îi ieşiră din teci, precum nişte brice delicate.

— Stai nemişcat, zise el. O să fie rapid.

Se apleca.

— Aşteaptă! zise Simon şi când Raphael se dădu înapoi cu un rânjet dispreţuitor, el repetă, cu mai multă forţă: Aşteaptă! Am ceva să-ţi arăt.

Raphael scoase un şuierat ca de pisică.

— Ar fi bine să faci altceva mai deştept decât să încerci să mă întârzii, Diurnule.

— Fac. Mă gândesc că ar trebui să vezi ceva.

Simon îşi ridică mâinile şi îşi dădu la o parte părul de pe frunte. I se păru un gest prostesc, cumva teatral, dar în timp ce-l făcea, revăzu în minte faţa albă şi disperată a lui Clary, aşa cum se uitase la el, cu stela în mână, şi atunci gândi: *Ei bine, de dragul ei, cel puţin* am încercat.

Efectul asupra lui Raphael a fost deopotrivă surprinzător şi instantaneu. Sări înapoi, de parcă Simon i-ar fi vârât sub nas un crucifix, făcând ochii mari.

— Diurnule, se răsti el, cine ţi-a făcut asta?

Simon rămase cu gura căscată. Nu ştia prea bine la ce reacţie s-ar fi aşteptat, dar sigur nu la aceasta.

— Clary, bineînţeles! zise Raphael, răspunzând la propria-i întrebare. Numai o putere ca a ei ar fi făcut posibilă asta… un vampir însemnat cu o Pecete, ba mai mult, cu o Pecete ca aceasta…

— O Pecete de care? zise Jacob, băiatul blond şi slab stând chiar în spatele lui Raphael.

Şi ceilalţi vampiri se uitau ţintă, cu expresii în care se amestecau nedumerirea şi o teamă crescândă. Orice îl speria pe Raphael, gândi Simon, îi speria negreşit şi pe ei.

— Pecetea asta, zise Raphael, în continuare uitându-se doar la Simon, nu e una din Cartea Gri. E una mai veche decât acelea. Una dintre cele mai vechi, desenate de mâna

Creatorului însuşi.

Dădu să-i atingă fruntea lui Simon, dar păru să nu fie în stare să-şi adune curajul s-o facă; mâna şovăi o clipă spre fruntea lui, apoi îi căzu pe lângă corp.

— Peceţi din acestea sunt pomenite, dar eu n-am văzut niciodată vreuna. Iar aceasta…

Simon spuse:

— „Oricine-l va ucide pe Cain, înşeptită răzbunare va cădea asupra-i. Şi Domnul i-a pus lui Cain un semn, ca tot cel care-l va întâlni să nu-l omoare.” Poţi *încerca* să mă ucizi, Raphael. Dar eu nu te-aş sfătui.

— Pecetea lui Cain? zise Jacob, nevenindu-i să creadă. Pecetea asta de pe tine este Pecetea lui *Cain!*

— Ucideţi-l, zise o femeie vampir cu părul roşu, care stătea aproape de Jacob. Vorbea cu un puternic accent – rusesc, gândi Simon, deşi nu era sigur. Ucideţi-l oricum!

Expresia lui Raphael era un amestec de furie şi nehotărâre.

— N-am s-o fac, zise el. Orice rău făcut lui se va răsfrânge asupra făptaşului, înmulţit de şapte ori. Aceasta e natura Peceţii. Bineînţeles, dacă vreunul dintre voi vrea să-şi asume riscul ăsta, cu orice chip, e invitatul meu.

Nimeni nu vorbi, nici nu se mişcă.

— Mă gândeam eu că nu, zise Raphael. Ochii lui îl măsurară pe Simon din cap până-n tălpi. Ca regina cea rea din poveste, Lucian Graymark mi-a trimis un măr otrăvit. Presupun că a sperat că-ţi voi face ceva rău ca să culeg pedeapsa care ar urma.

— Nu, zise Simon grăbit. Nu, Luke nici măcar nu ştie ce-am făcut. Gestul lui a fost de bună-credinţă. Trebuie să-l onorezi.

— Adică tu ai *ales* asta?

Pentru prima oară, gândi Simon, exista şi altceva decât dispreţ în modul în care Raphael se uita la el.

— Asta nu e o simplă vrajă de protecţie, Diurnule. Ştii care a

fost pedeapsa lui Cain?

Vorbea încet, de parcă îi împărtăşea un secret lui Simon.

— „Şi acum, blestemat să fii pe pământ. Rătăcitor şi fugar să fii!”

— Atunci, zise Simon, o să rătăcesc, dacă asta urmează. O să fac ceea ce trebuie să fac.

— Toate acestea, zise Raphael, toate acestea pentru nefilimi.

— Nu doar pentru nefilimi, zise Simon. Fac asta şi pentru voi. Chiar dacă voi nu vreţi. Îşi ridică glasul, ca să-l poată auzi toţi vampirii tăcuţi care-i înconjurau. V-aţi făcut griji că dacă alţi vampiri ar afla ce mi s-a întâmplat mic, vor crede că sângele de vânător de umbre i-ar putea face şi pe ei să meargă la lumina zilei. Dar nu de asta am eu această putere. E din pricina a ceea ce a făcut Valentine. Un experiment. El a provocat asta, nu Jace. Şi nu este repetabil. N-o să se mai întâmple niciodată.

— Îmi închipui că spune adevărul, zise Jacob, spre surprinderea lui Simon. Cu siguranţă, am cunoscut vreo doi dintre Copiii Nopţii care gustaseră din sângele de vânători de umbre în trecut. Niciunul dintre ei nu s-a trezit cu o afinitate pentru soare.

— Una a fost să le refuzaţi ajutorul vânătorilor de umbre înainte, zise Simon, întorcându-se iar spre Raphael, dar acum, de vreme ce ei m-au trimis pe mine la voi…

Lăsă fraza neterminată să plutească în aer.

— Nu încerca să mă şantajezi, Diurnule, zise Raphael. Odată ce Copiii Nopţii au făcut un târg, or să-l respecte, oricât de în pierdere ar fi târgul pentru ei! Zâmbi uşor, colţii săi ca acele sclipind în întuneric. Există doar o singură condiţie, zise el. Un ultim fapt pe care îl cer de la tine ca să dovedeşti că într-adevăr ai venit aici cu *bună-credinţă.*

Greutatea pe care o pusese asupra ultimului cuvânt apăsa cu

răceală.
— Care-i acela? întrebă Simon.
— Nu vom fi singurii vampiri care vor lupta în bătălia lui Lucian Graymark, zise Raphael. O vei face şi tu.

Jace deschise ochii într-un vârtej argintiu. Gura îi era plină de un lichid neplăcut. Tuşi, întrebându-se pentru o clipă dacă se îneca – dar, în cazul ăsta, o făcea pe pământ uscat. Stătea întins pe jos, cu spatele lipit de o stalagmită, iar mâinile îi erau legate la spate. Tuşi din nou şi gura i se umplu de sare. Nu se îneca sub apă, îşi dădu el seama, ci doar cu sângele propriu.
— Te-ai trezit, frăţioare? Sebastian îngenunche înaintea lui, cu o sfoară în mâini şi cu un rânjet ca un pumnal scos din teacă. E bine. M-am temut pentru o clipă că te-am ucis un pic prea curând.
Jace îşi întoarse faţa într-o parte şi scuipă o gură întreagă de sânge pe pământ. Îşi simţea capul ca pe un balon umflat în ţeasta lui. Vârtejul argintiu de deasupra lui încetini şi se opri în forma stelelor vizibile prin deschizătura din plafonul peşterii.
— Aştepţi o ocazie specială să mă ucizi? Vine Crăciunul acuş.
Sebastian îi aruncă o privire gânditoare.
— Eşti bun de gură. N-ai învăţat asta de la Valentine. Dar *ce* oi fi învăţat de la el? Mi se pare că nu te-a învăţat prea multe nici despre luptă.
Se aplecă spre Jace.
— Ştii ce mi-a dăruit mie când am împlinit nouă ani? O lecţie. M-a învăţat că există un loc în spinarea unui om, unde, dacă înfigi un pumnal, poţi să-i străpungi inima şi să-i despici coloana, simultan. *Tu* ce-ai primit de ziua ta la nouă ani, băieţaş de înger? Un tort?
La nouă ani? Jace înghiţi anevoie.

— Ia spune, în ce văgăună te-a ţinut cât am crescut eu? Pentru că nu-mi amintesc să te fi văzut prin preajma conacului.

— Am crescut în valea asta. Sebastian făcu semn din cap spre ieşirea peşterii. Şi nici eu nu-mi amintesc să te fi văzut pe aici, prin preajmă, dacă stau să mă gândesc. Deşi am ştiut despre tine. Pariez că tu n-ai ştiut despre mine.

Jace clătină din cap.

— Valentine n-a simţit nevoia să se laude cu tine. Şi pot să-mi închipui de ce.

Ochii lui Sebastian scăpărară. Era lesne de văzut, acum, asemănarea cu Valentine: aceeaşi combinaţie neobişnuită de păr blond-argintiu şi ochi negri, aceleaşi oase cizelate care pe un alt chip, modelat cu mai puţină duritate, ar fi părut delicate.

— Eu am ştiut totul despre tine, zise el. Dar tu nu ştii nimic, nu-i aşa? Sebastian se ridică în picioare. Am vrut să rămâi în viaţă ca să poţi privi asta, frăţioare, zise el. Deci cască ochii şi priveşte cu atenţie.

Cu o mişcare atât de rapidă încât fu aproape invizibilă, îşi trase sabia din teaca de la brâu. Avea un mâner de argint şi, ca şi Sabia Mortală, radia o lumină sumbră, întunecată. Un model de stele era gravat în lama săbiei negre; când Sebastian o întoarse în mână, lama captă lumina stelelor de pe cer şi se aprinse ca focul.

Jace îşi ţinu răsuflarea. Se întrebă dacă Sebastian voia pur şi simplu să-l ucidă; dar, nu, l-ar fi ucis deja, cât fusese leşinat, dacă asta i-ar fi fost intenţia. Jace îl urmări pe Sebastian care se duse în mijlocul încăperii, ţinând cu uşurinţă sabia în mână, deşi arăta a fi foarte grea. În mintea lui Jace gândurile se învălmăşeau cu repeziciune. Cum putuse Valentine să mai aibă un fiu? Cine era mama lui? Altcineva din Cerc? Era mai mare sau mai mic ca vârstă decât Jace?

Sebastian atinse uriaşa stalagmită colorată cu roşu din

mijlocul încăperii. Părea să pulseze pe când se apropia de ea, iar fumul dinăuntru se vălătucea mai rapid. Sebastian îşi închisese ochii pe jumătate şi ridicase sabia. Spuse ceva – un cuvânt cu sonoritate aspră, într-un limbaj demonic – şi lovi cu sabia de-a curmezişul, tare şi rapid, într-un arc ca de coasă.

Vârful stalagmitei fu retezat. Înăuntru, se afla o eprubetă, plină cu o masă de fum negru şi roşu, care ieşi ca un vârtej, înălţându-se în aer, precum gazul dintr-un balon înţepat. Se auzi un muget – mai puţin un sunet şi mai curând un soi de presiune explozivă. Jace simţi că-i pocnesc urechile. Deodată, îi era greu să respire. Ar fi vrut să tragă de gulerul cămăşii să-l lărgească, dar nu-şi putea mişca mâinile: îi erau legate prea strâns la spate.

Sebastian era pe jumătate ascuns după coloana roşie şi neagră ce se revărsa din stalagmită. Aceasta se încolăcea şi se ridica în spirală…

— Uită-te! strigă el, cu faţa străluminată.

Ochii îi erau aprinşi, părul lui alb flutura în vântul stârnit, iar Jace se întrebă dacă aşa arătase şi tatăl lui când era tânăr: înfiorător şi totuşi fascinant.

— Uită-te şi vezi armata lui Valentine!

Vocea îi fu acoperită de vuiet. Era ca un zgomot ca de talaz spărgându-se de ţărm, un val enorm, cărând cu el roci uriaşe, trosnetul ruperii articulaţiilor tuturor oraşelor, năvala unei uriaşe puteri a răului. O enormă coloană de negură învâltorată, grăbită, într-o continuă zbatere se revărsa din stalagmita retezată, ridicându-se în aer ca o trombă de fum şi curgând spre şi prin deschiderea din plafonul peşterii. *Demoni.* Se ridicau zbierând, urlând şi mârâind, o masă clocotitoare de gheare, pinteni, colţi şi ochi de foc. Jace îşi aduse aminte de momentul în care stătuse pe puntea vasului lui Valentine, în timp ce, de jur împrejur, cerul şi marea se prefăcuseră într-un coşmar; ceea

ce vedea acum era mai rău. Era ca şi cum se despicase pământul şi tot iadul se revărsase prin spărtură. Demonii aduceau după ei o duhoare ca de mii de leşuri putrezite. Mâinile lui Jace se răsuceau una de alta, până când frânghia îi sfâşie carnea şi se umplu de sânge. Un gust acid îi umplu gura şi se înecă, neajutorat, cu sânge şi fiere, în timp ce ultimii demoni se înălţau şi dispăreau prin deschizătura din plafon, un puhoi negru de orori acoperind cerul înstelat.

Jace socoti că totul trebuie să fi durat un minut, cel mult două. Cu siguranţă, a urmat un moment de întunecare, în timpul căruia ţipetele şi urletele de deasupra se stinseră, iar lui i se păru că atârnă în spaţiu, suspendat între pământ şi cer, simţind o detaşare care era, cumva… împăcată.

Se termină însă prea repede. Deodată, fu trântit înapoi în corpul lui, cu încheieturile cumplit de dureroase, cu umerii întinşi mult spre spate, şi cu aerul din jur atât de îmbâcsit de duhoarea demonilor încât, involuntar, cu capul întors într-o parte, vărsă pe pământ. Auzi un chicotit sec şi, ridicând ochii, îşi înghiţi anevoie acidul din gât. Sebastian îngenunchease peste el, încălecându-i picioarele, cu ochii strălucind.

— E-n regulă, frăţioare, zise el. S-au dus.

Lui Jace îi curgeau ochii şi îşi simţea gâtlejul carne vie. Vocea îi ieşi ca un horcăit.

— A spus miezul nopţii. Valentine a spus să deschizi poarta la miezul nopţii. Nu se poate să fie deja miezul nopţii.

— Întotdeauna mi-am închipuit că e mai bine să ceri iertare decât voie în situaţii ca acestea.

Sebastian aruncă o privire la cerul acum pustiu.

— Ar trebui să le ia cinci minute ca să ajungă de aici până la Câmpia Brocelind, cu mult mai puţin decât îi va trebui tatălui meu să ajungă la lac. Vreau să văd curgând nişte sânge de nefilim. Vreau să-i văd zvârcolindu-se şi murind pe pământ.

Merită umilirea, înainte de a obţine uitarea.
— Chiar crezi că nefilimii au atât de puţine şanse împotriva demonilor? Doar nu vor fi luaţi pe nepregătite…
Sebastian îi reteză vorba cu o fluturare nervoasă a mâinii.
— Am crezut că ai ascultat ce vorbeam. N-ai înţeles planul? Nu ştii ce o să facă tatăl meu?
Jace nu răspunse.
— A fost frumos din partea ta, zise Sebastian, că m-ai condus la Hodge în noaptea aia. Dacă nu ar fi dezvăluit el că Oglinda pe care o căutam era Lacul Lyn, nu sunt sigur că ar fi fost posibilă noaptea asta. Pentru că oricine deţine primele două Instrumente mortale şi stă în faţa Oglinzii Mortale îl poate invoca pe îngerul Raziel să apară din lac, exact cum a făcut-o Jonathan Vânătorul de umbre acum o mie de ani. Şi odată ce-ai invocat îngerul, poţi să-i ceri un lucru. O sarcină. O… favoare.
— O favoare? Jace simţi că îngheaţă brusc. Iar Valentine o să ceară înfrângerea vânătorilor de umbre la Brocelind?
Sebastian se ridică în picioare.
— Asta ar însemna s-o irosească degeaba, zise el. Nu. O să ceară ca toţi vânătorii de umbre care încă n-au băut din Cupa Mortală – toţi cei care nu sunt de partea lui – să fie deposedaţi de puterile lor. Să nu mai fie nefilimi. Şi prin urmare, purtând Peceţile pe care le poartă… Zâmbi. Or să devină damnaţi, pradă uşoară pentru demoni, iar acei repudiaţi care n-au fugit vor fi repede stârpiţi.
Urechile lui Jace ţiuiau strident şi înalt. Se simţea ameţit.
— Nici Valentine, zise el, nici măcar Valentine n-ar face vreodată asta…
— Scuteşte-mă, îl întrerupse Sebastian. Chiar crezi că tatăl meu n-o să-şi ducă planul la îndeplinire?
— Tatăl *nostru,* zise Jace.
Sebastian se uită curios în jos, la el. Părul său era ca un nimb

alb; arăta ca un înger rău care l-ar fi însoţit pe Lucifer afară din Rai.

— Scuză-mă, zise el cu un oarecare amuzament. Te *rogi,* cumva?

— Nu. Am spus tatăl *nostru.* Mă refeream la Valentine. Nu tatăl *tău.* Al nostru.

Pentru o clipă, Sebastian rămase lipsit de expresie; apoi i se arcui colţul gurii şi rânji.

— Băieţaş de înger, zise el, eşti un prost, nu-i aşa? – exact cum spunea tatăl meu întotdeauna.

— De ce-mi tot spui aşa? întrebă Jace. De ce tot trăncăneşti despre îngeri…

— Doamne, făcu Sebastian, tu nu ştii chiar *nimic,* nu-i aşa? Oare tata ţi-a spus vreodată un cuvânt care să nu fi fost o minciună?

Jace clătină din cap. Trăsese încontinuu de sforile ce-i ţineau mâinile legate, dar de fiecare dată când smucea de ele, păreau să se strângă mai tare. Îşi simţea pulsul zvâcnindu-i în vârful fiecărui deget.

— De unde ştii că nu te minţea *pe tine*?

— Pentru că eu sunt sânge din sângele lui. Sunt aidoma lui. Când n-o să mai fie el, eu o să fiu succesorul la conducerea Conclavului.

— Eu nu m-aş lăuda că sunt aidoma lui, în locul tău.

— Şi asta-i adevărat. Vocea lui Sebastian era lipsită de emoţie. Nu pretind să fiu altceva decât sunt. Nu mă prefac c-aş fi oripilat că tatăl meu face ceea ce trebuie să facă pentru a-i salva pe cei din neamul lui, chiar dacă ei nu vor – sau, dacă mă întrebi pe mine, nu merită – salvarea. Tu pe cine ai vrea mai curând drept fiu, un băiat care e mândru că tu eşti tatăl lui sau unul care se fereşte din calea ta, ruşinat şi înfricoşat?

— Mie nu mi-e frică de Valentine, zise Jace.

— Nici n-ar trebui să-ţi fie, zise Sebastian. Ar trebui să-ţi fie frică de mine.

Era ceva în glasul lui care-l făcu pe Jace să-şi abandoneze lupta cu sforile şi să-şi ridice privirile. Sebastian încă mai ţinea în mână sabia lui cu luciri negre. Era un obiect întunecat şi frumos, aprecie Jace, chiar în clipa în care Sebastian îi cobora vârful şi i-l lipea deasupra sternului, crestându-i uşor pielea sub mărul lui Adam.

Jace făcu un efort să-şi păstreze vocea calmă.

— Şi acum ce? O să mă ucizi când sunt legat? Te sperie atât de tare gândul de-a lupta cu mine?

Nimic, nicio sclipire de emoţie nu se ivi pe faţa lui Sebastian.

— Tu, zise el, nu eşti o ameninţare pentru mine. Eşti o pacoste. O muscă sâcâitoare.

— Şi-atunci de ce nu-mi dezlegi mâinile?

Sebastian, complet nemişcat, se uită fix la el. Arăta ca o statuie, gândi Jace, ca statuia unui prinţ mort demult – cineva care murise tânăr şi vicios. Şi asta era deosebirea dintre Sebastian şi Valentine; cu toate că aveau acelaşi chip de marmură, Sebastian avea un aer de stricăciune – ceva îl rosese pe dinăuntru.

— Nu sunt prost, zise Sebastian, iar tu nu mă poţi duce de nas. Te-am lăsat în viaţă doar cât să poţi vedea demonii. Acum, când o să mori şi-o să te duci la strămoşii tăi îngereşti, poţi să le spui că nu mai e niciun loc pentru ei în lumea asta. Au dat greş cu Conclavul, iar Conclavul nu mai are nevoie de ei. Îl avem pe Valentine acum.

— Mă omori doar pentru că vrei să duc eu pentru tine un mesaj lui Dumnezeu? Jace clătină din cap, vârful săbiei zgâriindu-i gâtul. Eşti mai ţicnit decât credeam.

Sebastian doar zâmbi şi împinse sabia puţin mai adânc; când Jace înghiţi, putu simţi vârful înţepându-i laringele.

— Dacă ai vreo rugăciune adevărată, frăţioare, spune-ţi-o acum.

— Nu am nicio rugăciune, zise Jace. Am totuşi un mesaj. Pentru tatăl nostru. O să i-l transmiţi?

— Bineînţeles, zise Sebastian liniştit, dar era ceva în felul în care o rostise, o tresărire de ezitare înainte de a deschide gura, care confirma ceea ce bănuise Jace.

— Minţi, zise el. N-o să-i transmiţi niciun mesaj, pentru că n-ai de gând să-i spui ce ai făcut. El nu ţi-a cerut niciodată să mă ucizi şi n-o să fie deloc fericit când o să afle.

— Prostii. Nu însemni nimic pentru el.

— Te gândeşti că n-o să afle niciodată ce s-a întâmplat cu mine dacă mă ucizi acum, aici. Poţi să-i spui că am murit în bătălie sau să-l laşi pe el să deducă ce s-a întâmplat. Însă greşeşti dacă-ţi închipui că n-o să afle. Valentine deja ştie.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, zise Sebastian, dar faţa i se crispase.

Jace continuă să vorbească, încercând să câştige un avantaj şi mai mare.

— Nu poţi ascunde ce faci, totuşi. Există un martor.

— Un *martor*? Sebastian păru aproape surprins, ceea ce Jace socoti aproape o victorie. Despre cine vorbeşti?

— Corbul, zise Jace. Ne urmăreşte din umbră. O să-i povestească totul lui Valentine.

— Hugin?

Privirea lui Sebastian se ridică brusc şi, cu toate că pasărea nu era nicăieri de văzut, faţa lui Sebastian, când şi-o întoarse înapoi, spre Jace, era plină de îndoială.

— Dacă Valentine află că m-ai ucis când eram legat fedeleş şi neajutorat, o să fie dezgustat de tine, zise Jace şi îşi auzi vocea împrumutând cadenţa tatălui său, modul în care vorbea Valentine când voia ceva: blând şi convingător. O să te

numească laş. N-o să ţi-o ierte niciodată.

Sebastian nu spuse nimic. Se uita fix la Jace, frământându-şi buzele, cu ura clocotind ca otrava în ochii lui.

— Dezleagă-mă, zise Jace liniştit. Dezleagă-mă şi luptă-te cu mine! E singura cale.

Buzele lui Sebastian se strâmbară din nou, cu putere, şi de data asta Jace se gândi că mersese prea departe. Sebastian trase sabia înapoi şi-o ridică, iar lumina lunii izbucni din ea în mii de cioburi argintii, argintii ca stelele, argintii ca şi părul lui. Îşi dezveli dinţii – iar şuierul săbiei tăie aerul nopţii cu un ţipăt când o repezi în jos, într-o rotire fulgerătoare.

Clary stătea pe treptele estradei în Sala Acordurilor, ţinând stela în mâini. Nu se mai simţise niciodată chiar atât de singură. Sala era absolut pustie, golită. Clary o căutase pretutindeni pe Isabelle, odată ce luptătorii trecuseră cu toţii prin Portal, dar nu izbutise s-o găsească. Aline îi spusese că Isabelle era probabil acasă la Penhallow, unde Aline şi alţi adolescenţi trebuia să aibă grijă de cel puţin zece copii, prea mici pentru a lupta. Fata încercase s-o ia pe Clary cu ea, dar Clary refuzase. Dacă n-o putuse găsi pe Isabelle, prefera să fie singură, decât cu nişte străini. Cel puţin aşa gândise. Dar stând acolo, simţea că tăcerea şi pustietatea deveneau din ce în ce mai apăsătoare. Cu toate acestea, nu se mişcase din loc. Încercase din răsputeri să nu se gândească la Jace, să nu se gândească la Simon, să nu se gândească la Luke sau la Alec –, iar singura cale să nu se gândească, descoperise ea, era să rămână nemişcată şi să se holbeze în schimb la o singură dală de marmură din podea, numărând la nesfârşit crăpăturile din ea.

Erau şase. *Una, două, trei, patru, cinci, şase.* Termina numărătoarea şi o lua de la capăt. *Una*…

Cerul de deasupra capului explodă.

Sau cel puţin aşa sună. Clary îşi ridică brusc capul şi se uită în sus, prin acoperişul transparent al Sălii. Cerul fusese întunecat, în urmă cu o clipă; acum era o masă tumultuoasă de flacără şi negură, străbătut de o lumină portocalie, sinistră. *Creaturi* se mişcau pe fundalul acelei lumini – creaturi hidoase pe care ea nu voia să le vadă, creaturi care o făceau recunoscătoare întunericului pentru că îi împiedica vederea. Îi era de ajuns ce întrezărea ocazional.

Luminatorul transparent se vălurea şi se îndoia când armata demonilor trecea pe deasupra, de parcă aceştia ar fi fost învăluiţi într-o fierbinţeală formidabilă. În cele din urmă, se auzi un zgomot ca o detunătură de armă şi o spărtură uriaşă apăru în sticlă, întinzându-se ca pânză de păianjen în nenumărate fisuri. Clary se feri, acoperindu-şi capul cu mâinile, când sticla începu să plouă în jurul ei ca nişte lacrimi.

Ajunseseră aproape de câmpul de luptă când veni zgomotul, despicând noaptea în două. Într-o clipă, pădurea era deopotrivă tăcută şi întunecată. În clipa următoare, cerul era luminat într-un portocaliu infernal. Simon se clătină pe picioare şi aproape căzu; se prinse de un trunchi de copac să-şi ţină echilibrul şi se uită în sus, abia venindu-i să creadă ceea ce vedea. De jur împrejurul lui, ceilalţi vampiri se holbau la cor, cu feţele lor palide ca nişte flori de noapte, ridicate să prindă lumina lunii în timp ce coşmar după coşmar străbătea cerul.

— Îmi tot leşini, zise Sebastian. Asta-i din cale-afară de obositor.

Jace deschise ochii. Durerea îi ţâşni prin cap. Ridică o mână să-şi atingă falca – şi îşi dădu seama că nu mai avea mâinile legate la spate.

O bucată de sfoară îi atârna încă de încheietură. Îşi îndepărtă mâna de faţa lui neagră – sânge, întunecat în lumina lunii.

Se uită în jur. Nu mai erau în peşteră: era întins pe pământ moale şi cu iarbă, în albia văii, nu departe de casa de piatră. Putea auzi susurul apei în pârâu, evident aproape. Crengile strâmbe ale copacilor de deasupra capului său îi ascundeau în parte razele lunii, dar era încă destul de lumină.

— Ridică-te, zise Sebastian. Ai cinci secunde; dacă nu, te ucid acolo unde eşti.

Jace se ridică încet, atât cât socoti că îi ajunge timpul. Era încă puţin ameţit. Căznindu-se să-şi regăsească echilibrul, îşi înfipse călcâiele bocancilor în pământul moale, ca să-şi asigure o oarecare stabilitate.

— De ce m-ai adus afară?

— Din două motive, zise Sebastian. Unu, mi-a făcut plăcere să te pocnesc, să te las lat. Doi, ar fi fost rău pentru amândoi să udăm cu sânge podeaua acelei peşteri. Crede-mă. Iar eu intenţionez să-ţi vărs din plin sângele.

Jace duse mâna la cingătoare şi îşi pierdu curajul. Fie îi căzuseră majoritatea armelor când îl târâse Sebastian prin tuneluri, fie, mai degrabă, le aruncase Sebastian. Tot ce-i mai rămăsese era un pumnal. Unul cu lamă scurtă – prea scurtă, nu făcea faţă săbiei.

— Aia nu-i cine ştie ce armă.

Sebastian rânji, alb în întunecimea ce luase vederea lunii.

— Nu pot să lupt cu ăsta, zise Jace, încercând să sune cât de vibrant şi de nervos putea.

— Ce păcat!

Sebastian veni mai aproape de Jace, rânjind. Ţinea sabia cu degajare, teatral nepăsător, bătând darabana cu vârfurile degetelor pe mâner. Dacă era să existe vreodată o şansă pentru el, gândi Jace, probabil că aceasta era. Îşi aduse pumnul din

spate şi-l trosni cât putu de tare pe Sebastian drept în faţă.

Simţi oasele pârâind sub nodurile degetelor sale. Lovitura îl trimise pe Sebastian la pământ. Alunecă pe spate în noroi, sabia zburându-i din mână. Jace o prinse când ţâşni înainte şi, o secundă mai târziu, stătea deasupra lui Sebastian, cu sabia în mână.

Nasul lui Sebastian sângera, sângele fiind o dâră stacojie ce-i împărţea faţa în două. El ridică mâinile şi îşi deschise gulerul, dezgolindu-şi gâtul palid.

— Dă-i drumul, atunci, zise el. Ucide-mă şi gata.

Jace ezită. Nu voise să ezite, dar asta era: o plictisitoare reţinere de a ucide pe oricine zăcea lipsit de apărare pe pământ, în faţa lui. Jace îşi aminti de Valentine, zeflemisindu-l, atunci, la Renwick, provocându-l pe fiul lui să-l ucidă, iar Jace nu fusese în stare s-o facă. Dar Sebastian era un ucigaş. Îi omorâse pe Max şi pe Hodge.

Ridică sabia.

Iar Sebastian ţâşni de la pământ, mai rapid decât l-ai fi putut urmări cu ochii. Păru să zboare prin aer, executând un elegant salt peste cap şi aterizând cu graţie în iarbă, la niciun pas distanţă. Şi în timpul saltului, dăduse o lovitură de picior, izbindu-l pe Jace peste mână. Lovitura îi smulsese lui Jace sabia din mână, trimiţând-o în sus, învârtindu-se. Sebastian o prinse din zbor, râzând, şi-o repezi fulgerător spre inima lui Jace. Jace sări înapoi, iar sabia tăie doar aerul din faţa lui, despicându-i cămaşa pe piept. O durere usturătoare, şi Jace simţi sângele curgând din crestătura nu foarte adâncă de pe pieptul lui.

Sebastian chicoti, înaintând spre Jace, care se dădu înapoi, scoţându-şi pumnalul său nevolnic de la centură, în timpul ăsta. Se uită în jur sperând cu disperare să vadă altceva ce ar putea folosi ca armă – un băţ mai lung, ceva. Nu era nimic în jurul lui

decât iarbă, pârâul curgând în apropiere şi copacii, care-şi răsfirau crengile groase deasupra ca o plasă verde. Deodată, îşi aduse aminte de Configuraţia Malachi în care-l închisese Inchizitoarea. Sebastian nu era singurul care putea sări.

Sebastian dădu din nou cu sabia spre el, dar Jace deja sărise – drept în aer. Cea mai apropiată creangă de copac era la vreo şase metri înălţime; se prinse de ea, balansându-se în sus şi peste ea. Îngenuncheat pe creangă îl văzu pe Sebastian, pe pământ, întorcându-se în jur şi uitându-se în sus. Jace aruncă pumnalul şi-l auzi pe Sebastian strigând. Ţinându-şi respiraţia, se ridică în picioare…

Iar Sebastian era deodată pe creangă, lângă el. Faţa sa palidă era îmbujorată de mânie, braţul cu sabia şiroia de sânge. Sabia îi căzuse, evident, în iarbă, deşi aşa abia erau chit, se gândi Jace, de vreme ce şi pumnalul lui se dusese. Văzu cu o oarecare satisfacţie că, pentru prima oară, Sebastian arăta *furios* – furios şi surprins, ca şi când căţelul pe care-l crezuse dresat îl muşcase.

— A fost amuzant, zise Sebastian. Dar acum s-a terminat.

Se aruncă asupra lui Jace, prinzându-l de după mijloc şi doborându-l de pe creangă. Şi căzură şase metri prin aer, încleştaţi unul de altul, trăgând unul de altul – se izbiră tare de pământ, destul de tare cât Jace să vadă stele verzi. Îl înşfăcă pe Sebastian de braţul rănit şi îşi înfipse degetele în el; Sebastian ţipă şi-l lovi cu dosul pumnului pe Jace în faţă. Gura lui Jace se umplu cu sânge sărat; icni, înecat, în timp ce se rostogoliră împreună prin nămol, lovindu-se cu pumnii unul pe altul. Deodată, simţi un şoc rece ca gheaţa; se rostogoliseră pe panta lină până în pârâu şi stăteau jumătate în apă, jumătate în afară. Sebastian se ridică să respire, iar Jace se folosi de prilej ca să-l apuce pe celălalt băiat de gât şi să-şi strângă mâinile în jurul lui, cât putu de tare. Sebastian horcăi, apucându-i încheietura

dreaptă cu ambele mâini şi smucindu-i-o, cu destulă forţă cât să-i rupă oasele. Jace se auzi ţipând ca de la depărtare, iar Sebastian stărui să-şi câştige avantajul, răsucindu-i încheietura ruptă fără milă, până când Jace îi dădu drumul şi căzu pe spate în mâlul rece de la marginea apei, cu braţul un urlet de agonie.

Îngenuncheat pe jumătate pe pieptul lui Jace, cu un genunchi apăsând cu putere în coastele lui, Sebastian rânji în jos la el. Ochii îi luceau în alb şi negru dindărătul măştii lui de sânge şi noroi. Ceva sclipi în mâna lui dreaptă. Pumnalul lui Jace. Trebuie să-l fi cules de jos. Vârful acestuia se sprijinea drept deasupra inimii lui Jace.

— Şi iată-ne exact cum am fost şi acum cinci minute, zise Sebastian. Ai avut şansa ta, Wayland. Vreun ultim cuvânt?

Jace se uită fix la el, cu sângele curgându-i din gură, cu ochii usturându-l de năduşeală, şi simţi doar o desăvârşită epuizare, lipsită de orice gând. Chiar aşa avea să moară?

— Wayland? zise el. Ştii bine că nu ăsta e numele meu.

— Ai tot atâta drept să îl reclami cât şi pe acela de Morgenstern, zise Sebastian.

Se apleacă, lăsându-şi greutatea pe pumnal. Vârful acestuia străpunse pielea lui Jace, trimiţându-i un junghi arzător prin tot trupul. Faţa lui Sebastian era la doar câţiva centimetri distanţă, iar vocea lui, o şoaptă şuierătoare.

— Chiar ai crezut că eşti fiul lui Valentine? Chiar ai crezut că o creatură jalnică şi văicăreaţă ca tine merita să fie un Morgenstern, să fie *fratele* meu? Îşi scutură părul alb pe spate, era ud de sudoare şi de apa pârâului. Eşti un orfan adoptat, zise el. Tatăl meu a spintecat un cadavru ca să te aducă pe lume şi să te facă unul dintre experimentele lui. A încercat să te crească, o vreme, ca pe fiul său, dar tu erai prea slab ca să-i fii de vreun folos. Nu puteai fi un războinic. Erai un nimic. Inutil. Aşa că te-a dat pe mâna soţilor Lightwood şi a sperat că poate

îi vei fi de vreun folos mai târziu, ca agent al lui. Sau ca momeală. *Nu te-a iubit niciodată.*

Jace clipi, să-şi alunge usturimea din ochi.

— Atunci tu…

— *Eu* sunt fiul lui Valentine. Jonathan Christopher Morgenstern Tu n-ai avut niciodată vreun drept la numele ăsta. Tu eşti un surogat. Un simulacru.

Ochii săi erau negri şi lucioşi, precum carapacele insectelor moarte, şi deodată Jace auzi vocea mamei sale, ca într-un vis – dar ea nu era mama lui – spunând „Jonathan nu mai e un copil. Nu este nici măcar uman; e un monstru".

— Tu eşti acela, zise Jace, tulburat. Cel cu sânge de demon. Nu eu.

— Corect.

Pumnalul se adânci încă un milimetru în carnea lui Jace. Sebastian continua să rânjească, dar era mai degrabă un rictus, ca al unui craniu.

— Tu eşti băiatul înger. Am fost silit să aud totul despre tine. Tu, cu faţa ta frumoasă de înger, cu purtările tale alese şi cu sentimentele tale delicate-delicate. Nici măcar n-ai putut privi o pasăre murind, fără să plângi. Nu-i de mirare că lui Valentine i-a fost ruşine cu tine.

— Nu! Jace uită de sângele din gură, uită de durere. Tu eşti cel pentru care îi e ruşine. Crezi că nu te-a luat cu el la lac pentru că avea nevoie de tine să stai aici şi să deschizi poarta la miezul nopţii? De parcă n-ar fi ştiut că n-o să fii în stare să aştepţi. Nu te-a luat cu el pentru că i-a fost ruşine să stea în faţa Îngerului şi să-i arate ce-a făcut. Să-i arate *creatura* pe care a făcut-o. Să i te arate pe *tine.*

Jace se uita în sus la Sebastian – putea simţi o strivitoare, o triumfătoare milă fulgerând din propriii ochi.

— El ştie că nu e nimic omenesc în tine. Poate că te iubeşte,

dar te şi urăşte, în egală măsură…

— Taci!

Sebastian împinse pumnalul până la capăt, răsucind de mâner. Jace îşi arcui spatele cu un strigăt şi agonia izbucni ca un fulger în spatele ochilor săi. O *să mor,* gândi el. *Mor. Asta-i sfârşitul.* Se întrebă dacă inima îi fusese deja străpunsă. Nu se putea mişca, nici respira. Ştia acum ce trebuie să simtă un fluture prins cu boldul de un carton. Încercă să vorbească, încercă să spună un nume, dar din gură nu-i ieşea niciun sunet, doar mai mult sânge.

Şi totuşi Sebastian păru să-i citească în ochi.

— *Clary*. Aproape că uitasem. O iubeşti, nu? Ruşinea impulsurilor tale dezgustătoare şi incestuoase trebuie să te fi ucis, aproape. Ce păcat că n-ai ştiut că, de fapt, nu era sora ta. Ţi-ai fi putut petrece restul vieţii cu ea, dacă n-ai fi fost atât de prost.

Se aplecă din nou, apăsând pumnalul şi mai tare, muchia lui scrâşnind pe lângă o coastă. Vorbi la urechea lui Jace, cu o voce uşoară ca o şoaptă.

— Şi ea te-a iubit, zise el. Gândeşte-te la asta în timp ce mori.

Lui Jace, întunericul începu să-i inunde vederea de la marginea câmpului vizual, ca vopseaua întinzându-se pe o fotografie, acoperind imaginea. Deodată, nu mai avea nicio durere. Nu mai simţea nimic, nici măcar greutatea lui Sebastian peste el, de parcă ar fi plutit. Faţa lui Sebastian aluneca deasupra lui, albă pe fundal întunecat, cu pumnalul ridicat în mână. Ceva auriu strălucitor sclipi la încheietura lui Sebastian, de parcă ar fi purtat o brăţară. Dar nu era o brăţară, pentru că se mişca.

Sebastian se uită la mâna lui, surprins, în timp ce pumnalul îi căzu din strânsoare şi lovi mâlul cu un sunet perceptibil.

Apoi mâna însăşi, secţionată de la încheietură, căzu cu o

bufnitură surdă lângă pumnal.

Jace se uita mirat la mâna retezată a lui Sebastian care ricoşă şi se opri lângă o pereche de cizme înalte, negre. Cizmele se prelungeau cu o pereche de picioare delicate, ridicându-se către un tors zvelt şi o faţă cunoscută, împodobită cu o cascadă de păr negru. Jace îşi ridică ochii şi o văzu pe Isabelle, cu biciul ei mânjit de sânge, cu ochii aţintiţi asupra lui Sebastian, care se uita la ciotul lui însângerat cu gura căscată de uimire.

Isabelle zâmbi feroce.

— Asta a fost pentru Max, nemernicule.

— *Jigodie,* şuieră Sebastian.

Şi sări în picioare, în momentul în care biciul lui Isabelle se abătu asupra lui din nou, cu incredibilă viteză. El se feri, într-o parte, şi dispăru. Se auzi un foşnet… trebuie s-o fi luat printre copaci, gândi Jace deşi îl durea prea tare ca să-şi poată întoarce capul să se uite.

— Jace!

Isabelle îngenunche lângă el, cu stela lucindu-i în mâna stângă. Ochii îi străluceau în lacrimi; Jace îşi dădu seama că el trebuie să fi arătat destul de rău, dacă Isabelle făcea faţa asta.

„Isabelle”, încercă el să zică. Voia să-i spună să plece, să fugă, fiindcă indiferent cât de spectaculoasă, şi curajoasă, şi talentată era ea – şi era toate acestea –, nu-i putea ţine piept lui Sebastian. Şi în niciun caz Sebastian n-avea să lase un detaliu minor – ca pierderea unei mâini să-l oprească. Însă tot ce-a ieşit pe gura lui a fost un soi de gâlgâit.

— Nu vorbi.

El simţi vârful stelei arzându-i pielea de pe piept.

— O să fii bine. Isabelle zâmbi tremurat spre el. Probabil că te întrebi ce naiba caut aici, zise ea. Nu ştiu cât ştii tu – nu ştiu ce ţi-a spus Sebastian –, dar nu eşti fiul lui Valentine.

Iratze era aproape terminată; deja Jace simţea durerea

slăbind. El dădu uşor din cap, încercând să-i spună „Ştiu”.

— În orice caz, n-aveam de gând să vin să te caut, după ce ai fugit, pentru că ai spus în biletul tău să n-o facem şi asta am priceput. Dar în niciun caz nu te puteam lăsa să mori gândindu-te că ai sânge de demon în vene sau fără să-ţi spun că nu e nimic în neregulă cu tine, deşi, pe cinstite, cum de-a putut să-ţi treacă prin minte ceva atât de stupid, în primul rând…

Mâna lui Isabelle tresări; ea îngheţă, nevrând să strice runa.

— Şi trebuie să mai ştii că nici Clary nu e sora ta, zise ea, mai blând. Pentru că… pentru că tocmai ai făcut-o. Aşa că l-am pus pe Magnus să mă ajute să-ţi iau urma. Am folosit micul soldăţel de lemn pe care i l-ai dat lui Max. Nu cred că Magnus ar fi făcut-o, în mod normal, dar hai să spunem că era neobişnuit de bine-dispus şi am putut să-i spun că Alec voia s-o facă – deşi asta n-a fost tocmai adevărat, însă o să mai treacă un timp până află. Şi odată ce am ştiut că erai aici, ei bine, el deja deschisese un Portal, iar eu sunt foar*te* bună la furişat…

Isabelle ţipă. Jace încercă să întindă mâna spre ea, dar era mai departe decât ajungea el, ridicată de la pământ şi stând pe-o parte. Biciul îi căzu din mână. Ea se ridică anevoie în genunchi, dar Sebastian era deja în faţa ei. Ochii lui scăpărau de furie şi în jurul ciotului îşi înfăşurase o cârpă însângerată. Isabelle ţâşni după bici, dar Sebastian se mişcă mai rapid. Se roti şi o lovi cu piciorul, puternic. Bocancul lui o nimeri în coşul pieptului. Jace avu impresia că *aude* coastele lui Isabelle trosnind, iar ea zbură în spate, aterizând grămadă, într-o rână. O auzi strigând – Isabelle, care niciodată nu striga de durere! –, când Sebastian o lovi din nou cu piciorul şi apoi îi luă biciul de jos, învârtindu-l în mână.

Jace se rostogoli pe o parte. Aproape terminată, *iratze* îl ajutase, dar durerea din piept era încă sfâşietoare, şi el îşi dădea seama, într-un fel detaşat, că faptul că scuipa sânge însemna

probabil că avea un plămân găurit. Din pricina asta, nu ştia sigur cât timp mai avea. Minute, probabil. Bâjbâi cu degetele după pumnal în locul unde-l scăpase Sebastian din mână, lângă rămăşiţele sinistre ale mâinii lui. Jace se clătină, ridicându-se în picioare. Mirosul sângelui era peste tot. Se gândi la viziunea lui Magnus, lumea prefăcută în sânge, iar mâna lui alunecoasă se strânse mai tare pe mânerul pumnalului.

Făcu un pas înainte. Apoi încă unul. Fiecare mişcare era de parcă şi-ar fi târât picioarele prin ciment. Isabelle îi striga blesteme lui Sebastian, care râdea când o plesnea cu biciul. Strigătele ei îl traseră pe Jace înainte, ca un peşte prins de o undiţă, dar deveniră mai slabe pe măsură ce se apropia. Lumea se învârtea în jurul lui ca un carusel într-un pan de distracţii.

Încă un pas, îşi spuse Jace. Doar unul. Sebastian era cu spatele la el; era atent la Isabelle. Probabil, credea că Jace era deja mort. Şi aproape că era. *Un pas,* îşi spuse el, dar nu-l putea face, nu se putea mişca, nu-şi putea aduna puterile să-şi târască picioarele încă un pas înainte. Întunericul se îngrămădea la marginile câmpului său vizual – un întuneric mai profund decât acela al somnului. Un întuneric care avea să şteargă tot ceea ce văzuse vreodată, aducându-i o odihnă care avea să fie absolută. Tihnită. Se gândi, deodată, la Clary – Clary aşa cum o văzuse ultima oară, dormind, cu părul răsfirat pe pernă şi obrazul sprijinit pe mână. Se gândise atunci că nu mai văzuse nimic atât de paşnic în viaţa lui, dar fireşte că ea numai dormea, la fel cum oricine altcineva ar fi putut dormi. Nu fusese pacea ei ceea ce îl surprinsese, ci a lui. Pacea pe care o simţise el când era cu ea nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse vreodată până atunci.

Durerea îl săgetă prin şira spinării şi el îşi dădu seama, cu surprindere, că fără vreun act de voinţă din partea lui, picioarele îl duseseră înainte şi făcuse şi acel pas crucial.

Sebastian ţinea braţul în spate, cu biciul strălucind în mână; Isabelle zăcea în iarbă, căzută grămadă; nu mai striga – nu se mai mişca deloc.

— Jigodie mică de Lightwood, spunea Sebastian. Ar fi trebuii să-ţi zdrobesc faţa cu ciocanul ăla, până aş fi fost sigur că nu mai respiri deloc…

Şi Jace ridică mâna, cu pumnalul în ea, şi înfipse lama în spatele lui Sebastian.

Sebastian se clătină înainte, biciul căzându-i din mână. Se întoarse încet şi se uită la Jace, iar Jace gândi, cu o groază îndepărtată, că poate într-adevăr Sebastian nu era uman şi că, de asemenea, era demon. Faţa lui Sebastian era lipsită de expresie, toată aversiunea dispăruse de pe ea, ca şi focul negru din ochii lui. Totuşi nu mai semăna cu Valentine. Părea… speriat.

Deschise gura, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva lui Jace, dar genunchii deja i se înmuiau. Se prăbuşi la pământ, forţa căderii trimiţându-l târâş pe panta malului până la apă. Se opri pe spate, cu ochii aţintiţi fără să vadă, la cerul de deasupra; apa curgea în jurul lui, cărând şiroaiele negre de sânge la vale.

M-a învăţat că există un loc în spinarea unui om, unde, dacă înfigi un pumnal, poţi să-i străpungi inima şi să-i despici coloana, simultan, spusese Sebastian. *Bănuiesc că am primit acelaşi cadou aniversar în anul acela, frate mai mare,* gândi Jace. *Nu-i aşa?*

— Jace! Isabelle, cu faţa plină de sânge, se chinuia să se ridice în capul oaselor. *Jace!*

Încercă să se întoarcă spre ea, încercă să spună ceva, dar cuvintele îi pieriseră. Se lăsă în genunchi. O greutate uriaşă îl apăsa pe umeri, iar pământul îl chema: jos, jos, jos. Abia o mai auzi pe Isabelle strigându-i numele, în timp ce întunericul îl ducea cu sine.

Simon era veteran în nenumărate bătălii. Adică, dacă socoteai bătăliile angajate în timp ce juca Dungeons and Dragons. Prietenul lui, Eric, era admiratorul istoriei lui militare şi cel care de regulă organiza partea de război a jocului, ceea ce implica zeci de mici figurine care înaintau în linii drepte peste un peisaj plat, desenat pe hârtia de măcel.

Aşa se gândise el întotdeauna la bătălii – sau cum erau în filme, cu două grupuri de oameni înaintând unul spre altul pe o întindere netedă de pământ. Linii drepte şi înaintare ordonată.

Asta nu era nicidecum aşa.

Asta era haos, un vălmăşag de strigăte şi mişcare, iar peisajul nu era plat, ci o masă de pământ şi sânge frământată în picioare până devenise o pastă groasă, instabilă. Simon îşi închipuise că hoarda Copiilor Nopţii avea să păşească pe câmpul de bătălie şi sosirea îi va fi întâmpinată cu onoruri de cineva de la comandă; îşi închipuise că el avea să privească bătălia de la distanţă, mai întâi, şi avea să fie în stare să urmărească evoluţia ciocnirii celor două tabere. Dar nu existase nicio întâmpinare şi nu exista nicio tabără. Bătălia se ridicase din întuneric, de parcă ar fi nimerit din întâmplare dintr-o străduţă lăturalnică într-o încăierare din mijlocul lui Times Square – deodată, apăruseră mulţimi în jurul lui, mâini înşfăcându-l, îmbrâncindu-l la o parte din drum, şi vampirii se risipiseră, aruncându-se în bătălie fără să mai arunce nicio privire înapoi, spre el.

Şi acolo erau demoni – demoni pretutindeni, iar el nu-şi închipuia niciodată tipul ăsta de sunete pe care le scoteau, zbierând, hăulind şi grohăind, şi, ceea ce era mai rău, sunetele de sfâşiat, de zdrobit şi de satisfacţie flămândă. Simon şi-ar fi dorit să poată închide auzul de vampir de la buton, dar nu putea, iar sunetele erau ca nişte pumnale străpungându-i timpanele.

Se împiedică de un corp zăcând jumătate în noroi, jumătate afară şi când se întoarse să vadă dacă era nevoie de vreun ajutor, descoperi că vânătorul de umbre de la picioarele lui nu mai avea nimic de la umeri în sus. Oase dezgolite sclipeau pe pământul negricios şi, în pofida naturii lui de vampir, Simon se simţi îngreţoşat. *Cred că sunt singurul vampir din lume căruia i se face rău la vederea sângelui,* gândi el şi apoi ceva îl izbi cu putere din spate şi se duse de-a berbeleacul, alunecând pe panta de nămol a unei gropi adânci.

Corpul lui Simon nu era singurul de acolo, de jos. Se întoarse pe spate, tocmai în clipa în care un demon se apleca asupra lui. Arăta ca imaginea Morţii dintr-o gravură medievală – un schelet animal ţinând într-o mână descărnată o secure însângerată. Se aruncă într-o parte când lama securii bufni în pământ la numai câţiva centimetri de faţa lui. Scheletul scoase un şuierat de dezamăgire şi ridică securea din nou…

Şi fu izbit din lateral de un ciomag noduros. Scheletul se desfăcu în bucăţi ca un *pinata* umplut cu oase. Clămpăniră căzând bucăţi, cu un zgomot ca de castaniete, înainte de a dispărea în întuneric.

Un vânător de umbre stătea deasupra lui Simon. Nu era unul pe care să-l fi cunoscut înainte. Un bărbat înalt, cu barbă şi plin de sânge care-şi trecu o mână murdară peste frunte în timp ce se uita în jos, la Simon, lăsând o dâră întunecată în urmă.

— Eşti teafăr?

Uluit, Simon dădu din cap şi dădu să se ridice în picioare.

— Mulţumesc.

Străinul se aplecă, oferindu-i o mână lui Simon. Simon o acceptă – şi zbură din groapă. Ateriză în picioare pe marginea ei, tălpile alunecându-i pe noroiul ud. Străinul îi adresă un rânjet intimidat.

— Scuze. Putere de repudiat – partenerul meu e vârcolac. Nu

sunt obişnuit cu ea.

Se uită cu atenţie la faţa lui Simon.

— Eşti vampir, nu-i aşa?

— De unde ai ştiut?

Omul rânji. Era un rânjet obosit, dar fără niciun strop de ostilitate în el.

— Colţii. Îţi ies din teci când lupţi. Ştiu pentru că…

Se întrerupse. Simon putu completa restul în locul lui – *Ştiu pentru că la viaţa mea am ucis nu puţini vampiri.*

— Oricum, mulţumesc. Pentru că lupţi cu noi.

— Eu…

Simon se pregătea să spună că încă nu apucase să lupte propriu-zis. Sau să contribuie cu ceva, într-adevăr. Se întoarse să-i spună şi apucă să scoată exact un cuvânt când o creatură imposibil de mare, cu gheare, cu colţi şi cu aripi zdrenţuite se lăsă din zbor şi-şi înfipse ghearele în spinarea vânătorului de umbre.

Omul nici măcar nu strigă. Îşi dădu capul pe spate, de parcă s-ar fi uitat în sus, surprins, întrebându-se ce îl prinsese – şi-n clipa următoare dispăruse, săltat în cerul gol şi negru într-un vârtej de colţi şi aripi. Ciomagul lui căzu pe pământ, la picioarele lui Simon.

Simon nu se mişcase. Toată povestea, din clipa în care căzuse în groapă, durase mai puţin de un minut. Se întoarse amorţit, uitându-se în jurul lui la săbiile rotindu-se prin beznă, la ghearele demonilor ce loveau să sfâşie, la punctele de lumină ce se mişcau cu repeziciune ici şi colo prin întuneric, ca licuricii ţâşnind din frunziş – apoi îşi dădu seama ce erau. Luminile pumnalelor de seraf.

Nu-i putea vedea nici pe Lightwood, nici pe Penhallow, nici pe Luke, nici pe altcineva cunoscut. El nu era vânător de umbre. Şi totuşi omul acela îi mulţumise, îi mulţumise pentru

că lupta. Ceea ce îi spusese el lui Clary era adevărat – asta era şi bătălia lui şi era nevoie de el acolo. Nu de umanul Simon, care era sensibil, împătimit de calculator şi ura să vadă sânge, ci de vampirul Simon, o creatură pe care el abia o cunoştea.

„Un adevărat vampir ştie că e mort”, spusese Raphael. Dar Simon nu se simţea mort. Nu se simţise niciodată mai viu. Se întoarse către un alt demon ce se ridicase ameninţător în faţa lui: acesta era o creatură ca o şopârlă, acoperită cu solzi şi cu dinţi de rozătoare. Se aruncă asupra lui Simon cu ghearele negre răşchirate.

Simon sări. Lovi flancul masiv al creaturii şi se prinse de el, înfigându-şi unghiile în corpul lui, solzii cedând în strânsoarea lui. Pecetea de pe fruntea sa pulsa când îşi înfipse colţii în gâtul demonului.

Avea un gust groaznic.

Când ploaia de sticlă se opri, în tavan se făcuse o gaură de mai mulţi metri lărgime, de parcă ar fi căzut un meteorit prin el. Aerul rece sufla prin spărtură. Tremurând, Clary se ridică în picioare, scuturându-şi praful de sticlă de pe haine.

Lampa-vrăjitoarei care luminase Sala fusese stinsă; acum era întuneric înăuntru, cu umbre groase prin colţuri şi cu praf. Lumina vagă dinspre Portalul din piaţă abia se zărea prin uşile deschise de la intrare.

Probabil că nu mai era în siguranţă să rămână acolo, gândi Clary. Ai fi trebuit să se ducă acasă la Penhallow, să stea cu Aline. Străbătuse o parte din Sală când auzi răsunând nişte paşi pe pardoseala de marmură. Cu inima bătându-i puternic, ea se întoarse şi-l văzu pe Malachi, o umbră lungă şi subţire ca păianjenul în semiîntuneric, îndreptându-se hotărât spre estradă. Dar de ce se mai afla aici? N-ar fi trebuit să fie cu ceilalţi vânători de umbre pe câmpul de luptă?

Când el se apropie mai mult de estradă, ea observă ceva care-o făcu să-şi acopere gura cu mâna, ca să-şi înăbuşe un strigăt de surpriză; pe umărul lui Malachi era o siluetă neagră, cocoşată. O pasăre. Un corb, mai exact.

Hugo.

Clary se ghemui, ascunzându-se după o coloană, în timp ce Malachi urcă treptele estradei. Era ceva fără îndoială furişat în modul în care se uita într-o parte şi în alta. Aparent satisfăcut că era neobservat, scoase ceva mic şi sclipitor din buzunar şi îl puse pe deget. Un inel? Începu să-l răsucească, iar Clary îşi aminti de Hodge, în biblioteca Institutului, luând inelul de pe mâna lui Jace…

Aerul din faţa lui Malachi tremură slab, ca de căldură. O voce vorbi dinăuntru, o voce cunoscută, rece şi cultivată, acum cu o notă uşoară de agasare.

— Ce e, Malachi? Nu sunt în dispoziţia necesară pentru o mică flecăreală în clipa asta.

— Stăpâne Valentine, zise Malachi, a cărui ostilitate obişnuită fusese înlocuită de un servilism onctuos, Hugin m-a vizitat acum câteva clipe, aducându-mi veşti. Presupun că ai ajuns deja la Oglindă şi că de aceea m-a căutat pe mine, în schimb. M-am gândit că poate ai vrea să ştii.

Tonul lui Valentine era aspru.

— Prea bine. Ce veşti?

— Despre fiul tău, stăpâne. *Celălalt* fiu al tău. Hugin i-a luat urma în valea peşterii. Se poate chiar să te fi urmărit prin tuneluri până la lac.

Clary se ţinu strâns de coloană, cu degete albite. Vorbeau despre Jace.

Valentine mormăi.

— L-a întâlnit pe fratele lui acolo?

— Hugin spune că i-a lăsat luptându-se.

Clary simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Jace luptând cu Sebastian? Se gândi la modul în care Sebastian îl ridicase pe Jace de la pământ, la Citadelă, şi dăduse cu el de-a azvârlita de parcă n-ar fi cântărit nimic. Un val de panică se răsfrânse asupra ei, atât de intens că, pentru o clipă, îi ţiuiră urechile. Când încăperea plutitoare îşi restabili poziţia, ea pierduse răspunsul lui Valentine.

— Sunt cei destul de în vârstă pentru a purta Peceţi, dar nu destul de în vârstă pentru luptă, care mă îngrijorează pe mine, spunea Malachi din nou. Ei n-au votat în hotărârile Consiliului. Pare nedrept să-i pedepsim în acelaşi fel în care trebuie pedepsiţi cei care au luptat.

— M-am gândit la asta. Vocea lui Valentine era un huruit gros. Pentru că adolescenţii poartă Peceţi mai uşoare, le trebuie mai mult timp până devin damnaţi. Câteva zile, pe puţin. Cred că ar putea fi reversibil, totuşi.

— În schimb cei care au băut din Pocalul Mortal vor rămâne în întregime neafectaţi?

— Am treabă, Malachi, zise Valentine. Ţi-am spus că vei fi în siguranţă. Şi viaţa mea e la mijloc în acest proces. Ai puţină încredere.

Malachi îşi înclină capul.

— Am mare încredere, stăpâne. Am păstrat-o mulţi ani, în tăcere, slujindu-te întotdeauna.

— Şi vei fi răsplătit, zise Valentine.

Malachi îşi ridică ochii.

— Stăpâne…

Dar aerul se oprise din tremur. Valentine dispăruse. Malachi se încruntă, apoi coborî treptele estradei îndreptându-se către uşile Sălii. Clary se făcu mică în spatele coloanei, nădăjduind disperată că el n-o s-o vadă. Inima îi bătea nebuneşte. Despre ce fusese vorba? Ce era toată treaba cu damnaţii? Răspunsul

licărea la marginea minţii ei, dar părea prea cumplit pentru a fi contemplat. Nici măcar Valentine n-ar fi…

Ceva veni în zbor spre faţa ei, în clipa aceea, fluturând şi negru. Ea abia avut timp să-şi ridice mâinile ca să-şi acopere ochii, când ceva îi sfâşie dosul braţelor. Auzi un croncănit fioros şi aripile bătând peste încheieturile mâinilor ei.

— Hugin! Destul! răsună vocea tăioasă a lui Malachi. *Hugin!*

Se auzi un alt croncănit şi o bufnitură, apoi tăcere. Clary îşi lăsă braţele jos şi văzu corbul zăcând nemişcat la picioarele Consulului leşinat sau mort, Clary n-ar fi putut spune. Cu un mârâit, Malachi lovi sălbatic cu piciorul în pasăre, aruncând-o cât colo, şi veni către Clary, încruntat. O prinse de încheietura însângerată şi-o săltă în picioare.

— Fată proastă, zise el. De cât timp stai aici trăgând cu urechea?

— De îndeajuns de mult timp cât să ştiu că tu eşti unul din Cerc, i-o trânti ea, răsucindu-şi încheietura în strânsoarea lui, dar el o ţinu ferm. Eşti de partea lui Valentine.

— *Există o singură parte.* Vocea lui era şuierătoare. Conclavul e bătut în cap, prost condus, codoş al semioamenilor şi al monştrilor. Tot ce vreau eu este să-l purific, să-l întorc la gloria lui de demult. Un ţel pe care ai crede că orice vânător de umbre l-ar aproba, dar, nu – ei pleacă urechea la smintiţi şi la iubitorii de demoni ca tine şi ca Lucian Graymark. Iar tu ai trimis floarea nefilimilor să moară în această ridicolă bătălie – un gest zadarnic, care nu va duce la nimic. Valentine a început deja ritualul; curând, îngerul se va ridica, iar nefilimii vor deveni damnaţi. Acei câţiva care se află sub protecţia lui Valentine…

— Asta-i crimă! Îi ucide pe vânătorii de umbre!

— Nu e crimă, zise Consulul şi vocea îi răsună de o pasiune fanatică. Purificare. Valentine va face o lume nouă de vânători

de umbre, o lume epurată de slăbiciune şi degenerare.

— Slăbiciunea şi degenerarea nu stau în *lume,* se răsti Clary, ci în *oameni.* Şi aşa va fi mereu. Lumea are nevoie doar de oameni buni ca echilibreze balanţa. Iar voi plănuiţi să-i ucideţi pe toţi.

El se uită o clipă la ea cu sinceră surprindere, de parcă ar fi fost uluit de forţa tonului ei.

— Frumoase cuvinte de la o fată care şi-ar trăda propriul tată.

Malachi o smuci spre el, cu brutalitate, ţinând-o de încheietura însângerată.

— Probabil că ar trebui să vedem cât de tare s-ar supăra Valentine dacă eu te voi învăţa…

Dar Clary n-a mai aflat niciodată ce voia el s-o înveţe. O formă neagră se repezi între ei – cu aripile întinse şi ghearele răşchirate.

Corbul îl agăţă pe Malachi cu vârful unei gheare, tăind o brazdă adâncă peste faţa lui. Cu un strigăt, Consulul îi dădu drumul lui Clary, ridicându-şi braţele, dar Hugo se întorsese şi îl lovea cu înverşunare, cu ciocul şi cu ghearele. Malachi se clătină, trăgându-se înapoi, dând orbeşte cu pumnii spre pasăre, până ce se izbi cu putere de margini unei bănci. Căzu peste ea, cu un trosnet; pierzându-şi echilibrul, se prăbuşi dincolo de ea şi scoase un strigăt gâtuit – curmat rapid.

Clary dădu fuga până în locul unde Malachi zăcea lat pe pardoseala de marmură, o baltă de sânge deja lăţindu-se în jurul lui. Aterizase pe o grămadă de cioburi din tavanul spart, iar una dintre bucăţile ascuţite de sticlă îi străpunsese gâtul. Hugo încă se mai învârtea în aer, pe deasupra lui Malachi. Scoase un croncănit triumfător, când Clary se uită la el – aparent nu apreciase şuturile şi loviturile Consulului. Malachi ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a ataca una dintre creaturile lui Valentine, îşi zise Clary posomorâtă.

Pasărea nu cunoştea mai multă îndurare decât stăpânul ei.

Dar n-avea timp să se gândească acum la Malachi. Alec spusese că fuseseră puse protecţii în jurul lacului – dacă cineva ar fi venit prin Portal acolo, să se dea alarma. Valentine ajunsese probabil la Oglindă – nu mai era timp de pierdut. Retrăgându-se încet şi îndepărtându-se de corb, Clary se întoarse şi o luă la fugă spre uşile de la intrarea în Sală şi spre Portalul strălucitor de dincolo de ele.

20

CÂNTĂRIT ÎN BALANŢĂ

Apa o izbi drept în faţă ca o lovitură de pumn. Clary se duse la fund, înecându-se, în bezna ca de gheaţă; primul ei gând a fost că Portalul se stinsese fără putinţă de a fi reparat şi că ea rămăsese captivă în vârtejul întunecat dintre spaţii.

Al doilea gând al ei a fost că murise deja.

Probabil că îşi pierduse, de fapt, cunoştinţa pentru câteva secunde, deşi i se păruse sfârşitul sfârşitului. Când s-a trezit, avu un şoc ca acela pe care l-ai simţi trecând printr-un strat de gheaţă. Fusese leşinată şi acum, deodată, nu mai era; zăcea pe spate pe pământul rece, umed, uitându-se în sus la un cer atât de plin de stele, încât arăta ca şi cum o mână de monede de argint fusese aruncată pe suprafaţa lui întunecată. Gura îi era plină de lichid sălciu; îşi întoarse capul într-o parte, tuşi şi scuipă şi îşi trase răsuflarea până ce putu respira din nou.

Când stomacul i se opri din spasme, ea se rostogoli pe o parte. Încheieturile mâinilor îi fuseseră legate cu o bandă subţire de lumină, iar picioarele şi le simţea îngreunate, ciudat, furnicând-o peste tot, ca nişte înţepături de ace. Se întrebă dacă stătuse pe ele anapoda şi îi amorţiseră sau poate că era un efect secundar al faptului că aproape se înecase. Ceafa o ardea de parcă o înţepase o viespe. Icnind, se ridică în fund, cu picioarele întinse nefiresc în faţă, şi privi în jur.

Se afla pe malul Lacului Lyn, unde apa lăsa loc nisipului fin ca praful. Un zid negru se ridica în spatele ei, stâncile de care-şi amintea de când fusese aici prima oară, cu Luke. Nisipul însuşi era negru, sclipind de mică argintie. Ici şi colo, în nisip, erau torţe cu lampa-vrăjitoarei, umplând aerul cu lumina lor argintie, lăsând linii strălucitoare pe suprafaţa apei.

Pe malul lacului, la vreo câţiva metri distanţă de locul unde stătea ea, se afla o masă joasă, făcută din lespezi de piatră puse una peste alta. Fusese evident asamblată în grabă, căci deşi crăpăturile dintre pietre fuseseră astupate cu nisip ud, unele lespezi, la colţuri, alunecaseră. Aşezat pe suprafaţa pietrelor era ceva care o făcu pe Clary să-şi ţină respiraţia – Pocalul Mortal, iar peste el, Sabia Mortală, o limbă de foc negru în lampa-vrăjitoarei. În jurul altarului erau liniile negre ale runelor desenate în nisip. Ea se uită fix la ele, dar erau încălecate, lipsite de înţeles…

O umbră se prelinse peste nisip, mişcându-se cu repeziciune – umbra lungă a unui bărbat, tremurătoare şi neclară din pricina luminii pâlpâitoare a torţelor. Până îşi ridică ea capul, el deja se aplecase asupra ei.

Valentine.

Şocul de a-l vedea a fost atât de covârşitor, încât nici nu i se păru şoc Nu simţi nimic uitându-se în sus la tatăl ei, a cărui faţă o vedea ca pe o lună pe fundalul cerului întunecat: albă, severă, străpunsă de ochi negri ca nişte cratere de meteoriţi. Peste cămaşă avea legate mai multe curele de piele, de care erau prinse peste zece arme. Vârfurile lui îi ieşeau pe lângă corp ca ţepii unui porc-spinos. Arăta uriaş, imposibil de masiv, statuia unui zeu războinic pornit pe distrugere.

— Clarissa, zise el, ai riscat mult venind aici prin Portal. Ai avut noroc că te-am văzut apărând în apă, după un minut de la scufundare. Îţi pierduseşi cunoştinţa; dacă n-aş fi fost eu, te-ai fi înecat. Un muşchi de lângă gură îi tresări uşor. Şi eu nu mi-aş face atâtea griji cu protecţiile de alarmă pe care Conclavul le-a ridicat în jurul lacului. Le-am suprimat eu, din clipa în care am ajuns. Nu ştie nimeni că eşti aici.

Nu te cred! Clary deschise gura ca să-i arunce cuvintele în faţă. Nu ieşi niciun sunet. Era ca într-unul dintre acele

coşmaruri în care ea încerca să ţipe şi să ţipe, dar nu se întâmpla nimic. Doar un suflu de aer uscat îi ieşi pe gură, gâfâitul cuiva cu gâtul tăiat, care ar încerca să ţipe.

Valentine clătină din cap.

— Nu te strădui să vorbeşti. Am pus pe ceafa ta o rună de tăcere, una din acelea pe care le folosesc Fraţii Tăcuţi. Mai e o rună de legare la încheieturile mâinilor tale şi încă una care să-ţi facă picioarele neputincioase. Eu n-aş încerca să mă ridic în picioare, în locul tău – picioarele nu te vor ţine şi-ţi vei provoca singură durere.

Clary se uită fioros la el, încercând să-l sfredelească din ochi, să-l rănească adânc cu ura sa. Dar el nu o luă în seamă.

— Ar fi putut fi mai rău, ştii. Până te-am scos eu pe mal, otrava lacului deja îşi începuse acţiunea. Te-am vindecat de ea, apropo. Nu că m-aş aştepta la mulţumiri din partea ta. Zâmbi vag. Tu şi cu mine n-am purtat niciodată o conversaţie, nu-i aşa? Nu una adevărată. Trebuie să te întrebi de ce eu n-am dat niciodată un semn de interes patern pentru tine. Îmi pare rău dacă asta te-a durut.

Acum, privirea ei se schimbă de la plină de ură la uluire. Cum să poarte o conversaţie, când ea nu putea vorbi? Se chinui să-şi facă auzit o cuvintele, dar nu-i ieşi nimic din gâtlej decât un suflu slab.

Valentine se întoarse la altarul lui şi puse mâna pe Sabia Mortală. Sabia se aprinse cu o lumină neagră, un soi de strălucire inversă, de parcă ar fi absorbit toată lumina din aerul înconjurător.

— Nu am ştiut că mama ta era însărcinată cu tine când m-a părăsit, zise el.

Vorbea cu ea, se gândi Clary, cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Tonul lui era calm, chiar conversaţional, dar nu asta era la mijloc.

— Am ştiut că ceva era în neregulă. Ea a crezut că-şi ascundea bine nefericirea, dar am luai nişte sânge de la Ithuriei, l-am uscat până a devenit un praf şi i l-am amestecat în mâncare, gândindu-mă că avea să-i lecuiască nefericirea. Dacă aş fi ştiut că era însărcinată, n-aş fi făcut-o. Deja mă hotărâsem să nu mai fac experimente pe un copil din sângele meu.

Minţi, ar fi vrut Clary să ţipe la el. Dar nu era sigură că minţea. Încă i se părea ciudat modul cum îi vorbea. Diferit. Poate pentru că spunea adevărul.

— După ce ea a fugit din Idris, am căutat-o ani de-a rândul, zise el. Şi nu doar pentru că Pocalul Mortal era la ea. Ci pentru că o iubeam. Credeam că dacă aş putea doar să stau de vorbă cu ea, aş reuşi s-o fac să înţeleagă. Ceea ce am făcut în noaptea aceea în Alicante a fost într-o criză de furie, voind s-o nimicesc şi pe ea, să nimicesc tot ce ţinea de viaţa noastră împreună. Dar după aceea… Clătină din cap, întorcându-se să privească spre lac. Când în sfârşit i-am luat urma, am auzit zvonuri cum că avea un alt copil, o fiică. Am presupus că erai a lui Lucian. El o iubise întotdeauna, întotdeauna voise să mi-o răpească. Am crezut că ea îi cedase, în sfârşit, şi consimţise să aibă un copil cu un mizerabil de repudiat. Vocea îi deveni aspră. Când am găsit-o în apartamentul vostru, în New York, abia mai era conştientă. Mi-a aruncat în faţă reproşul că făcusem un monstru din primul ei născut şi că mă părăsise mai înainte să-i pot face acelaşi lucru şi celui de-al doilea copil al ei. Apoi a căzut moale în braţele mele. După toţi acei ani în care o căutasem, asta a fost tot ce am primit de la ea. Acele câteva secunde în care s-a uitat la mine cu o ură de-o viaţă. Atunci mi-am dat seama de un lucru.

O ridică pe Maellartach. Clary îşi aduse aminte cât de grea era sabia pe jumătate preschimbată şi văzu că atunci când o înălţă, muşchii lui Valentine ieşiră în afară, tari şi încordaţi, ca

frânghiile şerpuind pe sub piele.

— Mi-am dat seama, zise el, că motivul pentru care mă părăsise fusese de a te proteja pe tine. Pe Jonathan îl urâse, dar pe tine… ar fi făcut orice să te protejeze pe tine. Să te protejeze de mine. Trăia chiar printre mundani, ceea ce ştiu că trebuie s-o fi îndurerat. Trebuie s-o durut să nu fie în stare să te crească potrivit uneia dintre tradiţiile noastre. Tu eşti doar pe jumătate din ceea ce ai fi putut fi. Ai talentul tău cu runele, dar e un talent irosit de creşterea ta mundană.

Lăsă sabia în jos. Vârful acesteia atârna, acum, chiar deasupra feţei lui Clary; îl putea vedea cu colţul ochiului, dând târcoale la marginea câmpului ei vizual ca o molie argintie.

— Am ştiut atunci că Jocelyn nu avea să se mai întoarcă niciodată la mine, din cauza ta. Tu eşti singura fiinţă pe lume pe care ea a iubit-o vreodată mai mult decât pe mine. Şi din cauza ta mă urăşte. Şi din cauza asta, eu te urăsc şi nu te pot vedea în ochi.

Clary îşi întoarse faţa de la el. Dacă avea de gând s-o ucidă, nu voia să vadă moartea venind.

— Clarissa, zise Valentine, uită-te la mine.

Nu. Se uită ţintă spre lac. Departe, dincolo de apă, putea zări o lumină slabă roşiatică, precum a focului mocnind sub cenuşă. Ştia că era lumina bătăliei. Acolo era mama ei, acolo era Luke. Poate că era drept să fie împreună, chiar dacă ea nu era cu ei.

O să-mi ţin ochii pe lumina aceea, gândi ea. *O să continui să mă uit la ea, orice-ar fi. O să fie ultimul lucru pe care* o *să-l văd.*

— Clarissa, zise Valentine din nou. Arăţi exact ca ea, ştii asta? Exact ca Jocelyn.

Ea simţi o durere ascuţită pe obraz. Era lama săbiei. El îi apăsa tăişul pe piele, încercând s-o silească să-şi întoarcă privirile spre el.

— Acum o să chem Îngerul, zise el. Şi vreau să te uiţi, în timp ce se întâmplă.

Clary simţi un gust amar în gură. *Ştiu de ce eşti atât de obsedat de mama. Pentru că ea a fost singura fiinţă asupra căreia tu ai fost convins că ai control total şi care s-a întors să te muşte. Ai crezut că-ţi aparţinea şi nu era aşa. De aceea o vrei aici, chiar în clipa asta, să fie martor la victoria ta. De aceea ai s-o faci cu mine de faţă.*

Sabia pătrunse ceva mai adânc în obrazul ei. Valentine spuse:

— Uită-te la mine, Clary.

Ea se uită. N-ar fi vrut, dar durerea era deja prea mare – capul îi zvâcni într-o parte aproape în pofida voinţei sale, sângele şiroindu-i pe faţă şi căzând în nisip. O durere ameţitoare o cuprinse când îşi ridică faţa să se uite la tatăl ei.

El privea lama lui Maellartach. Şi aceasta era pătată cu sângele ei. Când îşi întoarse iar privirea spre Clary, o lumină stranie îi licărea în ochi.

— Este nevoie de sânge pentru a încheia această ceremonie, zise el. Intenţionasem să-l folosesc pe al meu, dar când te-am văzut în lac, am înţeles că acesta era modul în care Raziel îmi spunea să folosesc în schimb sângele fiicei mele. De aceea ţi-am curăţat sângele de otrava lacului. Eşti purificată acum – purificată şi pregătită. Aşadar, îţi mulţumesc, Clarissa, pentru folosirea sângelui tău.

Şi într-un fel, gândi Clary, chiar vorbea serios, era cu adevărat recunoscător. Îşi pierduse de mult abilitatea de a distinge între forţă şi cooperare, între frică şi bunăvoie, între dragoste şi tortură. Odată ce-şi dădu seama de acest lucru, pe Clary o cuprinse un val de amorţeală – ce rost avea să-l urască pe Valentine fiindcă era un monstru, din moment ce el habar n-avea că asta era?

— Iar acum, zise Valentine, am nevoie doar de ceva mai

mult.

Iar Clary gândi: *Ceva mai mult ce?* Exact în momentul în care el îşi duse sabia înapoi şi din lamă explodă lumina stelelor, ea se gândi: *Bineînţeles! Nu sânge vrea, ci moarte.* Sabia se hrănise cu destul sânge până acum; probabil că prinsese gust pentru el, întocmai ca şi Valentine. Ochii ei urmăriră lumina întunecată a lui Maellartach tăind aerul spre ea…

Şi zburând cât colo. Smulsă din mâna lui Valentine, se repezi în întuneric. Valentine făcu ochii mari; privirea lui scăpără în jos, aţintindu-se întâi asupra mâinii lui însângerate în care ţinuse sabia, iar apoi în sus, unde văzu, în acelaşi moment cu Clary, cine îi smulsese Sabia Mortală din mână.

Jace, cu o sabie ce arăta obişnuită în mâna stângă, stătea la marginea unui dâmb de nisip, la niciun metru de Valentine. Clary putu vedea din expresia bărbatului mai în vârstă că nu-l auzise pe Jace apropiindu-se, cum nu-l auzise nici ea.

Lui Clary i se opri inima văzându-l. Pe o parte a feţei avea o crustă de sânge uscat şi la gât avea o pată roşu-vineţie. Ochii îi scânteiau ca oglinzile, iar în lumina lămpii-vrăjitoarei păreau negri – negri ca ai lui Sebastian.

— Clary, zise el, fără să-şi ia ochii de la tatăl lui. Clary, eşti teafără?

Jace! Se zbătu să-i spună numele, dar nimic nu putea trece de opreliştea din gâtul ei. Simţea că se sufocă.

— Nu are cum să-ţi răspundă, zise Valentine. Nu poate vorbi.

Ochii lui Jace scăpărară.

— Ce i-ai făcut?

Împunse cu sabia către Valentine care făcu un pas înapoi. Expresia de pe chipul lui Valentine era îngrijorată, dar nu înspăimântată. Se desluşea un calcul în expresia lui care lui Clary nu-i plăcea. Ea ştia că ar fi trebuit să se simtă triumfătoare, dar nu putea – dacă simţea ceva, era mai multă

panică decât în urmă cu o clipă. Îşi dăduse seama că Valentine avea s-o ucidă – se resemnase –, iar acum Jace era aici, iar teama ei crescuse cuprinzându-l şi pe el, deopotrivă. Şi arăta atât de… distrus. Costumul lui de luptă avea o mânecă sfâşiată pe jumătate, iar pielea îi era brăzdată peste tot cu linii albe. Cămaşa îi era ruptă pe piept şi deasupra inimii se vedea pălind o irat*ze* care nu izbutise să şteargă toată cicatricea furibund roşie de dedesubt. Hainele îi erau pline de noroi, de parcă s-ar fi rostogolit pe jos. Însă cel mai tare o speria expresia lui. Era atât de… sumbru!

— O rună de linişte. N-o să păţească nimic de la ea.

Ochii lui Valentine erau aţintiţi asupra lui Jace – lacomi, se gândi Clary, de parcă se îmbăta cu vederea lui.

— Nu-mi închipui, continuă Valentine, că ai venit să mi te alături, nu? Să fii binecuvântat de Înger alături de mine?

Expresia lui Jace nu se schimbă. Ochii lui erau fixaţi pe tatăl său adoptiv şi nu exista nimic în ei – niciun strop de afecţiune rămasă, sau dragoste, sau amintire. Nu exista nici măcar ură. Doar… dispreţ, gândi Clary. Un dispreţ rece.

— Ştiu ce plănuieşti să faci, zise Jace. Ştiu de ce invoci Îngerul. Şi n-o să te las s-o faci. Am trimis-o deja pe Isabelle să avertizeze armata…

— Avertismentele n-or să-i încălzească. Nu e genul de primejdie de care poţi fugi. Privirea lui Valentine fulgeră către sabia lui Jace. Pune-o jos, începu el, şi vom putea vorbi…

Atunci se întrerupse.

— Nu e sabia ta. E o sabie Morgenstern.

Jace zâmbi – un zâmbet întunecat, dulce.

— A fost a lui Jonathan. El e mort acum.

Valentine păru stupefiat.

— Vrei să spui…

— Am luat-o de pe jos, din locul unde a scăpat-o el, zise Jace

fără emoţie, după ce l-am ucis.

Valentine păru buimăcit.

— *Tu* l-ai ucis pe Jonathan? Cum ai putut?

— M-ar fi ucis el pe mine, zise Jace. N-am avut de ales.

— Nu la asta mă refeream. Valentine clătină din cap; încă mai părea stupefiat, ca un boxer care fusese lovit prea tare înainte cu o clipă de a se prăbuşi la podea. Eu l-am crescut pe Jonathan… l-am antrenat eu însumi. N-a existat un războinic mai bun.

— Se pare că a existat, zise Jace.

— Dar… Şi vocea lui Valentine se frânse, fiind pentru prima oară când Clary auzea o fisură în calmul aparent, netulburat al acelei voci. Dar era fratele tău.

— Nu. Nu era.

Jace făcu un pas înainte, împingând sabia la un centimetru distanţă de inima lui Valentine.

— Ce s-a întâmplat cu adevăratul meu tată? Isabelle mi-a spus că a murit într-un raid, dar chiar aşa a fost? L-ai ucis tu, cum ai ucis-o şi pe mama?

Valentine încă părea şocat. Clary simţea că se lupta să se stăpânească – se lupta cu durerea pierderii fiului? Sau îi era pur şi simplu frică de moarte?

— N-am ucis-o eu pe mama ta. Şi-a luat singură zilele. Eu i-am tăiat pântecele trupului deja mort ca să te scot pe tine. Dacă n-aş fi făcut asta, ai fi murit şi tu odată cu ea.

— Dar *de ce?* De ce ai făcut-o? Nu aveai nevoie de un fiu, aveai un fiu!

Jace arăta ucigător în lumina lunii, gândi Clary, ucigător şi straniu, ca o persoană pe care n-ar fi cunoscut-o. Mâna care ţinea sabia îndreptată către gâtul lui Valentine nu tremura deloc.

— Spune-mi adevărul, zise Jace. Ajunge cu minciunile

despre cum eram noi de acelaşi sânge. Părinţii îşi mint copiii, dar tu… tu nu eşti tatăl meu. Şi eu vreau să ştiu adevărul.

— Nu de un fiu aveam eu nevoie, zise Valentine, ci de un soldat. Mă gândisem că Jonathan ar putea fi acel soldat, dar el avea prea mult din natura demonilor în el. Era prea sălbatic, prea pripit, nu destul de subtil. M-am temut chiar de atunci, de când nici nu învăţase să meargă, că nu va avea niciodată răbdarea sau compasiunea să mă urmeze, să conducă mai departe Conclavul pe calea pe care i-am deschis-o eu. Aşa că am încercat din nou, cu tine. Iar cu tine am avut necazul opus. Erai prea blând. Prea empatic. Resimţeai durerile altora de parcă ar fi fost ale tale; nu puteai îndura nici măcar moartea animalelor tale de companie. Înţelege-mă bine, fiule, te-am iubit pentru însuşirile astea. Dar ceea ce iubeam la tine te făcea să nu-mi fii de niciun folos.

— Deci ai crezut că eram prea blând şi nefolositor, zise Jace. Atunci, presupun că va fi surprinzător pentru tine când fiul tău blând şi nefolositor o să-ţi taie gâtul.

— Am mai trecut prin asta. Vocea lui Valentine era netulburată, dar lui Clary i se păru că-i vede năduşeala lucind pe tâmple şi la baza gâtului. N-ai vrea să faci asta. N-ai vrut s-o faci nici la Renwick şi nu vrei s-o faci nici acum.

— Te înşeli. Jace răspunse pe un ton măsurat. Am regretat că nu te-am ucis, în fiecare zi de când te-am lăsat să pleci. Fratele meu Max e mort pentru că eu nu te-am ucis în ziua aceea. Zeci, poate sute, au murit pentru că eu mi-am oprit mâna. Îţi cunosc planul. Ştiu că speri să masacrezi aproape toţi vânătorii de umbre din Idris. Şi mă întreb câţi mai trebuie să moară înainte să fac ceea ce trebuia să fi făcut pe insula Blackwell? Nu, zise el, *nu vreau* să te ucid. *Dar* o *voi face.*

— Nu face asta, zise Valentine. Te rog. Nu vreau să…

— Să mori? Nimeni nu vrea să moară, tată.

Vârful săbiei lui Jace alunecă mai jos şi apoi mai jos, până ajunse în dreptul inimii lui Valentine. Faţa lui Jace era calmă, faţa unui înger înfăptuind dreptatea divină.

— Ai vreun ultim cuvânt?

— Jonathan…

Sângele păta cămaşa lui Valentine unde se sprijinea vârful săbiei, iar Clary îl văzu, cu ochii minţii, pe Jace la Renwick, cu mâna tremurând, nevrând să-şi rănească tatăl. Şi pe Valentine zeflemisindu-l. „Înfige sabia! Cinci centimetri – hai, şase.” Acum nu mai era aşa. Mâna lui Jace era hotărâtă. Iar Valentine arăta speriat.

— *Ultimul cuvânt?* şuieră Jace. S-aud!

Valentine îşi ridică fruntea. Ochii lui negri, uitându-se la băiatul din faţa lui, erau gravi.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare atât de rău!

Întinse o mână, de parcă ar fi vrut să-l atingă pe Jace – mâna lui se întoarse cu palma în sus, cu degetele deschise – şi atunci se văzu un fulger argintiu şi ceva zbură pe lângă Clary în beznă, ca un glonţ tras dintr-o armă. Ea simţi aerul mişcându-se şi mângâindu-i obrazul în tăcere, iar apoi Valentine o prinse din zbor, o limbă lungă de foc argintiu care străluci o dată în mâna lui, când o repezi în jos.

Era Sabia Mortală. Lăsă prin aer o urmă de lumină neagră când Valentine înfipse lama în inima lui Jace.

Ochii lui Jace se deschiseră brusc. O expresie de stupoare şi de uluire i se zugrăvi pe chip; se uită în jos, la el însuşi, unde Maellartach i se plantase grotesc în piept – arăta mai degrabă ciudat, decât groaznic, ca un stâlp dintr-un coşmar care nu avea niciun înţeles logic. Valentine îşi trase mâna înapoi, smulgând sabia din pieptul lui Jace cum ar fi tras un pumnal dintr-o teacă; de parcă numai asta îl mai ţinuse în picioare, Jace căzu în genunchi. Sabia sa îi alunecă din mână şi căzu pe pământul

jilav. Se uită în jos, la ea, nedumerit, de parcă habar nu avusese ce ţinuse în mână sau de ce îi dăduse drumul. Deschise gura, parcă să întrebe ceva, şi sângele îi curse pe bărbie, pătându-i ce-i mai rămăsese din cămaşa ferfeniţită.

După aceea, lui Clary i se păru că totul se desfăşoară foarte lent, de parcă timpul s-ar fi dilatat. Îl văzu pe Valentine căzând la pământ şi luându-l pe Jace în braţe, de parcă Jace ar mai fi fost copil şi l-ar fi putut ţine cu uşurinţă. Îl trase mai aproape de el şi-l legănă, plecându-şi capul şi îngropându-şi faţa în umărul lui Jace, iar Clary crezu pentru o clipă că poate chiar plângea, dar când Valentine îşi ridică iarăşi faţa, ochii lui erau uscaţi.

— Fiul meu, şopti el. Băiatul meu.

Înspăimântătoarea încetinire a timpului se întindea în jurul lui Clary ca o frânghie de ştreang, în vreme ce Valentine îl ţinea pe Jace şi îi dădea la o parte de pe frunte părul năclăit de sânge. Îl ţinu pe Jace până când muri şi lumina se stinse din ochii lui. Apoi Valentine îl aşeză pe fiul lui adoptiv încet pe pământ, încrucişându-i braţele peste piept, de parcă ar fi vrut să ascundă rana căscată şi însângerată de acolo.

— *Ave*… începu el, de parcă ar fi vrut să spună cuvintele la căpătâiul lui Jace, ultimul rămas-bun al vânătorilor de umbre, dar vocea i se frânse.

Se răsuci brusc şi se întoarse spre altar.

Clary nu se mai putea mişca. Abia mai respira. Îşi auzea propria inimă bătând, gâjâitul propriei respiraţii prin gâtul uscat. Cu coada ochiului îl văzu pe Valentine stând la marginea lacului, cu sângele curgând de pe lama lui Maellartach şi picurând în Pocalul Mortal. Spunea cuvintele unei litanii, pe care ea nu le înţelegea. Totul avea să se sfârşească în curând şi ea era aproape bucuroasă. Se întrebă dacă avea destulă energie să se târască până în locul unde zăcea Jace, dacă putea să se întindă lângă el şi să aştepte să se termine. Se uita lung la el,

cum zăcea nemişcat pe nisipul frământat sub tălpi, însângerat. Ochii lui erau închişi, faţa neclintită; dacă n-ar fi fost rana din piept, Clary şi-ar fi putut spune că dormea.

Dar nu dormea. Fusese vânător de umbre; murise în luptă; merita ultima binecuvântare. *Ave atque vale.* Buzele ei mimară cuvintele, care-i ieşiră din gură cu uşoare adieri de aer. La jumătatea drumului se opri, cu respiraţia tăiată. Cum ar trebuit să spună? Cinste ţie şi rămas-bun, Jace Wayland? Numele acesta nu era al lui de-adevăratelea. EI nu primise niciodată un nume al lui, de fapt, gândi ea cu durere, doar i se dăduse un nume al unui copil mort, pentru că aşa se potrivise scopurilor lui Valentine la momentul acela. Şi era atât de multă putere într-un nume…

Întoarse capul brusc într-o parte şi se uită la altar. Runele care-l înconjurau începuseră să lumineze. Erau rune de invocare, rune de numire şi rune de legare. Nu erau diferite de runele care-l ţinuseră prizonier pe Ithuriel în pivniţa de sub conacul Wayland. Nu cu totul în pofida voinţei sale, ea se gândi la modul în care se uitase Jace la ea atunci, la flacăra de încredere din ochii lui, la cum crezuse el în ea. Întotdeauna crezuse că ea era puternică. I-o arătase în tot ce făcuse, în fiecare privire şi în fiecare atingere. Şi Simon avea încredere în ea, totuşi când fusese împreună cu el, o tratase de parcă ar fi avut în mână ceva fragil, ceva făcut din sticlă foarte subţire. Dar Jace revărsase asupra ei toată forţa lui, fără să se întrebe niciodată dacă ea o putea duce – el ştiuse că era tot atât de puternică pe cât era şi el.

Valentine înmuie Sabia însângerată o dată şi încă o dată în apa lacului, psalmodiind cu voce joasă şi repede. Apa lacului se încreţise, de parcă o mână gigantică îşi trecea degetele uşor peste oglinda sa.

Clary închise ochii. Amintindu-şi cum se uitase Jace la ea în

noaptea în care ea îl eliberase pe Ithuriel, fără să vrea îşi închipui cum s-ar fi uitat acum la ea, dacă ar fi văzut-o încercând să se întindă ca să moară lângă el, pe nisip. N-ar fi fost emoţionat, n-ar fi crezut că era un gest frumos. Ar fi fost supărat pe ea pentru că se dădea bătută. Ar fi fost atât de… dezamăgit.

Clary se aplecă până când ajunse să stea pe pământ, cu picioarele nesimţitoare în urma ei. Încet, se târî pe nisip, ajutându-se de genunchi şi de mâinile legate. Banda luminoasă din jurul încheieturilor ei ardea şi înţepa. Târându-se, cămaşa i se rupse, iar nisipul îi zgârie pielea dezvelită de pe burtă. Abia de-o simţi. Era o treabă anevoioasă, să înainteze aşa – năduşeala îi curgea pe spinare, printre omoplaţi. Când în sfârşit ajunse la cercul runelor, gâfâia atât de tare, încât o îngrozi gândul că Valentine ar putea s-o audă.

Însă el nici nu întoarse capul. Avea Pocalul Mortal într-o mână şi Sabia în cealaltă. În timp ce-l privea, el îşi duse mâna dreaptă la spate, rosti câteva cuvinte care sunau a limba greacă şi aruncă Pocalul. Străluci ca o stea căzătoare când se prăbuşi în apa lacului şi dispăru în adânc, cu un slab pleoscăit.

Cercul runelor răspândea o dogoare slabă, ca un foc parţial înăbuşit. Clary fu nevoită să se răsucească şi să se zbată ca să-şi ducă mâinile până la stela de la cingătoare. Durerea din încheieturi o înjunghia când reuşi în sfârşit să-şi închidă degetele în jurul mânerului stelei; o scoase de la brâu cu o exclamaţie înăbuşită, de uşurare.

Nu-şi putea despărţi mâinile, aşa că prinse stela cu stângăcie între ambele mâini. Se ridică în coate, uitându-se fix la runele de jos. Le putea simţi dogoarea pe faţă; începuseră să strălucească precum lampa-vrăjitoarei. Valentine ţinea Sabia Mortală în poziţie, gata s-o arunce; recita ultimele cuvinte ale vrăjii de invocare. Cu o ultimă sforţare, Clary puse vârful stelei

în nisip, fără să traseze linii alături de runele pe care le desenase Valentine, ci deasupra lor, urmărind propriul model, scriind o nouă rună peste aceea care simboliza numele lui. Era o rună atât de mică, gândi ea, o schimbare atât de neînsemnată – nici pe departe ca runa extrem de puternică a Alianţei, nici ca Pecetea lui Cain.

Dar atâta putuse face. Epuizată, Clary se rostogoli pe o parte, exact când Valentine îşi duse braţul în spate şi slobozi Sabia Mortală.

Maellartach zbură învârtindu-se, un vârtej înceţoşat de negru şi argintiu, care se uni fără zgomot cu lacul negru şi argintiu. Un mare panaş se ridică din lac în locul unde se scufundă: o înflorire de apă ca de platină. Panaşul se înălţă mai mult, şi mai mult, ca un gheizer de argint topit, ca o ploaie căzând răsturnat. Se auzi un trosnet puternic, asemănător gheţii care se sparge, a unui gheţar ce se desprinde – şi lacul păru să explodeze, apa de argint ţâşnind în sus ca o rafală de grindină inversă.

Şi ridicându-se odată cu grindina apăru Îngerul. Clary nu ştia sigur la ce se aşteptase – ceva asemănător cu Ithuriel, numai că Ithuriel se micşorase de îndelungaţii ani de captivitate şi tortură. Acesta era un înger în deplinătatea puterilor şi a gloriei sale. Când se ridică din apă, ochii lui începură să ardă de parcă ea s-ar fi uitat în soare.

Lui Valentine mâinile îi căzură pe lângă trup. Se uita în sus fascinat, ca un om ce-şi vedea cel mai scump vis devenit realitate.

— *Raziel, zise* el, cu răsuflarea tăiată.

Îngerul continuă să se ridice, de parcă lacul s-ar fi scurs, dând la iveală o mare coloană de marmură în mijlocul său. La început, îi ieşi din apă doar capul, cu părul şiroind pe lângă el ca nişte lanţuri de argint şi de aur. Apoi apărură umerii, albi ca piatra, apoi torsul gol – şi Clary văzu că îngerul era însemnat

peste tot cu rune, întocmai ca nefilimii, cu toate că runele lui Raziel erau de aur şi vii, mişcându-se pe pielea lui albă ca scânteile sărind dintr-un foc. Cumva, în acelaşi timp, îngerul era şi uriaş, şi nu mai mare de un stat de om – pe Clary o dureau ochii încercând să-l cuprindă pe tot cu privirea, şi totuşi era tot ce putea vedea din el. În timp ce se ridica, aripile sale îi ţâşniră din spate şi se deschiseră larg peste lac; şi ele erau tot de aur, şi cu pene, iar în fiecare pană era prins un singur ochi de aur larg deschis.

Era frumos, dar şi înfiorător. Clary ar fi vrut să-şi întoarcă privirea, dar se răzgândi. Voia să privească totul. Voia să privească pentru Jace, pentru că el nu putea.

Este exact ca în toate picturile acelea, gândi ea. Îngerul ridicându-se din lac, cu Sabia într-o mână şi Pocalul Mortal în cealaltă. Amândouă Instrumentele şiroiau de apă, dar Raziel era perfect uscat, cu aripile nici măcar umezite. Picioarele i se sprijineau, albe şi desculţe, pe suprafaţa lacului, tulburându-i oglinda în mici încreţituri de mişcare. Faţa lui, frumoasă şi inumană, se întoarse în jos, spre Valentine.

Şi atunci, vorbi.

Vocea lui era o tânguire, un strigăt şi o muzică, toate deodată. Nu rostea cuvinte şi totuşi era perfect inteligibilă. Forţa răsuflării sale aproape că-l doborî pe Valentine; îşi afundase călcâiele cizmelor adânc în nisip şi capul i se lăsase pe spate, ca şi când ar fi mers în contra vijeliei. Clary simţi răsuflarea Îngerului trecând pe deasupra ei: era ca aerul fierbinte ieşind dintr-un cuptor şi mirosea a mirodenii ciudate.

A trecut o mie de ani de când am fost ultima oară invocat în acest loc, zise Raziel. *Jonathan Vânătorul de umbre m-a chemat atunci şi m-a rugat să îmi amestec sângele cu sângele oamenilor muritori într-un Pocal şi să creez o rasă de războinici care să scape pământul acesta de demoni. Am făcut*

tot ce mi-a cerut şi i-am spus că nu o voi mai face. De ce m-ai invocat acum, nefilime?

Vocea lui Valentine era înflăcărată.

— O mie de ani a trecut, Preaslăvite, dar demonii sunt încă aici.

Ce înseamnă asta pentru mine? O mie de ani pentru un înger trec între două clipiri ale ochiului.

— Nefilimii pe care i-ai creat au fost o rasă minunată de oameni. Mulţi ani de-a rândul s-au luptat vitejeşte ca să scape pământul acesta de tina demonilor. Dar au dat greş, din pricina slăbiciunii şi a degenerării din rândurile lor. Am de gând să-i întorc la slava lor de odinioară…

Slavă? Îngerul păru uşor curios, de parcă n-ar fi recunoscut acest cuvânt. *Slava îi aparţine numai lui Dumnezeu.*

Valentine nu şovăi.

— Conclavul pe care primii nefilimi l-au creat nu mai există. Ei s-au aliat cu repudiaţii, neoamenii întinaţi de demoni care infestează lumea aceasta ca puricii hoitul unui şobolan. Intenţia mea este să purific lumea aceasta, să stârpesc toţi repudiaţii deopotrivă cu toţi demonii…

Demonii nu au suflete. Dar creaturile despre care vorbeşti, Copiii Lunii, ai Nopţii, ai lui Lilith şi spiritele naturii au suflete. Se pare că regulile tale despre ce constituie şi ce nu o fiinţă omenească sunt mai stricte decât ale noastre.

Clary putea să jure că Îngerul trecuse la un ton sec.

Intenţionezi să provoci şi tu Cerul, precum o altă Stea a Dimineţii al cărei nume îl porţi, vânătorule de umbre?

— Nu să provoc Cerul, nu, Stăpâne Raziel. Să mă *aliez* cu Cerul…

Într-un război făcut de tine? Noi suntem Cerul, vânătorule de umbre. Noi nu luptăm în bătăliile voastre lumeşti.

Când Valentine vorbi din nou, păru aproape îndurerat.

— Stăpâne Raziel, cu siguranţă că n-ai fi încuviinţat să existe un asemenea lucru ca ritualul prin care poţi fi invocat, dacă nu ai fi *vrut* să fii invocat. Noi, nefilimii, suntem copiii tăi. Avem nevoie de călăuzirea ta.

Călăuzire? Acum, Îngerul păru amuzat. *Nu prea pare să fie acesta motivul pentru care m-ai adus aici. Ci mai curând îţi cauţi un renume pentru tine însuţi.*

— Renume? repetă Valentine răguşit. Am sacrificat totul pentru această cauză. Soţia. Copiii. Nu i-am cruţat nici pe fiii mei. Am dat tot ce aveam pentru aceasta… totul.

Îngerul pur şi simplu zăbovi să-i răspundă, privind în jos la Valentine cu ochii lui ciudaţi, neomeneşti. Aripile i se mişcau încet, cu de la sine putere, ca trecerea norilor pe cer. În cele din urmă, spuse:

Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-şi jertfească fiul pe un altar foarte asemănător cu acesta, ca să vadă pe cine iubea Avraam mai mult, pe Isaac sau pe Domnul Dar ţie nu ţi-a cerut nimeni să-ţi sacrifici fiul, Valentine.

Valentine aruncă o privire la altarul de la picioarele sale, stropit cu sângele lui Jace, apoi din nou la înger.

— Dacă trebuie, voi obţine cu forţa ajutorul de la tine, zise el. Dar aş prefera să am participarea ta de bunăvoie.

Când Jonathan Vânătorul de umbre m-a invocat, zise Îngerul, eu i-am acordat ajutorul pentru că am putut vedea că visul lui despre o *lume fără demoni era unul adevărat. El şi-a închipuit un rai pe acest pământ. Dar visul tău e doar despre gloria ta şi tu nu iubeşti raiul. Fratele meu Ithuriel poate mărturisi.*

Valentine păli.

— Dar…

Ai crezut că n-am să aflu? Îngerul zâmbi.

Era cel mai înspăimântător zâmbet pe care-l văzuse Clary

vreodată.

E adevărat că stăpânul Cercului pe care l-ai desenat tu poate să mă silească să fac un singur lucru. Dar nu tu eşti stăpânul.

Valentine făcu ochii mari.

— Stăpâne Raziel, nu mai e nimeni altcineva…

Ba este acolo, zise Îngerul. *Şi este fiica ta.*

Valentine se răsuci imediat. Clary, zăcând semiconştientă pe nisip, cu încheieturile şi braţele pline de durere, se uită sfidător la el. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră – şi el *se uită* la ea, se uită cu adevărat la ea, iar ea îşi dădu seama că era pentru prima oară când tatăl ei o privea iu faţă şi o *vedea.* Prima şi singura oară.

— Clarissa, zise el. Ce ai făcut?

Clary întinse mâinile şi, cu un deget, scrise pe nisip, la picioarele lui. Nu desenă rune. Scrise cuvinte, cuvintele pe care el i le spusese, prima oară când văzuse ce putea face ea, atunci când desenase runa care-i distrusese vasul.

MENE, MENE, TEKEL UPHARSIN.

Ochii lui se deschiseră larg, întocmai ca ai lui Jace înainte să moară. Valentine era alb ca varul. Se întoarse încet cu faţa spre Raziel, ridicându-şi braţele într-un gest de implorare.

— Stăpâne Raziel…

Îngerul deschise gura şi scuipă. Sau cel puţin aşa i se păru lui Clary, că îngerul a scuipat şi ceea ce a ieşit pe gura lui a fost un proiectil scânteietor de foc alb, ca o săgeată arzând. Săgeata a zburat în linie dreaptă peste apă şi s-a înfipt în pieptul lui Valentine. Sau poate „înfipt” nu e cuvântul potrivit – a *trecut* prin el, ca o piatră printr-o foaie de hârtie, lăsând o gaură fumegătoare de mărimea unui pumn. Pentru o clipă, Clary, privind în sus, s-a uitat prin pieptul tatălui ei, văzând lacul şi lumina orbitoare a Îngerului de dincolo de el.

Momentul trecu. Aidoma unui copac doborât, Valentine se

prăbuşi la pământ şi rămase nemişcat – cu gura deschisă într-un strigăt mut, cu ochii goi fixaţi de-a pururi într-o ultimă privire de îndoială la aşa o trădare.

Aceasta a fost dreptatea cerească. Nădăjduiesc că nu eşti îngrozită.

Clary îşi ridică privirea. Îngerul se înălţa în faţa ei ca un turn de flacără albă, ascunzând cerul. Mâinile sale erau goale; Pocalul Mortal şi Sabia stăteau pe malul lacului.

Poţi să mă sileşti să fac un singur lucru, Clarissa Morgenstern. Ce anume îţi doreşti?

Clary deschise gura. Nu ieşi niciun sunet.

Ah, da, zise Îngerul şi acum era blândeţe în glasul lui. *Runa.*

Numeroşii ochi din penele sale clipiră. Ceva trecu uşor peste ea. Era fin, mai delicat decât mătasea sau orice alt material, mai uşor decât o şoaptă sau atingerea unui fulg. Era aşa cum îşi imagina ca că ar putea fi norii, dacă ar avea vreo textură. O mireasmă slabă însoţi atingerea – o mireasmă plăcută, ameţitoare şi dulce.

Durerea îi dispăru din încheieturi. Nemaifiind legate laolaltă, mâinile îi căzură pe lângă corp. Înţepătura din ceafă îi trecuse şi ea, ca şi greutatea din picioare. Se ridică în genunchi. Mai mult decât orice, ea voia să se târască peste nisipul însângerat spre locul unde zăcea trupul lui Jace, să se târască până acolo, să se întindă alături de el şi să-l îmbrăţişeze, chiar dacă era mort. Dar glasul îngerului îi impunea să hotărască; rămase pe loc, uitându-se în sus, în lumina lui aurie strălucitoare.

Bătălia de pe Câmpia Brocelind se încheie. Puterea lui Morgenstern asupra demonilor săi a dispărut odată cu moartea lui. Deja mulţi fug; ceilalţi vor fi curând nimiciţi. Sunt nefilimi ce vin călare spre malurile acestui lac chiar în momentul acesta. Dacă ai vreo dorinţă vânătorule de umbre, vorbeşte acum. Îngerul făcu o pauză. *Şi ţine minte că nu sunt*

un duh din lampă. Alege bine ce-ţi doreşti.

Clary şovăi – doar o clipă, dar clipa se prelungi mai mult decât oricare alta din viaţa ei. Ar putea cere orice, se gândi ea ameţită, orice – sfârşitul suferinţei, al foametei sau al bolii din lume sau pacea pe pământ. Dar, pe de altă parte, probabil că aceste lucruri nu erau în puterea îngerilor să le asigure, altminteri ar fi fost deja garantate. Şi probabil că oamenii trebuiau să descopere asta singuri.

Nu conta, oricum. Exista un singur lucru pe care-l putea cere, în cele din urmă, putea face o singură alegere adevărată.

Îşi ridică ochii spre cei ai Îngerului.

— Jace, zise ea.

Expresia Îngerului nu se schimbă. Ea habar n-avea dacă Raziel socotea cerinţa ei una înţeleaptă sau una nesăbuită, ori dacă – se gândi ea, cu un val subit de panică – avea de gând să i-o îndeplinească într-adevăr.

Închide ochii, Clarissa Morgenstern, zise Îngerul.

Clary închise strâns ochii. Nu-i spui *nu* unui înger, indiferent ce avea el de gând. Cu inima bătându-i nebuneşte, rămase plutind în întunericul din spatele pleoapelor ei, încercând cu hotărâre să nu se gândească la Jace. Dar faţa lui apăru din nou pe cortina goală a pleoapelor ei închise; nu zâmbind la ea, ci uitându-se pieziş, iar ea îi putu vedea cicatricea de la tâmplă, arcuirea colţului gurii şi linia argintie de pe gât, unde îl muşcase Simon – toate semnele, defectele şi imperfecţiunile care alcătuiau fiinţa pe care o iubea ea cel mai mult pe lume, *Jace*. O strălucire intensă îi lumină viziunea în stacojiu, iar ea căzu pe spate în nisip, întrebându-se dacă avea să leşine – sau poate că murea –, dar nu voia să moară, nu acum, când îi vedea faţa lui Jace cu atâta claritate înaintea sa. Aproape că-i putea auzi şi vocea, spunându-i numele, aşa cum i-l şoptise la Renwick, neîncetat. *Clary. Clary. Clary. Clary.*

— Clary! zise Jace. Deschide ochii!

Ea îi deschise.

Stătea întinsă pe nisip, în hainele ei rupte, ude şi însângerate. Asta era neschimbat. Ceea ce se schimbase era că îngerul dispăruse şi, odată cu el, lumina albă orbitoare care luminase până atunci ca ziua. Ea se uita în sus la cerul nopţii, unde stelele albe ca oglinzile străluceau în întuneric, şi aplecat deasupra ei, cu o lumină în ochi mai strălucitoare decât orice stea, era Jace.

Ochii ei se bucurară să-l vadă – fiecare părticică din el, de la părul său ciufulit şi faţa murdară de sânge şi noroi, până la ochii strălucitori printre straturile de murdărie; de la rănile vizibile prin mânecile lui sfâşiate, până la ruptura din pieptul cămăşii îmbibate de sânge, prin care i se vedea pielea – şi nu era nicio urmă, nicio rană care să arate unde îl străpunsese sabia. Ea îi putu vedea pulsul bătând la gât şi aproape că-l luă în braţe de fericire, fiindcă vedea că inima lui bătea, ceea ce însemna că…

— Eşti viu, şopti ea. Cu adevărat viu.

Cu o mirare lentă, el întinse mâna să-i atingă faţa.

— Am fost în întuneric, zise el, încet. Nu era nimic acolo decât umbre, şi eram şi eu o umbră, şi am ştiut că am murit şi că se sfârşise, totul se sfârşise. Iar după aceea ţi-am auzit vocea. Te-am auzit rostindu-mi numele şi asta m-a adus înapoi.

— Nu eu. Clary simţi un nod în gât. Îngerul te-a adus înapoi.

— Pentru că tu i-ai cerut s-o facă.

În tăcere, el îşi plimbă degetele pe conturul feţei lui Clary, de parcă ar fi vrut să se asigure că era reală.

— Ai fi putut avea orice altceva pe lumea asta, iar tu m-ai cerut pe mine.

Ea îi zâmbi. Murdar cum era, acoperit de sânge şi noroi, era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse ea vreodată.

— Dar eu nu vreau nimic altceva pe lume.

La acestea, lumina din ochii lui, deja strălucitoare, se aprinse atât de puternic, încât ea abia mai îndura să se uite la el. Se gândi la înger şi la cum lumina el ca o mie de torţe, şi se gândi că Jace avea în el ceva din acelaşi sânge incandescent, fiindcă strălucirea aceea se revărsa acum din el, prin ochii lui, ca lumina prin crăpăturile unei uşi.

Te iubesc, ar fi vrut să spună Clary. *Şi aş face*-*o din nou. Întotdeauna te*-*aş cere pe tine.* Dar astea nu erau cuvinte de rostit.

— Nu eşti fratele meu, îi spuse ea, cumva dintr-o suflare, de parcă, dându-şi seama că nu-i spusese încă, abia pridídea să articuleze cuvintele cât de repede trebuia. Ştii asta, nu?

Foarte firav, acoperit de murdărie şi sânge, Jace rânji.

— Da, zise el. Ştiu asta.

EPILOG

PE CER, CU SUTELE

Te iubeam, şi atunci am strâns aste puhoaie de oameni în mâinile mele şi mi-am scris vrerea pe cer, cu stele.

— T.E. Lawrence

Fumul se ridică într-o spirală leneşă, trasând delicate linii negre în văzduhul limpede. Jace, singur, pe dealul ce se ridica lângă cimitir, stătea cu coatele pe genunchi şi privea cum fumul era purtat spre cer – şi fiindcă ironia nu-l părăsise, gândi: desigur, acestea erau rămăşiţele tatălui său, la urma urmelor.

Putea vedea năsălia din locul unde se afla, ascunsă de fum şi flăcări, şi micul grup al celor ce stăteau în jur. O recunoştea pe Jocelyn de-aici, după părul ei roşu strălucitor, şi pe Luke, stând

lângă ea, cu o mână pe spatele ei. Jocelyn îşi ţinea capul într-o parte, ferindu-şi privirea de la rugul funerar.

Jace ar fi putut face parte din acel grup, dacă ar fi vrut el. Îşi petrecuse ultimele două zile la infirmerie, de unde-l lăsaseră să iasă abia în dimineaţa aceea, în parte ca să poată asista la funeraliile lui Valentine. Însă făcuse doar jumătate din drumul până la rug, o grămadă de lemne decojite, albe ca oasele, şi îşi dăduse seama că nu putea merge mai departe. Făcuse cale-ntoarsă şi urcase în schimb pe deal, departe de convoiul funerar. Luke strigase după el, dar Jace nu se întorsese.

Se aşezase şi îi urmărise cum se strâng în jurul catafalcului, îl privi pe Patrick Penhallow, în costumul său alb ca pergamentul, aprinzând lemnele. Era a doua oară în săptămâna aceea când asista la arderea unui cadavru, dar al lui Max fusese dureros de mic, pe când Valentine fusese un om impunător – chiar şi aşa, întins pe spate, cu braţele încrucişate peste piept, cu un pumnal de seraf strâns în pumn. Ochii îi fuseseră legaţi cu mătase albă, după obicei. Avuseseră grijă totuşi să nu-i lipsească nimic, gândi Jace.

Pe Sebastian nu-l îngropaseră. Un grup de vânători de umbre se întorseseră în vale, dar nu-i mai găsiseră corpul – fusese luat de apă, îi spuseseră ei lui Jace, deşi el se cam îndoia.

Se uitase după Clary în mulţimea din jurul năsăliei, dar ea nu era acolo. Trecuseră aproape două zile de când o văzuse ultima oară, la lac, şi îi ducea dorul, simţind aproape fizic că îi lipseşte ceva. Nu era vina ei că nu se mai văzuseră. Ea îşi făcuse griji că el nu era destul de în putere, în noaptea aceea, ca să se întoarcă printr-un Portal de la lac la Alicante, şi se dovedise că avusese dreptate. Când primii vânători de umbre ajungeau la ei, el ameţise şi îşi pierduse cunoştinţa. Se trezise a doua zi în spitalul oraşului, cu Magnus Bane cercetându-l cu o expresie ciudată – putea să fie adâncă îngrijorare sau simplă curiozitate,

era greu să-ţi dai seama la Magnus. Magnus îi spusese că deşi îngerul îl vindecase pe Jace fizic, se părea că spiritul şi mintea lui fuseseră epuizate şi numai odihna le putea reface. În orice caz, se simţea mai bine acum. Exact la timp pentru funeralii.

O pală de vânt se stârnise şi sufla fumul departe de el. În zare, putea vedea turnurile sclipitoare din Alicante, readuse la gloria de dinainte. Nu prea ştia ce sperase să realizeze stând acolo şi privind arderea rămăşiţelor pământeşti ale tatălui său, sau ce ar fi spus dacă ar fi fost acolo, printre îndoliaţi, când ar fi trebuit să rostească ultimele cuvinte pentru Valentine. *Nu ai fost niciodată tatăl meu cu adevărat,* ar fi putut el spune, sau *Tu ai fost singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată.* Ambele afirmaţii erau la fel de adevărate, oricât de contradictorii.

Când deschisese la început ochii, pe malul lacului – ştiind cumva că fusese mort şi nu mai era –, Jace nu se putuse gândi decât la Clary, care stătea întinsă la mică distanţă de el, pe nisipul însângerat, cu ochii închişi. Se dusese până la ea, la un pas de panică, gândindu-se că ar putea fi rănită sau chiar moartă… şi când deschisese ochii, nu se mai gândise în clipa aceea decât că nu era. Abia când veniseră şi ceilalţi, ajutându-l să se ridice în picioare şi scoţând exclamaţii de uimire la vederea scenei, zărise şi trupul lui Valentine, prăbuşit la marginea lacului, şi simţise forţa şocului ca pe un pumn în plex. Ştiuse că Valentine era mort – l-ar fi ucis el însuşi –, însă, cumva, priveliştea fusese dureroasă. Clary se uitase la Jace cu ochi trişti şi el înţelesese că, deşi ea-l ura pe Valentine şi nu avusese niciodată vreun motiv să n-o facă, resimţea totuşi pierderea suferită de el.

Jace închise ochii pe jumătate şi un şuvoi de imagini se derulară în spatele pleoapelor sale: Valentine ridicându-l din iarbă şi îmbrăţişându-l, Valentine ţinându-l bine la prova unei bărci pe lac, arătându-i cum să se echilibreze. Şi apoi alte

amintiri, mai întunecate: mâna lui Valentine trosnind peste obrazul lui, un şoim mort, îngerul încătuşat în pivniţa casei Wayland.

— Jace!

Îşi ridică ochii. Luke stătea în faţa lui, o siluetă neagră conturată de soare. Purta jeanşi şi un pulover, ca de obicei – nicio concesie pentru albul funerar din partea lui.

— S-a sfârşit, zise Luke. Ceremonia. A fost scurtă.

— Sunt sigur că a fost. Jace îşi înfipse degetele în pământ, lângă el, salutând râcâitul dureros al ţărânii pe vârful degetelor sale. A spus cineva ceva?

— Doar cuvintele obişnuite.

Luke se aşeză pe pământ, lângă Jace, strâmbându-se puţin de durere. Jace nu-l întrebase cum fusese bătălia; nu voia cu adevărat să afle. Ştia că se terminase mult mai repede decât s-ar fi aşteptat oricine – după moartea lui Valentine, demonii pe care îi invocase el fugiseră în noapte, ca o ceaţă risipită de soare. Dar asta nu însemna că nu fuseseră morţi. Valentine nu fusese singurul mort ars în Alicante în aceste ultime zile.

— Şi Clary n-a fost… vreau să spun, ca n-a…

— Dac-a venit la funeralii? Nu. N-a vrut.

Jace îl simţi pe Luke studiindu-l, dintr-o parte.

— N-ai mai văzut-o? îl întrebă. De-atunci de când…

— Nu, de la lac, zise Jace. Asta a fost prima oară când m-au lăsat să părăsesc spitalul şi a trebuit să vin aici.

— N-a *trebuit,* zise Luke. Puteai să stai deoparte.

— Am vrut, recunoscu Jace. Orice ar dovedi asta despre mine.

— Funeraliile sunt pentru vii, Jace, nu pentru morţi. Valentine a fost mai mult un tată pentru tine decât a fost pentru Clary, chiar dacă nu aveţi acelaşi sânge. Tu eşti cel care are de ce să-şi ia rămas-bun. Tu eşti cel căruia o să-i lipsească.

— Nu credeam că-mi este permis să-mi lipsească.

— Nu l-ai cunoscut niciodată pe Stephen Herondale, zise Luke. Şi ai venit la Robert Lightwood când încă erai doar un copil. Valentine a fost tatăl copilăriei tale. *Ar trebui* să-i simţi lipsa.

— Mă gândesc în continuare la Hodge, zise Jace. Sus, la Citadelă, l-am tot întrebat de ce nu mi-a spus niciodată cine eram – încă mai credeam că eram în parte demon, pe atunci –, iar el îmi tot răspundea că nu ştiuse. Am crezut doar că minţea. Însă acum mă gândesc că vorbea serios. El a fost unul dintre puţinii oameni care au ştiut vreodată că *exista* un copil Herondale care supravieţuise. Când am apărut eu la Institut, el habar n-avea care dintre fiii lui Valentine eram. Cel adevărat sau cel adoptat? Aş fi putut fi oricare. Demonul sau îngerul. Iar adevărul e că nu cred c-a ştiut-o vreodată, nu până ce nu l-a văzut pe Jonathan la Citadelă, când şi-a dat seama. Aşa că el a încercat doar să facă tot ce i-a stat în puteri ca să mă crească oricum, în toţi acei ani, până când Valentine s-a arătat din nou. A fost nevoie de un soi de credinţă, nu crezi?

— Da, zise Luke, cred că da.

— Hodge a spus despre el că se gândise că poate timpul ar fi putut schimba lucrurile, indiferent de sânge. Eu mă tot întreb – dacă aş fi stat cu Valentine, dacă el nu m-ar fi trimis la familia Lightwood, aş fi fost exact ca Jonathan? Aşa aş fi fost ca acum?

— Contează? zise Luke. Eşti cel care eşti acum dintr-un motiv. Şi dacă mă întrebi pe mine, cred că Valentine te-a trimis la familia Lightwood pentru că a ştiut că era cea mai bună şansă pentru tine. Poate c-a avut şi alte motive. Dar nu poţi ignora faptul că te-a trimis la nişte oameni despre care a ştiut că or să te iubească şi or să te crească dăruindu-ţi toată dragostea lor. S-ar putea să fi fost unul dintre puţinele lucruri pe care el

le-a făcut într-adevăr pentru altcineva.

Puse o mână pe umărul lui Jace şi-l strânse, cu un gest atât de patern, încât aproape că-l făcu pe Jace să zâmbească.

— Eu, în locul tău, n-aş uita asta, încheie Luke.

Stând şi uitându-se afară pe fereastra camerei lui Isabelle, Clary urmări fumul ce păta cerul peste Alicante ca o mână murdară pe un geam. Îl ardeau pe Valentine în ziua aceea, ştia; îl ardeau pe tatăl ei, în necropola aflată imediat dincolo de porţile oraşului.

— Ştii despre sărbătorirea din seara asta, nu?

Clary se întoarse şi o văzu pe Isabelle în spatele ei, ţinând ridicate două rochii pe lângă ea, una albastră şi una gri metalic.

— Pe care zici c-ar trebui s-o port?

Pentru Isabelle, gândi Clary, hainele erau întotdeauna o terapie.

— Pe cea albastră.

Isabelle puse rochiile înapoi pe pat.

— Tu ce-o să porţi? Vii şi tu, nu-i aşa?

Clary se gândi la rochia argintie de pe fundul cufărului de haine al lui Amatis, la minunatul material subţire ca borangicul al acesteia. Dar Amatis probabil că n-avea s-o lase niciodată pe ea s-o îmbrace.

— Nu ştiu, zise ea. Probabil jeanşi şi mantia mea verde.

— Plictisitor, zise Isabelle. Se întoarse către Aline, care stătea într-un fotoliu lângă pat, citind. Tu nu crezi că e plictisitor?

— Cred că ar trebui s-o laşi pe Clary să poarte ce vrea ea. Aline nu-şi ridică ochii din carte. De altfel, nu e ca şi când s-ar îmbrăca frumos pentru cineva.

— Se îmbracă frumos pentru Jace, zise Isabelle, de parcă asta ar fi fost evident. Cum şi trebuie.

Aline îşi ridică privirea, clipind nedumerită, apoi zâmbi.

— Oh, da. Tot uit. Trebuie să fie aiurea acum, nu-i aşa, ştiind că nu e fratele tău?

— Nu, răspunse Clary ferm. Să mă gândesc că era fratele meu a fost aiurea. Acum pare… corect. Îşi întoarse din nou ochii spre fereastră. Nu că l-aş mai fi văzut de când am aflat. Mai exact, de când ne-am întors în Alicante.

— Asta-i ciudat, zise Aline.

— Nu e ciudat, zise Isabelle, aruncându-i lui Aline o privire plină de înţeles, pe care Aline nu păru s-o observe. El a fost în spital. A ieşit abia azi.

— Şi n-a venit imediat să te vadă? o întrebă Aline pe Clary.

— N-a putut, zise Clary. Trebuia să se ducă la funeraliile lui Valentine. Nu le putea pierde.

— Poate, zise Aline veselă. Sau poate că nu mai e atât de interesat de tine. Vreau să spun, acum, odată ce nu mai e interzis. Unii oameni nu vor decât ceea ce nu pot avea.

— Nu şi Jace, zise Isabelle repede. Jace nu e aşa.

Aline se ridică, lăsându-şi cartea pe pat.

— Ar trebui să mă duc să mă îmbrac. Ne vedem diseară?

Şi, cu acestea, ieşi din cameră, fredonând pentru sine.

Isabelle o urmări plecând şi clătină din cap.

— Crezi că nu te place? zise ea. Vreau să spun, e geloasă? Chiar păruse interesată de Jace.

— Ha! Clary se amuză scurt. Nu, nu e interesată de Jace. Cred că e doar una dintre acele persoane care spun orice le trece prin cap oricând le trece. Şi, cine ştie, poate că are dreptate.

Isabelle îşi scoase acul din păr, lăsându-şi pletele să-i cadă pe umeri, Veni spre Clary, alăturându-i-se la fereastră. Cerul era curat acum, dincolo de turnurile demonilor; fumul se risipise.

— *Tu crezi* că are dreptate?

— Nu ştiu. Va trebui să-l întreb pe Jace. Bănuiesc c-o să-l văd diseară, la petrecere. Sau la sărbătorirea victoriei sau cum s-o fi numind. Îşi ridică ochii spre Isabelle. Ai idee cum va fi?

— Va fi o paradă, zise Isabelle, şi focuri de artificii, probabil. Muzică, dans, jocuri, lucruri de genul ăsta. Ca un mare bâlci stradal din New York. Aruncă o privire pe fereastră, cu o expresie melancolică. Lui Max i-ar fi plăcut la nebunie.

Clary întinse mâna şi-o mângâie pe Isabelle pe păr, aşa cum ar fi mângâiat-o pe sora ei, dacă ar fi avut una.

— Ştiu că i-ar fi plăcut.

Jace a trebuit să bată a doua oară la uşa casei de pe vechiul canal, până auzi paşii grăbiţi ai cuiva venind să-i răspundă; inima îi tresăltă şi apoi i se linişti la loc, când uşa se deschise şi Amatis Herondale apăru în prag, uitându-se la el surprinsă. Arăta de parcă s-ar fi pregătit de petrecere. Purta o rochie lungă, cenuşiu-deschis, şi cercei discreţi, metalici, care se asortau cu şuviţele de păr cărunte.

— Da?

— Clary, începu el şi se opri, neştiind exact ce să zică.

Unde-i era elocvenţa? O avusese întotdeauna, chiar şi atunci când nu mai avea nimic altceva, dar acum se simţea ca şi când fusese spintecat şi toate vorbele de duh, spirituale, se scurseseră din el, lăsându-l gol.

— Mă întrebam dacă e Clary aici. Speram să vorbesc cu ea.

Amatis clătină din cap. Îi trecuse surprinderea şi se uita la el destul de stăruitor cât să-l facă nervos.

— Nu e acasă. Cred că e pe la familia Lightwood.

— Oh! Jace se miră cât de dezamăgit se simţea. Îmi cer iertare că v-am deranjat.

— Niciun deranj. De fapt, chiar mă bucur că eşti aici, zise ea abrupt. Voiam să-ţi vorbesc despre ceva. Intră puţin în vestibul;

mă întorc imediat.
Jace intră, iar ea dispăru pe culoar. Se întrebă despre ce Dumnezeu voia ea să stea de vorbă cu el. Poate Clary hotărâse că nu voia să mai aibă de-a face cu el şi o alesese pe Amatis să-i înmâneze mesajul.
Amatis veni înapoi într-o clipită. Nu ţinea în mână nimic care să semene a bilet – spre uşurarea lui Jace –, ci o cutie mică, metalică. Era un obiect delicat, împodobit cu păsări desenate.
— Jace, zise Amatis. Luke mi-a spus că tu eşti băiatul lui Stephen – că Stephen Herondale a fost tatăl tău. Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat.
Jace dădu din cap, cum i se părea că se cuvenea să facă. Veştile se răspândeau încet, cum îi plăcea lui; din fericire, avea să fie înapoi, în New York, mai înainte ca toată lumea din Idris să ştie şi să se holbeze de fiecare dată la el.
— Ştii că eu am fost căsătorită cu Stephen mai înainte de mama ta, continuă Amatis, cu vocea crispată, de parcă ar fi durut-o să spună cuvintele.
Jace se uită lung la ea – voia să-i vorbească despre mama lui? Îi purta pică pentru că îi reînvia amintiri neplăcute despre o femeie care murise practic mai înainte de a se fi născut el?
— Dintre toate persoanele în viaţă, astăzi, eu l-am cunoscut probabil cel mai bine pe tatăl tău.
— Da, zise Jace, dorindu-şi să se fi aflat în altă parte. Sunt sigur că asta-i adevărat.
— Ştiu că probabil ai nişte sentimente foarte amestecate în ceea ce-l priveşte, zise ea, surprinzându-l mai ales pentru că era adevărat. Nu l-ai cunoscut niciodată. N-a fost el cel care te-a crescut. Nici măcar nu semeni prea mult cu el, în afară de părul blond – dar ochii ăia ai tăi… nu ştiu de unde-i ai. Sau poate sunt eu nebună să te bat la cap cu asta. Poate că nu vrei de fapt să ştii nimic despre Stephen. Dar el a fost tatăl tău şi dacă te-ar

fi cunoscut… îi întinse brusc cutia, aproape făcându-l să sară înapoi. Astea sunt câteva lucruri de-ale lui pe care eu le-am păstrat, de-a lungul anilor. Scrisori pe care le-a scris el, fotografii, un arbore genealogic. Piatra lui de lampa-vrăjitoarei. Poate că nu ai întrebări acum, dar într-o zi probabil că o să ai, iar atunci… iar atunci, o să ai asta.

Rămase nemişcată, dându-i cutia de parcă îi oferea o comoară preţioasă. Jace întinse mâna şi o luă de la ea fără niciun cuvânt; era grea, iar metalul era rece pe pielea lui.

— Mulţumesc, zise el. Doar atât reuşi să spună. Şovăi, apoi adăugă: Ar fi un singur lucru. Ceva care m-a nedumerit.

— Da?

— Dacă Stephen a fost tatăl meu, atunci Inchizitoarea, Imogen, a fost bunica mea?

— A fost… Amatis se opri. O femeie foarte dificilă. Însă da, a fost bunica ta.

— Mi-a salvat viaţa, zise Jace. Vreau să spun, multă vreme s-a purtat de parcă m-ar fi urât de moarte. Dar apoi a văzut asta.

Trase de gulerul cămăşii într-o parte, arătându-i lui Amatis cicatricea în formă de stea de pe umărul lui.

— Şi mi-a salvat viaţa. Dar ce i-a putut spune cicatricea mea?

Amatis făcu ochii mari.

— Nu-ţi aminteşti să fi căpătat cicatricea, nu?

Jace clătină din cap.

— Valentine mi-a spus că era o rană de când eram prea mic să-mi amintesc, dar acum… nu mai ştiu dacă-l cred.

— Nu e o cicatrice. Este un semn din naştere, ca să spun aşa, şi un secret de familie pentru neamul Herondale. Povestea pe care mi-a spus-o Stephen este că, în urmă cu mulţi ani, un strămoş Herondale s-a întâlnit cu un înger. Îngerul l-a atins pe umăr, iar atingerea lui i-a lăsat un semn în formă de stea. Este

semnul cuiva care a avut contact cu un înger. Semnul acesta se va transmite prin sângele lui: toţi urmaşii lui îl vor avea.

Jace se gândi la Ithuriel, torturat şi murind în pivniţa conacului Wayland. Nu spusese nimănui de întâlnirea aceea şi bănuia că nici Clary nu vorbise. Era prea crud, prea intim şi prea dureros.

— Deci oricine are contact cu un înger, un înger adevărat, viu, ar putea avea un semn din acesta? Nu doar un Herondale?

Amatis păru nedumerită.

— Presupun, dar n-am auzit pe nimeni altcineva să fi avut un astfel de contact. Conclavul ştii că susţine că nimeni în afară de Jonathan Vânătorul de umbre n-a văzut vreodată un înger faţă-n faţă. Dar asta mi-a povestit tatăl tău.

Ea îşi atinse braţul drept, sub umăr.

— Cicatricea lui era aici. N-am auzit pe nimeni – în afară de cei din neamul Herondale – să mai aibă vreun semn ca ăsta. Imogen probabil că l-a văzut şi a ghicit cine erai de fapt.

Jace se uită lung la Amatis, însă fără s-o vadă. Vedea noaptea aceea de pe vas; puntea udă, neagră, şi pe Inchizitoare murind la picioarele sale.

— Ea mi-a spus ceva, zise el, când a murit. A spus „Tatăl tău ar fi mândru de tine”. Am crezut că o spusese doar ca pe o cruzime. Credeam că se referea la Valentine…

Amatis clătină din cap.

— Se referea la Stephen, zise ea blând. Şi avea dreptate. Ar fi fost mândru.

Clary deschise uşa de la intrarea în casa lui Amatis şi păşi înăuntru, gândindu-se cât de repede îi devenise familiară locuinţa aceea. Nu mai făcea eforturi să ţină minte drumul până la uşa din faţă, sau modul în care clanţa se înţepenea puţin când o deschidea. Sclipirea soarelui în canal îi era familiară, ca şi

priveliştea oraşului, de la fereastră. Aproape că-şi putea imagina cum ar fi să trăiască aici, aproape că-şi imagina cum ar fi dacă Idrisul ar fi fost domiciliul ei. Se întrebă ce i-ar fi lipsit în primul rând. Mâncarea chinezească la pachet? Filmele? Magazinul Midtown Comics?

Se pregătea să se îndrepte spre scări, când auzi venind din living vocea mamei sale – ascuţită şi uşor agitată. Dar de ce ar fi putut fi Jocelyn supărată? Totul era bine acum, nu? Fără să se gândească o clipă, Clary se lipi de perete lângă uşa livingului şi ascultă.

— Ce vrei să spui? Că rămâi? zicea Jocelyn. Adică nu te mai întorci deloc la New York?

— Am fost rugat să rămân în Alicante şi să reprezint vârcolacii în Consiliu, zise Luke. Le-am spus că o să le dau răspunsul în seara asta.

— N-ar putea altcineva să facă asta? Unul dintre conducătorii de haită de-aici, din Idris?

— Eu sunt singurul conducător de haită care a fost înainte un vânător de umbre. De aceea mă vor pe mine, oftă el. Eu am început toate acestea, Jocelyn. Ar trebui să stau aici şi să conduc până la capăt.

Urmă o tăcere scurtă.

— Dacă aşa te îndeamnă pe tine conştiinţa, atunci fireşte că ar trebui să rămâi, zise Jocelyn în cele din urmă, dar din voce nu părea convinsă.

— Va trebui să vând magazinul de cărţi. Să-mi pun afacerile în ordine. Luke părea morocănos. N-o să mă mut imediat.

— Pot să am eu grijă de asta. După tot ce ai făcut…

Jocelyn părea să nu mai aibă energia să-şi menţină tonul optimist. Vocea i se stinse, iar tăcerea se întinse atât de mult, încât Clary se gândi să-şi dreagă glasul şi să intre în living, anunţându-şi prezenţa acolo.

Un moment mai târziu, se bucură că n-o făcuse.

— Uite, zise Luke, am vrut să-ţi spun asta de multă vreme, dar n-am făcut-o. Ştiam că n-avea să conteze, chiar dacă o spun, din pricina a ceea ce sunt. Tu n-ai vrut niciodată ca asta să fie o parte din viaţa lui Clary. Dar ea ştie acum, aşa că bănuiesc că nu schimbă nimic. Şi aş putea foarte bine să-ţi spun şi ţie. Te iubesc, Jocelyn. Te iubesc de douăzeci de ani.

Făcu o pauză. Clary îşi ciuli urechea să audă răspunsul mamei sale, dar Jocelyn tăcea. În cele din urmă, Luke vorbi din nou, cu voce sumbră.

— Trebuie să mă întorc la Consiliu şi să le spun că rămân. N-o să mai vorbim niciodată despre asta. Mă simt doar mai bine că ţi-am spus, după atâta timp.

Clary se lipi de perete, când Luke, cu capul în jos, ieşi cu paşi apăsaţi din living. Trecu pe lângă ea fără să pară c-o vede şi deschise cu forţă uşa de la intrare. Rămase un moment acolo, uitându-se orbit la soarele ce se reflecta în apa canalului. Apoi plecă, trântind uşa în urma lui.

Clary rămase pe loc, cu spatele lipit de perete. Se simţea groaznic de tristă pentru Luke şi groaznic de tristă pentru mama ei, deopotrivă. Părea că Jocelyn nu-l iubea, de fapt, pe Luke şi poate că niciodată n-ar fi putut. Pe undeva era la fel cum fusese între ea şi Simon, cu excepţia faptului că nu vedea cum Luke şi mama ei ar putea aranja lucrurile. Nu dacă el avea să rămână în Idris. Simţi că o ustură ochii din pricina lacrimilor. Era gata să se întoarcă şi să intre în living, când auzi zgomotul uşii dinspre bucătărie şi o altă voce. Aceasta suna obosită şi puţin resemnată. Amatis.

— Îmi cer iertare că am auzit fără să vreau, dar mă bucur că el rămâne, zise sora lui Luke. Nu doar pentru că va fi lângă mine, ci pentru că asta îi va da o şansă să se lecuiască de tine.

Jocelyn păru că se apără.

— Amatis…
— A trecut multă vreme, Jocelyn, zise Amatis. Dacă nu-l iubeşti, ar fi trebuit să-l laşi în pace.
Jocelyn rămase tăcută. Clary ar fi vrut să vadă expresia mamei sale – oare arăta tristă? Mânioasă? Resemnată?
Amatis scoase o scurtă exclamaţie.
— Cel puţin… tu îl iubeşti?
— Amatis, nu pot…
— Da, îl iubeşti! se auzi un sunet puternic, de parcă Amatis îşi plesnise palmele. Ştiam eu că da! Întotdeauna am ştiut!
— Nu contează. Jocelyn părea obosită. N-ar fi corect faţă de Luke.
— Nu vreau s-aud.
Se auzi un foşnet, iar Jocelyn scoase o exclamaţie de protest. Clary se întrebă dacă Amatis chiar o înşfăcase pe mama ei.
— Dacă îl iubeşti, du-te în clipa asta şi spune-i. În clipa asta, mai înainte să ajungă la Consiliu.
— Dar ei vor ca Luke să fie membru în Consiliu! Şi el vrea…
— Tot ce vrea Lucian, zise Amatis ferm, eşti tu. Tu şi Clary. Asta e tot ce ar putea să vrea vreodată. Acum, du-te!
Mai înainte să aibă Clary vreo şansă să se mişte, Jocelyn se năpusti pe hol. O luă către uşă… şi o văzu pe Clary, lipită de perete. Oprindu-se, deschise gura, surprinsă.
— Clary! Parcă voia să se prefacă degajată şi veselă, dar eşuă lamentabil. Nu mi-am dat seama că erai aici.
Clary de desprinse de perete, apucă iute clanţa uşii de la intrare şi deschise larg uşa. Razele puternice ale soarelui inundară holul. Jocelyn clipi des, în lumina orbitoare, în continuare cu ochii pe fiica ei.
— Dacă nu te duci după Luke, zise Clary, vorbind foarte clar, eu, personal, te omor.
Pentru o clipă, Jocelyn păru uluită. Apoi zâmbi.

— Ei bine, zise ea, dacă pui problema *aşa*…

În clipa următoare ieşi din casă, grăbindu-se pe străduţa de pe lângă canal către sala Acordurilor. Clary închise uşa în urma ei şi se rezemă cu spatele de ea.

Amatis, ieşind din living, se repezi pe lângă ea ca să se aplece peste pervazul ferestrei, uitându-se îngrijorată pe geam.

— Crezi că o să-l prindă din urmă înainte să ajungă la Palat?

— Mama şi-a petrecut toată viaţa alergând după mine, zise Clary. Se mişcă *repede*.

Amatis se uită spre ea şi zâmbi.

— Oh, mi-am adus aminte, zise ea. Jace a trecut pe-a ici, să te vadă. Cred că speră să te întâlnească la petrecere, diseară.

— Da? zise Clary, gânditoare.

Aş putea foarte bine să întreb. Cine nu riscă, nu câştigă.

— Amatis? începu ea, iar sora lui Luke se întoarse de la fereastră, uitându-se la ea, curioasă.

— Da?

— Rochia aceea argintie a ta, din cufăr, zise Clary. Poţi să mi-o împrumuţi?

Străzile se umpleau deja de lume, când Clary se întoarse pe jos, prin oraş, către casa familiei Lightwood. Se înserase, iar luminile începuseră să se aprindă, impregnând aerul cu o strălucire palidă. Grupuri de flori albe, cu înfăţişare cunoscută, atârnau din coşuleţe prinse pe ziduri, înmiresmând aerul cu parfumul lor picant. Rune de foc, de un auriu-închis, ardeau pe uşile caselor pe lângă care trecea; runele vorbeau despre victorie şi despre bucurie.

Pe străzi erau vânători de umbre. Niciunul nu purta costumul de luptă – erau gătiţi care mai de care, într-o multitudine de stiluri, de la modern la ceea ce păreau costumaţii istorice. Era o noapte neobişnuit de caldă, aşa că puţină lume purta haine

groase, dar erau multe femei în ceea ce i se păreau lui Clary a fi rochii de bal, legănându-şi pe stradă fustele ample. O siluetă zveltă şi întunecată traversă chiar în faţa ei, când coti către casa familiei Lightwood, şi văzu că era Raphael; se ţinea de mână cu o femeie înaltă, cu părul negru, într-o rochie roşie de cocktail. El aruncă o privire peste umăr şi zâmbi spre Clary, un zâmbet care-i provocă un mic fior prin corp şi o făcu să-şi spună că într-adevăr repudiaţii aveau ceva nepământean în ei, ceva nepământean şi înfricoşător. Însă probabil că nu tot ce era înfricoşător trebuia să fie, neapărat, şi rău.

Deşi, ea avea îndoieli în privinţa lui Raphael.

Uşa casei familiei Lightwood era deschisă şi mai mulţi membri ai familiei stăteau deja afară, pe caldarâm. Maryse şi Robert Lightwood sporovăiau cu alţi doi adulţi; când ei se întoarseră, Clary văzu cu o uşoară surpriză că erau cei doi Penhallow, părinţii lui Aline. Maryse îi zâmbi, când ea trecu pe lângă ei; era îmbrăcată elegant, într-un costum bleumarin de mătase, cu părul strâns la spate cu o panglică lată de argint, descoperindu-i faţa severă. Arăta exact ca Isabelle – semăna atât de mult, încât Clary ar fi vrut să întindă o mână şi să i-o pună pe umăr. Maryse totuşi părea foarte tristă, chiar şi când zâmbea, iar Clary se gândi: *îşi aduce aminte de Max, ca şi Isabelle, şi se gândeşte cât de mult i-ar fi plăcut* lui seara asta.

— Clary!

Isabelle se repezi să coboare treptele de la intrare, cu părul negru fluturând în urma ei. Nu purta niciuna dintre rochiile pe care i le arătase lui Clary mai devreme, ci o incredibilă rochie de satin auriu, care-i strângea trupul ca petalele închise ale unui boboc de floare. În picioare avea sandale cu toc cui, iar Clary îşi aduse aminte ce îi spusese Isabelle odată despre cât de mult îi plăceau tocurile înalte, şi râse în sinea ei.

— Arăţi *fantastic!*

— Mulţumesc. Clary trase, puţin înfumurată, de materialul diafan al rochiei argintii.

Era probabil cel mai feminin lucru pe care îl purtase vreodată, îi lăsa umerii descoperiţi şi, ori de câte ori îşi simţea vârfurile părului gâdilându-i pielea, trebuia să-şi înăbuşe dorinţa de a căuta un pulover sau un hanorac în care să se ascundă.

— Şi fu la fel.

Isabelle se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Jace nu-i aici.

Clary bătu în retragere.

— Atunci unde…?

— Alec spune că s-ar putea să fie în piaţă, unde or să fie focurile de artificii. Îmi pare rău, dar habar n-am ce-i cu el.

Clary ridică din umeri, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

— E-n regulă.

Alec şi Aline se rostogoliră din casă în urma lui Isabelle, Aline într-o rochie roşu aprins, care-i făcea părul să arate izbitor de negru. Alec se îmbrăcase ca de obicei, într-un pulover şi pantaloni închişi la culoare, deşi Clary trebui să admită că, în sfârşit, puloverul părea să nu aibă nicio ruptură vizibilă. El îi zâmbi lui Clary, iar ea se gândi, surprinsă, că *într-adevăr* arăta altfel. Cumva mai uşor, de parcă i se luase o povară de pe umeri.

— N-am mai fost niciodată la o sărbătoare unde să fie şi repudiaţi, zise Aline, privind cu nervozitate pe stradă, unde o fată spiriduş, al cărei păr lung era împletit cu flori – nu, se corectă Clary, părul ei *era* din flori, unite prin lujeri verzi, delicaţi –, smulse câteva flori dintr-un coş suspendat, se uită la ele gânditoare, şi le mâncă.

— O să-ţi placă, zise Isabelle. Ei ştiu să se distreze.

Le făcu semn de rămas-bun părinţilor ei şi porniră către piaţă, Clary continuând să se lupte cu impulsul de a-şi acoperi

jumătatea de sus a corpului încrucişându-şi braţele peste piept. Rochia se înfoia pe lângă picioarele ei, ca fumul învâltorat de vânt. Ea îşi aminti de fumul care se înălţase peste Alicante mai devreme în ziua aceea şi se înfioră.

— Salut! zise Isabelle.

Clary îşi ridică privirea şi îi zări pe Simon şi pe Maia venind spre ei, pe stradă. Nu-l văzuse pe Simon aproape toată ziua; fusese la Sală, ca să asiste la întrunirea preliminară a Consiliului, pentru că, spusese el, era curios să vadă pe cine alegeau să ocupe fotoliul vampirilor în Consiliu. Clary nu şi-o putea imagina pe Maia purtând ceva într-atât de feminin cum ar fi o rochie şi, într-adevăr, era îmbrăcată în pantaloni de camuflaj largi şi cu talie joasă, şi un tricou negru, pe care scria ALEGE-ŢI ARMA, iar sub aceste cuvinte erau desenate nişte zaruri. Era un tricou de jucător, gândi Clary, întrebându-se dacă Maia chiar era jucător sau purta tricoul doar ca să-l impresioneze pe Simon. Dacă era aşa, atunci alesese bine.

— Vă duceţi în Piaţa Îngerului?

Maia şi Simon recunoscură că da şi o porniră către Palat împreună, într-un grup prietenos. Simon rămase mai în urmă, ca să ajungă lângă Clary; merseră o vreme în tăcere. Era bine doar să fie din nou atât de aproape de Simon – el fusese prima persoană pe care voise ea s-o vadă de cum se întorsese în Alicante. Îl îmbrăţişase foarte strâns, bucuroasă că era întreg, şi îi atinsese Pecetea de pe frunte.

— Te-a salvat? întrebase ea, disperată să audă că ceea ce făcuse pentru el nu fusese fără niciun rost.

— M-a salvat, răspunsese el.

— Mi-aş dori să ţi-o pot şterge, zisese ea. Aş vrea să ştiu ce ţi s-ar putea întâmpla din cauza ei.

El o luase de încheietura mâinii şi îi dusese blând mâna în jos, pe lângă corp.

— Vom aştepta, zisese el, şi vom vedea.

Îl studiase îndeaproape, dar trebuise să admită că Pecetea nu părea să-l fi afectat în niciun fel vizibil. El părea să fie acelaşi ca întotdeauna. Doar Simon. Numai că începuse să-şi pieptene părul un pic altfel, ca să-şi acopere Pecetea; dacă nu ştiai dinainte că era acolo, n-ai fi ghicit.

— Cum a fost şedinţa? îl întrebă Clary acum, cercetându-l iarăşi cu privirea din cap până-n tălpi, ca să vadă dacă se îmbrăcase de sărbătoare.

Nu se gătise, dar ea nu l-ar fi putut învinui – jeanşii şi tricoul pe care le purta erau tot ce avea el de îmbrăcat.

— Pe cine au ales?

— *Nu* pe Raphael, răspunse Simon, sunând de parcă ar fi fost mulţumit de asta. Pe un alt vampir. Are un nume pretenţios. Nightshade[8] sau ceva de genul ăsta.

— Ştii, m-au întrebat dacă n-aş vrea să desenez eu simbolul Noului Consiliu, zise Clary. E o onoare. Am zis că da. O să aibă runa Consiliului înconjurată de simbolurile celor patru neamuri de repudiaţi. O lună pentru vârcolaci, şi mă gândeam la un trifoi cu patru foi pentru spiritele naturii. O carte de farmece pentru vrăjitori. Dar nu-mi vine nicio idee pentru vampiri.

— Ce-ai zice de un colţ? sugeră Simon. Poate unul din care să picure sânge.

Şi îşi dezveli dinţii.

— Mersi, zise Clary. Asta-mi e de mare ajutor.

— Mă bucur că ţi-au cerut-o ţie, zise Simon, mai serios. Meriţi onoarea. Meriţi o medalie, serios, pentru ceea ce ai făcut tu. Cu runa Alianţei şi toate celelalte.

Clary ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Vreau să spun, bătălia abia de-a durat

---

[8] Umbra nopţii (lb. engleză).

zece minute, la urma urmelor. Nu ştiu cât am fost eu de ajutor.

— Eu am fost *în* bătălia aceea, Clary, zise Simon. Poate c-a durat vreo zece minute, dar au fost cele mai cumplite zece minute din viaţa mea. Şi nu prea vreau să vorbesc despre asta. Dar pot să pun pariu că şi în alea zece minute ar fi fost mult mai mulţi morţi, dacă n-ai fi fost tu. De altfel, bătălia a fost doar o parte din toată povestea. Dacă nu ai fi făcut tu ce ai făcut, atunci n-ar exista acum niciun Consiliu Nou. Am fi vânători de umbre şi repudiaţi urându-ne unii pe alţii, în loc să fim vânători de umbre şi repudiaţi mergând la o petrecere împreună.

Clary simţi un nod în gât şi îşi aţinti privirea drept înainte, impunându-şi să nu lăcrimeze.

— Mulţumesc, Simon.

Şovăi, dar atât de vag, încât oricine altcineva în afară de Simon n-ar fi remarcat. Dar el remarcase.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Mă întrebam doar ce o să facem când o să ne întoarcem acasă, zise ea. Vreau să spun, ştiu că Magnus a avut grijă de mama ta ca să nu se îngrijoreze că ai plecat, dar… şcoala. Am pierdut o grămadă. Şi nici măcar nu ştiu dacă…

— Tu n-o să te întorci, zise Simon, liniştit. Crezi că nu ştiu asta? Eşti vânător de umbre acum. O să-ţi închei educaţia la Institut.

— Bine, dar tu? Tu eşti vampir. O să te întorci pur şi simplu la şcoală?

— Da, zise Simon, surprinzând-o. Mă întorc. Vreau o viaţă normală, pe cât e cu putinţă aşa ceva. Vreau liceu şi colegiu şi toate celelalte.

Ea îi strânse mâna.

— Atunci ar trebui să le ai. Îi zâmbi. Bineînţeles, toată lumea o să înnebunească atunci când o să te-arăţi la şcoală.

— O să înnebunească? De ce?
— Pentru că eşti mult mai sexy acum decât atunci când ai plecat. Ea ridică din umeri. E adevărat. Probabil că ţi se trage de la faptul că eşti vampir.
Simon păru buimăcit.
— Sunt mai sexy acum?
— Negreşit. Vreau să spun, uită-te la tipele-alea două de colo. Amândouă sunt leşinate după tine.
Îi arătă la vreo câţiva metri în faţa lor, unde Isabelle şi Maia o luaseră înainte şi mergeau una lângă alta, cu capetele întoarse una spre cealaltă.
Simon se uită şi el spre fete. Clary ar fi putut să jure că roşise.
— Zău? Uneori stau una lângă alta, şoptesc şi se *holbează* la mine. Habar n-am despre ce-i vorba.
— Fireşte că nu, rânji Clary. Săracul de tine, cu două fete drăguţe care rivalizează pentru dragostea ta. Ai viaţă grea.
— Bine. Atunci spune-mi tu pe care s-o aleg.
— Exclus! Asta depinde de tine.
Îşi coborî din nou vocea.
— Uite, poţi să te întâlneşti cu oricine vrei tu, iar eu o să te sprijin total. Sunt trup şi suflet pentru sprijin. Sprijin e al doilea nume al meu.
— Vasăzică *de asta* nu mi-ai spus niciodată care e al doilea nume al tău. Mi-am închipuit eu că trebuia să fie ceva de toată jena.
Clary îi ignoră remarca.
— Dar promite-mi ceva, bine? Ştiu eu cum fac fetele. Ştiu că urăsc ca băieţii cu care se întâlnesc să aibă o fată drept cea mai bună prietenă. Promite-mi că n-o să mă scoţi din viaţa ta definitiv. Că tot o să mai putem pierde vremea împreună, uneori.
— Uneori? Simon clătină din cap. Clary, nu eşti zdravănă!

Ei i se strânse inima.
— Vrei să spui…
— *Vreau* să spun că nu m-aş întâlni niciodată cu o fată care ar insista să te scot din viaţa mea. Nu e negociabil. Vrei o bucată din *acest* fabulos? – şi arătă spre el însuşi. Ei bine, cea mai bună prietenă a mea vine la pachet cu el. N-o să te scot din viaţa mea, Clary, nu mai mult decât mi-aş tăia mâna dreaptă şi i-aş da-o cuiva cadou de Valentine's Day.
— Scârbos, zise Clary. Chiar trebuie?
El rânji.
— Trebuie.

Piaţa Îngerului era aproape de nerecunoscut. Palatul era luminat alb în capătul îndepărtat al pieţei, în parte ascuns de o pădure deasă de copaci uriaşi, plantaţi în mijlocul pieţei. Erau în mod evident produsul magiei – deşi, gândi Clary, amintindu-şi de abilitatea lui Magnus de a şterpeli cât ai clipi mobilier şi ceşti de cafea de prin Manhattan, poate că erau chiar copaci adevăraţi, transplantaţi. Copacii se înălţau aproape cât turnurile demonilor, trunchiurile lor argintii fiind înfăşurate cu panglici, iar crengile fiind învăluite de plase verzi, abia vizibile, cu beculeţe colorate. Piaţa mirosea a flori albe, a fum şi a frunze. De jur împrejur erau întinse mese şi bănci lungi, iar grupuri de vânători de umbre şi de repudiaţi se îmbulzeau în jurul lor, râzând, bând şi vorbind. Totuşi, în pofida râsetelor, exista şi ceva mohorât amestecat în atmosfera sărbătorească – o mâhnire prezentă umăr la umăr cu bucuria.
Magazinele ce mărgineau piaţa aveau uşile larg deschise, lumina revărsându-se din ele pe caldarâm. Petrecăreţii intrau şi ieşeau purtând platouri cu mâncare şi pahare cu picior lung pline cu vin şi lichide viu-colorate. Simon se uită la o kelpie, care trecea pe lângă el ducând un pahar cu un fluid albastru, şi

ridică din sprânceană.
— Nu e ca la petrecerea lui Magnus, îl linişti Isabelle. Tot ce-i aici ar trebui să poată fi băut în siguranţă.
— *Ar trebui?* zise Aline, părând îngrijorată.
Alec aruncă o privire spre minipădure, luminile colorate reflectându-se în irisurile albastre ale ochilor săi. Magnus stătea la umbra unui copac, discutând cu o fată în rochie albă, cu o coamă de păr şaten-deschis. Ea se întoarse când Magnus se uită înspre ei, iar Clary îşi încrucişă pentru o clipă ochii cu ea, de la distanţă. Era ceva familiar la ea, deşi Clary n-a fi putut spune ce anume.
Magnus se desprinse din locul lui şi veni către ei, iar fata cu care vorbise se strecură în umbrele copacilor şi dispăru. El era îmbrăcat ca un gentleman din epoca victoriană, cu un frac lung şi negru, peste o vestă de mătase violet. Colţul unei batiste brodate cu iniţialele M.B. se iţea din buzunarul vestei sale.
— Drăguţă vestă, zise Alec, cu un zâmbet.
— Ai vrea una exact ca asta? întrebă Magnus. De orice culoare preferi, fireşte.
— Nu prea-mi bat eu capul cu hainele, protestă Alec.
— Şi asta-mi place mie la tine, anunţă Magnus, deşi mi-ar plăcea deopotrivă dacă ai avea, probabil, un costum de designer. Ce spui? Dolce? Zegna? Armani?
Alec bolborosi ceva şi Isabelle râse, iar Magnus se folosi de prilej să se aplece spre Clary şi să-i şoptească la ureche.
— Treptele Palatului Acordurilor. Du-te!
Ea dădu să-l întrebe ce voia să spună, dar el deja se întorsese la Alec şi la ceilalţi. De altfel, avea bănuiala că ştia şi singură. Îl strânse pe Simon de încheietura mâinii când plecă, iar el se întoarse să-i zâmbească, înainte să revină la conversaţia lui cu Maia.
Ea o luă pe la marginea pădurii magice, străbătând piaţa,

intrând şi ieşind din umbre. Copacii ajungeau până la picioarele treptelor Palatului, şi de aceea, probabil, treptele erau aproape pustii. Deşi nu în întregime. Aruncând o privire spre uşi, Clary putu desluşi o siluetă întunecată cunoscută, stând în umbra unei coloane. Inima începu să-i bată mai repede.

Jace.

Trebui să-şi ridice fustele în mâini ca să urce scara, de teamă că ar putea călca pe ele, sfâşiind materialul delicat. Îşi zise că mai bine ar fi fost îmbrăcată în haine obişnuite, când se apropie de Jace, care stătea cu spatele sprijinit de coloană, uitându-se în gol, spre piaţă. El purta cele mai mundane haine ale lui – jeanşi, o cămaşă albă şi o jachetă neagră pe deasupra. Şi aproape pentru prima oară de când îl cunoştea, se gândi ea, părea să nu aibă nicio armă.

Ea se simţi deodată împopoţonată. Se opri la mică distanţă de el, neştiind ce să spună.

De parcă ar fi simţit-o acolo, Jace îşi ridică ochii. Ţinea ceva în poală, observă ea, o casetă argintie. Arăta obosit. Avea cearcăne sub ochi şi părul lui de aur pal era ciufulit. Făcu ochii mari.

— Clary?

— Cine altcineva?

El nu zâmbi.

— Nu semeni cu tine.

— Din cauza rochiei. Netezi cu mâna materialul, înfumurându-se. De obicei, nu port lucruri atât de… frumoase.

— Întotdeauna arăţi minunat, zise el.

Ea îşi aminti când îi spusese el prima oară că e frumoasă, în sera Institutului. Şi nu i-o spusese ca pe un compliment, ci ca pe o constatare, la fel cum era faptul că avea părul roşu şi că-i plăcea să deseneze.

— Dar arăţi… distantă. De parcă n-aş putea să te ating.

Ea veni la el şi se aşeză alături, pe treapta largă din capul scării. Simţea piatra rece prin materialul subţire al rochiei. Întinse o mână spre el; tremura puţin, destul cât să fie vizibil.

— Atinge-mă, zise ea. Dacă vrei.

El îi luă mâna şi o duse pe obrazul lui pentru o clipă. Apoi i-o aşeză înapoi în poală. Clary se înfioră puţin, amintindu-şi ce spusese Aline mai devreme, în dormitorul lui Isabelle. „Poate că nu mai e atât de interesat de tine. Vreau să spun, acum, odată ce nu mai e interzis.” El spusese că *ea* arăta distantă, însă expresia din ochii lui era la fel de îndepărtată ca o galaxie de la marginea Universului.

— Ce-i în cutie? întrebă ea.

El încă ţinea strâns într-o mână caseta de argint. Era un obiect care părea scump, delicat incrustat cu un model cu păsări.

— Am trecut pe la Amatis mai devreme, azi, să te caut pe tine, zise el. Dar nu erai acolo. Aşa că am stat de vorbă cu ea. Mi-a dat asta, arătă el spre cutie. I-a aparţinut tatălui meu.

Pentru o clipă, ea se uită lung la el, fără să înţeleagă. *A fost a lui Valentine?* se gândi ea, iar apoi, cu o tresărire: *Nu, nu asta vrea să spună.*

— Bineînţeles, zise ea, Amatis a fost căsătorită cu Stephen Herondale.

— M-am uitat prin ea, zise el. Am citit scrisorile, paginile de jurnal. Am crezut că dacă fac asta aş putea să simt un soi de conexiune cu el. Dintre pagini să sară brusc ceva care să-mi spună: „Da, acesta e tatăl tău!”. Dar nu simt nimic. Oricine ar fi putut scrie lucrurile astea.

— Jace, zise ea, blând.

— Şi încă o chestiune, zise el. Eu nu mai am un nume, nu-i aşa? Nu sunt Jonathan Christopher – ăsta a fost altcineva. Dar e numele cu care am fost obişnuit.

— Cine ţi-a dat porecla Jace? Ți-ai născocit-o tu însuţi?

Jace clătină din cap.

— Nu. Valentine m-a numit întotdeauna Jonathan. Şi tot aşa mi-au spus şi cei de la Institut, la început, când am venit la ei. Nu s-a pus niciodată problema că o să ajung să cred că numele meu era Jonathan Christopher, ştii – a fost din întâmplare. Mi-am dedus numele din jurnalul tatălui meu, dar nu despre mine scria el acolo. Nu progresele mele le înregistra. Ci pe ale lui Seb… ale lui Jonathan. Aşa că prima oară când i-am spus lui Maryse că al doilea nume al meu era Christopher, ea şi-a zis că probabil îşi amintise ea greşit şi că al doilea nume al fiului lui Michael era Christopher. Trecuseră ani mulţi, la urma urmelor. Dar atunci a început ca să-mi spună Jace. A fost de parcă ar fi vrut să-mi dea un nume nou, ceva care să-i aparţină ei, legat de viaţa mea din New York. Iar mie mi-a plăcut. Nu mi-a mai plăcut niciodată Jonathan.

Învârtea cutia în mâini.

— Mă întreb dacă Maryse a ştiut sau a ghicit, dar pur şi simplu n-a vrut să ştie. Ea mă iubea… şi nu voia să creadă.

— Şi tocmai de aceea a fost atât de supărată când a aflat că *erai* fiul lui Valentine, zise Clary. Pentru că s-a gândit că ar fi trebuit să ştie deja. Pentru că într-un fel ştiuse. Dar nu vrem niciodată să credem lucruri ca ăsta despre persoanele pe care le iubim. Şi, Jace, a avut dreptate în privinţa ta. A avut dreptate despre cine erai tu de fapt. Şi tu ai un nume. Numele tău e Jace. Nu Valentine ţi-a dat numele ăsta, ci Maryse. Singurul lucru care face un nume important – şi la fel este şi cu numele tău – este că îţi este dat de cineva care te iubeşte.

— Jace şi mai cum? zise el. Jace Herondale?

— Oh, te rog, zise ea. Eşti Jace *Lightwood*. Ştii asta.

El îşi ridică ochii spre ea. Genele îi învăluiau într-o umbră deasă, întunecându-le aurul. Ea se gândi că arăta ceva mai puţin distant, deşi probabil că asta era doar în mintea ei.

— Poate că eşti o persoană diferită de cea care ai crezut că eşti, continuă ea, sperând din tot sufletul că el va înţelege ce voia să spună. Dar nimeni nu devine o cu totul altă persoană peste noapte. Doar pentru că ai aflat că Stephen este tatăl tău biologic n-o să te facă automat să-l iubeşti. Şi nici nu trebuie. Valentine n-a fost tatăl tău adevărat, dar nu pentru că nu ai sângele lui în vene. Nu a fost tatăl tău adevărat, pentru că nu s-a *purtat* ca un tată. N-a avut grijă de tine. Întotdeauna soţii Lightwood au fost cei care au avut grijă de tine. *Ei* sunt familia ta. La fel cum mama şi Luke sunt familia mea. Întinse mâna ca să-i atingă umărul, dar se răzgândi şi îşi trase mâna înapoi. Îmi pare rău, zise ea. Eu îţi ţin prelegeri, şi tu probabil că ai venit aici ca să fii singur.

— Ai dreptate, zise el.

Clary simţi că rămâne fără aer.

— Bine, atunci. Plec.

Se ridică în picioare, uitând să-şi ţină rochia, şi aproape călcă pe tiv.

— Clary! Lăsând caseta jos, Jace se ridică în picioare. Clary, stai. Nu asta am vrut să spun. N-am vrut să spun că voiam să fiu singur. Am vrut să spun că ai dreptate despre Valentine… despre Lightwood…

Ea se întoarse ca să se uite la el. Stătea pe jumătate în umbră, luminile colorate strălucitoare ale petrecerii de jos aruncând pete ciudate pe pielea lui. Se gândi la prima oară când îl văzuse. Se gândi că i se păruse că semăna cu un leu. Frumos şi mortal. Acum i se părea altfel. Pavăza aceea de duritate, defensivă, pe care o purta ca pe o armură, dispăruse, iar el îşi purta în schimb rănile, la vedere, cu mândrie. Nici măcar nu folosise stela ca să-şi vindece rănile de pe faţă, de-a lungul maxilarului, şi de la gât, unde i se vedea pielea de deasupra gulerului. Dar arăta încă frumos în ochii ei, mai frumos ca

înainte, pentru că acum i se părea uman – uman şi real.

— Ştii, zise ea, Aline a spus că poate n-ai mai fi interesat. Nu acum, când nu mai e interzis. Acum, când ai putea fi cu mine dacă ai vrea.

Se înfioră puţin, în rochia ei subţire, încrucişându-şi braţele la piept.

— E-adevărat? Nu eşti… interesat?

— *Interesat?* De parc-ai fi o… o carte sau o ştire? Nu, nu sunt interesat. *Sun*t…

Se întrerupse, căutând cuvântul aşa cum ar căuta cineva întrerupătorul pe întuneric.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus? Despre cum simţeam că faptul că erai sora mea era ca un soi de glumă cosmică pe seama mea? Pe seama amândurora?

— Mai ţin minte.

— N-am crezut niciodată asta, zise el. Adică, am crezut într-un fel – i-am permis să mă ducă la disperare, dar n-am simţit aşa niciodată. N-am simţit niciodată că tu eşti sora mea. Pentru că nu aveam pentru tine sentimentele pe care trebuie să le ai pentru o soră. Dar asta nu însemna că nu mi se părea că eşti o parte din mine. Întotdeauna mi s-a părut aşa.

Observându-i expresia nedumerită, el se întrerupse, cu un zgomot de nerăbdare.

— Nu spun asta cum ar trebui. Clary, am urât fiecare secundă în care m-am gândit că erai sora mea. Am urât fiecare clipă în care m-am gândit că simţeam pentru tine ceva ce dovedea că eram anormal. Dar…

— Dar *ce?*

Inima lui Clary bătea cu atâta putere, încât o făcea să se simtă mai mult decât doar ameţită.

— Am văzut ce plăcere îi făcea lui Valentine să vadă ce simţeam pentru tine. Ce simţeai pentru mine. El s-a folosit de

asta ca de o armă împotriva noastră. Şi de-aceea l-am urât. Mai mult decât orice mi-a făcut el vreodată, asta m-a făcut să-l urăsc şi să mă întorc împotriva lui, şi poate chiar aveam nevoie să fac asta. Pentru că au fost momente în care n-am ştiut dacă voiam să-l urmez sau nu. A fost o alegere grea, mai grea decât îmi place să-mi amintesc.

Vocea lui suna gâtuită.

— Eu te-am întrebat odată dacă aveam de ales, îi reaminti Clary. Şi tu ai zis: „întotdeauna avem de ales". Tu ai ales împotriva lui Valentine. În cele din urmă, asta a fost alegerea pe care ai făcut-o tu şi nu contează cât de greu ţi-a fost. Contează că ai făcut-o.

— Ştiu, zise Jace. Spuneam doar că mă gândesc că am ales aşa în parte datorită ţie. De când te-am cunoscut, tot ce am făcut a fost în parte datorită ţie. Nu pot să mă desprind de tine, Clary – nici cu inima, nici cu sângele, nici cu mintea sau oricare altă parte din mine. Şi nici nu vreau.

— Nu vrei? şopti ea.

El făcu un pas spre ea. Privirea lui era aţintită pe faţa ei, de parcă nu şi-o putea dezlipi.

— Întotdeauna am crezut că dragostea te face nătâng. Te face slab. Un vânător de umbre prost. *A iubi înseamnă a distruge.* Asta am crezut.

Ea îşi muşcă buza, dar nici ca nu-şi putea dezlipi privirea de la el.

— Obişnuiam să cred că a fi un bun războinic însemna să nu-ţi pese, zise el. De nimic. Mai ales de tine însuţi. Am riscat de câte ori am putut. M-am aruncat în calea demonilor. Cred că l-am şi făcut pe Alec să se simtă un luptător complexat, numai pentru că el voia să trăiască. Jace zâmbi strâmb. Şi apoi te-am întâlnit pe tine. Tu erai o mundană. Slabă. Nu o luptătoare. Niciodată antrenată. Şi atunci am văzut cât de mult o iubeai pe

mama ta, cât îl iubeai pe Simon, cum intrai şi în iad ca să-i salvezi. Tu *chiar* ai intrat în hotelul acelor vampiri. Vânători de umbre cu un deceniu de experienţă n-ar fi îndrăznit asta. Dragostea pe tine nu te făcea slabă, ci mai puternică decât pe oricine cunoscusem eu vreodată. Şi mi-am dat seama că eu eram cel slab.

— *Nu!* Clary era şocată. Nu eşti slab.

— Poate că nu mai sunt.

Făcu încă un pas, iar acum era destul de aproape cât s-o atingă.

— Valentine n-a putut să creadă că eu îl ucisesem pe Jonathan, zise el. N-a putut să creadă, pentru că eu eram cel slab, iar Jonathan era cel cu mai multă pregătire. După toate probabilităţile, el ar fi trebuit să mă ucidă pe mine. Aproape c-a făcut-o. Dar eu m-am gândit la *tine* – te-am văzut acolo, foarte clar, de parcă ai fi stat în faţa mea, privindu-mă, şi am ştiut că voiam să trăiesc, voiam acest lucru mai mult decât voisem orice altceva vreodată, dacă numai aşa îţi mai puteam vedea chipul încă o dată.

Ea şi-ar fi dorit să se poată mişca, şi-ar fi dorit să-şi poată întinde mâna să-l atingă, dar nu putea. Braţele ei păreau paralizate pe lângă corp. Faţa lui era aproape de a ei, atât de aproape, încât ea îşi putea vedea propria faţă reflectată în pupilele ochilor lui.

— Şi acum mă uit la tine, zise el, iar tu mă întrebi dacă te mai vreau, de parcă aş putea să încetez să te iubesc. De parcă aş vrea să renunţ la ceea ce mă face mai puternic decât m-a făcut orice altceva vreodată. N-am îndrăznit niciodată înainte să dăruiesc prea mult din mine altcuiva – părţi mici din mine soţilor Lightwood, lui Isabelle şi lui Alec, dar a fost nevoie de ani lungi pentru asta –, însă, Clary, de când te-am văzut prima oară, ţi-am aparţinut în întregime. Încă sunt al tău. Dacă mă

vrei.

Pentru o fracţiune de secundă, ea rămase nemişcată. Apoi, cumva, îl apucă de cămaşă şi îl trase spre ea. El o înconjură cu braţele, aproape ridicând-o de la pământ, şi apoi o sărută – sau ea îl sărută pe el, nu ştia sigur şi nici nu conta. Să-i simtă gura peste a ei era electrizant; mâinile ei îl apucară de braţe şi îl strângeau, trăgându-l şi mai mult către ea. Să-i simtă prin cămaşă inima bătându-i o făcea să-şi piardă capul de fericire. Nicio altă inimă nu bătea ca a lui Jace, nici n-ar fi putut vreodată.

El îi dădu drumul, în cele din urmă, şi ea trase aer în piept cu nesaţ – uitase să respire. El îi ţinu faţa în palme, mângâindu-i uşor obrajii cu vârful degetelor. Lumina se întorsese în ochii lui, la fel de strălucitoare cum fusese lângă lac, dar acum licări şi-o scânteie răutăcioasă în ei.

— Poftim, zise el. N-a fost prea rău, nu-i aşa, chiar dacă n-a fost interzis?

— A fost mai rău, zise ea, râzând tremurat.

— Ştii, zise el, aplecându-se să-i atingă buzele cu buzele lui, dacă pentru lipsa *interdicţiei* îţi făceai tu griji, ai putea încă să-mi interzici să fac unele lucruri.

— Ce fel de lucruri?

Ea îi simţi zâmbetul pe buze.

— Lucruri ca ăsta.

După o vreme, coborâră treptele şi intrară în piaţă, unde mulţimea începuse să se strângă, anticipând focurile de artificii. Isabelle şi ceilalţi îşi găsiseră o masă, într-un colţ al pieţei, şi se adunaseră în jurul ei, pe bănci şi pe scaune. Apropiindu-se de grup, Clary se pregăti să-şi retragă mâna dintr-a lui Jace… dar se opri. Puteau să se ţină de mână, dacă voiau ei. Nu era nimic rău în asta. Gândul aproape că-i tăie răsuflarea.

— Aţi venit! Isabelle dansă spre ei încântată, ducând în mână un pahar cu un lichid fucsia, pe care i-l întinse lui Clary. Bea şi tu!

Clary îl privi pieziş.

— O să mă prefacă într-o rozătoare?

— Puţină încredere! Cred că e suc de căpşune, zise Isabelle. Oricum, e delicios. Jace?

Îi oferi lui paharul.

— Sunt bărbat, îi spuse el, iar bărbaţii nu consumă băuturi roz. Ci du-te, femeie, şi adu-mi ceva maro.

— Maro? se strâmbă Isabelle.

— Maroul este o culoare bărbătească, zise Jace şi o trase pe Isabelle de o şuviţă rebelă. De fapt, uite… Alec îl poartă.

Alec se uită posomorât în jos, la puloverul lui.

— Era negru, zise el. Dar s-a decolorat.

— Ai putea să-l asortezi cu o bentiţă de cap cu paiete, sugeră Magnus, oferindu-i partenerului său ceva albastru şi scânteietor. Doar o sugestie.

— Rezistă ispitei, Alec! Simon stătea pe marginea unui zid scund, cu Maia lângă el, deşi părea să fie adâncit în conversaţie cu Aline. O să arăţi ca Olivia Newton-John în *Xanadu*.

— Sunt lucruri şi mai rele, remarcă Magnus.

Simon se ridică de pe zid şi veni până la Clary şi Jace. Cu mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor, îi privi gânditor un lung moment, în cele din urmă, vorbi.

— Arăţi fericită, îi spuse el lui Clary. Îşi mută privirea la Jace: Şi ai noroc că ea arată aşa.

Jace îşi ridică o sprânceană.

— Asta-i partea unde îmi spui că, dacă-i fac vreun rău, o să mă omori tu?

— Nu, zise Simon. Dacă-i faci vreun rău lui Clary, e foarte capabilă să te omoare ea însăşi. Probabil, cu o mare varietate

de arme.

Jace arăta încântat de acest gând.

— Uite, zise Simon, voiam doar să spun că nu contează că nu mă poţi suferi. Dacă tu o faci pe Clary fericită, eu n-am nimic cu tine.

Întinse braţul, iar Jace îi dădu drumul mâinii lui Clary şi i-o strânse pe-a lui Simon, cu o expresie amuzată pe faţă.

— Nu-mi eşti antipatic, zise el. De fapt, pentru că într-adevăr îmi eşti simpatic, o să-ţi dau un sfat.

— Un sfat? păru Simon îngrijorat.

— Văd că-ţi pui la bătaie cu oarecare succes latura de vampir, zise Jace, arătând din cap spre Isabelle şi Maia. Şi cu succes. Multe fete se dau în vânt după chestia cu sensibilul ne-mort. Dar eu aş părăsi domeniul muzicii, dacă aş fi în locul tău. Starurile rock vampiri sunt fumate şi, de altfel, e cu neputinţă să fii foarte bun.

Simon suspină.

— Presupun că nu există nicio şansă să reconsideri partea unde tu nu mă puteai suferi?

— Destul, amândoi, zise Clary. Nu puteţi fi o veşnicie mari ticăloşi unul faţă de celălalt, ştiţi.

— Practic, zise Simon, eu pot.

Jace scoase un zgomot lipsit de bun-gust; după un moment, Clary îşi dădu seama că de fapt încercase să nu râdă, dar reuşise doar pe jumătate să se abţină.

Simon rânji.

— Ţi-am făcut-o!

— Ei bine, zise Clary, acesta este un moment frumos.

Se uită în jur după Isabelle, care ar fi fost aproape la fel de încântată ca şi ea de faptul că Simon şi Jace se înţelegeau bine, deşi în modul lor aparte.

În schimb, văzu pe altcineva.

Stând chiar la marginea pădurii magice, unde umbra se îngemăna cu lumina, era o femeie slăbuţă, într-o rochie verde ca frunza, al cărei păr lung şi stacojiu era prins la spate cu o cununiţă de aur.

Regina Elfilor Luminii. Se uita drept la Clary şi, când Clary îi întâlni privirea, ridică o mână subţire şi îi făcu semn. *Vino!*

Fie că din voia ei, fie constrânsă în mod straniu de spiritele naturii, Clary nu ştia sigur, după ce murmură nişte scuze, plecă de lângă ceilalţi şi, strecurându-se printre zgomotoşii petrecăreţi, îşi croi drum până la marginea pădurii. În timp ce se apropia de Regină, remarcă întâi preponderenţa spiriduşilor în mulţimea de-aici, apoi chiar un grup compact stând în cerc pe lângă stăpâna lor. Chiar dacă voia să pară singură, Regina era îndeaproape urmată de supuşii ei.

Regina ridică hotărâtă o mână:

— Până aici, zise ea, şi niciun pas mai aproape.

Clary, la câţiva paşi distanţă de ea, se opri.

— Stăpână, zise ea, amintindu-şi de politeţea cu care Jace i se adresase la curtea ei, de ce m-ai chemat înaintea Domniei Tale?

— Vreau o favoare de la tine, zise Regina fără preambul. Şi, bineînţeles, îţi făgăduiesc în schimb o favoare.

— O favoare de la *mine*? se miră Clary. Dar… dar nici măcar nu mă placi.

Regina îşi atinse buzele cu un singur deget, lung şi alb.

— Spiritele naturii, spre deosebire de oameni, nu sunt atât de preocupate *să placă.* Dragoste, poate, şi ură. Amândouă sunt emoţii folositoare. Dar *să placi*… Ridică din umeri, cu eleganţă. Consiliul încă n-a ales pe cineva din poporul nostru care să ocupe fotoliul lor, zise ea. Ştiu că Lucian Graymark este ca un tată pentru tine. Ar pleca urechea la orice i-ai cere tu. Mi-aş dori să-l rogi să-l aleagă pe cavalerul meu Meliorn în această funcţie.

Clary îşi aminti de întâlnirea din Sala Acordurilor, când Meliorn spusese că nu voia să lupte în bătălie dacă nu luptau şi Copiii Nopţii.
— Nu cred ca Luke să-l placă prea mult.
— Şi din nou, zise Regina, vorbeşti despre *să placi.*
— Când ne-am văzut înainte, la Curtea Elfilor Luminii, zise Clary, ne-ai numit, pe Jace şi pe mine, frate şi soră. Dar ştiai că nu eram într-adevăr frate şi soră. Nu-i aşa?
Regina zâmbi.
— Prin venele voastre curge acelaşi sânge, zise ea. Sângele îngerului. Toţi cei care au sângele îngerului sunt frate şi soră în mod fundamental.
Clary se înfioră.
— Ai fi putut totuşi să ne spui adevărul. Dar n-ai făcut-o.
— V-am spus adevărul aşa cum îl vedeam eu. Cu toţii spunem adevărul aşa cum îl vedem noi, nu? Te-ai întrebat vreodată ce neadevăruri ar putea fi în povestea pe care ţi-a spus-o mama ta, care i-au servit scopurile? Chiar crezi că ştii până şi ultimul secret din trecutul tău?
Clary şovăi. Fără să ştie de ce, auzi deodată în minte glasul lui Madame Dorothea: „O să te îndrăgosteşti de cine nu trebuie”, îi spusese vrăjitoarea lui Jace. Clary ajunsese la concluzia că Dorothea se referise doar la cât de multe necazuri avea să le aducă, amândurora, dragostea lui Jace pentru Clary. Totuşi, asta ştia, încă rămăseseră nişte lucruri nelămurite în memoria ei – chiar şi acum, lucruri, evenimente pe care nu le descifrase. Adevăruri secrete, pe care nu le aflase niciodată. Ea renunţase să-şi mai bată capul, considerându-le cauze pierdute şi neimportante, deşi probabil…
Nu. Îşi simţi mâinile încordându-se pe lângă ea. Otrava Reginei era subtilă, dar puternică. Exista cineva pe lume care ar fi putut spune cu mâna pe inimă că ştia toate secretele despre el

însuşi? Şi nu era mai bine să laşi unele secrete să rămână secrete?

Clătină din cap.

— Ceea ce ai spus la Curte… zise ea, probabil că n-ai minţit, dar ai fost nedreaptă. Dădu să plece. Iar eu m-am săturat de nedreptate.

— Ai de gând să refuzi o favoare din partea Reginei Curţii Elfilor Luminii? întrebă Regina. Nici unui muritor nu i s-a oferit o asemenea şansă.

— Nu am nevoie de nicio favoare de la Domnia Ta, zise Clary. Am tot ce vreau.

Îi întoarse spatele Reginei şi plecă.

Când ajunse din nou la grupul din care plecase, descoperi că li se alăturaseră Robert şi Maryse Lightwood, care – constată ea cu surprindere – dădeau mâna cu Magnus Bane. Magnus ascunsese bentiţa sclipitoare şi era un model de decenţă. Maryse îl cuprinsese pe Alec de umeri. Restul prietenilor săi stăteau de-a lungul zidului; Clary voi să se ducă la ei, când simţi o bătaie uşoară pe umăr.

— Clary!

Era mama ei, care-i zâmbea – şi Luke, stând lângă ea, ţinând-o de mână. Jocelyn nu era îmbrăcată deloc deosebit; purta jeanşi şi o cămaşă largă, care măcar nu era murdară de vopsea. După modul în care se uita Luke la ea, ai fi putut spune că nu arăta totuşi mai puţin bine.

— Mă bucur că v-am găsit, în sfârşit.

Clary rânji la Luke.

— Aşadar, *nu* te muţi în Idris, să înţeleg?

— Nuu, zise el. Arăta mai fericit ca niciodată. Pizza de aici e groaznică.

Jocelyn râse şi se duse să stea de vorbă cu Amatis, care

admira un glob de sticlă plutitor, umplut cu fum, care-şi tot schimba culorile. Clary se uită la Luke.

— *Chiar* ai fi părăsit New Yorkul sau ai spus-o doar ca s-o hotărăşti să facă, în sfârşit, pasul?

— Clary, zise Luke, sunt scandalizat că poţi insinua aşa ceva. Rânji, apoi continuă, brusc serios: Nu ai nimic împotrivă, nu-i aşa? Ştiu că asta înseamnă o mare schimbare în viaţa ta – voiam să discut cu voi să vedem dacă tu şi mama ta aţi vrea să vă mutaţi la mine, de vreme ce în apartamentul vostru nu se mai poate locui deocamdată…

Clary pufni.

— O mare schimbare? Viaţa mea deja s-a schimbat total. De vreo câteva ori.

Luke aruncă o privire spre Jace, care-i urmărea din locul unde era aşezat, pe zidul scund. Jace dădu din cap spre ei, cu un zâmbet amuzat în colţul gurii.

— Bănuiesc că da, zise Luke.

— Schimbarea e bună, zise Clary.

Luke ridică mâna; runa Alianţei se ştersese, ca la toţi ceilalţi, dar pielea lui încă mai păstra urma ei clară, cicatricea care n-avea să dispară niciodată pe de-a întregul. El se uită gânditor la Pecete.

— Este bună.

— Clary! strigă Isabelle de pe zid. Artificiile!

Clary îl bătu uşor pe Luke pe umăr şi se duse să se alăture prietenilor ei. Stăteau aliniate de-a lungul zidului: Jace, Isabelle, Simon, Maia şi Aline. Ea se opri lângă Jace.

— Nu văd niciun foc de artificii, zise ea, încruntându-se în glumă la Isabelle.

— Răbdare, lăcustă mică, zise Maia. Lucrurile bune li se întâmplă doar celor care au răbdare.

— Eu am crezut de când mă ştiu că era „Lucrurile bune li se

întâmplă doar celor care fac valuri”, zise Simon. Nu-i de mirare că am fost atât de bezmetic toată viaţa.

— Bezmetic e un termen prea îngăduitor, zise Jace, dar în mod clar îi dădea atenţie numai pe jumătate.

Întinse mâna şi o trase pe Clary spre el, aproape absent, ca din reflex. Ea se sprijini cu spatele de umărul lui, uitându-se în sus, la cer. Nimic nu lumina văzduhul, în afară de turnurile demonilor, răspândind o strălucire blândă, alb-argintie, pe fundalul întunecat.

— Unde ai fost? o întrebă el, atât de încet, încât numai ea auzi întrebarea.

— Regina Elfilor Luminii voia să-i fac o favoare, zise Clary. Şi voia să-mi facă şi ea o favoare, în schimb. Îl simţi pe Jace încordându-se. Stai liniştit. I-am spus nu.

— Nu mulţi ar refuza o favoare de la Regina Elfilor Luminii, zise Jace.

— Eu i-am spus că nu aveam nevoie de nicio favoare, zise Clary. I-am spus că aveam tot ce voiam.

La acestea, Jace râse încetişor şi îşi urcă mâna pe braţul ei până la umăr; degetele lui se jucară, în treacăt, cu lănţişorul de la gâtul ei, iar Clary se uită în jos, la sclipirea argintului pe rochia ei. Purta inelul Morgenstern de când i-l lăsase Jace, iar uneori se întreba de ce. Chiar voia să-şi amintească de Valentine? Totuşi, în acelaşi timp, ar fi fost vreodată drept să uite?

Nu poţi şterge din amintire tot ce ţi-a pricinuit suferinţă. Ea nu voia să-i uite pe Max şi pe Madeleine, nici pe Hodge, nici pe Inchizitoare, nici măcar pe Sebastian. Fiecare amintire era preţioasă; chiar şi cele rele. Valentine voise să uite: să uite că lumea trebuia să se schimbe şi că vânătorii de umbre trebuiau să se schimbe odată cu ea – să uite că repudiaţii aveau suflete şi că toate sufletele contau în alcătuirea lumii. El voise să se

gândească numai la ceea ce îi făcea pe vânătorii de umbre deosebiţi de repudiaţi. Dar ce condusese la distrugerea lui fusese tocmai modul în care ei fuseseră cu toţii la fel.

— Clary, zise Jace, întrerupându-i reveria.

Îşi strânse braţele în jurul ei şi ea îşi ridică ochii; mulţimea saluta cu urale prima rachetă lansată.

— Priveşte!

Ea se uită cum artificiile explodară într-o baie de scântei – scântei care colorau norii de deasupra, apoi picau, una câte una, lăsând dâre de foc auriu, ca nişte îngeri căzând din cer.